

**Domnul
este
aproape!**

Domnul este aproape!

Domnul este aproape!

(Filip. 4.5)

CALENDAR BIBLIC

pentru zidire, sfătuire și mingîiere (1 Cor. 14.3)
și pentru vestirea Evangheliei. (Romani 10.15)

GUTE BOTSCHAFT VERLAG

P.O. Box 80

D-6340 Dillenburg 2

West Germany

INTRODUCERE

Nimeni nu poate închide ochii în fața seriozității timpului pe care îl trăim. Încă pe vremea apostolului Ioan el scria: „Copilașilor, acum este *ceasul* cel de pe *urmă*.”

„Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, huli-tori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîm-blînziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngîmfați; iubi-tori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu; avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. *Depărtează-te* de oamenii aceștia.“ (2 Tim. 3.1-5).

Răul progresează foarte rapid, într-o formă rafinată, și îngrozi-toare, fapt care ne face să recunoaștem că anticristul, omul pă-catului, are deja trase fire ca să încurce pe oameni. Zile rele și triste vor veni peste pămînt, deoarece Duhul lui Dumnezeu va părăsi pămîntul și împreună cu El și Mireasa lui Hristos. Pentru copiii lui Dumnezeu este însă o mare îmbărbătare și anume:

„*Domnul este aproape*“

Duhurile rele fac totul ca să lezeze lucrarea lui Dumnezeu. Ata-curile lor se îndreaptă în mod deosebit spre Persoana Domnului Isus Hristos și spre Cuvîntul lui Dumnezeu. După aceste duhuri, Isus Hristos nu este Fiul Cel Veșnic ca „Dumnezeu revelat în trup.“ Cum oare ar putea să tacă tatăl minciunii cînd știe că mai are puțină vreme ca să înșele pe oameni? El dorește să ia pute-rea oricărei revelații a lui Dumnezeu. „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?“ – așa spune șiretenia vechiului șarpe și astăzi.

Domnul Isus care este Adevărul spune în rugăciunea Sa: „Cu-vîntul Tău este *adevărul*.“ Dacă punem la îndoială adevărul ace-sta, atunci toate pîrghile siguranței noastre ne-au fost luate. Cre-dincioșilor din Filadelfia le este scris: „Căci ai PĂZIT Cuvîntul Meu și n-ai TAGĂDUIT Numele Meu.“ (Apoc. 3.8). Noi știm că marele vrăjmaș caută să încurce lumea păcătoasă ca să nu vină prin credință și pocăință la Domnul Isus și să primească iertarea. Dar nu sîntem în necunoștință de faptul că el caută să înșele și pe credincioși. Vrăjmașul lui Isus și al Adunării Sale știe bine cît de puternică este mărturia pe care e chemată s-o dea pe pămînt Adunarea lui Dumnezeu – iată de ce el își desfășoară întreaga putere infernală ca să zdrobească această mărturie în

toate chipurile. El urăște Numele lui Isus și tot ce caută să aducă glorie acestui Nume. Din partea satanei puteți să întemeiați ce vreți, puteți să faceți orice întovărire religioasă doriți, puteți să fiți ce vreți, dar numai Adunarea lui Dumnezeu nu, căci pe aceasta o urăște de moarte și va căuta prin tot ce-i stă în putință ca s-o vatăme și s-o ruineze. El va căuta să înșele pe creștini prin forme și învățături abătute, și toate acestea le face cu scopul ca credinciosul să nu mai privească la ISUS ca *singurul și unicul* în care avem totul deplin. Marele vrăjmaș vrea să privim la om și la învățăturile lui sărăcăcioase. De aceea nu ne mirăm de atmosfera lumească care a inundat multe biserici creștine.

Conștienți de pericolele la care sînt expuși credincioșii ca și oamenii încă nemîntuți am scris aceste meditații zilnice care le încredințăm în mîna Marelui nostru Dumnezeu și Tată cu dorința ca El să le binecuvinteze împreună cu cei care le citesc. Dumnezeu să facă și prin această lucrare ca să înțelegem cu toții că *numai* în DOMNUL ISUS HRISTOS găsim *totul DEPLIN*, că numai El este totul iar omul *nimic*.

Scriind, singura noastră țintă a fost să înălțăm Numele lui Isus și Sfîntul Cuvînt al lui Dumnezeu. Iată miezul învățăturii noastre. Mărturisim, stimate cititor, că dorim mult să cercetezi totul în lumina Sfintei Scripturi și a prezenței lui Dumnezeu și astfel să devii tot mai atașat de Marele Mîntuitor și de Cuvîntul Său și tot mai dezlipit de păcat și lume, ca și de orice formă de evlavie. În cuprinsul lucrării am căutat să folosim pe cît posibil traducerea originală a Sfintei Scripturi.

IANUARIE

1 IANUARIE

El Și-a pus mîna dreaptă peste mine, și a zis: Nu te teme! Eu sînt Cel dîntii și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților. Apoc. 1,17-18.

Am trecut pragul unui an nou. Și știm cît de importantă este această trecere pentru noi. Ne stau în față evenimente a căror împlinire este inevitabilă. Isus Hristos însă este același, El ține în mîinile Lui *toate* lucrurile, toate problemele întregii lumi și mai cu seamă problemele noastre personale, cele care adesea ne înfricoșează. El îngăduie unele situații pentru a arăta puterea și ființa Lui minunată. Ioan se afla în exil pe insula Patmos, departe de prietenii lui, în mijlocul unor situații grele, avînd înainte necunoscutul. Dar tocmai în această stare a venit la el Domnul Isus Hristos Cel înălțat de Dumnezeu, încoronat cu cinste, slavă, putere și autoritate, așa cum îl vom vedea cu toții atunci cînd va veni ca Judecător. El își pune mîna pe ucenicul Lui iubit și-i spune: „**NU TE TEME!**“

Domnul Isus este Cel viu care era mort și iată că trăiește în vecii vecilor, Ce minunat că avem un astfel de Mîntuitor viu, care a primit o înviere atît de glorioasă și căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pămînt! Să ne înfricoșeze acest lucru, sau să avem o viziune tristă spre viitor? *NU*. El vrea să rămîină în toate zilele cu noi. „Nicidecum n-am să te las cu niciun chip **NU** te voi PĂRĂ-SI. Ar fi de dorit să simțim și noi mîna Lui cînd ne spune: „*Nu te teme!*“ Poate mai sînt numai cîteva clipe pînă la venirea Lui din nou ca să înalțe pe ai Săi în măreția lui Dumnezeu. Pînă atunci însă, să-L urmăm cu toată *nădejdea* și *despărțiți* de toate lucrurile care nu-I plac Lui.

„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „*Întăreștete și îmbărbă-tează-te. NU te înpăimînta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face?*“ (Iosua 1.9).

2 IANUARIE

Și voi, prin El, sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. 1. Cor. 1.30.

Versetul acesta arată ceea ce a devenit Domnul Isus Hristos pentru noi cei credincioși prin moartea Lui de pe cruce, nu ceea ce era El ca făptură în viața aceasta pămîntească și nici ce era în veșnicie. Apostolul spune: „Prin El (adică prin Dumnezeu) sînteți în Isus Hristos.“ Înainte de moartea Lui noi nu puteam fi în Hristos. Legătura cu Hristos Cel viu nu era posibilă înainte de moartea Lui. Cît timp grăuntele de grîu nu moare rămîne singur. O legătură vie se poate face numai cu un Hristos mort și înviat.

Este clar că Domnul și Mîntuitorul nostru în sensul textului din Proverbe 8 și 9 este ÎNȚELEPCIUNEA lui Dumnezeu; dar pentru noi El este înțelepciune abia după moartea Lui prin care toate lucrurile au căpătat rostul lor. La cruce a fost înfăptuită iertarea păcatelor noastre potrivit cu cerințele lui Dumnezeu. Și aceasta într-o înțelepciune pe care oamenii cu priceperea lor nu ar fi putut niciodată s-o născocescă sau cel puțin s-o înțeleagă.

Hristos cel răstignit în care oamenii au văzut slăbiciune a devenit pentru noi, cei aleși, PUTEREA și ÎNȚELEPCIUNEA lui Dumnezeu. ÎN El avem și ÎNDREPTĂȚIREA, SFINȚIREA și RĂSCUMPĂRAREA. Niciodată n-am fi putut să ajungem la această moștenire prin propriile noastre puteri. Dumnezeu L-a făcut pe Hristos păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Sîntem izbăviți *numai* prin jertfa Domnului Isus Hristos și sîntem mîntuiți pe temeiul sîngelui scump al Mielului fără cusur și fără prihană.

Avem de-acum numai o țință

Și NUMAI una să vestim

ISUS! ISUS! numai ISUS!

NUMAI de El noi vrem să ȘTIM.

Cît de plăcute sînt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!
Ps. 84,1.

Inima pe care a găsit-o Dumnezeu are dorința să lucuiască la El. Această dorință îi îndemna pe cei trei ucenici, pe muntele schimbării la față să ceară să clădească trei colibe. Aceasta arăta starea sentimentală a lor ca evrei, și ne mai arată că gîndurile lor ar fi putut să-L îndepărteze pe Domnul de la ei, lucru care era grav. Ei doreau să-L țină pe Domnul Isus cu ei, deci El urma să rămînă cu ei pe pămînt. Isus însă nu le putea împlini această dorință, dar le-a dat și lor și nouă un cuvînt de mîngîiere: „Să nu vi se tulbure inima. . . În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri . . . Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. . . Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi.“ În textul de la Ioan 14 este oglindită în chip minunat această mare lucrare necunoscută pînă atunci, că oamenii vor locui în însăși Casa lui Dumnezeu.

Domnul Isus nu putea să rămînă cu ucenicii Lui pe acest pămînt care-i întinat, ci El vrea să-i aibe la El, unde locuiește sfințenia și toate sînt așa cum dorește El. Poporul Lui va locui împreună cu El. „Tată vreau ca acolo unde sînt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea.“ În Exod 15.13 citim: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, și ai izbăvit pe poporul acesta. Iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașurile sfințeniei Tale.“ Cei mîntuiți cîntă puterea și tăria Lui, iar în versetul 17 găsim cu claritate îndeplinirea Legămîntului Lui pe care El Însuși l-a întemeiat.

Iată ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Lui. El vrea să-i dea un loc de odihnă și nu numai în pustia lumii, ci hotărîrea Lui este ca poporul Său să intre în locul sfînt.

HRISTOS este creștinismul și religia noastră. Duhul Sfînt ne conduce NUMAI la El. Teologia noastră este BIBLIA.

Numai pe acestea vrem să le recunoaștem.

4 IANUARIE

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. 2. Cor. 3,18.

Dumnezeu s-a revelat (descoperit) prin Isus Hristos în plinătatea harului și a sfințeniei Lui. Cine crede din inimă în Hristos este înălțat la Dumnezeu, fiind așezat ca urmare a jertfei lui Hristos, în El și fiind adus înaintea Lui pentru a avea parte de cele mai mari binecuvîntări. Prin moartea lui Hristos, păcatul este înlăturat și prin credință omul nu numai că primește mîntuirea și pacea, dar este și așezat în Hristos, fiind introdus astfel în lumina și sfințenia prezenței lui Dumnezeu. Un astfel de om are de pe acum *deplina* neprihănire și libertate. Duhul Sfînt care locuiește în fiecare credincios născut din nou, călăuzește sufletul cu bucurie, în prezența lui Dumnezeu. El face ca prin credință să vedem cu fața descoperită sfințenia lui Dumnezeu prin Acela care a fost înviat din morți, adică prin Domnul *Isus Hristos*.

Ce deosebire față de aceia care se întemeiază pe lege! Cînd Moise cobora a doua oară de pe munte cu legea în mîină (căci prima dată, cînd a văzut vițelul de aur a spart tablele mărturiei) fața lui strălucea, în așa fel încît poporul nu o putea privi.

Dar acum, după ce problema păcatului și a legii a fost rezolvată în chip dumnezeiesc, noi putem așa cum a dorit Dumnezeu, să privim cu fața descoperită slava lui Isus. Iată o parte prețioasă pentru toți cei care au găsit în adevăr mîntuirea în Hristos Isus. Dar mai este însă o latură, cea practică: ca toți cei care îi aparțin lui Isus să trăiască mereu în viața lor, prin credință, această lucrare de a privi continu fața Lui.

Numai în măsura în care noi trăim acest lucru se va imprima în ființa noastră chipul lui Hristos și învățătura Lui, și aceasta spre slava lui Dumnezeu și spre marea binecuvîntare a mărturiei pe care o dăm în jurul nostru aici pe pămînt.

Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut.

Apoc. 21,4.

Într-o zi, un predicator stătea de vorbă cu un ateu. Acesta i-a spus: „Dumneavoastră mi-ați spus ce credeți; dar eu nu cred ceea ce exprimați în predicile dumneavoastră.“

Predicatorul i-a răspuns: „Atunci explicați-mi dumneavoastră ce credeți.“ „Eu cred că odată cu moartea se sfîrșește totul.“ „Și eu gîndesc la fel“ a răspuns predicatorul. „Cum, dumneavoastră credeți că odată cu moartea se sfîrșește totul?“ „Desigur“ a răspuns el, „moartea pune capăt puterii omului de a mai face rău; moartea pune capăt visurilor dumneavoastră, relațiilor prietenești, pune capăt voinței dumneavoastră; *totul* se sfîrșește odată cu moartea. Cînd veți muri, veți merge în întunerecul cel mai adînc. Pentru mine, moartea pune capăt drumurilor mele pe pămînt: toate lacrămile, toată truda, toate decepțiile, toată durerea și îngrijorările se vor sfîrși. Toate acestea se vor sfîrși în viața mea cînd vine moartea iar eu mă duc la Domnul meu, în Împărăția Lui.“

„Eu nu am priceput acest lucru pînă acum“ a răspuns necredinciosul.

Rezultatul acestei discuții a fost că acel om a găsit pace cu Dumnezeu prin această mărturie. DA, moartea pune capăt tuturor problemelor care au legătură cu viața pămîntească. Pentru copiii lui Dumnezeu atunci începe fericirea veșnică în Paradis cu Hristos, unde este cu mult mai bine. Viitorul lor este pentru veșnicie în locașurile sfinte ale Casei Tatălui, în slava lui Dumnezeu. Dar ceilalți? „Partea lor este în iazul de foc care arde cu foc și cu pucioasă.“ (Apoc. 21.8).

Ce dulce este odihna în fața luminoasă a lui Isus!

Moartea, păcatul și durerea, aici nu mai sînt,

Ci odihna, odihna, odihna *cerească*.

La sînul Mîntuitorului acum alerg încrezător.

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit.“ (Romani 10.9).

Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. Faptele 17,24.

În capitolul 16 al Evangheliei după Matei, Domnul nostru Isus Hristos răspunde la mărturisirea lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu“, cu cuvintele: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Adunarea Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui.“ Numele care este dat puterii Satanei „porțile locuinței morților“ înseamnă întreaga putere a morții, pe care o are Satana, dar ne arată clar și concis că pe temelia HRISTOS – FIUL LUI DUMNEZEU, Adunarea este de neînving. Primul om creat în nevinovăție ca și urmașii lui, chiar și cei din poporul Israel ca fiind sub lege, au fost învinși de porțile locuinței morților. Dar iată pe Unul, pe care moartea nu a putut să-L țină. Este Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu, dovedit astfel prin învierea din morți Romani 1.4). Dumnezeu a descoperit lui Simon fiul lui Iona acest lucru, iar Simon l-a mărturisit în public. Aceasta este temelia: HRISTOS, FIUL DUMNEZEULUI celui viu, pentru Adunare. Ce temelie nezdruncinată: Fiul lui Dumnezeu în puterea învierii Lui, care este dată tuturor celor ce vin la El, ca să fie făcuți și zidiți ca niște pietre vii. Pe această piatră și-a zidit Hristos, Adunarea Sa. Pietrele vii, vin la această piatră prețioasă – HRISTOS – dat tuturor celor ce vin prin credință să primească acest Dar de preț, fiind astfel uniți în Hristos cu toți cei ce cred în El.

Adevărata temelie a Adunării lui Dumnezeu este deci: „Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu.“ Clădirea e zidită pe Stîncă, iar Stîncă nu este Petru care putea greși, se putea poticni, rătăci, ci este *numai* Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu; fiecare piatră din această clădire spirituală - Adunarea - are parte de viața Stîncii, iar Stîncă nu poate fi nimicită.

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Iacov 5,16.

Un preot american povestea odată următoarele: În satul său natal de mai mulți ani la rînd nici un suflet nu ajunsese la mîntuire. Tineretul trăia într-o indiferență totală. Într-un loc, la marginea satului locuia însă un forjor credincios înaintat în vîrstă; el se bîlbiia atît de tare, încît îi-era milă cînd vorbea. Într-o zi pe cînd el era singur la forjă întristat de faptul că în satul lui nu sînt roade pentru Domnul, a găsit de cûviință să închidă atelierul iar după amiaza aceea s-o folosească în rugăciune către Dumnezeu. Se ruga fierbinte, și Dumnezeu a ascultat strigătul acestui om bîlbiit. După rugăciune el s-a dus plin de încredere la preot și a propus să se țină o adunare de evanghelizare. După ce a cumpănit lucrurile, preotul a fost de acord cu propunerea, dar înăuntrul său se gîndea că va urma un eșec și că oamenii nu vor veni. Adunarea a avut loc într-o casă particulară. Cînd s-a apropiat ora fixată pentru vestirea Evangheliei a venit atîta popor încît sala a devenit neîncăpătoare. A fost o lucrare minunată. Multe suflete au fost puse în mișcare în clipa cînd forjorul acela credincios era în genunchi, rugîndu-se stăruitor Domnului. Rugăciunea fierbinte, făcută cu credință are o mare putere. Ea a fost și este ascultată de Dumnezeu. Poate că nu sîntem în stare să propovăduim Evanghelia lui Dumnezeu în public, dar *toți* putem să ne *rugăm* în cămăruța noastră și chiar pe patul de boală. Iar subiecte de rugăciune avem destule. Oare să nu ne stea pe inimă și nouă mîntuirea sufletelor? Stăruim noi neîncetat pentruca Dumnezeu să deschidă inimi pentru primirea Domnului Isus?

Rugăciunea este respirația sufletului. Așa cum sîngele primește oxigenul necesar vieții prin respirație și astfel se înnoiește și se curățește, tot așa și sufletul se înnoiește prin rugăciunea făcută cu credință. Cu cît sufletul se poate ridica mai sus, cu atît mai curat și binefăcător este aerul. Rugăciunea nu este deci o sarcină ci o **NEVOIE**.

Rugăciunea este o **VORBIRE** cu Dumnezeu: „pe cînd vorbeam eu încă în rugăciunea mea. . .“ (Daniel 9.21). Și de aceea apostolul, insuflat de Duhul Sfînt arată cine este în drept să se roage în adunare. (vezi I Cor. 14.33-38).

8 IANUARIE

Ceice vor merge pe Calea cea sfântă, chiar și cei fără min-
te, nu vor putea să se rătăcească. Isaia 35,8.

În Isaia 35 este vorba de o cale numită: „calea sfântă.“ Este vorba desigur despre poporul Israel, dar se poate spune că gîndurile din acest capitol au valabilitate și pentru zilele noastre. De multe ori facem această constatare că unii frați și surori care își deschid inima pentru lucrarea lui Dumnezeu și cred în chip simplu în El, sînt mai înaintați în cunoștința duhovnicească decît unii care am zice noi că sînt mai avansați în ce privește pregătirea. Experiența în această direcție este adevărată de Cuvîntul lui Dumnezeu, care spune: „Te laud Tată, Doamne al cerului și al pămîntului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale.“

Ce bine ar fi dacă noi vom cugeta mai mult asupra acestei expresii: „*pruncilor*.“ Cei care sînt convinși că le trebuie și le este necesară învățătura, sînt bucuroși și mulțumiți pentru tot ce le dă Dumnezeu, iar El răsplătește și binecuvintează pe copiii Lui care vin cu o asemenea credință. Ceilalți în mîndria lor care se cred atot cunoscători se despart de drumul care duce la adevărata *înțelepciune*. Domnul Însuși așează odată pe un copilaș în mijlocul ucenicilor și le spune: „Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.“ Să ne străduim întocmai cum face un copilaș micuț și să dăm ascultare numai Cuvîntul lui Dumnezeu. Acesta este drumul pe care ne poate călăuzi Duhul Sfînt pentru a deveni slujitori ai lui Dumnezeu pregătiți de El pentru orice lucrare bună.

Omului firesc i-ar plăcea mai bine să lucreze în public, decît să învețe în taină; iar plăcea mai mult să fie plin de slava oamenilor, decît să fie smerit sub mîna lui Dumnezeu.

9 IANUARIE

Omul dinții este din pământ, pămîntesc; Omul al doilea este din cer.

---

1. Cor. 15,47.

Primul om a fost Adam, al doilea om, cel de pe urmă Adam este Omul Isus Hristos. Încă de la început este între ei o diferență esențială. Primul Adam a fost făcut din țărînă, al doilea Adam este născut din Dumnezeu și a venit din cer. Primul a fost făcut om în toată firea prin mîna cea puternică a lui Dumnezeu. Cel de al doilea Om, spre deosebire de primul a fost născut printr-o fecioară, lucrarea minunată a Duhului Sfînt, a crescut ca tînar și a devenit apoi bărbat. El a cunoscut în întregime slăbiciunile ființei omenești. El a venit cu plinătatea și cu desăvîrșirea Lui, iar odată cu creșterea Lui în vîrstă a „crescut și în înțelepciune și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.“ Primul om deși era rînduit domnitor al creației de pe pământ era o ființă *dependentă*; al doilea om deși era Atotputernicul Creator al tuturor lucrurilor, a luat locul unui om întrutotul *ascultător*. El este „cel dinții născut“ și Lui Îi aparține tot ce se găsește în cer și pe pământ, ceea ce se vede și ceea ce nu se vede, căci *totul* s-a făcut prin El și pentru El. Cînd primul Adam a fost creat existau deja cerurile și pămîntul; dar ele au fost create prin cel de al doilea Adam, căci „toate se țin prin El.“ (Col. 1.15-17).

Primul om a fost făcut din țărînă fiind un fiu al pămîntului; al doilea Om a venit din Împărăția cerurilor fiind „Fiul Celui Prea Înalt.“

„În adîncă adorare îngerii se închină

Minunîndu-se de slava Ta

În Tine strălucește plinătatea Dumnezeiască

Și în Tine sîntem și noi desăvîrșiți.“

Lumea urăște pe Hristos, pentru că nu-L cunoaște. Vorbirea ei este: „La o parte cu Hristos! Noi nu vrem ca El să stăpînească.“ Lumea deși se socotește noblă prin cultură și prin morală și zugrăvită pe deasupra cu mărturisirea creștinismului, are în suflet aceeași ură adîncă împotriva Ființei și stăpînirii Domnului nostru Isus Hristos, și acum ca și în vechime.

Și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt.

Ioan 13,1.

Acesta este un adevăr nespus de plăcut pentru credincioșii de astăzi care nu numai că pot să-l priceapă prin credință dar care pot să-l experimenteze și în practică. Ce prețios este acest lucru să putem cunoaște dragostea lui Hristos într-o lume atît de rece! Această dragoste era în inima lui Dumnezeu chiar înainte de întemeierea lumii, cînd El ne-a ales în Hristos!

Domnul Isus Își îndreaptă privirea acum și către tine iubite cititor născut din nou și vede în tine pe unul din cei pe care l-a ales Tatăl înainte de veacuri, ca să te facă părtaș sfințeniei Lui, în har. Înainte de întemeierea lumii Tatăl te-a unit cu Fiul Său și vede acum în tine un ales al Tatălui. Poate oare să fie împotriva noastră un Dumnezeu care are asemenea gînduri? Nu ne iubește oare Fiul cînd vede unirea noastră cu El? Oare nu a făcut *totul* Domnul Isus pentru a ne descoperi aceste gînduri cerești ascunse pentru noi? Nu s-a dat El Însuși pentru păcatele noastre și nu ne-a mîntuit prin sîngele Său?

DA, Dumnezeu L-a făcut păcat pe Domnul Isus pentru noi, L-a înviat și L-a înălțat la dreapta Sa. Noi am murit în El, sîntem înmormîntați prin botez în moartea Lui și înviați împreună cu El. Putem oare să ridicăm ochii spre cer, fără să vedem comoara cerească de *har* al lui Dumnezeu care ne-a strămutat în locurile cerești prin Hristos Domnul?

Ce har nemărginit ne este dat ÎN Hristos!

Aș dori ca noi să-L iubim din inimă, deoarece El ne-a iubit mai întîi și iubirea Lui nu se va sfîrși niciodată.

Nu este nimic, în toată lumea mai binecuvîntat decît o viață trăită într-o atîrnare necurmată față de Domnul Dumnezeu; să atîrni de El clipă de clipă, să te alipești de El și să aștepți ca El să îngrijească de orice lucru! Adevărata taină a păcii și a unei neatîrnări sfinte față de oameni, constă în a avea TOATE izvoarele în El. Isus e tot ce ne trebuie; nu avem nevoie de altceva.

Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă!

1. Cor. 14,38

În Proverbe 19.2 citim: „Lipsa de știință este o pagubă pentru cineva“ și în Efeseni 5.17: „De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia lui Dumnezeu.“

În 1 Corinteni 15.34 apostolul Pavel spune, spre rușinea lor, că sînt unii credincioși care nu cunosc pe Dumnezeu. Este multă necunoaștere spirituală și avem nevoie să învățăm lucrurile cerești. În 1 Corinteni 14 se vorbește despre *rînduiala* în adunări. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei“ Cei care se adună pentru Numele Domnului nu pot ca să facă ei rînduiei în adunări după propriile lor inițiative și după propriile lor concepții. Noi sîntem supuși Domnului și voinței Lui. În 1 Tim. 3.15 apostolul Pavel ne scrie: „... să ști cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu.“ De asemenea și alte texte ale Bibliei ne dau îndrumări clare în această privință. Nici un copil al lui Dumnezeu nu trebuie să fie în neștiință. Acest cuvînt: „Dacă cineva nu înțelege să nu înțeleagă,“ exprimă o stare tristă. Cine este în această stare nu mai cugetă, cum făceau cei din Berea, și nu primesc mustrările din partea celorlalți credincioși. Cîtă durere și tulburare se produce acolo unde este prezentă *necunoașterea Bibliei!*

Cunoașterea voiei lui Dumnezeu în strînsă legătură cu supunerea și ascultarea aduc binecuvîntare și unire frățească. Ea ne face să fim și voioși și supuși unii altora, în frica lui Hristos și ne dă puterea necesară ca să suportăm cuvîntul de mustrare cînd este nevoie. În Cuvîntul Lui, El ne-a descoperit toată măreția lui Dumnezeu și ne este de folos să străbatem această Carte ca pe o țară binecuvîntată în lung și în lat.

Isus e *TOT* ce ne trebuie. Ne putem bizui pe El în toate aspectele vieții. În mîna Lui cea bună și puternică trebuie să ne simțim în mai multă siguranță decît în mîinile celui mai îndemînic om. *Toate* darurile le avem *ÎN ISUS*. El este izvorul oricărei autorități și a oricărei slujbe. Dacă Îl avem pe El, avem *totul* și din *belșug*. „Nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl ...“ (Gal. 1.1).

12 IANUARIE

Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpînul lor.

Luca 12,35-36.

Toți credincioșii care prin sîngele Domnului Isus, au fost mîntuiți, au o nădejde sfîntă și neclintită: Hristos va veni ca să-i ducă în locașurile Tatălui. Această nădejde vie ne umple inima pe deplin și ne face să veghem și să așteptăm venirea Lui. Așa cum în vremurile din urmă israeliții trebuiau să stea cu mijlocul încins, încălțați, cu toiagul în mîna așteptînd clipa cînd avea să vină ordinul de părăsire a țării robiei, tot astfel așteptăm și noi cu nerăbdare clipa cînd Domnul Isus Însuși „cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu“ va veni pe nor ca să ne ia la El, la Tatăl în cer.

Dacă această speranță este vie în viața noastră, atunci noi sîntem gata să-L întîmpinăm. Mijlocul nostru să fie încins bine ca nu cumva hainele noastre să ne împiedece, făclia noastră trebuie să ardă, ca să împrăstie lumina unei bune mărturii și mîna noastră să mînuiască bine toiagul adevărului. În această stare nu este greu să arătăm în afară că sîntem niște călători care așteaptă pe Domnul lor.

Putem oare să ne imaginăm că israeliții aveau alte preocupări decît plecarea lor din țara robiei? Cu ce ne OCUPĂM noi și ce ne UMPLE inima? Sîntem într-adevăr gata ca să-L întîmpinăm pe Domnul? Sau nădejdea și așteptările noastre sînt încă pămîntești? Ce pagubă ar fi acest lucru!

„Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ve vine va veni și nu va zăbovi.“ Cel care a spus: „Iată Eu vin curînd“ va veghea asupra Cuvîntului Său și-L va îndeplini. Îi răspundem oare cu toată inima: „Amin; VINO Doamne Isuse“?

Domnul nostru va veni în curînd. Primii creștini erau atît de pătrunși de această așteptare încît nu-i mai interesau lucrurile materiale. Cît de mult ar trebui ca întreaga noastră ființă să radieze în jur așteptarea venirii Domnului Isus, lucrînd pentru salvarea sufletelor din focul pierzării și luptînd pentru înălțarea adevărului Sfintei Cărți.

Fiindcă ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pămîntului. Apoc. 3,10.

Scriptura vorbește mult și în mod special în cartea Apocalipsa despre *judcata viitoare*. Iar noi putem pricepe din toată Sfînta Scriptură că Domnul Isus Hristos ne-a spus limpede că ai Lui nu vor trece prin necazul cel mare. Mulți cred că trebuie să treacă prin acest necaz și de aceea sînt neliniștiți iar bucuria lor dispare. Tocmai acest lucru îl vrea dușmanul sufletelor noastre. „Ceasul încercării“ este numai pentru cei de pe pămînt. Credincioșii au o misiune specială, cerească, căci ei nu locuiesc pe pămînt. Ca cetățeni ai cerului vor privi de sus judecata, așa cum privea de pe munte Avraam judecata Sodomei și Gomorei în prezența lui Dumnezeu. În textul de azi, Domnul ne arată precis viitorul celor credincioși: El ne va ocroti, ne va păzi de ceasul încercării care va veni. Dar de ce vrea El să păzească pe cei credincioși? Pentru că au păzit cuvîntul răbdării Lui. Ei așteaptă pe Domnul dar și Domnul își așteaptă Mireasa, pentru înălțare și pentru slavă.

Ce însemnat este acest lucru pentru credincioși: El va veni, dar nu va veni pentru păcătoși. Este însemnat lucru să ne lăsăm călăuziți de Cuvîntul Lui. Dar aceasta nu este totul, trebuie ca inima să aibe *dorința și bucuria* pentru așteptarea Lui. De aceea, iubiți cititori să așteptăm Luceafărul strălucitor de dimineață care răsare înaintea zilei de judecată pregătită pentru păcătoși.

Noi credem că adevărul despre osînda veșnică stă în legătură deadreptul cu însușirea nemărginită a lucrării de mîntuire a Domnului nostru. Dacă nimic alta nu ne scapă de urmările păcatului, decît o jertfă cu putere veșnică, atunci și urmările păcatului sînt tot veșnice. Noi trebuie să măsurăm păcatul și urmările lui numai cu măsura jertfei Domnului Isus și nu cu măsura simțirii omenești sau a minții omenești. Această dovadă poate să pară multora puțin însemnată, însă pentru noi are o putere foarte mare. – C. H. M.

14 IANUARIE

Aruncă-ți piinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăș!

Ecl. 11.1.

Oamenii mîntuiți pot fi de folos altora în felurite chipuri. Din Cuvîntul lui Dumnezeu reiese clar să nu fim niciodată zgîrciți. Ce pildă de dăruire ne dă nouă pentru totdeauna Fiul lui Dumnezeu. El răs-pîndea cu inimă largă binecuvîntările, El hrănea pe cei înfometaiți, El tămăduia pe bolnavi și în cele din urmă S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru mulți.

„Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom sece-ra, dacă nu vom cădea de oboseală.“ (Gal. 6.9). Marea tragedie nu constă în starea materială a oamenilor ci în cea spirituală. De aceea avem datoria să-L prezentăm pe Isus, Domnul nostru ca „*Piinea vieții*.“ Putem face oricînd acest lucru, aruncînd această Piine pe apele care înfățișează „marea popoarelor.“ Adesea trece atît de mult timp pînă cînd un flămînd găsește această Piine.

De aceea să nu ne lăsăm împiedecați de împrejurări, ca să răspîndim tot mai mult această Piine. Dumnezeu lasă uneori să vedem roade, acolo unde nici nu ne așteptăm; și chiar dacă pe pămînt nu le vom vedea, le vom vedea în cer. El a spus: „Tot așa și Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea, și va împlini planurile Mele.“ (Isaia 55.11).

Ai mîncat și tu cititor drag, din această piine pentru a avea astfel mîntuire veșnică?

Isus Hristos, Piinea vieții,

E mîntuirea sufletului meu.

La Tine nu vine nici un om în zadar

Tu tămăduiești inima împovărată de păcat,

Ești Piine pentru aici, pe pămînt,

Hrana sufletului în veci de veci.

Consacrați-vă viața care v-a fost dată, puneți-o în slujba lui Hristos cu TOATE posibilitățile ei, lucrînd la mîntuirea semenilor voștri, ca să-i smulgeți din păcat și moarte. Dumnezeu nu ne cheamă la lucru pe temeiul priceperii noastre ci pe al înțelepciunii Lui. Să lucrăm călăuziți de El prin Duhul Sfînt.

Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mîngîiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte. 1. Tes. 4,17-18.

Ce limpede ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu în ceea ce privește lucrurile veșnice. Ne spune că toți cei care cred în Isus Hristos vor fi pe veci cu El. Noi nu avem cuvinte pentru a arăta ce imensități de har și binecuvîntări sînt în acest adevăr. În inima tesalonicenilor lucrau aceste trei lucruri: *credița, nădejdea și dragostea*. Toate gîndurile și acțiunile lor erau îndreptate spre cer, acolo unde Hristos stă la dreapta Tatălui. Ei au întors spatele lumii întregi și s-au îndreptat de la idolii lor spre Domnul Isus, săvîrșind faptele credinței. Ei trăiau în așteptarea Domnului și zi de zi îi preocupa acest gînd. De aceea, prin dragostea care era în inimile lor, au fost îmbărbătați foarte adesea. Deoarece tesalonicenii trăiau în această nădejde, ei se deosebeau de ceilalți oameni necredincioși, care priveau la cele pămîntești; partea acestora va fi mînia lui Dumnezeu, mînie de care vor fi izbăviți însă copiii lui Dumnezeu, la venirea Domnului Isus. Dar pînă în clipa aceea, cînd Domnul Isus va veni pentru ai Săi, ca într-o clipă să ne schimbe și să fim înălțați în casa Tatălui, noi sîntem în mîinile dumnezeiești a căror făgăduință este „DA și AMIN“. Tot ce întîmpinăm chiar și în încercările din viața noastră vin din mîna Lui. El ne dă și nădejdea în revenirea Domnului Isus Hristos. *Unde va duce pe ai Săi? În casa Tatălui.* El este Soarele veșnic al cerului.

El este, bucuria și fericirea Tatălui; și noi putem spune cu inima plină de bucurie: „Tu ești al meu în veci“

El este *CENTRUL* cerului; în fața Lui vom îngenunchia pentru a-L adora și a-L proslăvi. (Apic. 5.14).

De aceea cu ajutorul lui Dumnezeu **NU** vom șterge niciodată Numele cel fără seamăn al lui Isus de pe drapelul în jurul căruia ne-a adunat Duhul Sfînt, pentru a pune în locul Lui numele unui om muritor. Să pui un om în fruntea unei adunări, înseamnă curată necredință și o insultă adusă prezenței lui Dumnezeu.

Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri; căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei, și ei nu pricepeau ce le spunea ISUS. Luc. 18,34.

Domnul le-a vorbit de trei ori ucenicilor despre suferințele, moartea și învierea Sa, dar ei „nu pricepeau ce le-a spus.“ Ei visau măreție și putere. Iacov și Ioan au vrut, ca unul să stea la dreapta și altul la stînga Domnului în Împărăția Lui. Desigur, în curînd Domnul Isus va sta pe Tronul de domnie și va domni, dar „Fiul Omului n-a venit să I se slujească ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.“ La cruce a trebuit să plătească prețul răscumpărării noastre, dîndu-se pe Sine Însuși ca jertfă și luînd asupra Lui pedeapsa pe care trebuia s-o primim noi. Acolo, pe lemnul crucii, El a primit să fie făcut blestem pentru noi, ca să ne scape astfel pe noi de blestemul legii, așa cum este scris în Deut. 21.22-23. Acest text arată clar, că un om care a săvîrșit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea, era în unele cazuri țintuit pe cruce ca o mărturie vie a unei judecări drepte. (Iosua 8.29;10.27). Așa s-a întîmplat cu Fiul Omului care a fost țintuit viu pe cruce. Mîinile și picioarele Lui au fost străpunse acolo. Vîndut de Iuda, tăgăduit de Petru și părăsit de toți atîrna pe cruce. Toți cunoscuții stăteau de o parte, iar El era răstignit între doi tîlhari. Soldații romani își împărțeau între ei hainele Lui. Toți trecătorii îl priveau dînd din cap. Soarele se întunecase.

Să nu uităm niciodată ce moarte a suferit Domnul Isus pentru noi!

Meditînd mai mult la suferințele Domnului Hristos pentru noi nu putem să facem altceva decît să cîntăm: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru să primești slava, cinstea și puterea . . . bogăția, înțelepciunea, tăria și lauda.“

Un Hristos înviat este DOVADA VEȘNICĂ a unei mîntuiri împlinite, și dacă mîntuirea este un lucru împlinit, pacea credinciosului este ceva adevărat și statornic.

Fiecare îndoială în inima unui creștin este o ocară adusă Cuvîntului lui Dumnezeu și jertfei lui Hristos.

Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!

Ps. 95,6.

Rugăciunea este respirația sufletului. Copiii lui Dumnezeu nu pot spune că au stăruit destul în rugăciune cu Domnul lor. Deseori se ridică spre Domnul numai oftări, care la vremea lor, vor fi ascultate, dar nici rugăciunea din cămăruță nu trebuie uitată, deoarece are o mare importanță pentru credincios. Aceasta este o arătare în afară, dar prin ea mărturisim supunere și smerenie; așa ne putem apropia de Dumnezeu.

Aceasta o simțeau și credincioșii Vechiului Testament; Eliezer, Moise, Iosua, David, Solomon, Ezechiel, Daniel, Esra și Neemia se aruncau cu fața la pământ ca așa să proslăvească pe Dumnezeu. Și Domnul nostru Isus Hristos îngenunchea: „a căzut cu fața la pământ“ și se ruga. (Matei 26.39; Luca 22.41).

Slujitorul credincios Pavel, scrie: „Eu îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.“ Când și-a luat rămas bun de la efeseni, de la bătrâni și presbiteri, Scriptura ne spune: „îngenuncheau toți“ (Efes. 3.14; F. Ap. 20.36). Petru și Ștefan de asemenea au îngenuncheat în rugăciune. (F. Ap. 7.60; 9.40).

Deși Dumnezeu nu ia în seamă manifestările exterioare, căci El cercetează inima; are însă plăcere dacă omul vine smerit și în frică de Dumnezeu la rugăciune. Dacă comportarea noastră interioară este demnă și în supunere, atunci se va transpune și în viața practică din afară. Cum, de exemplu, sănătoși fiind să ne culcăm în pat sub plapuma cea caldă și să ne rugăm? Nu se întâmplă deseori acest lucru la unii frați și surori care ocupă o poziție nedemnă la rugăciune? Să ne dăm bine seama, că, dacă ne rugăm, stăm de *vorbă* cu Dumnezeul cel sfânt și ar trebui să ne verificăm poziția cât și arătarea ei exterioară.

Trebuie ca firea veche să fie ucisă și ținută în această stare de moarte.

În liniște și odihnă va fi mîntuirea voastră. Isaia 30,15.

Liniștea păcii

Sub acest titlu fratele Darby scrie: „Roagă-te mult și vorbește puțin. Lăsați-mă să vă spun ceva deosebit pentru viitor; există o sfințenie delicată, liniștea odihnitoare care place lui Dumnezeu și credincioșilor Lui, atît de mult. Duhul vorbăriei este otravă pentru orice formă de părtășie a credincioșilor. Ea stinge afecțiunea, este pricina încîlcirii sufletelor, este pierdere de timp și goliciune duhovnicească. Dragostea, ascultarea, amabilitatea și ceea ce este necesar, numai acestea să ne îndemne la vorbire – altminteri se cade să tăcem. Fiți unul altuia sprijin, printr-o comportare sfîntă, dar nu prin vorbe multe. Dumnezeu locuiește numai în suflete liniștite și de aceea trebuie să fie și limba liniștită. Privește la roadele sfintei stări de liniște. Ea dă putere, stăpînire de sine, îndeamnă la rugăciune, la înțelepciune, părtășia cu Dumnezeu și cu sfințenia Lui.“

Te-ai gîndit că versetul din Isaia 30.15 ar avea legătură și cu limba ta? Cu siguranță este pentru binecuvîntarea noastră, a familiilor noastre și al adunării, dacă știm acest lucru. Prin vorbărie multă, liniștea și încrederea noastră se pot îndepărta foarte ușor de la noi. „Ea este un rău“ – așa spune apostolul Iacov (cap. 3.8). Ea este un dușman al liniștei, desigur chiar și în momentul cînd vorbește despre „liniște.“

Dar ce face dragostea? Ea nu vorbește, dar iubește. Despre liniște nu se poate vorbi mult, ea trebuie exercitată prin fapte, ea trebuie practică.

A fi liniștit, a aștepta răbdător, a te încrede în Dumnezeu și a aștepta în tăcere, pare a fi nenatural, dar prin părtășia cu Domnul, prin rugăciune, trebuie să fie învățată această atitudine și adesea ne-o însușim trecînd prin lupte și necazuri.

„Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care o va da Domnul în ziua aceasta. . .“

De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui ISUS HRISTOS! 1 Petru 1,13.

Aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați pe fața pământului, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, erau evrei născuți din nou și lor le este adresată această epistolă. Ei cunoșteau acum un Hristos mareț, înălțat la cer, nu ca un Mesia pămîntesc. De aceea erau și acești credincioși socotiți pe pămînt „ca străini.“ Partea lor era să se bucure de mîntuirea găsită în Domnul Isus Hristos și să aștepte arătarea lui slăvită, cînd se va vedea ce înseamnă o ființă mîntuită adusă în Casa Tatălui. Ce îmbărbătare pentru cei care azi trebuie să treacă prin multe necazuri și prin dureri! Căci venirea Domnului înseamnă tot odată încetarea oricărei dureri și a oricărui necaz. Cît de aproape este clipa aceea scumpă cînd Domnul își va lua Mireasa ca s-o ducă acasă și să fie astfel în veci împreună!

Acum nu-L putem vedea cu ochii noștri, dar atunci, El ni se va arăta în măreția și slava Sa. Așa cum stătea atîrnat pe cruce văzut de toți și cum stă acum la dreapta Tatălui tot la fel de precis El se va arăta în slavă. Întrebarea cea mai importantă este: Îl așteptăm noi oare?

Există oameni care-L așteaptă și oameni care sînt nepăsători față de acest lucru. Pentru cei care Îl așteaptă, El va veni pentru a le da slava Lui; iar ceilalți vor fi chemați la judecată. Cei care Îl așteaptă cu adevărat vor fi cunoscuți nu numai atunci cînd va veni ci și acum prin comportarea lor, caracterul și viața lor. Ei trăiesc numai pentru Dumnezeu, despărțiți de o lume imorală care are o formă de evlavie. Adevărații credincioși simt cu durere în inima lor lipsa Domnului și doresc ca El să vină cît mai curînd.

„Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui.“

„AMIN! VINO, DOAMNE ISUSE!

Dragostea de frați este semnul prin care se cunoaște viața nouă care se primește prin credință la nașterea din nou. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați“ (1 Ioan 3.14). Dragostea este semnul prin care se cunoaște credinciosul. La evrei, cărora le este adresat epistola, dragostea era în pericol să se răcească. Multele necazuri, prigoane și nevoi i-au adus într-o astfel de stare încît se gîndeau numai la ei înșiși și nu la ceilalți frați. De aceea era de trebuință îndemnul: „Stăruiți în dragostea frățească.“

Nu este oare la fel și cu credincioșii de astăzi? Și noi sîntem în primejdia de a ne gîndi numai la noi. Să-i încredințăm totul Domnului Isus și El ne va ajuta să luăm parte la necazurile și greutățile fraților și surorilor noastre. În zilele necazului cel mare, dragostea celor mulți se va răci. Aș vrea ca nici unul din cititorii acestor rînduri să nu aibă parte de acest necaz care va veni. Cît de necesar este să ne îmbărbătăm între noi cu dragostea Domnului nostru! El iubește pe ai Lui pînă la capăt. DA, dragostea Lui nu sfîrșește și nu se micșorează niciodată, ea rămîne aceeași în vecii vecilor. De aceea este de trebuință să ne arătăm neconținut dragostea noastră către frații și surorile noastre. Poate că cineva te-a jignit și nu ți-a dat cinstea cuvenită, sau te doare un fapt săvîrșit de un frate față de tine. Atunci să rămîni statornică în tine dragostea frățească față de fratele și în situațiile practice care se ivesc să cauți folosul lui și nu al tău.

Domnul a făgăduit binecuvîntare numai acolo unde este pace și unitate între frații care locuiesc împreună. Unde este dragoste frățească fără fățarnicie, acolo este o inimă curată deoarece izvorăște din slava lui Dumnezeu. (2 Petru 1.7). De aceea să ne însușim acest verset și să-l lăsăm să lucreze: „Stăruiți în dragostea frățească“ stăruiți cu toate neajunsurile, necazurile și împotririle. Nu ele să acopere dragostea, ci dragostea să le acopere pe ele.

Să nu jertfim adevărul de dragul „dragostei de frați.“ Adevărata iubire se arată atunci cînd arăți adevărul, căci numai pe adevăr se pot întemeia relații frățești curate.

Era în țara Uț un om care se numea Iov.

Iov 1,1.

Pare de necrezut că Dumnezeu are grijă de fiecare om în parte. Este greu de înțeles după mintea noastră acest lucru deoarece în acelaș timp trăiesc pe pământ miliarde de oameni. Și este totuși adevărat acest lucru: Dumnezeu cunoaște pe fiecare om și El știe toate mișcărilor lui. Seriozitatea acestui fapt izvorăște chiar din Maleahi 3.5: „Mă voi apropia de voi pentru judecată și mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strîmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor“. Ne aduce îmbărbătare situația în care se găsea Agar. Nimeni nu o vedea rătăcită în pustietate dar Dumnezeu a văzut-o și a ajutat-o. Dumnezeu cunoștea inima dornică de adevăr a famenului etiopian care nu a făcut degeaba drumul cel lung. Filip a fost trimis să-i spună lucrurile de temelie a Evangheliei. Iar cartea Iov cu cele 42 de capitole ale ei, este o mărturie a acestui adevăr: Dumnezeu se ocupă îndeaproape de fiecare om. Oamenii nu pot accepta că Dumnezeu îi cunoaște pe fiecare dintre ei, că El știe toate tainele inimii, toate păcatele. Dar Domnul va aduce odată la lumină totul cînd va face marea judecată. Nimeni nu va scăpa de acest Judecător; toți vor sta în fața tronului mare și alb la judecata *cea mare*.

Care este *starea* ta? Dumnezeu te cunoaște pe tine personal. El te cunoaște pe nume și știe unde locuiești. El îți cunoaște viața în întregime cu toate părțile ei înșorite și cu cele umbrite.

Dumnezeu nu ar dori să te cheme la judecată pentru păcatele tale. De aceea El a dat pe singurul Său Fiu, ca să plătească cu sîngele Lui cel scump păcatele tuturor, îndurînd suferințe grele și murind pe cruce la Golgota.

El Însuși îți spune și ție iubite cititor: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.“ (Ioan 6.37).

El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.“ (Evrei 13.5). Încrede-te deci ÎN EI!

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cere-
rile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și
cereri, cu mulțumiri, și pacea lui Dumnezeu, care întrece
orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în HRIS-
TOS ISUS!

Fil. 4,6-7.

În rugăciune, noi aducem lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și Dom-
nului Isus, *adorare*, dar și laudă și mulțumire. Ce har minunat
avem noi, că ne putem apropia de Domnul nostru, și El vrea
să-și plecea urechea și să ne asculte. El vrea să ne dea *totul* spre
binele nostru. Cea mai înaltă expresie de mulțumire, este ado-
rarea în duh și se arată în chipul cel mai real la Masa Domnului
nostru, unde fiecare credincios își are locul lui. Domnul dorește
să ne mai dăruiască multe, să ne apropiem de El, să ne desprin-
dem de calculele omenești; astfel Numele Tatălui și al Domnului
nostru Isus vor fi înălțate tot mai sus pe stindardul nostru, chiar
și în aceste zile din urmă.

Să aducem mulțumiri Domnului pentru adunările din orice loc și
să cerem ca ele să fie o mărturie vie pentru Dumnezeu în această
lume. De asemenea să ne rugăm pentru conducători și pentru
autorități, chiar și pentru fiecare om, pentru ca mărturia din
aceste timpuri să fie menținută prin propășirea Evangheliei,
pentru ca mulți să vină la pocăință și să fie adăugați la Adunarea
Lui. Să nu uităm pe bolnavii noștri, care trebuie să fie și ei o
pricină zilnică de amintire în rugăciunile noastre. La fel să ne
rugăm pentru cei care sînt în necaz. Bineînțeles că în ora de
rugăciune nu se pot aminti toate aceste probleme, dar Cel care
cercetează inima și rărunchii știe ce se află și în gândul nostru și
va prezenta Tatălui totul, într-o formă ideală, și plăcută Lui. Ne
gîndim că Domnul Însuși dă rugăciunilor noastre, puterea Sa.
Dacă avem toate acestea în fața ochilor noștri, atunci orele de
rugăciune nu vor fi așa de slabe și de sărace, cum se întîmplă
adesea.

„... Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum să
ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi . . .“

Voi, copilașilor, sînteți din DUMNEZEU. 1 Ioan 4,4.

Deseori se aude părerea că este un lucru de neconceput și o îndrăzneală prea mare să spui: „sînt un copil al lui Dumnezeu.“ Aceasta se va vedea abia la sfîrșit.

Dar faptul că cei ce L-au primit pe Isus sînt copii ai lui Dumnezeu ni-l spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Și cît este de bine că noi avem încă de acum această siguranță, că ne bucurăm de dreptul de a ne numi copiii Lui. Ioan spune în alt verset: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sînge, nici din voia firii lor nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.“ (Ioan 1.12-13). Prin NAȘTEREA din NOU, nu prin sforțări proprii sîntem așezați în această stare binecuvîntată. Abia acum putem spune: „Acum SÎNTEM copii ai lui Dumnezeu.“ Este lucrarea Lui, care în harul Lui nemărginit ne-a născut din nou, lucrînd în inimile noastre prin Cuvîntul și prin Duhul Lui, dăruindu-ne în Domnul Isus, Fiul Său, o viață nouă. Nouă ne-a fost dat harul să credem în Numele Lui și să-L primim în inimile noastre. Astfel în viața noastră s-a făcut o schimbare minunată:

noi am devenit niște oameni cu o natură dumnezeiască și Duhul Sfînt locuiește în inimile noastre. El este Duhul înfierii, prin care putem spune „Ava, Tată!“

Da, în adevăr, mare este această fericire care izvorăște din Tatăl nostru. El ne-a făcut copii ai Săi, părtași ai Casei Sale. Pe acest pămînt călătorim ca necunoscuți și nimic nu ne poate despărți de El, pentru că El este Tatăl nostru. Să trăim în fiecare moment în inima noastră această stare de copii ai lui Dumnezeu, și să dovedim acest lucru prin viața noastră. „Oricine rămîne în El nu păcătuiește.“ Aceasta înseamnă mărturie înaintea oamenilor, atît spre folosul nostru și al celor din jurul nostru cît și spre slava lui Dumnezeu.

Toți cei care se îndoiesc de iertarea lor deplină și veșnică, spun prin aceasta că jertfa lui Hristos nu este desăvîrșită și că nu este de ajuns pentru iertarea lor.

Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea, zice DOMNUL, și nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi . . . ci viața îți va fi prada ta de război, pentrucă ai avut încredere în Mine, zice DOMNUL. Ier. 39,17.

Această veste ia adus-o Ieremia etiopianului Ebed Melec care era slujitorul lui Zedechia împăratul lui Iuda. Acest etiopian era un instrument în mâna lui Dumnezeu.

Ce se întâmplase? Ieremia a prorocit poporului decăzut judecata lui Dumnezeu și din această pricină a intrat în tr-o mare primejdie. Căpetenile lui Iuda care urau pe prooroc l-au divulgat împăratului, iar acesta l-a dat în mâinile lor. Ieremia a fost pogorât într-o groapă cu noroi. Dar Dumnezeu veghea asupra slujitorului Său. Ebed-Melec care cunoștea toată situația din proorociile lui Ieremia și care cunoștea și pe Dumnezeul cel viu, plin de curaj s-a dus la împăratul Zedechia și i-a prezentat situația dezastruoasă în care se afla proorocul. El a găsit ascultare la împărat și Ieremia a fost scos din groapă. (Ier. 38.11-13).

Dumnezeu nu a uitat actul de dragoste și credință a lui Ebed-Melec. Ca răsplată pentru fapta săvârșită el primește promisiunea de la Dumnezeu că va scăpa cu viață când va fi asediată cetatea.

Ce minunată este grija lui Dumnezeu pentru ai Săi! El are și în zilele noastre mijloace și căi pentru a ajuta pe copiii Săi în cele mai mari greutăți și necazuri și pentru a-i salva din *orice* situație. Dar pentru cei care fac ca Ebed-Melec este pregătită o răsplată. Chiar dacă Domnul ne cere viața noastră, nici atunci nu ar trebui să dăm înapoi. Să ne încredem în permanență în Marele nostru Dumnezeu.

Să veghem cu gelozie împotriva pornirii înnăscute, care ne îndeamnă să privim la om și să ne bizuim pe nădejdi omenești. Să rămânem cât mai aproape de Izvor! Atunci nu vom duce lipsă de nimic.

Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sînt ascunse de ochii tăi.

Luc. 19,42.

Plîngînd a spus Domnul Isus aceste cuvinte pentru Ierusalim. El s-a străduit să îplinească voia Tatălui în ceea ce privește mîntuirea poporului Israel, în schimbul dragostei Lui a primit însă din partea oamenilor numai ură și dușmănie. Ar fi fost drept ca Domnul să îndepărteze acest popor din fața ochilor Lui; dar cine altul ar fi putut avea ca El atîta milă și îndurare?

El îi plîngea pe ai Săi pentru că se vedea silit să se depărteze de ei, deoarece nu L-au primit; era îndurerat pentru ei, cunoscînd pedeapsa de neînlăturat care urma să vină din partea lui Dumnezeu ca plată a neascultării lor. Și tu poți primi, aceste cuvinte ale Domnului Isus pentru tine. Poporul Israel a primit harul venit prin Domnul Isus Hristos ca pe un lucru de ocară.

Vrei și tu să te asemeni cu poporul Israel? Ușa harului mai este încă deschisă! cît timp? tu nu știi, de aceea pregătește-te să intri atîta timp cît se mai poate, înainte de a se închide. Cît de primejdioasă este amînarea chiar pe acest pămînt; gîndește-te că trebuie să pleci neapărat cu un tren accelerat pentru a-ți salva viața din primejdie, dar mai vrei să rezolvi încă unele probleme amii și cînd ajungi la gară, vezi că trenul a plecat. El a plecat conform programului dinainte stabilit. Tu ai întîrziat; trenul a plecat fără tine; acum este *prea tîrziu*. Fatal! Incomparabil mai rău este dacă pierzi, pentru toată veșnicia, trenul de har. Atunci nu mai poate ajuta la nimic: nici păneri de rău, nici legături cu alții, nici strădanii, nimic, nimic, *nimic*; totul este numai PIERZARE. Să-ți alegi din timp calea și ținta este peste măsură de important și necesar. De aceea nu pierde ocazia! Vino la jertfa Domnului Isus cu păcatele tale, tu călător obosit. Acolo poți găsi odihnă, acolo este liniște.

Cînd vrei să vii? Cînd vrei să-ntorci din calea rea?

Cînd vrei să vii la Dumnezeu? NU AMÎNA! NU AMÎNA!

Cînd a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise în spre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe DUMNEZEUL lui, cum făcea și mai înainte.

Daniel 6,10.

Rugăciunea în genunchi se cuvine oamenilor ca făpturi ale lui Dumnezeu și este o expresie înaltă de cinstire în rugăciune; și încă, mai mult ea exprimă poziția potrivită a unui copil al lui Dumnezeu cînd prin Domnul Isus se apropie de Tatăl cu deplină încredere. Solomon s-a rugat în genunchi la întemeierea templului. Ezra, cînd a cunoscut păcatul poporului său, să-a rugat în genunchi și a adus jertfe. Și Pavel și-a plecat la rugăciune genunchii săi pentru toți credincioșii ca să poată fi întăriți cu putere în mijlocul oamenilor. Cînd el se afla în Milet, a îngenunchiat împreună cu cei din Efes.

Și despre Domnul nostru citim că în grădina Ghețimani a îngenunchiat în ceasul greu în care judecata lui Dumnezeu se apropia.

Ce credincios, ce om viteaz era Daniel! Chiar cînd viața lui a fost în primejdie, el nu a schimbat programul lui de rugăciune, el nu se retrăgea în taină, ci de trei ori pe zi, cu fereastra deschisă, îngenunchea, și se ruga către Dumnezeu.

Ce rușine pentru noi, care avem harul să trăim în libertate că sîntem înclinați uneori să ne adaptăm atît de ușor împrejurărilor. Să ne dea Domnul fiecăruia personal și tuturor membrilor familiilor noastre regularitate în ce privește îngenuncherea pentru rugăciune către Dumnezeu Tatăl și către Domnul nostru Isus Hristos. Domnul să lucreze ca aceasta să devină o obișnuință sfîntă pentru noi. Dacă ne vizităm unii pe alții, înainte de despărțire, să îngenunchem împreună. Prin aceasta Domnul ne va binecuvînta și părășia noastră unii cu alții, în dragostea lui Dumnezeu, va fi mai intimă.

Isus nu se temea de mînia oamenilor, nici nu căuta bunăvoința lor.

Itai a răspuns împăratului, și a zis: Viu este DOMNUL și viu este domnul meu împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău. 2. Sam. 15,21.

Cu cât timpurile sînt mai întunecate, mai grele și mai periculoase cu atît mai luminos strălucesc faptele credinței și ale dragostei care se fac în aceste vremuri. În unelțirile lui Absalom avem în Itai un asemenea exemplu. Atît leagă dragostea pe un înstrăinat în țara Israel de nenorocirea încercatului rege David, încît este gata să împartă cu el durerea, ocară și blestemul care erau asupra lui David. Itai a primit din partea lui David libertatea de a pleca înapoi la Ierusalim; el ar fi putut face deci acest drum, cu voia împăratului. Însă acestui om nu-i trebuia favoarea din partea regelui și nici libertatea, ci cu mult mai mult: pe rege însuși: „în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău.“ Numai în părtășie cu regele putea fi Itai fericit, chiar dacă trebuia să treacă prin moarte sau să trăiască.

Domnul Isus Hristos spune în Ioan 12: „Dacă Îmi slujește cineva, să mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu.“ (26).

Vedem în Pavel un slujitor devotat, a cărui dorință supremă era să meargă pe drumul Aceluia care i-a cuprins inima. El dorea ca Hristos să fie proslăvit în trupul său, fie prin viață, fie prin moartea sa.

Exemplul acestor doi oameni credincioși în părtășia lor desăvîșită, primul cu David iar al doilea cu Domnul Isus, să ne îndemne la o trăire nedespărțită de Domnul!

Cu cât un slujitor a lui Hristos va fi mai credincios Stăpînului ceresc, cu cât va merge mai mult pe urmele lui, cu cât va fi mai asemenea Lui, se poate aștepta să fie privit de fiii pămîntului ca „ieșit din minți.“

Două lucruri Îți cer; nu mi le opri, înainte de moarte!
Depărtează de la mine neadevărul și cuvîntul mincinos;
nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pîinea care-mi
trebuie. Prov. 30,7.

În acest verset ni se arată expresia unei dorințe deosebite. Cît de mult se temea scriitorul de minciună, care este un păcat în ochii Domnului! În Apocalipsa 21.8 citim că păcătoșii vor fi pierduți pe vecie. Cît de important este să fim atenți la cît și la ce vorbește limba. Acest organ mic poate fi folosit pentru slava Domnului dar și pentru ocara Lui. Este totuși foarte serios să gîndim că pentru fiecare cuvînt nefolositor vom da o dată socoteală. Să ne lăsăm călăuziți în toate împrejurările de Duhul Domnului, iar rugămîntea lui Agur să fie și dorința noastră, spre slava și lauda scumpului nostru Domn! El Însuși ne va dărui și dorința dar și înfăptuirea. În exprimarea lui Agur este de fapt o dublă dorință:

1. „Depărtează de la mine neadevărul și cuvîntul mincinos.“

2. „Nu-mi da sărăcie și nici bogăție.“

Nimeni nu dorește să fie sărac și deaceia oamenii umblă mult după bogății. Totuși, Cuvîntul Domnului ne vorbește și în această privință foarte serios. Spune că cine aleargă după bogății cade în cursele și mreșile Satanei. În timpurile de sărăcie, copiii lui Dumnezeu se agață mai mult de Domnul lor și se simt dependenți de El. Atunci ei pot face descoperiri înviorătoare în Domnul. Dacă cineva are parte de bogăție, are nevoie de mult har și de înțelepciune ca să o poată folosi spre slava lui Dumnezeu. Cîte nevoi sînt pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru trebuințele celor sfinți și iubiți! Nimeni să nu neglijeze să facă binele cu ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. Atît sărăcia cît și bogăția pot să împietrească inima omului. De aceea Agur spune: „dă-mi pîinea care-mi trebuie.“ Să fim mulțumiți și recunoscători pentru ceea ce ne dă Domnul fiecăruia.

„Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare cîștig.“ (1 Tim. 6.6).

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile . . .“

Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul. Ci cît de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre.

Isaia 55,8-9.

Dumnezeu are planurile și intențiile Lui, nu numai pentru neamuri, pentru poporul Israel sau pentru Adunarea Lui, ci și pentru fiecare credincios în parte. Iar gîndurile Lui sînt mărețe și cu totul deosebite de gîndurile noastre omenești. Dacă încredințăm în mîna Lui cîrma vieții noastre ceea ce de fapt trebuie să facă fiecare credincios, atunci planurile și căile Lui în viața noastră se vor înfăptui. Căile omului au la bază un plan al lui Dumnezeu. Dumnezeu putea vorbi despre aceste lucruri cu Moise căci așa citim în Ps. 103.7: „El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale copiilor lui Israel.“ Poporul vedea numai în parte unele arătări, în timp ce Moise a avut fericirea să cunoască toate căile lui Dumnezeu. Nimeni nu poate spune cît de înalte sînt cerurile față de pămînt; tot așa nimeni nu poate exprima cu cît sînt mai desăvîrșite căile și gîndurile lui Dumnezeu față de căile și gîndurile noastre, de ceea ce am putea plănui și cuprinde noi.

Nu vrei oare să te încredințezi fără nici o rezervă acestui Dumnezeu înțelept, acestui Tată credincios și să lași în seama Lui toate amănuntele vieții tale?

Noi mergem însă deseori în necredință, siguri, pe căile noastre care nu sînt căile lui Dumnezeu; de aceea în a doua parte a versetului 8 se spune: „Căile voastre nu sînt căile Mele.“ Este exact invers față de ce arată prima parte a versetului. Să facă Domnul ca fiecare copil al lui Dumnezeu să trăiască în *dependență* de Tatăl său ceresc, ca astfel El să-Și poată arăta slava Lui în viața noastră.

Trebue ca firea veche să fie osîndită și ținută în această stare de răstignire,, căci ea vrea să depindem de noi și nu de Atotputernicul Dumnezeu.

A fost dat din pricina fărădelegilor noastre.

Romani 4,25.

Cînd Domnul nostru Isus atîrna pe crucea Golgotei trupul Său era împovărat cu toate păcatele celor ce au crezut în El și ale celor care vor crede în continuare în El, pînă la venirea Lui, fără nici o deosebire. Dumnezeu L-a împovărat cu aceste păcate fără să fi lăsat deoparte vreunul din ele. Hristos a luat asupra Sa păcatele și le-a îndepărtat pentru totdeauna, de aceea Dumnezeu nu-și mai revarsă mînia Lui niciodată asupra celor iertați așa cum ne asigură Cuvîntul lui Dumnezeu și nu-și măi amintește niciodată de ele. Domnul Isus care a purtat și a înlăturat deplin păcatele noastre a înviat din morți pentru neprihănirea noastră. Cine L-a înviat? Acela care ni L-a dat. Și de ce L-a înviat El? Pentru că lucrarea pentru care a fost dat, a fost îndeplinită.

Hristos a proslăvit pe Dumnezeu, cînd suferea pentru păcatele noastre. Și Dumnezeu L-a proslăvit pe Hristos, prin aceea că L-a înviat din morți, L-a așezat la dreapta lui și L-a încununat cu slavă și cu cinste.

Ce lucrare minunată!

Hristos a fost părăsit pe cruce cînd a purtat păcatele noastre, dar acum este încununat la dreapta Tatălui pentru că a făcut ispășirea păcatelor noastre. Cel răsumpărat poate acum să se bucure de pacea cu Dumnezeu întrucît cum spune Petru: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn.“ Poate vei întreba: „Cum găsesc eu această pace?“ Răspunsul este dimplu. Are păcătosul ceva de făcut? Poate fi el altceva decît, o biată faptură păcătoasă și pierdută? *NU!* Să vină simplu la Isus ca păcătos, să creadă Cuvîntul lui Dumnezeu, să primească vestea bună în inima sa, să se odihnească în Domnul Hristos fiind mulțumit cu ceea ce este mulțumit Dumnezeu. Iar Dumnezeu este mulțumit cu ceea ce a făcut Hristos pe cruce. Crede deci în El.

„Credința este o ÎNCREDERE neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică ÎNCREDINȚARE despre lucrurile care nu se văd.“ (Evrei 11.1) „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!“ (Evrei 11.6).

Doamne, auzi-mi glasul, dimineata! Dimineata eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, și aștept! Ps. 5,3.

„Cine se scoală de dimineată departe ajunge“ spune un proverb popular. Cît de prețioase sînt orele de dimineată pentru cel credincios, care simte nevoia să stea în prezența lui Dumnezeu. Chiar David a recunoscut și a experimentat valoarea acestor ore de *dimineată*. Clipele de liniște ale orelor de dimineată înaintea Domnului, înainte de a începe zarva zilei, sînt un nesecat izvor de putere și binecuvîntare, de călăuză sigură pentru drumul nostru din ziua întregă. Dacă ne înălțăm dimineata inima către Dumnezeu, căutînd în rugăciune fața Lui, punînd înaintea Lui toate nevoile noastre, citind Cuvîntul Lui și cugetînd în rugăciune asupra celor citite, atunci începem și noi lucrările zilei noastre într-o stare bună și nedespărțiți de Domnul. Ne-am pus în zorii zilei nădejdea în El pentru toate lucrurile, atunci putem în odihnă și deplină liniște să ne bizuim pe El și pe sprijinul Lui. Dacă Îl privim, dacă nădăjduim în El, negreșit își va coborî privirea cu îndurare spre noi și ne va călăuzi în dragoste și în har în toate căile noastre. În legătură cu Domnul, povara zilei va deveni mai ușoară. Aducînd prin credință toate îngrijorările la El, vom primi în acelasi timp asigurarea, că Domnul Isus ne va purta de grijă.

Zorii zilei este timpul cel mai potrivit să ai legătură cu Dumnezeu, deoarece inima noastră nu este încă plină de greutate iar liniștea casei te învăluie. Ar fi bine ca noi toți să cunoaștem și să prețuim aceste fericite ore de dimineată în legătură cu Domnul! „Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută în zori mă vor găsi“ spune sfîntul Cuvînt a lui Dumnezeu. *Rugăciunea* să fie CHEIA zilei și LACĂTUL nopții!

„Lasă-mă să aud în zori bunătatea Ta căci mă încred în Tine!“

Veghează-n zori, cînd ziua iar zîmbește
Cînd totul este iar înviorat.

FEBRUARIE

1 FEBRUARIE

Altături de ei a lucrat, cu fetele sale, Şalum, fiul lui Haloheş, mai marele peste jumătate din ţinutul Ierusalimului.

Neem. 3,12.

O parte din poporul Israel venise din prizonerat cu mulţi ani în urmă şi a clădit altarul şi templul din nou, desigur cu multe întreruperi. La venirea celorlalţi, sub Neemia s-a început restaurarea *zidului* pentruca astfel poporul să fie păzit de duşmanii din afară. Prin aceasta Israelul a fost despărţit de restul popoarelor iar înlăuntru s-a încheiat unitatea poporului. Administraţia şi viaţa cetăţenească ca şi toată slujba adusă lui Dumnezeu au devenit unitare cum a fost la începutul celor douăsprezece seminţii. Ce minunat vorbeşte acest verset inimilor noastre, prezentându-ne un om cu *ficele* sale la o lucrare aşa de însemnată. Nu se spune dacă Şalum avea şi fii, dar fără să vrem ne ducem cu gândul la ficele lui Ţelofhad (Numeri 27). Ce bucurie să existe şi azi fice care lucrează la lucrarea de despărţire! Cît se bucură Domnul, cînd găseşte surori tinere care ascultă conştiincioase îndemnurile Tatălui.

În chip deosebit este vorba aici de zidirea *zidului*, o lucrare care pare grea şi neîndemînică pentru femei. O, de-ar pricepe ficele noastre în ce constă astăzi această lucrare! Crăpăturile şi găurile în zidul despărţitor sînt foarte periculoase deoarece dă posibilitatea duşmanului de a intra. Poate eşti fca unui părinte credincios. N-ai vrea să ajuţi şi tu la zidirea zidului despărţitor faţă de lume? Atunci, *NU* te *îmbrăca* şi nu te purta ca lumea. Îmbracă-te şi poartă-te cu cumpătate, arătînd poziţia ta despărţită de o lume care a răstignit pe Mîntuitorul tău. Prin aceasta vei fi o pildă pentru alţii şi tot odată o lucrătoare demnă pentru zidirea zidului de azi. Iată care este *lucrarea* ta!

Omului firesc i-ar plăcea mai bine să lucreze în public decît să înveţe în taină; i-ar plăcea mai mult să fie plin de slava oamenilor, decît să fie supus, sub mîna lui Dumnezeu. Sîntem în cea mai mare primejdie să ieşim din sfinţenia şi liniştea stării de faţă a lui Dumnezeu în plină rîvnă a slujbei ori în frămîntările ce le aduc legăturile cu oamenii.

2 FEBRUARIE

Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie.

1. Petru 5,5.

Adevărata smerenie se găsește acolo, unde în lumina lui Dumnezeu se recunoaște *propria* neputință și unde Domnul Isus este urmat pe calea lepădării de sine. Atîta timp cît ne aflăm în această lume rea, trebuie să învățăm multe în școala smereniei, dar, spre rușinea noastră vor apărea din loc în loc semnele aroganței firești. Dar cine vrea în adevăr să se smerească nu trebuie să se clatine. Domnul Isus vrea să ne ajute pe calea smereniei. Mîndria este un păcat pe care îl avem în chip firesc; smerenia trebuie să o învățăm însă de la Domnul căci numai El este smerit cu inima. Devenind părtași ai firii noi, prin har avem capacitatea să învățăm de la El această lecție. Cel smerit nu caută nimic pentru folosul său. El socotește pe cel mai slab frate cu mult superior lui și aceasta din cauză că el își cunoaște propriile slăbiciuni. El caută și vede în fiecare mădular al lui Hristos pe Domnul însuși și acolo unde se găsește îl recunoaște ca atare. Vai ce repede ne smulge cîte un vînt mantaua smereniei și iese la iveală trufia, aroganța noastră firească. Petru vorbește din propria lui experiență și ne îndeamnă să ne împodobim, să ne îmbrăcăm în smerenie pentru a fi biruitori și pentru a fi o binecuvîntare pentru alții.

Pe bună dreptate s-a spus că smerenia crește numai pe *mormîntul* mîndriei. De ce este o plantă așa de rară? Pentru că trufia, aroganța, stau înrădăcinate în firea veche și sînt alimentate de creșterea personalității și cea a avuției personale. Firea (natura) cea nouă dorește să fie cît mai asemănătoare cu Hristos care a fost blînd și smerit cu inima. Celor smeriți Domnul Dumnezeu le dă har, dar celor mîndri le stă împotrivă.

Cum reacționăm cînd sîntem supuși criticii? Căutăm imediat să ne îndreptăm? Critica ridică în noi amărăciune și împotrivire? Devenim imediat combativi? Astfel de reacții dovedesc că sîntem *stăpîniți* de mîndrie. Un duh smerit va accepta să fie judecat de oricine și va scoate din aceasta un profit duhovnicesc.

3 FEBRUARIE

Ioiada, fiul lui Paseah, și Meșulam, fiul lui Besodia, au dres poarta cea veche. Au acoperit-o cu scînduri, și i-au pus ușile, încuietorile și zăvoarele. Neem. 3,6.

Din faptele legate de zidul cetății Ierusalimului putem scoate învățături prețioase. Zidul ne spune despre *separarea* cerută de Dumnezeu. Nu totul însă a fost făcut cum trebuia la aceste lucrări de refacere. Eliașib însuși ca mare preot nu a dat un exemplu bun deoarece pentru pricini de rudenie nu a pus încuietorile și zăvoarele la poarta oilor. (vezi cap. 13.4-7). Dar iată că oamenii care lucrau la restaurarea porții celei vechi au pus iarăși încuietorile și zăvoarele. Ce pildă serioasă ne stă înaintea dacă privim cum acești oameni, plini de abnegație, se osteneau să restaureze totul după chipul vechiului Ierusalim! Poate ei își dădeau seama ce importanță are Ierusalimul în ochii lui Dumnezeu. Ierusalimul era locul unde Dumnezeu vroia ca Numele lui să locuiască. Poarta din Nord-Est a Ierusalimului era în chip deosebit atacată de dușmani. Nu numai acest lucru a stat însă în fața ochilor reziditorilor ci și însemnătatea lucrării pe care o făceau pentru generațiile viitoare.

Dumnezeu are și în zilele noastre astfel de oameni al căror nume nu este cunoscut, dar care lucrează cu râvnă și cu tragere de inimă la *poarta veche*. Astfel de oameni plini de energie lucrează cu entuziasm pentru a învăța și aplica în viață gândurile lui Dumnezeu în privința Adunării Sale. Vor întâmpina împotriviri chiar de la cei apropiați ai lor, deoarece ceea ce este „vechi“, ceea ce seamănă cu „poarta veche“ nu mai este astăzi actual. Stă scris însă: „Nu muta hotarul cel vechi pe care l-au așezat părinții tăi.“ (Prov. 22.28). Să lucrăm și noi stăruind în lucrurile și în adevărurile pe care n-i le-a transmis Dumnezeu prin Sfînta Sa carte!

Venirea Domnului Hristos este foarte aproape. Te va găsi oare acolo unde lucrurilor cerești li s-a dat o formă Stractivă, lumească, acolo unde în loc să fie lăsat Duhul Sfînt să lucreze, lucrează omul? Hotărăște-te chiar acum *pentru a 'asculta NUMAI de El:*

Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți desbrăcați de el.

2. Cor. 5,2-3.

Cîte oftări nu ne smulg necazurile și greutatele ce intervin în trupul acesta chiar și pentru noi credincioșii. Unii au primit pe drumul vieții lor o durere care din cînd în cînd parcă îi frînează și le fură toată bucuria vieții. Ce mîngăiere că aceste dureri și greutăți ne sînt trimise de Dumnezeu și Tatăl nostru. Dacă le luăm din mîna Lui atunci ele devin adevărate binecuvîntări. Căci „noi știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce sînt prealeși de Dumnezeu.“

În lumina acestei făgăduințe găsim mîngăiere în toate durerile noastre. Dar ceea ce este dureros la copiii lui Dumnezeu, este prezența firii pămîntești care caută să micșoreze și să distrugă savurarea de către credincioși a bucuriei în Domnul Hristos. Și Pavel oftează în acest trup dar exprimă totodată și o înștiințare. Cineva poate fi îmbrăcat și totuși să fie găsit desbrăcat. Este un lucru foarte serios – înseamnă că cineva poate să aibă o mărturie bună și totuși să nu aibă viață din Dumnezeu. Ce grav este acest lucru! O de s-ar cerceta fiecare, ca să știe care este situația lui, personală. *Numai prin nașterea din nou* se poate deveni copil al lui Dumnezeu. Ce mîngăiere este în această nădejde: „să fim îmbrăcați peste acest locaș.“ Aceasta se va întîmpla cînd Domnul Isus va veni la Mireasa Sa pentru a o lua în slavă. Toți mîntuiții vor primi trupul slavei în care nu va mai exista nici o slăbiciune, nici o durere sau greutate. În această stare vom fi pentru totdeauna cu Domnul în fericire. Care e starea ta? Ești mîntuit? Dacă nu, atunci nu mai amîna!

Veniți la Isus Hristos. El a adus în Persoana Sa aceste bunuri veșnice care se numesc: iertarea păcatelor, pacea inimii, împăcarea cu Dumnezeu, bucuria adevărată, viața veșnică. Aceste bunuri vrea să ți le dea chiar acum. Primește-le din toată inima!

Și nu numai atît, dar ne și bucurăm în DUMNEZEU, prin Domnul nostru ISUS HRISTOS, prin care am căpătat împăcarea. Rom. 5,11.

Înainte de împăcării trebuie să fi fost o dușmănie. Noi eram dușmanii lui Dumnezeu, de aceea peste faptele noastre rele peste păcatele noastre se așternea blestemul. Unica și inevitabila lor urmare era moartea. În vederea unei împăcări, ținînd seama de dreptatea lui Dumnezeu, trebuia achitată mai întîi plata păcatului. De aceea cînd Noul Testament vorbește de împăcare, vorbește totdeauna de moartea Dumnului în trupul Său. Acest adevăr este arătat în Romani 5.10: „cînd eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin *MOARTEA* Fiului Său.“ În Efeseni 2.16 ne este spus că Domnul a împăcat cu Dumnezeu „pe cei doi (evrei și neamuri) într-un singur Trup.“ Iar la Coloseni 1.21: „El ne-a împăcat acum prin trupul lui de carne, prin moartea Sa.“ În 2 Corinteni 5 ne este arătat că Dumnezeu era în Hristos ca să împăce lumea cu Sine Însuși.

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn.“ (1 Petru 2.24). Dar mai mult: Ca om în trup a fost făcut PĂCAT. Datorită vrășmășiei față de Dumnezeu El a fost pus deoparte, ca prin judecată, noi care odinioară am fost dușmani, să pimim împăcarea. Aceasta-i în ÎNTREGIME lucrarea lui Dumnezeu în Hristos Isus; noi n-am putut face nimic și nici nu puteam să ne împăcăm cu Dumnezeu prin noi înșine.

Ce har minunat că Dumnezeu nu are nimic să ne reproșeze pentru starea noastră veche, ba mai mult ne-a dat Duhul Său. „Duhul care vine de la Dumnezeu ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu.“ (1 Cor., 2.12). Da, către noi El spune ca odinioară către Abraham: „Scoală-te străbate țara în lung și în lat căci ție ți-o voi da.“

Sfințenia vieții unită cu o supunere adîncă a sufletului trebuie să izvorască din adevărata părtășie cu suferințele lui Hristos; căci nu se poate ca răul moral și suferințele sufletești să poată sta în fața acestor suferințe.

6 FEBRUARIE

Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. Rom. 4,25.

Domnul Isus este Cel care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre. El Sfântul, Mielul fără cusur, Fiul lui Dumnezeu care din veci era la sînul Tatălui fiind desfătarea Lui. El a devenit Om străbătînd pămîntul acesta în sărăcie și amărăciune, fiind batjocorit de lume, lepădat și apoi răstignit pe cruce. El a venit și a gustat moartea iar acum șade la dreapta lui Dumnezeu încununat cu slavă și cu cinste. Dumnezeu Însuși a pus păcatele noastre asupra Mielului fără cusur. Tot ce trebuia, nu numai ce privește poziția noastră ci și pentru satisfacerea cerințelor Lui de a păstra neștirbită măreția și slăvirea Sfîntului Său Nume, se poate găsi în moartea pentru ispășirea păcatelor noastre.

Mielul fără cusur a fost făcut păcat în locul nostru. Dumnezeu și-a ascuns fața de El, și-a închis urechea și L-a părăsit în ceasul cel greu. Din ce pricină? Din pricina *neleguirilor noastre*. Dumnezeu L-a părăsit ca să ne poată primi pe noi. Dumnezeu L-a pedepsit pe El așa cum trebuia să fim pedepsiți noi și cum cerea starea noastră de oameni decăzuți. Domnul nostru milostiv a luat locul *nostru* în moarte și judecată ca noi să putem ocupa locul Său în adevăr și în slava veșnică.

Ce ne rămîne de făcut nouă care ne bucurăm din plin de această mare lucrare? De-am putea cînta și mai mult din adîncul inimii: „Slavă, slavă și adorare Celui care a fost făcut păcat pentru noi!“

Cîtă odihnă, cîtă mîngîiere și cîtă bucurie avem, cînd ne gîndim la Făcătorul lumii, Acela care o ține, care ne iubește veșnic sufletele, ne iubește în totul. Ochiul Lui veghează necurmat asupra noastră, inima Lui e îndreptată spre noi, El a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre trupești și duhovnicești! Să nu-i rămînim dar inima Lui iubitoare și să nu-i necinstim slăvitul Nume întorcîndu-ne fața de la El!

Nimeni n-a văzut vreodată pe DUMNEZEU; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

Ioan 1,18.

Există *numai o singură* Cale pe care se poate ajunge în cer astfel încît să fii pe veci posesorul binecuvîntărilor cerești. Domnul Isus spune ucenicilor Lui: „Eu sînt CALEA, ADEVĂRUL și VIAȚA. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.“ Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine -ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. . .“ (Ioan 14.6-7).

Înainte de venirea Domnului Isus pe pămînt, Dumnezeu nu era descoperit ca *TATĂ* nici prin creație, nici prin lege și nici prin prooroci. Această descoperire o putea face numai Domnul Isus „singurul Fiu, care este în sînul Tatălui.“ Ca să împărtășească acest adevăr aici pe pămînt, trebuia ca Domnul Isus să isprăvească lucrarea care i-a dat-o Tatăl. Starea omenirii era așa de dezastruoasă încît fără moartea Domnului Isus nu putea nimeni să fie așezat în binecuvîntatele locuri cerești. „Dacă grăuntele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.“

Domnul Isus este *CALEA* pe care putem cunoaște pe Dumnezeu ca Tată și cerul, Casa Tatălui. Dar El este și *ADEVĂRUL*, deci Acela prin care toate lucrurile ies la lumină în felul cum le vede Dumnezeu. Dacă noi vrem să știm un adevăr într-o anumită privință, atunci *NUMAI* Domnul Isus ne poate da învățătura necesară. Prin El știm cine este Dumnezeu, ce este lumea, păcatul, dreptatea, adevărul, și sfințenia dar și ce este harul și dragostea. Domnul Isus este *VIAȚA* de care avem nevoie, dacă vrem ca Dumnezeu să fie revelat ca Tatăl nostru, și din care decurg toate binecuvîntările acestei părtășii. El Însuși a spus către ai Săi: „Tatăl Însuși vă *iubește*.“

Mulți dintre noi trebuie să se rușineze cînd se gîndesc cîtă vreme le trebuie să învețe ce le spune Dumnezeu. Noi credem deseori că am învățat o lecție bine și încercăm să trecem la alta, însă înțeleptul nostru Învățător știe mai bine și vede că este nevoie de arătură mai adîncă.

8 FEBRUARIE

Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.

Ioan 3,30.

Te mai iubești încă atât de mult încât ești în stare să păstrezi supărarea față de cineva care nu te-a băgat în seamă în loc să-l întâmpini cu dragoste prietenească? Te mai iubești încă atât de mult încât fața și inima ta se schimbă ca un barometru atunci când cineva te întâmpină cu mai puțină căldură? Te mai iubești atât de mult încât te simți bine numai în societatea celor care te stimează și te îndepărtezi de cei care îți spun adevărul? Ești încă atât de mare în ochii tăi încât inima îți este adânc supărată când nu ți se recunoaște dreptatea pe care socotești că o ai? Te mai iubești atât de mult încât nu poți fi liniștit pînă ce nu-ți atingi țelul propus, chiar cu prețul unor sacrificii? Tu te numești copil al lui Dumnezeu și te mai iubești atât de mult că nu poți fi deosebit de unul din lume? *Cînd* vei deveni așa de mic în ochii tăi, încât să-ți fie indiferent dacă oamenii te onorează sau nu?

Cine poartă în inima lui o singură dorință arzătoare, aceea de a-L cunoaște pe Domnul Isus zi de zi mai bine și de a-L proslăvi, acela va pierde dragostea pentru persoana sa și va deveni asemenea Învățătorului său. Iubirea de sine este roada firii pămîntești și o trăsătură a oamenilor din zilele de pe urmă (2 Tim. 3.2). *Vrei să te asemeni lor?*

Învață de la David, omul după inima lui Dumnezeu. Disprețuirii venite din partea fiicei lui Saul a răspuns: „Vreau să mă arăt și mai de nimic de cît de data aceasta, și să mă înjosesc în ochii mei. . .“ (2 Sam. 6.22).

Mîndria înseamnă îndumnezeirea EULUI tău. Cel mîndru are o părere prea înaltă despre sine. El își atribuie dreptul la cinstea care îi aparține lui Dumnezeu și numai Lui. Valetul celui din urmă împărat al Germaniei spunea despre stăpînul său: „Nu pot tăgădui că era încrezut. Dorea să ocupe locul din centru în orice problemă. Cu ocazia unui botez, ar fi vrut să fie în locul copilășului; cu ocazia unei căsătorii în locul miresei; iar cu prilejul unei înmormîntări pe cel al defunctului. . .!“ Acesta a fost și păcatul lui Nebucadnețar, păcat care l-a coborît în rîndul dobitoacelor.

Cine își aduce aminte de certare apucă pe calea vieții; dar cel ce uită mustrarea apucă pe căi greșite. P̄rov. 10,17.

Cît de adevărat și esențial este în conținutul lui acest verset. Cine umblă potrivit acestor îndrumări va avea izbîndă în calea lui și nu se va poticni. Cu cît mai mult vor sta astfel lucrurile dacă noi în permanență ne lăsăm călăuziți de Cuvîntul lui Dumnezeu! Niciodată nu putem spune că sîntem prea în vîrstă ca să învățăm din Sfînta Scriptură zi de zi. Și în această împrejurare îl avem ca exemplu pe Domnul Isus. El putea spune: „El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea ca să ascult cum ascultă niște ucenici.“ (Isaia 50.4). Ca om adevărat umbla în deplină dependență de Dumnezeu și Tatăl Său și zi de zi Își lăsa urechea trează pentru a fi învățat. Viața noastră ar fi cu totul altfel dacă noi am fi mai asemănători cu El. Cu cît sîntem mai dependenți de Domnul nostru cu atît mai ușoară ne este și mustrarea. Sînt pe pămînt unii ucenici care tot timpul stau în apropierea Învățătorului. Ei fac mari progrese în lucrurile duhovnicești. Așa se va întîmpla și cu noi pe măsură ce noi ne apropiem tot mai mult de El, căci cine este Invățător ca El? Încrederea în noi înșine și respingerea muștrărilor duc la depărtarea de adevăr. Cei care iubesc sfatul sînt pe calea vieții și al adevăratei bucurii. Să nu fim ca animalele care trebuiesc strunite cu un frîu și un ham. Să ascultăm ce zice Domnul: „Te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.“ Căile *proprii* au un sfîrșit amar. Neascultarea unora i-a dus la legături cu lumea care i-a încercuit repede și i-a înghițit că nu mai lase nici o urmă și nici un glas de om credincios.

Noi trebuie să dăm poporului numai ce am primit de la Dumnezeu și nimic mai mult. Trebuie să punem pe oameni dea dreptul cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Iată marele temei al slujbei pentru Domnul în toate timpurile. Toate celelalte NU au preț. Toate învățăturile omenești oricît de interesante ar fi vor trece, dar El rămîne pentru vecie!

Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui DUMNEZEU te îndeamnă la pocăință? Rom. 2,4.

Dumnezeu este *dragoste*. El nu dorește moartea păcătosului. Îndurarea Lui ar fi putut ajunge la capăt de mult căci în zilele noastre nu sînt mai puține nelegiuiri ca pe timpul lui Noe. Eclesiastul spune în cap. 8 vers. 11: „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărîrea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.“ Iată dar pe om: în loc să folosească îndelunga îndurare a lui Dumnezeu pentru mîntuirea sufletului său, el îngrămădește păcat peste păcat, mii și mii de păcate fără să se gîndească la vreo judecată. Dar în acest fel oamenii se înșală singuri. Nu-i oare o îndurare deosebită a lui Dumnezeu arătată față de tine în faptul că deși vede în fața ta un munte mare de păcate, El totuși îți dă sănătate, bunăstare pămîntească de zeci de ani, poate. Dacă lucrează în alt chip cu tine și îți trimite o durere, o suferință pe calea vieții tale sau îți răpește ce ai tu mai drag pe pămînt, să știi că și acestea fac parte din îndurarea lui Dumnezeu față de tine. El caută cu orice chip să-ți abată picioarele de pe calea pierzării veșnice.

Cum a fost cu văduva din Sarepta? Moartea fiului ei a adus-o la următoarea mărturisire: „Ai venit la mine doar ca să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea și astfel să-mi omori fiul.“ (1 Imp. 17.18).

Lasă-te iubite suflet condus de dragostea lui Dumnezeu spre pocăință. Vei avea un cîștig imens: **VIAȚA VEȘNICĂ**. Dacă tratezi *cu* indiferență îndurarea lui Dumnezeu, arătată chiar și cînd El, din dragoste vrea să te îndrepte prin suferință, atunci ar trebui să-ți fie frică de întîlnirea cu El. Dar tu nu știi timpul cînd te vei întîlni cu El, de aceea vino chiar *acum* la Domnul Isus care a murit pentru păcatele tale. Nu amîna, căci „grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui Viu.“

„*Pregătește-te să întîlnești pe Dumnezeu. . .*“

Te voi scăpa, și nu vei cădea sub sabie, ci viața îți va fi prada ta de război, pentru că ai avut încredere în Mine, zice DOMNUL. Ier. 39,18.

Ebed-Melec care era etiopian, deci nu era din poporul Israel, era în casa împăratului din timpul războiului cu haldeii. Neascultarea și păcatele iudeilor L-au făcut pe Dumnezeu ca să-i îndeparteze de la fața Sa, iar proorocul Ieremia trebuia să le proorocească din însărcinarea Stăpînului lor, judecata. Căpeteniile lui Iuda din această cauză au rugat pe împărat să-i lase să-l omoare pe Ieremia. (Ier. 38.4). Împăratul s-a arătat neputincios și l-a dat pe mîna lor. Proorocul a fost aruncat într-o groapă în care nu era apă ci numai noroi; și astfel iudeii credeau că vor scăpa de el. Dar acest etiopian, a avut tăria și îndrăzneala din partea lui Dumnezeu să ceară împăratului îngăduința de a scoate din groapă pe Ieremia, contrar voinței căpeteniilor. Ebed-Melec a fost respins și urît de ceilalți din această pricină. Dumnezeu prin Ieremia a transmis etiopianului răsplătirea care-l așteaptă din partea Celui Prea Înalt pentru fapta sa. Ce frumos! În mijlocul unui popor renegat, care se socotea poporul lui Dumnezeu, a fost răsplătită lucrarea bună a unui păgîn.

Un caz asemănător întîlnim în 2 Tim. 1.16-17. Acolo găsim un om pe nume Onisifor, care merită a fi lăudat deoarece s-a strecurat printre toți pînă la temnicer și a întrebat de Pavel. Apostolul vorbește clar despre el că a avut curaj și nu s-a rușinat să-l viziteze chiar și atunci cînd era în lanțuri. L-a îmbărbătat adesea pe Pavel cu prezența sa, de aceea dorea ca Domnul să-l binecuvinteze. Sîntem siguri că lucrul acesta s-a îndeplinit chiar, deoarece Acela care a spus: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă“ (Matei 5.7), rămîne credincios Cuvîntului Său, chiar și în zilele noastre.

Cînd copiii lui Dumnezeu se găsesc în cele mai mari încurcături și greutăți, au parte totuși de cele mai frumoase arătări ale purtării de grijă și ale lucrării lui Dumnezeu; tocmai de aceea El pune adesea la încercare pe credincioși ca să li se descopere cu atît mai mareț cu cît încercarea este mai grea.

12 FEBRUARIE

Cînd te va duce DOMNUL în țara Cananiților, Hetiților, Amoriților, Heviților și Iebusiților, pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da, țară unde curge lapte și miere, să ții următoarea slujbă în luna aceasta: timp de șapte zile, să mănînci azimi. Ex. 13,5-6.

Odată cu luarea în stăpînire a țării făgăduite, a poporului Israel, a fost întemeiată și slujba divină pentru Dumnezeu. Slujba începea cu Paștele și cu prăznuirea azimilor, timp de șapte zile. Dumnezeu este sfînt și de aceea slujba pentru El trebuie să fie sfîntă în tot timpul vieții noastre. La închinare nu era îngăduit să se găsească nici un pic de aluat și nici să fie vreo atingere cu el. În Cuvîntul lui Dumnezeu aluatul este o imagine a răului. În 1 Cor. cap. 5 găsim îndemnul: „să prăznuim Paștele nu cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și a adevărului.“ Viața ÎN Hristos Isus este pentru noi o închinare în adevăr și în duhul slavei. Sîntem străini și călători aici pe pămînt dar în duh gustăm încă de pe acum slava din locurile cerești, pe care Dumnezeu ne-a dat-o ÎN Domnul Hristos. Acum, slujba noastră înțeleaptă este de a aduce trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu și de a nu ne potrivi chipului veacului acestuia. Noi am fost aleși pentru această închinare și de aceea să nu obosim ci să ne desprindem de orice poftă pămîntească, pentru ca Evanghelia lui Dumnezeu să fie auzită și El să fie slăvit ÎN Isus Hristos.

Domnul Isus să ne ajute să umblăm în Duh, pentru ca copiii noștri și toți cei din jur să vadă adevărul Evangheliei lucrînd cu putere în noi. Aceasta se va întîmpla dacă noi sîntem gata să încredințăm TOATĂ viața noastră lui Dumnezeu și dacă trăim într-o sfîntă despărțire de orice rău.

Nu pot să fiu fericit la adăpostul pragului uns cu sîngele Mielului dacă în locuința mea este aluat. Deși nu este temelia mîntuirii, totuși sfințenia vieții este legată de bucuria mîntuirii. Israelitul nu era mîntuit prin azimi ci prin sînge.

Căci noi sîntem Templul DUMNEZEULUI celui viu, cum a zis DUMNEZEU: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi DUMNEZEUL lor, și ei vor fi poporul Meu“.

2. Cor. 6,16.

Sfîntul privilegiu (drept) de a sluji și de a fi adoratori ai lui Dumnezeu, aparține numai aceluia care au fost răscumparați prin sîngele Fiului Său. Nu există teren comun pe care poate sta necredinciosul cu cel credincios. Am fost mîntuiți prin har pentru a fi puși deoparte pentru Dumnezeu și de a fi o mărturie a Domnului Isus în această lume păcătoasă. Domnul Isus a murit din dragoste pentru noi, ne-a mîntuit și tot din dragostea nemărginită a inimii Sale a purtat de grijă ca să fim puși deoparte din lume și de a ne strînge în jurul Său.

Cîți copii ai lui Dumnezeu au pierdut cele mai scumpe binecuvîntări din pricină că nu au păstrat unitatea tuturor creștinilor ca mărturie pe pămînt, prin care Domnul ar fi fost și mai mult proslăvit. Ce putere de atracție ar trebui să aibe Numele și prezența Lui pentru fiecare copil al lui Dumnezeu! Ce important și valoros ar trebui să fie pentru noi, copiii lui Dumnezeu să ne ocupăm locul nostru și să ne adunăm NUMAI acolo unde Domnul Isus este punctul central al strîngerii laolaltă. Psalmistul spunea odinioară: „Sufletul meu suspină și tînjește de dor după curțile Domnului.“ Dacă credincioșii din vechime au avut astfel de sentimente în legătură cu cortul pămîntesc cu cît mai mult ar trebui noi să fim pătrunși de lucrurile duhovnicești. Prezența Domnului va fi bucuria noastră cerească, El vrea însă ca de pe acum să gustăm din această mare bucurie.

Noi nu înlăturăm vechiul aluat ca să îmbunătățim firea noastră rea și stricată, nici să dobîndim firea nouă, pentru că *o AVEM*. Noi avem viața și din pricina acestei vieți lepădăm răul! Nu este nimic adevărat, nimic mulțumitor decît *ÎN Hristos*. În afară de El „*totul* este deșertăciune și goană după vînt.“

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava DOMNULUI, și sîntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul DOMNULUI.

2. Cor. 3,18.

Ce binecuvîntată este poziția fiecărui credincios adevărat. Domnul Isus a așezat în această poziție binecuvîntată pe toți cei care prin credință au intrat în părtășie cu El, fără nici o excepție. Ei pot cu fața descoperită, cu privirea ridicată spre cer să vadă slava lui Isus, Domnul nostru. Ei nu-L cunosc pe El numai ca Mîntuitorul care s-a coborît în mizeria păcatelor pentru a ne răscumpăra, ci Îl cunosc ca și cel înălțat la dreapta lui Dumnezeu. De aceea cuvîntul ne invită să ne ridicăm ochii țintă spre acele locuri de sus. Acolo îl vedem noi pe Fiul Omului în cer, căci după ce a fost făcut păcat și a mers la moarte, a fost încununat cu mărire și slavă. Fiind uniți cu El avem putința să vedem slava Lui. Fiecare rază de lumină divină ne mărturisește că păcatele noastre au fost iertate și astfel calea către Dumnezeu este deschisă. Noi o vedem prin Duhul și ne bucurăm de ea. Și cu cît ne ridicăm mai mult privirea spre cer cu atît mai mult vom fi schimbați în chipul slavei Domnului, iar Duhul Sfînt ne va da putere de a înțelege aceste lucruri și de a gusta binecuvîntările cerești. Prin puterea Duhului Sfînt care locuiește în noi descoperim tot mai mult chipul și caracterul lui Hristos, pînă ce El va veni și vom fi asemenea chipului Său. „Așa cum am purtat chipul celui pămîntesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.“ (1 Cor. 15.49).

Dacă credinciosul este pe o cruce și lumea pe alta, depărtarea morală care-i desparte este într-adevăr foarte mare. Și dacă depărtarea este foarte mare în teorie așa ar trebui să fie și în practică. Lumea și creștinul n-ar trebui să aibă nici o legătură; și nu vor avea decît dacă creștinul se leapădă de Domnul și Stăpînul său. Credinciosul se arată necredincios lui Hristos în măsura în care are legături cu lumea. Să veghem cu gelozie împotriva pornirii înnăscute care ne îndeamnă să ne bizuim pe nădejdi pămîntești. Să rămînem cît mai aproape de Izvor!

Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai cînd sînt eu de față, ci cu mult mai mult acum în lipsa mea. Filip. 2,12.

Deseori acest verset a fost înțeles greșit, au fost mulți care l-au tălmăcit greșit aducînd neliniștea în viața lor și a altora. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie înțeles în context; numai astfel se poate înțelege gîndul concret al unor versete separate (izolate). În niciun caz nu se poate înțelege din acest verset că trebuie să ne cîștigăm mîntuirea noastră cu frică și cu *cutremur*. Apostolul vorbește mai înainte despre timpul cînd era prezent în mijlocul lor și în continuare vorbește de o vreme cînd nu mai era cu ei. În vremea cînd Pavel lucra în mijlocul lor se simțea prezența puterii duhovnicești care se arăta din el. Acum, în lipsa lui Pavel trebuia să se arate puterea din pricină că Dumnezeu era Acela care lucra în ei voința și puterea. Nu fapte în sine ci *ÎNFĂPTUIREA* puterii lui Dumnezeu; iată despre ce vorbește apostolul. Cuvîntul „voastră“ referitor la mîntuire este în legătură cu absența apostolului. Filipenii se aflau fără Pavel în fața vrăjmașilor și ei trebuiau să lupte împotriva acestor dușmani. Credincioșii cărora le este adresată epistola se vede că alergau către o țintă, iar mîntuirea ne este arătată ca țelul care se află la capătul drumului. Este vorba despre acel aspect al mîntuirii, care se referă la starea noastră de copii ai lui Dumnezeu cînd vom fi în fața lui Dumnezeu în slava Sa, după ce toate greutățile vor fi îndepărtate de la noi. Întăriți pe acest drum și savurînd mîntuirea să fim îmbărbătați de aceste gînduri. Atîta timp cît creștinul se găsește în călătorie el nu merge fără îmbărbătare.

Părăsirea unei răspunderi dată de Dumnezeu nu este niciodată dovada smereniei; dimpotrivă smerenia cea mai adîncă va fi dacă rămîi la locul tău în *atîrnare deplină de Dumnezeu*. Este o dovadă că sîntem plini de noi înșine cînd ne dăm înapoi dinaintea răspunderii, sub cuvînt că nu ne pricepem..

DOMNUL izbăvește pe prinșii de război; DOMNUL deschide ochii orbilor; DOMNUL îndreaptă pe cei încovoiați; DOMNUL iubește pe cei neprihăniți. Ps. 146,7-8.

Dumnezeu descoperă harul Său oamenilor lipsiți de putere. Numai pe un asemenea temei poate fi deslegat cel legat. Cel legat este fără putere și nu poate scăpa deoarece lanțurile păcatului sînt deosebit de tari: omul este sub dominația Satanei. Nimeni în afară de Domnul Isus nu putea să deslege pe omul acela stăpînit de duhul cel rău prin care era legat. ISUS, da *numai* EL poate să-l lege pe cel tare (Satan) și să-i ia avuția. Această victorie a cucerit-o pe crucea de pe Golgota; acolo l-a învins pe cel ce avea puterea morții și a isprăvit cu păcatul. *NUMAI* El este în stare să deschidă ochii orbilor. Numai El poate îndrepta pe cei încovoiați, care sînt istoviți sub greutatea păcatelor lor. Oamenii care gîndesc că *ei* nu sînt legați, nici orbi, rămîn în starea tristă în care se află; ei nu pot fi AJUTAȚI. Domnul nu a venit pentru cei neprihăniți ci pentru păcătoși, trudiți și împovărați, care *sînt* necazul lor și vor să fie scăpați.

Odată pe cînd mă plimbam, am întîlnit un fost coleg, un om în vîrstă și serios, dar care nu avea liniștea necesară cu privire la viața veșnică. M-a întrebat: „Cu ce începe calea vieții?” Cînd a auzit că începutul se face în cămăruță cu o pocăință sinceră în fața lui Dumnezeu și cu credință adevărată în Domnul Isus, s-a întors și a plecat. Nu era pregătit să renunțe la părerile bune despre el, și să creadă mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său.

Vreau să te înștiințez: Dumnezeu iubește pe cei neprihăniți adică pe aceia care prin credință în sîngele Dumnului Isus și pe temeiul jertfei Lui au găsit pace cu Dumnezeu.

Inimii omenești îi place ceva care să se poată vedea. Îi place ceva care să mulțumească simțurile. Îi place ceva care să ridice în slăvi persoana și lucrarea omului. Fugi de toate acestea și nu te opri pînă nu ajungi în locul prezenței lui Dumnezeu!

Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția neperitoare a unui duh blînd și liniștit, care este de mare preț înaintea lui DUMNEZEU. 1. Pet. 3,3-4.

Ca femeia să se împodobească stă în natura și caracterul ei. „Își uită fata podoabele, sau mireasa brîul?“ (Ier. 2.32). Dar întrebarea cea mai importantă este *CUM* se împodobește, și mai presus de toate, cum se împodobește o *credincioasă* în așa fel ca să-i placă Domnului și Mîntuitorului ei. Dacă se împodobește fiindcă este încrezută sau ca să atragă ochii altora, atunci nu face aceste lucruri după gîndul lui Dumnezeu. Apostolii Petru și Pavel avertizează, mînați de Duhul Sfînt aproape cu aceeași expresie, despre primejdia pe care o prezintă îngîmfarea și ridicarea în ochii noștri proprii. Petru avertizează pe femei la o umblare în supunere: „A căror podoabă să nu fie cea din afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor“ iar Pavel scrie către Timotei: „Vreau deasemenea ca femeile să se *îmbrace* în chip CUVINCIOS, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe.“ (1 Tim. 2.9 – trad. originală).

Amîndoi apostolii îmbărbătează pe credincioase în toată liniștea la „fapte bune“ adică să facă „binele“; în aceasta să-și găsească podoaba în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. În secolul trecut prin lucrarea plină de îndurare a lui Dumnezeu mulți s-au trezit la o stare înaltă în Hristos, sute și chiar mii de oameni pe întreg pămîntul, au lăsat la o parte podoabele imense ale caselor lor și au avut dorința de a fi modest îmbrăcați, ei și casele lor, ca semn al *supunerii totale* față de Cuvîntul lui Dumnezeu. La tine se găsește (se observă) această deosebire între un om din lume și un copil al lui Dumnezeu?

18 FEBRUARIE

Prin credință a părăsit Moise Egiptul, fără să se teamă de mînia împăratului; pentrucă a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Evr. 11,27.

În Sfînta Scriptură ne sînt arătați bărbați și femei care în situații grele au dovedit că, „credința este o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd, o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite.“ Printre acești oameni se numără și Moise, omul lui Dumnezeu care „socotea OCARA lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului și „a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.“ Să ne gîndim și la Antipa, martirul din adunarea din Pergam, pe care Domnul îl numește „martorul Meu credincios.“

În decursul timpurilor au fost mulți astfel de credincioși, căroro Hristos le era mai mult decît viața lor. Bine cunoscutul bătrîn Chrisostom a fost adus în fața împăratului roman. Cînd acesta i-a spus că dacă își mai menține credința va fi exilat, el a răspuns: „Toată lumea este a Tatălui Meu, tu nu poți să mă exilezi nicăieri.“ „Dar pot să te omor“ - a răspuns împăratul. „Aceasta nu o poți“ a răspuns vitejește creștinul, „căci viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.“ - „Eu îți voi lua toate averile.“ - „Cu plăcere“ a fost răspunsul, „căci eu am asemenea averi că nu le vei putea lua. Comoara mea este în cer unde-i și inima mea.“ „Dar pot să te izgonesc de la prietenii tăi.“ - „Niciodată“ a răspuns Chrisostom, „eu am numai un prieten și acesta-I în cer; nu există nimic prin ce ai putea să-mi lepezi viața.“

De-am fi și noi totți în această poziție: „ca și cum am vedea pe Cel ce este nevăzut!“ Compromisurile cu lumea nu sînt demne pentru un credincios.

Tertulian a spus: „Puteți să ne chinuiți, să ne țintuiți pe cruce, să ne osîndiți, să ne striviți. . .toate vor fi de prisos. Dimpotrivă, va fi un îndemn în plus pentru credința noastră.“

Întăriți-vă dar mîinile oboșite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre! Evr. 12,12-13.

Nu-i acesta un cuvînt serios al zilelor noastre? Cîte mîini oboșite și cîți genunchi slăbănogiți există astăzi printre copiii lui Dumnezeu! Care este cauza? Merită o preocupare mai îndeaproape acest text.

Mai întii de toate poate că există o întrerupere, un scurt circuit în comuniunea noastră cu Domnul, dar și durerile și necazurile pot să lucreze, să ne obosească mîinile noastre și să paralizeze genunchii. Nu este oare influența lumii din zilele noastre cea care a făcut din unii niște sclavi? prin aceasta fiind tulburată părtășia cu Domnul. Această delăsare se arată mai mult în orele de rugăciune ale credincioșilor. Cît de mult se spun vorbe și cît de puțin se vede realizarea lor. Cîte și mai cîte așa zise „mărunțșuri“ se găsesc pe drum. Dacă cugetul nu mai este deosebit de sensibil ca să înregistreze cea mai mică oscilație, atunci nu se mai iau lucrurile așa exact; orice rău se diminuează (micșorează) pînă la aprecierea „că nu este rău de loc.“

Dar Dumnezeu ia lucrurile foarte *exact* chiar și cu privire la lucrurile mărunte din viața noastră. Un gînd necurat, o vorbă urîță, dacă nu sînt judecate în lumina lui Dumnezeu, îmbîcsesc inimile noastre și îngreuiază drumul. Lucrurile mărunte se adună, se însumează punînd stavile pe cărarea noastră, comuniunea cu Dumnezeu fiind atinsă.

Cercetîndu-ne în lumina Sa, îngenunchind într-o atmosferă de supunere și de pocăință, spunîndu-I tot ce nu-i în ordine; atunci El poate să ne dea din nou putere din cer ca mîinile noastre să se întărească. Să fie cerința inimilor noastre să-L proslăvim pe acest drum scurt ce ne-a mai rămas și prin El să dăm toată cinstea și onoarea Tatălui ceresc.

Cu cît înaintăm prin puterea Duhului lui Dumnezeu ÎN cunoașterea răscumpărării care este în Isus cu atît despărțirea noastră de noi înșine și de lume va fi mai hotărîtoare iar rîvna pentru El mai aprinsă.

Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor, pe care DUMNEZEU și l-a cîștigat.

1. Pet. 2,9.

Înainte ca Dumnezeu să dea în Sinai, poporului Israel primele porunci prin Moise, le-a transmis ce binecuvîntări vor primi dacă vor respecta toate legile Sale. Dumnezeu a spus: „Îmi ve-ți fi o împărăție de preoți și un neam sfînt“ (Exod 19.5-6). Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul“ Așa s-a înțeles Dumnezeu și poporul, „să meargă împreună“ (Amos 3.3). Aceasta a fost temelia legămîntului dar care în curînd a fost întreruptă de popor. Chiar dacă, Core mai tîrziu se baza pe promisiunile lui Dumnezeu totuși el a călcat în mod grosolan condițiile legămîntului. Dumnezeu a trebuit să pedepsească cu moartea răzvrătirea lui. Poporul nu putea să devină o împărăție de preoți.

Și totuși acum Dumnezeu și-a ales un popor ca să fie al Său. Noi sîntem „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu și l-a cîștigat.“ Dar pe bună dreptate ne putem întreba care din noi am împlini toate cerințele lui Dumnezeu? Desigur că absolut niciunul, dar a fost Unul fără cusur, care a luat asupra Lui toate păcatele și ocară noastră. Deci în ce privește sfințenia lui Dumnezeu, ea este pe deplin satisfăcută și El putea să facă din noi ceea ce sîntem, copii ai lui Dumnezeu, zidiți pe temelia *morții* lui Isus Hristos.

Harul s-a înmulțit și mai mult decît păcatele noastre. Să nu vestim oare puterea minunată a Aceluia care ne-a chemat din întunec la lumina Sa minunată?

Jertfa Domnului Isus este temelia păcii credinciosului și totodată ea osîndește o lume vinovată. Același sînge care curățește cugetul credinciosului și-i dă o pace desăvîrșită, învinovățește păcatul mînjit și păcatul ajuns la culme. Aceiași lucrare a Fiului lui Dumnezeu, care dezbracă lumea de haina ei și o lasă fără nici o dezvinovățire, îmbracă Adunarea într-o haină slăvită de neprihănire și-i umple gura de laude veșnice.

Pentru Că n-ați fost întâias dată, deaceea ne-a lovit DOMNUL DUMNEZEU nostru, căci nu L-am căutat după lege. 1. Cron. 15,13.

Chivotul care reprezenta sfințenia și majestatea lui Dumnezeu a căzut în mîna filistenilor. Aceștia l-au trimis pe un car nou în ținutul Israelului. Indicațiile lui Dumnezeu ca chivotul să fie dus pe umerii leviților le erau necunoscute filistenilor. Ani de-a rîndul chivotul a rămas ascuns pînă cînd David, omul după inima lui Dumnezeu, s-a urcat pe tron. Dorința lui era de-a aduna poporul în jurul chivotului lui Dumnezeu în Sionul pe care Cel Veșnic și l-a ales. Dar David nu a respectat instrucțiunile de transport a chivotului cum poruncise Dumnezeu și de aceea Uza a trebuit să moară. Dumnezeu a trebuit să facă această spărtură întrucît El este sfînt. Spaimă mare a intrat în David și slujitorii săi, încît după aceea chivotul a fost dus în Sion conform poruncilor date de Dumnezeu. Ce stare binecuvîntată. Dumnezeu își ocupă locul în mijlocul poporului Său. Ce învățatură serioasă pentru zilele noastre.

Azi mai mult ca oricînd nu se iau în considerare gîndurile lui Dumnezeu despre Adunare, unitatea creștinilor și felul cum a fost poruncit de El să decurgă adunările lor. Dumnezeu nu ne-a lăsat în nucuștință. În Matei 18.20 ni se dă indicații clare în această direcție. Unde sînt doi sau trei adunați pentru Numele Său, acolo Domnul este și El în mijlocul lor. Numai acolo poate Să-și manifeste prezența, să dea expresia unei Adunări a lui Dumnezeu. De ne-ar da Domnul har înzecit, ca să prețuim acest loc sfînt și scump și fiecare gînd omenesc, fiecare faptă să le îndepărtăm din mijlocul nostru ca El să-și poată ocupa locul în mijlocul nostru, El Căpetenia trupului Său spre a-și primi slava cuvenită.

Din partea Satanei puteți să întemeiați orice, puteți să fiți ce vreți, dar numai Adunarea lui Dumnezeu nu; căci pe aceasta el o urăște de moarte și va căuta prin tot ce-i stă în putință s-o vatăme și s-o ruineze.

Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe DOMNUL ISUS HRISTOS.

Filip. 3,20.

La oamenii credincioși care încă de pe acest pămînt trăiesc așa cum se trăiește în locașurile în care vrea să ne ducă Domnul Isus vom găsi o viață cerească. Este imposibil ca o inimă în comuniune cu inima lui Hristos să fie în același timp și în legătură cu lumea. Duhul Sfînt ne avertizează să ne ținem ochii ațintiți asupra lui Hristos în tot timpul cît ține călătoria noastră aici. Pavel dorea ca să vadă descoperirea lui Hristos în slava Sa, de aceea ochii săi erau ațintiți către cer de unde îl aștepta pe Hristos. El s-a debarasat de tot ce ar fi putut să se așeze între el și Isus, și astfel trăia în așteptarea Domnului.

OARE ESTE ACEASTA ȘI AȘTEPTAREA NOASTRĂ?

Această așteptare dă mîngîiere și putere pentru viața noastră practică. Dacă Domnul Isus ar fi mereu comoara inimii noastre nu am mai fi învinși de necazurile și greutățile prin care trecem. Dragostea care Îl împinge pe Domnul să ne ia acasă ne va lumina cu toată puterea ei. Faptul că El Însuși va veni pentru a ne lua la El este o dovadă a dragostei Lui. Cît de mult ar trebui să fie inima noastră încărcată de bucurie la acest gînd măret! El, care a murit pentru noi și acum trăiește pururea, se preocupă îndeaproape și așteaptă în dragostea Lui clipa cînd va înălța Mireasa Sa prea iubită în casa Tatălui. De-ar fi inima noastră plină de dorul de a fi acolo unde este El!

Un creștin ar trebui să fie în îndrăzneală ca Domnul Hristos: Fii viteaz pentru Dumnezeu! Fii ca El în iubire: gîndește cu bunătate, vorbește cu bunătate, lucrează cu bunătate! Fii ca El în sfințenie! A fost El plin de rîvnă? Fii și tu tot așa. A fost El lipsit de iubire de sine? Fii la fel! A fost El evlavios? Fii plin de rîvnă în rugăciunile tale! A fost El răbdător? Deprinde-te și tu să rabzi și să suferi! El este marele Model de la care avem tot timpul de învățat. Umblă în așa fel încît să cunoască toți că ești cu Isus.

Atunci Petru a luat cuvîntul, și I-a zis: Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea? Mat. 19,27.

Nimic nu ne încheștează mai mult decît preocuparea de lucrurile văzute și pipăibile. În momentul cînd dușmanului i-a reușit să ne abată privirea de la lucrurile cerești, atunci ne umple inima cu lucrurile pămîntești, văzute. Credița nu mai este așa de neclintită ca în zilele cînd noi NU ne ghidam după lucrurile deșarte și pămîntești. Pe cînd Domnul Isus avertiza ucenicii despre influența negativă a lucrurilor pămîntești asupra inimii lor, Petru întreabă: „Ce răsplată vom avea?“ Desigur că nu-i ușor să părăsești totul, dar cine o face pentru Numele Său, va fi înzecit răsplătit. Cine părăsește ceva pentru voia lui Isus nu pierde de fapt nimic, deoarece va fi răsplătit de El.

Ce parte aleasă pentru apostoli ca și pentru toți care ascultă glasul lui Isus și părăsesc bucurii pămîntești, căci vor fi răsplătiți „înzecit“ și chiar „însutit“.

Deja aici pe pămînt au această bucurie înaltă, o recunoaștere mai profundă și o liniște aleasă iar pentru viitor le este asigurată viața veșnică, care tînărul bogat a pierdut-o tocmai din cauza iubirii bogățiilor pămîntești. Dușmanul sufletelor se trăduiește să lege inimile noastre cu lucruri pămîntești. El caută să ne arate ca o pierdere dacă noi, potrivit voiei Domnului, ne despărțim de unele lucruri care ni le oferă această lume.

Nu merită oare Domnul nostru să ne debarasăm de orice lucru care caută să ne depărteze de El? Este oare o răsplată mai mare pentru noi decît El *Însuși* și dragostea Lui?

Se poate să recunoști că mîntuirea este NUMAI în Isus și în nimeni altul, dar asta este cu totul altceva decît să prinzi prin credință adevărata esență și temelie a acestei mîntuiri și s-o iei ca a ta însuși, să ști că ești *mîntuit*.

Numai o încredințare personală ne dă pacea după care suspină atîția așa ziși „creștini.“

Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul!

Mat. 5,5.

Blîndețea este astăzi o plantă foarte rară, care de mulți este socotită doar ca o neghină care ar trebui distrusă. De cei blînzi se vorbește uneori cu un ton înjositor. Nu sînt luați în serios, sînt considerați lași și slăbănogi. Dar Domnul Isus judecă *altfel*.

În a treia fericire se spune despre ei că sînt fericiți. De multe ori sînt apreciați ca fericiți, oamenii care fără jenă și bun simț își realizează planurile lor în paguba altora. Dar dacă Domnul Isus spune că cei blînzi sînt fericiți, este sigur că este așa căci El nu greșește niciodată. Cei blînzi îl urmează pe Acela care este izvorul blîndeței, care nu a răspuns cu ocară cînd a fost jignit, care nu amenința cînd cineva îi făcea rău, căci El se bizuia pe Dumnezeu Lui, care judecă totul cu dreptate. Cei blînzi nu se opun eforturilor de afară. Dacă îi bate cineva pe obrazul drept, atunci îl întorc și pe cel stîng. (Matei 5.38-48). Lumea îi declară pe cei blînzi oameni fără caracter sau slabi, dar în realitate cel blînd este cel mai curajos. Curajul se arată în aceea că el suportă totul pentru voia lui Dumnezeu, în puterea lui dumnezeiască.

Firea noastră naturală nu iubește blîndețea; noi *numai* ÎN Domnul Isus putem găsi un exemplu *adevărat* și *ideal* demn de urmat. Calea pe care Îl urmăm este plină de binecuvîntări și de răsplătiri, încă începînd de aici de pe pămînt și continuă cînd vom fi în cer, la El.

De L-am urma cu toții pe Domnul Isus ca să putem fi cît mai fericiți în viața noastră practică.

Evanghelistul D. L. Moody nu primise chiar cea mai bună instrucție. Numeroasele scrisori care ne-au rămas de la el sînt pline de greșeli. Din punct de vedere fizic n-avea nimic atrăgător iar vocea lui avea un timbru nazal. Dar toate acestea n-au împiedicat pe Dumnezeu să-l folosească pentru a zgudui lumea moartă în păcate. Era de fapt opera lui Dumnezeu și nu a lui personală. Iată marele secret!

Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămîne.

Ecl. 11,3.

În ultimul verset al cap. 12 Ecclesiastul spune că Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, fie bună, fie rea, fie ascunsă, fie vizibilă. La fel citim în epistola către Romani 14.10: „Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată a lui Hristos.“ Ce va apărea acolo la iveală? Numai ceea ce noi am fost și am făcut aici în viața pămîntească. Fiecare din noi trebuie să dea socoteala despre sine însuși în fața lui Dumnezeu. (Rom. 14.12). Dar Dumnezeu îi dă fiecărui om posibilitatea în aceste zile cît mai trăiește pe pămînt, să recunoască toate păcatele sale, să se pocăiască și să pirmească iertarea și pacea cu Dumnezeu. Cine spune că nu se poate ști dacă ai sau nu iertarea păcatelor arată prin aceasta că nu cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu, îl face mincinos pe Dumnezeu care a spus categoric:

„Oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit“ (Rom. 10.13).

Aceasta-i învățătura biblică pentru păcătos. Deciderea pentru situația ta veșnică trebuie neapărat clarificată în viața ta pămîntească. Două porți stau deschise: una largă și una îngustă. Dacă intri pe cea largă, atunci la sfîrșitul vieții tale nu mai există nici o posibilitate de deciderere. Dacă chiar ai lăsat în urma ta o duzină întregă de frați și de surori ca să se roage pentru iertarea sufletului tău zi și noapte, de ar da toată averea pentru a curma soarta ta este tot degeaba. „Ori unde cade copacul, în acel loc va rămîne!“ Ce cutremurător! Vrei să trăiești în păcate ca la urmă alții să se roage zadarnic pentru sufletul tău? Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Oprește-te și recunoaște-ți păcatele și cere iertare Mîntuitorului! Astfel vei primi iertarea păcatelor, căci, „oricine crede în El, nu va fi judecat.“ (Ioan 3.18).

Oamenii nu vor să se pocăiască fiindcă Dumnezeu le cere nu să primească o religie oarecare, ci o nștere din nou, nu numai să știe că Evanghelia e bună ci să primească pe Isus ca Mîntuitorul lor personal.

Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit?

1. Cor. 4,7

Ce *groaznic* este duhul plăcerii de sine, al îngîmfării duhovnicești! Mai repede decît ne așteptăm își poate găsi acces în inimile noastre. Cît de repede credem noi că stăm bine înaintea Domnului, dar chiar prin aceasta vine decăderea. Să ne ferim fiecare în parte de această înșelăciune. Ce ușoară este decăderea de la Filadelfia la Laodicea. Se uită foarte ușor că binecuvîntările duhovnicești sînt daruri duhovnicești, și dacă se laudă cineva cu ele, demonstrează că nu mai recunoaște adevărul. Se vorbește mult: „Eu sînt bogat. . . și nu duc lipsă de nimic“ și nu ști ce sărăcăcios, orb și gol ești în privința lucrurilor duhovnicești. Contra celor îngîmfați duhovinește, Dumnezeu are cuvinte de cercetare. Această îngîmfare merge mereu crescînd pînă ajunge în Babilon și spune: „Sed ca împărăteasă, nu sînt văduvă (sărac și dependent) și nu voi ști ce este tînguirea.“ Dar Dumnezeu adaugă: „Tocmai pentru aceasta într-o singură zi vor veni urgiile peste ea. . .căci într-o clipă ți-a venit judecata.“ (Apoc. 18.7-10).

Să ne păzim toți care sîntem copii ai lui Dumnezeu de îngîmfarea babiloniană care poate să-și găsească cale de acces spre inimile noastre așa de repede. Să ne bucurăm de tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu în nemărginitul Său har și în deplină umilință, în ascultare să ne bucurăm de El, în El și pentru El! Numai așa va fi slăvit El și prin El, Tatăl și Dumnezeul nostru!

Cum reacționăm dacă un altul decît noi este ales pentru a împlini funcția pe care o dorim, dacă un coleg este promovat atunci cînd noi sîntem lăsați de o parte; dacă un frate este onorat și noi rămînem în umbră; dacă sîntem întrecuți de un altul? Fac acestea să se trezească în noi sentimente de gelozie sau de pismă, ori dimpotrivă ne bucurăm de înaintarea aproapelui nostru? Ne place ca Diotref, să ocupăm locul cel dintîi? Putem spune și noi ca Ioan Botezătorul?: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“.

27 FEBRUARIE

Căci acolo unde sînt doi sau trei adunați petru Numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor. Mat. 18,20.

Ce concis și exact vorbesc aceste cuvinte de dragostea și preocuparea lui Dumnezeu față de noi! El nu numai că mîntuiește pe cel pierdut și-l face părtăș popurului Său, dar El ne și strînge în jurul **PERSOANEI** Fiului Său prea Iubit pentru a-l *adora*. Deși acum El nu este în chip văzut în mijlocul nostru cum a fost în ziua învierii, totuș El este prezent în mijlocul popurului Său, prin acțiunea și adevărul Său care este forța motrice a creștinilor. Deosebirea este că atunci putea fi pipăit, putea fi privit cu ochiul firesc, pe cînd astăzi îl vede numai ochiul credinței. El Însuși a spus: „Ferice de cei ce nu văd și cred.“ Ce bucurie a fost pentru ucenici să-l aibe pe Domnul în mijlocul lor! Tot așa și azi unii creștini pot să spună cît de minunat, de frumos și nespus de prețios este a savura prezența Lui cînd credincioșii sînt adunați pentru Numele Lui. Domnul a spus odată: „Unde sînt Eu să fie și slujitorul Meu.“ De aceea este de o mare importanță pentru fiecare credincios să fie pătruns de preocuparea pentru locul unde a prezis Domnul că va fi prezent. Ce har de a descoperii prezența Lui și de a da loc Duhului Sfînt ca **UNIC conducător** în strîngerile laolaltă. Acolo (și numai acolo) vor curge rîuri de binecuvîntări și inimile vor primi ceea ce au nevoie. Prin rugăciune, putem spune în prezența Lui toate greutățile noastre. Și ce binecuvîntare să ne ocupăm locul la Masa Lui, amintindu-ne de moartea Lui, aducîndu-I jertfe de laudă și adorîndu-L. Este partea cea bună a fiecărui copil al lui Dumnezeu de a ocupa locul în prezența lui Dumnezeu. De ar cunoaște și de ar savura fiecare copil al lui Dumnezeu locul acesta.

Adunarea lui Dumnezeu nu este un nume, o formă, o pretenție, sau o închipuire. **NU**, ea este o realitate dumnezeiască un așezămînt al lui Dumnezeu pe care El l-a pecetluit și l-a întărit. Adunarea lui Dumnezeu este un Trup viu, mîntuit format și adunat de Duhul Sfînt, pentru a mărturisi în **TOT** universul că Numele lui Isus este de **AJUNS**.

Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui DUMNEZEU, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Efes. 6,11.

În epistola către Efeseni găsim o bogată revelație a binecuvîntărilor personale și ca adunare în legătură cu poziția noastră ÎN Hristos. Prin această epistolă sîntem conduși pe culmi care sînt foarte înalte pentru credincios și primim înștiințări și destăinuirii care sînt „taine ale lui Hristos“ privind Adunarea Sa. Bărbaților Vechiului Testament nu li s-au făcut asemenea descoperiri. Acela căruia i s-a revelat o asemenea comoară nesecată a lui Hristos a fost Pavel. Primirea acestui adevăr dumnezeiesc impune o responsabilitate și o purtare cu credincioșie. La Pavel găsim acest lucru foarte clar. Lui i-a fost dat un țepuș în carne ca să nu se umfle de mîndrie. Iată cum trebuie privită tema capitolului Efesen 6.

Cînd poporul Israel a intrat în țara făgăduinței a avut de luptat contra dușmanilor băștinași care locuiau în țară. Noi sîntem așezați în locurile cerești, în Hristos și partea noastră sînt binecuvîntările de sus. În momentul în care gustăm prin credință aceste binecuvîntări, se ridică împotriviri ale dușmanilor din locurile cerești. De aceea este necesar să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu pentru a putrea ține piept Vrajmașului. Nu-i o luptă împotriva cărnii și singelui, ci împotriva stăpînirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății.

Conduși pe aceste culmi ale revelației dumnezeiești, este *primejdios* să cădem în trufia duhovnicească. De aceea să fim tari în Domnul și nu în noi *înșine*. Nici o parte a armăturii nu are voie să lipsească, căci atunci dușmanul găsește locul neînarmat și nu putem rezista la împotrivirile lui.

De cîte ori intenționezi să ieși afară din tabără (Evrei 13) ai de luptat cu argumentele minții tale, care vrea să se opună. Dacă te supui acestor rațiuni, niciodată nu vei putea gusta bucuria pe care o au cei din afara taberei.

Nu zice: Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune de cât acestea? Căci nu din înțelepciune întrebi așa.
Ecl. 7,10.

Dumnezeu a vrut în vremea din vechime ca poporul Său să cunoască puterea și îmbărbătarea Lui. De exemplu mica rămășiță din Iuda care s-a întors din Babilon și a început să pună piatra de temelie pentru noul Templu, era întristată că templul refăcut este foarte mic în comparație cu cel al lui Solomon. Atunci au auzit glasul Domnului care spunea: „Și voi umplea de slavă Casa aceasta zice Domnul oștirilor.“ (Hagai 2.7-9). Da, în fața credincioșilor sînt înfățișate binecuvîntările slăvite ale prezenței stăpînirii lui Mesia în zilele viitoare, pentru a-i întări. Așa sînt și promisiunile de la Apocalipsa 2 și 3 făcute celor care vor birui în adunări; ele sînt legate de viitor. În Evrei 10.32 credincioșilor le sînt arătate zilele trecute pentru a fi îmbărbătați și ridicați la aceeași bucurie a credinței. Duhul Sfînt se preocupă între altele de noi în deosebi în direcția de a ne arăta viitorul binecuvîntat. Încercările vor avea un sfîrșit iar partea noastră este o veșnică bucurie. Noi vom purta chipul Celui ceresc. „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentruca El să fie cel întîi născut dintre mai mulți frați.“

De aceea să facem cum făcea apostolul Pavel: „Uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte *alerg* spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus.“

Domnul nu ne pune în față zarea unui drum lipsit de încercări și strîmtoări; dimpotrivă, ne spune că le vom întîlni și pe unele și pe celelalte; dar ne dă făgăduința că rămîne cu noi în mijlocul acestor încercări, ceea ce este nespus de bine. Este mai bine să ai pe Dumnezeu cu tine în greutăți, decît să scapi de ele. Să fim siguri că inima lui Dumnezeu bate cu inima noastră și este de preț să simțim aceasta. Să privim deci mereu la El de unde ne vine ajutorul și scăparea.

MARTIE

1 MARTIE

Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și va-ți făcut robi ai lui DUMNEZEU, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viață veșnică. Rom. 6,22.

Înainte de a fi eliberați, noi eram sclavi ai păcatului pentru că eram în totul sub dominația și puterea lui, fiindu-i supuși. Acum, în Hristos, sîntem eliberați de sub puterea și dominația păcatului și am devenit robi ai adevărului. Prin puterea vieții și prin Duhul care trăiește în noi putem să-I slujim lui Dumnezeu, avînd o viață sfîntă, curată și plăcută înaintea Tatălui nostru din cer. Ascultarea de *adevăr* este *caracterul* vieții pe care am primit-o în Hristos. Fiecare creștin care privind înapoi în viața lui, va observa unele lucruri de care acum se rușinează. Eul nostru este acela care ne-ar fi aruncat în prăpastia morții. Dar acum avînd Duhul, noi vom aduce roade dumnezeiești, „roade sfinte.“ Ținta noastră este viața veșnică în Împărăția Lui.

Ce mîngiere în trupul acesta neputincios să știm că vom trăi în veci cu Hristos. Numai atunci cînd sîntem la El, purtînd chipul Său, putem simți pe deplin viața veșnică. De aceea spune Domnul nostru iubit: „Ei vor intra în Împărăția vieții veșnice.“

În Împărăția vieții veșnice vor intra numai aceia care au primit o fire dumnezeiască, care se lasă îndrumați, călăuziți de Cuvîntul lui Dumnezeu. Întotdeauna se poate vedea la tine și la mine aceste lucruri??

De-am dovedi întotdeauna cu viața noastră practică că Hristos este viața noastră și că locuiește în noi, atît în gînduri cît și în comportare, că sîntem părtași ai firii dumnezeiești. Ce bogăție ne-a fost dată prin harul și mila Domnului și Mîntuitorului nostru Isus.

Advărata viață creștinească nu este decît arătarea în afară a vieții lui Hristos, altoită în noi prin lucrarea Duhului Sfînt, după sfaturile veșnice ale harului fără margini al lui Dumnezeu.

2 MARTIE

O știință atît de minunată este mai pre sus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Ps. 139,6.

Credinciosul se bucură știind că Dumnezeu vede toate lucrurile. El se bucură de călăuzirea lui Dumnezeu, care luminîndu-i calea îl păzește de cădere. Credinciosul este atent la cele ce vorbește și la ceea ce lucrează. Chiar în zilele rele de acum cînd fiii lumii nu se mai întrebă de existența Lui nici chiar cînd lumea se cutremură din temelii, credinciosul își amintește cu multă pace: „Domnul este în Templul lui cel sfînt. Domnul își are scaunul de domnie în ceruri, ochii lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.“ (Psalm 11.4).

Ce har nemărginit pentru noi, care odinioară am fost în lumea aceasta departe de Dumnezeu, dar acum sîntem lîngă El. Evreul avea voie să meargă numai pînă în fața cortului, dar noi avem în har intrare slobodă la Dumnezeu Tatăl prin dragostea Lui, arătată în lucrarea de mîntuire săvîrșită de Domnul Hristos pe Golgota. Lucrarea Lui cea desăvîrșită ne-a împăcat cugetele iar inimile noastre se bucură că ochii lui Dumnezeu privesc cu plăcere spre cei smeriți. Cît de plăcut trebuie să fie pentru un om cînd Domnul îi spune: „Te voi învăța și-ți voi arăta calea.“ (Ps. 32) Această temelie ne face să pășim neclintiți, călăuziți și luminați de Cuvîntul lui Dumnezeu, pe drumul spre casa din ceruri, să ne despărțim cu ușurință de cele lumești și să gîndim cu drag la patria noastră cea de sus. Și dacă David a cunoscut aceste cărări ale lui Dumnezeu atît de mărețe, cît de mult ar trebui să ne ridicăm noi inima în laudă, mulțumire și adorare pentru ceea ce Domnul Isus a făcut pentru noi.

Dumnezeu este *suveran* și poate să lucreze unde-I place. Se cade însă ca noi să ne supunem autorității Lui și să lucrăm *acolo* unde ne-a poruncit El. Dumnezeu este Atotputernic să lucreze în cea mai abătută sectă, dar locul nostru după Cuvîntul Sfînt este în Adunarea lui Dumnezeu și nici de cum în altă parte.

3 MARTIE

Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Marc. 13,31.

Domnul Isus vrea să scoată în evidență pentru poporul Lui de azi adevărul de neclintit, sfințenia dumnezeiască a Bibliei, singura Carte pe care te poți bizui și care niciodată nu amăgește. Lumina Bibliei desparte credința de necredință, pe adevărații credincioși de creștinii de lume. Domnul să fie laudat! Mii și mii de credincioși cercetează prin citire și rugăciune această Carte veșnică. Din Biblie ies la iveală comori nesecate. Ne convingem tot mai mult de adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu. Orice osteneală a vrăjmașului de a sfărîma această Stîncă a fost și este zadarnică. Ea este de nezguduit. De aceea Cuvîntul dă fiecărui credincios o credință sigură și o învățătură statornică. În lupta împotriva întunericii ne trebuie această armă, care este sabia Duhului. În unele cuvinte ale Bibliei care par fără însemnătate, sînt cuprinse adînci mîngîieri dumnezeiești și taine la care noi nu putem ajunge decît prin cheia credinței.

Domnul Însuși ne duce în anumite situații în care ne poate întreba: „Crezi în cuvintele Mele?“ „Crezi făgăduințele Mele?“ Și atunci, putem pune mîna pe Cuvîntul Său și ridicînd ochii spre El îi spunem: „Da, cred Doamne! Credința mea își găsește pacea în cuvintele Tale.“

Ce măreață siguranță pentru copiii lui Dumnezeu cît timp Biblia este pentru ei *busola* care orientează corabia vieții lor, arătîndu-le portul măreței veșnice.

Ce *poziție* ai tu față de Cuvîntul lui Dumnezeu, al Scripturii veșnice?

Numai cine crede acest Cuvînt al lui Dumnezeu va fi fericit și binecuvîntat prin Domnul Isus, chiar în timpul vieții pe pământ.

Oriunde mergem pe urma Dumnezeului nostru, fie în filele Scripturilor sfinte, fie pe ținutul întins al naturii înconjurătoare, găsim plinătate dumnezeiască și un plan hotărît; numai în măsura prințepii noastre duhovnicești vom fi în stare să deosebim aceste lucruri și să le prețuim.

4 MARTIE

Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urîciune înaintea DOMNULUI, DUMNEZEULUI tău. Deut. 22,5.

Dacă se mai discută în unele familii credincioase astfel de probleme legate de îmbrăcăminte, sigur că și rezultatul va fi diferit. Adeseori se poate auzi întrebarea: „De ce se ia numai unele îndrumări din Cuvîntul lui Dumnezeu în special din Vechiul Testament ca exemplu, pe cînd altele sînt trecute cu vederea?” Vreau să răspund printr-o explicație: Dacă în Cuvîntul lui Dumnezeu este vorba despre situația morală și socială sau dacă este vorba despre temelii fundamentale, pe care Dumnezeu le-a subliniat în Cuvîntul Său și în toată creația, atunci acestea trebuiesc îndeplinite cuvînt cu cuvînt. Adevărul însușit trebuie trăit și în comportarea exterioară, (îmbrăcăminte) atît de bărbat cît și de femeie.

Un alt exemplu referitor la ordinea lăsată prin cuvînt este interzicerea de a mînca sînge. Această interzicere o găsim atît sub lege cît și sub har. La fel ne este amintit despre femeie să nu poarte pantaloni căci aceștia sînt o îmbrăcăminte bărbătească, pe cînd fusta este o îmbrăcăminte femeiască. O soră care are teamă de Dumnezeu nu va purta niciodată pantaloni căci Domnul o vede în orice împrejurare ar fi. Orice femeie sau fată care se depărtează de această „urîciune“ va fi o mărturie vie, fără multe vorbe. Ele vor arăta prin purtarea lor că slujesc Dumnezeului celui Viu și caută să fie supuse cerințelor Lui. Ele demonstrează practic că vor să trăiască după gîndurile lui Dumnezeu.

În această direcție întîlnim și cazuri de femei sau fete care vor să scuze neascultarea lor cu punerea în față a diferitelor probleme. Cînd Dumnezeu a scris aceste rînduri în Cuvînt a știut că este și frig, așa că scuze nu sînt.

5 MARTIE

Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăș s-o iau.
Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine.

Ioan 10,17.

Fiul lui Dumnezeu era din veșnicie desfătarea Tatălui. În Evanghelia după Ioan cap. 1 ne este spus că Fiul lui Dumnezeu e la sînul Tatălui fapt care ne arată legătura intimă cu Tatăl. Să nu credem că această expresie arată vârsta de prunc a Fiului. NU. În Evrei 1.3 este scris că El Însuși a făcut toate lucrurile prin Cuvîntul puterii Sale. În Evanghelia după Ioan (5.20) El Însuși ne spune că Tatăl îl iubește. Cu ce bucurie trebuia să se fi uitat Tatăl la Fiul. Fiecare cuvînt, fiecare lucrare, dădea Tatălui un motiv nou să-L iubească; în toate El vedea îndeplinirea gîndurilor Sale și Persoana Sa slăvită. Aceeași dragoste a Tatălui pentru păcătoșii pierduți, umplea și inima Fiului. Ca păcătoșii să fie salvați de pierzarea veșnică trebuia neaparat să fie plătit prețul păcatelor. Plata păcatelor este moartea. Cînd a venit în lume, Fiul a spus: „Iată că vin să fac voia Ta.“ (Evrei 10.7). Fiul și-a dat singur și de bună voie viața Sa. Iată încă un temei care a sporit dragostea Tatălui față de Fiul Său Prea Iubit. El i-a dat puterea de a-Și da viața pentru păcătoși ca apoi să și-o recapete. Domnul Isus a îndeplinit în totul voia lui Dumnezeu. Cînd totul era aproape îndeplinit, potrivit proorociei a strigat: „Mi-e sete“

Apoi după puține clipe și-a încredințat viața în mîinile Tatălui. Toate acestea trezesc în noi gîndul de adorare, căci ele s-au făcut pentru noi. Această ardere de tot a fost făcută pentru Dumnezeu ca jertfă de bun miros, iar pentru noi a fost o jertfă pentru ispășirea păcatelor noastre. Aceste scumpe adevăruri ne îndeamnă în orice moment să adorăm pe Domnul nostru și să-I mulțumim pentru această lucrare.

„Dar vine ceasul, și acum a și venit cînd închinătorii adevărați vor *adora* pe Tatăl în *duh* și *adevăr* căci astfel de adoratori dorește și Tatăl.“

Ești și tu un astfel de adorator al Marelui Mîntuitor?

6 MARTIE

Nu ficele mele! Eu sînt mult mai amărită decît voi, pentru că mîna DOMNULUI s-a întins împotriva mea.

Rut 1,13.

În vremea „Judecătorilor“ poporul Israel a fost timp de 111 ani sub dominația popoarelor străine. Din timp în timp Dumnezeu trebuia să intervină cu anumite muștrări, deoarece poporul făcea ceea ce socotea că este bine în ochii proprii. Foametea a fost un mijloc de educare în mîna lui Dumnezeu. El a prezis-o încă din Deuteronom 11.17. Elimeleh a căutat să evite această muștrare a Domnului. El s-a dus în țara Moabului, despre ai cărei locuitori, Dumnezeu spusese să nu intre nici unul în Adunarea Sa, și aceasta să fie o lege veșnică. (Deut 23.3). Se pare că Naomi, nevasta lui Elimeleh era un element activ în această acțiune și tocmai ea a trebuit să recunoască dezertarea din fața Domnului și din școala Sa. În țara Moabului, Naomi și-a îngropat bărbatul. Ea a rămas totuș acolo și cei doi fii și-au luat neveste din această țară împotriva voinței lui Dumnezeu. Au stat în țara Moabului aproape zece ani, după care au murit și cei doi fii. Cînd a auzit Naomi că Dumnezeu a scăpat poporul său de foametea cea mare, s-a decis să se întoarcă înapoi în Israel. Plecase în mare belșug, dar cînd a revenit în țară a rămas cu mîinile goale. Nurorile au vrut să o însoțească, dar ea le-a spus să se întoarcă în țara lor de baștină. Ele văzuseră în casa lui Elimelec frica de Dumnezeu. Naomi a vorbit mult cu Rut, după ce Orpa le-a părăsit. În toate ea nu a muștrat-o și nici nu a judecat zeii moabiților. În privința aceasta Naomi nu a fost o bună mărturie. Ajunsă la Betleem a mărturisit că Dumnezeu i-a făcut grea situația și tot răul a venit peste ea. Dar în cap. 2.20 a recunoscut că mila lui Dumnezeu nu s-a depărtat de la ea, și de aceea a putut să revină la Betleem și să locuiască în părășie cu poporul lui Dumnezeu. *Toate* căile lui Dumnezeu sînt desăvîrșite -aceasta e marea concluzie la care a ajuns Naomi și la care trebuie să ajungă fiecare copil al lui Dumnezeu. Ai ajuns și tu la această sfîntă concluzie?

7 MARTIE

Eu sînt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Ioan 10,11.

Oare se mai găsește undeva un Păstor așa de Bun ca Domnul nostru? Cine îi iubește pe ai Săi ca El? El a coborît din cer și a murit pe cruce pentru a salva pe oamenii păcătoși care devin prin credință oițele Sale. Noi îi aparținem Lui formăm turma Sa, turmă care o paște El Însuși. Și din cauză că ne iubește cu atîta căldură, El merge în fața turmei Sale și noi avem fericirea de a-L urma. Pe calea urmării Sale găsim pășune și desfătare duhovnicească. Da, El Însuși ne dă bucurii nespuse și ne îmbărbătează. Celor care stau foarte aproape de El le dă o măsură plină, care se revarsă cu bucurii. Oare nu vrei și tu ca Marele Păstor să-ți dăruiască aceste bunuri? Sau sîntem mulțumiți cu o măsură mai mică? Atunci nu luăm din imensitatea Sa și sufletul nostru nu se bucură de comuniunea cu El. Poate Domnul să fie mulțumit cu noi? Desigur că NU. El vrea să fim în apropierea Sa și să fim fericiți. Noi am făcut experiența că nimic nu ne îmbărbătează mai mult ca preocuparea noastră cu Persoana Sa și dragostea Lui. Îmbărbătați de El noi vom primi în totdeauna mai multă putere.

Oare nu se întîmplă cîteodată ca o oiță să urmeze pe alt stăpîn? Aceasta se întîmplă numai atunci cînd o oiță e bolnavă, căci în acea situație nu mai poate deosebi vocea străinului și vocea Păstorului cel Bun. O astfel de oiță a pășunat în alte locuri decît acolo unde a fost îndrumată de Păstorul Divin. Ea credea că are voie să meargă și acolo odată, dar s-a arătat foarte repede că a fost numai pentru răul ei. În această situație singurul remediu este revenirea la Domnul Isus în plină supunere. El tratează ceea ce este rău și El vindecă urmările părăsirii dintr-o legătură nepotrivită a credinciosului. Medicamentele Sale sînt foarte bune și de multe ori au efect imediat. Cîte o dată însă trebuie să suferim mai mult timp consecințele păcatelor noastre. Să ne încredem tot mai puternic în Păstorul cel Bun care ne va duce la sfînta Lui odihnă.

8 MARTIE

Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul. Ioan 12,35.

Mult a trebuit să se ostenească Domnul ca să găsească roade la poporul Lui. Căpeteniile poporului, cei îngîmfați, plini de pizmă și ură și-au pierdut energia necesară în lucrarea pentru Domnul. Preoții, care erau puși să fie soli ai oștirilor Domnului, (Mal. 2.7) și fariseii erau cei mai mari dușmani ai Domnului. Domnul a venit ca Lumină pe pămînt dar „oamenii au iubit mai mult întunericul decît lumina.“ Nu este la fel și azi? Numai puținii sînt aceia care se lasă luminați de această lumină, ca să se vadă partea lor rea și recunoscîndu-se păcătoși să vină la Mîntuitorul. În Ioan 12 de unde este luat acest verset, Domnul era foarte aproape de momentul morții Lui pe cruce. Ce solemn răsună aceste cuvinte: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru; umblați ca unii care aveți lumină.“ Cînd Domnul era pe cruce, peste căpeteniile religioase a venit un întunec care i-a cuprins. Versetul 23 și 28 din Psalmul 69 ne arată că nu va scăpa nici unul din ei de la pierzare.

Ai vrea să fi și tu părtaș unei asemenea sentințe? Socotesc că nu! De aceea trebuie să te lași fără nici o rezervă în cîmpul de lucru al acestei Lumini. Făclia de har încă mai luminează, deși Domnul Isus s-a reîntors la Tatăl Său.

Acum „lumina lumii“ sînt cei ce cred în El. Ei mărturisesc dragostea lui Dumnezeu care îi caută pe păcătoși. Deschideți inima acestei dragoste nemărginite, nu acoperi nimica, recunoaște toate lucrurile Domnului și inima ta va primi multă lumină din lumina slavei cerești a lui Hristos. Nu ezita. În curînd este prea tîrziu.

Firea omenească învinue pe oricine, afară de ea însăși. Dar acolo unde lucrează harul, omul e totdeauna gata să se judece pe sine în lumina lui Dumnezeu și să ia locul cel mai de jos. În felul acesta se poate ajunge în lumina lui Dumnezeu și acea persoană va deveni o lumină pentru cei care sînt în jurul său.

9 MARTIE

Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că . . . ați fost răscumpărați . . . cu sîngele scump al lui HRISTOS. 1. Pet. 1,17-

---

Omul vechi a fost judecat prin moartea Domnului Isus Hristos și prin acest fapt Dumnezeu îl socotește răstignit. (Rom. 6.6). Toate nelegiuirile noastre au fost îndepărtate prin jertfa Domnului Hristos, care și-a adus trupul ca jertfă pe lemnul crucii. Credinciosul este grațiat și adus înaintea lui Dumnezeu ca să se bucure de dragostea Lui. Astfel credinciosul poate să se apropie fără vreo piedică de tronul harului, căci sîngele scump al lui Hristos vorbește pentru el și Domnul Însuși mijlocește stînd la dreapta Tatălui. Numai datorită Domnului Isus chiar și cel mai slab credincios poate să-și înalțe rugăciunea către Tatăl, știind că inima Tatălui simte pentru el și mîna Lui îi este de ajutor. Fiecare credincios care are o atitudine de supunere ca cea a unui copil față de tatăl, poate să slujească Tatălui ceresc. Ce minunată favoare pentru noi! De-am avea mereu înaintea ochilor noștri marele preț ce s-a dat pentru răscumpărarea noastră și poziția la care am fost ridicați, am privi cu scîrbă la tot răul, și am aduce prin vorbe și faptele noastre slavă lui Dumnezeu.

Mărimea binecuvîntărilor primite ne obligă la o comportare în frică de Dumnezeu, iar harul și dragostea Lui la o supunere ca de copil. Puterea necesară pentru ceea ce sîntem, ne este dată. Ce minunat este să-L ai pe Dumnezeul cel milostiv și mare ca Tată și să te întemeiezi pe puterea Lui. Aceasta este partea celor mîntuiți.

HRISTOS este singurul steag al lui Dumnezeu și singurul steag al celor ce luptă în pustia lumii acesteia cu oștile celui rău. Hristos este singurul steag pentru orice. A avea un alt steag înseamnă a ne face nedestoinici pentru lupta duhovnicească la care sîntem chemați. Ce avem a face noi, ca adevărați creștini, cu lupta pentru un sistem de teologie sau de organizație religioasă? Să luptăm noi cu un astfel de steag? Cu niciun preț!

10 MARTIE

Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Rom. 4,5.

Sînt oameni care nu vor să primească cadouri. Ei sînt darnici cu alții, dar de la alții nu vor să primească nimica. În fond este o îngîmfare. Așa vrea omul să facă cu Dumnezeu în problema mîntuirii. Ca făptura să-i slujească Maestrului ei este un lucru normal și Dumnezeu primește o astfel de slujbă.

Dar ce trist că omul a decăzut și în felul acesta s-a despărțit de Dumnezeu și de atunci el nu mai poate aduce nimic lui Dumnezeu. Acest nimic îl bucură pe Dumnezeu, dornic să refacă legătura ruptă.

Mîntuirea este *numai* lucrarea lui Dumnezeu și El este acela care i-a pus temelia prin prinjerfa Fiului Său iubit pe crucea Golgotei. Isus era SINGURUL în stare să săvîrșească lucrarea mare de împăcare cu Tatăl; în privința păcatului și al datoriei, aceasta înseamnă că El, Domnul Isus s-a dat ca jertfă pe altarul lui Dumnezeu ca să curgă sîngele Lui pentru mîntuirea sufletelor, pentru omul decăzut. Oricine socotește lucrarea deplin înfăptuită, primește iertarea păcatelor și credința lui este socotită neprihănire. În acest moment, cînd omul păcătos vine în fața lui Dumnezeu și vrea să scape de moartea pe veci, trebuie să considere, lucrarea de mîntuire ca făcută pentru el, îndepărtîndu-se fărădelegea și să-i pară rău de faptele nelegiuite pe care le-a săvîrșit. Scriptura spune: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și cu păcatul acoperit.“ Acel om este fericit. Ești tu cititorule un asemenea om?

El a luat locul nostru și pe cruce a fost făcut păcat în locul nostru și ca atare a primit pedeapsa în locul nostru. El a suferit pe cruce ce ar fi trebuit să suferim noi în veșnicie. El a primit plata păcatului nostru adică moartea, ca noi să primim plata nevinovăției Sale, adică viața. Credinciosul nu numai că a primit iertarea tuturor păcatelor sale, dar este unit cu Hristos cel înviat în ceruri.

Căci și vorba te dă de gol.

Mat. 26,73.

Fără să-și dea seama Petru, prin vorbirea lui, s-a dat de gol că este un ucenic al binecuvîntatului Domn, dar în acel *moment* se leapădă de Isus din Nazaret. De cîte ori citim aceste cuvinte fără să le dăm importanța cuvenită, fără să pătrundă în adîncul inimii noastre!

Și toate aceste lucruri ne sînt date nouă ca să ne trezească la realitate și să ne aducă aminte că sîntem urmași ai Lui. Să veghem tot timpul ca să nu ne încălzim la focul lumii acesteia ci zilnic să trăim într-o cercetare, ca să mărturisim lumii că nu mai sîntem din lume, după cum nici El nu a fost din lume. Trebuie să ne miște pînă în adîncul inimii, gîndindu-ne cît de des Domnul Isus este nevoit să se uite întristat la noi, așa cum l-a privit pe Petru dacă noi Il lepădăm fie printr-o faptă, fie printr-o vorbă sau gest, sau chiar atunci cînd tăcem în loc să-l mărturisim.

Este foarte ușor să te lași dus de apă, de fluxul vremii, politică, avere, modă și mii și mii de alte probleme, ceea ce în fond se pare că nu e rău. Dar să ne gîndim la cuvintele apostolilor în legătură cu vorbirea: „Cine vorbește să vorbească cuvintele lui Dumnezeu“ sau „Nici un cuvînt stricat sau necurat să nu vă iasă din gură ci unul bun pentru zidire, după cum este nevoie ca să dea har celor ce-l aud“ „Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste care nu sînt convincioase ci mai degrabă cuvinte de mulțumire.“ (Efes. 4.29; 5.4).

Pentru că El ne cercetează pînă în adîncul inimii noastre, din dragoste pentru El să nu-L supărăm, să nu-L jignim nici cu o vorbă și să nu ne lepădăm ca Petru, ca cei din jur să recunoască că sîntem ucenici ai Lui, altminteri necinstim Numele Lui cel mare.

Sufletul care umblă într-o legătură necurmată cu Dumnezeu va cunoaște cu adevărat ce este firea veche în toate arătările ei, fără ca pentru aceasta să fi avut nevoie să treacă prin încercări triste. Adevăratul mijloc de a ne cunoaște este acela al legăturii cu Dumnezeu.

Cînd găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără. Mat. 13,46.

În Evanghelia după Matei, Domnul Isus ne este prezentat ca Împăratul care vine la poporul Său pămîntesc. Dar vedem clar cum acest popor îl leapădă. Ca Cel lepădat, Domnul se reîntoarce în ceruri, iar împărăția capătă o anume dezvoltare și anumite proporții în lipsa Împăratului; această fază Domnul o denumește „Împărăția cerurilor.“ În pilda despre „mărgăritarul de preț“ de care vorbește versetul de astăzi Domnul Isus se prezintă ca un negustor care caută mărgăritare prețioase. Cînd a găsit un mărgăritar de mare preț vinde tot ce are ca să-l cumpere. Toate drepturile lui de Împărat și tot ce decurge din aceste drepturi El le-a vîndut, ca să cumpere mărgăritarul cel de mare preț. Drepturile Sale de Împărat și tot ce stă în legătură cu aceste drepturi Domnul Isus le-a socotit ca nefiind atît de prețioase, de aceea a vrut să intre în posesia mărgăritarului de mare preț. Oare ce l-a determinat pe Cel care era în posesia aurului, argintului și a tuturor comorilor pămîntului să caute acest mărgăritar de mare preț și din pricina lui să coboare drumul sărăciei și al înjosirii? Prin Duhul Sfînt care a insuflat Scriptura avem posibilitatea să vedem că acest mărgăritar de mare preț este Adunarea, care are o valoare deosebită pentru inima Domnului Hristos. Poziția ei înaltă, frumusețea ei ca Mireasa Lui, a stat în fața ochilor Lui și pentru ea Domnul Hristos a părăsit totul. Ce nemărginită este dragostea Lui față de noi! Ce har mare se ascunde în cei răscumparați. E ca un mărgăritar mare și de un preț imens, pus într-un vas de lut. În acest mărgăritar nu vedem numai slava Adunării, ci și unitatea ei. Mărgăritarul se formează dintr-un corp mort, care pătrunde în corpul unei scoici și neputînd fi asimilat se formează perla prin descompunerile care au loc. Aceasta este o mare învățătură pentru toți credincioșii. Ar trebui să ne dea mult de gîndit această dragoste dumnezeiască și să înălțăm tot mai sus scumpul Nume al Domnului Isus Hristos.

13 MARTIE

Căci în pustie vor fișni ape, și în pustietate pîraie.

Isa. 35,6.

Ce minunat va fi cînd Domnul Isus va veni cu ai Săi din cer pe pămînt ca să-și întemeieze Împărăția păcii! Atunci se va împlini versetul de astăzi. Oftatul întregii creațiuni va lua sfîrșit și bucuria va umple pămîntul. Acest timp nu este prea departe. Dacă comuniunea noastră intimă cu Domnul este reală putem spune că această lume e un pustiu. Ea L-a lapădat pe Domnul Isus Hristos și l-a răstignit. Ea ne va lepăda și pe noi care aparținem de El. Cum ar putea această lume să fie ținutul nostru veșnic? Domnul Isus în Împărăția Sa desăvîrșită simte împreună cu noi cum sîntem tratați de lume în ținutul ei. El nu ne lasă să fim amăgiți. El ne dă zi de zi apele Lui odihnitoare. Acolo curg rîuri întregi pentru inimile noastre. Cum e răsăritul așa este toată ziua. Atunci vorbim îngenunchiați în fața Lui. Dacă ne luăm timp destul atunci binecuvîntarea ne călăuzește tot timpul zilei. Oare nu ne-a lăsat Domnul Isus o pildă desăvîrșită? El s-a sculat timpuriu: „S-a dus într-un loc pustiu. Și se ruga ocolo.“ (Marcu 1.35).

Dacă Cuvîntul „lui Hristos locuiește din belșug în noi“ atunci și în învălmășala zilei ne vine în minte ca să nu-L întristăm și seara vom avea motive să-L lăudăm din inimă. Strîngerea noastră laolaltă ca Adunarea lui Dumnezeu este încă unul din multele motive pentru care să-L lăudăm. Aici Domnul folosește Cuvîntul Său ca să ne binecuvînteze pe toți. Să nu pierdem nici o ocazie cînd copiii lui Dumnezeu se strîng în Numele Domnului Isus. Aici Dumnezeu își revarsă binecuvîntările Sale în mod deosebit. El Însuși face ca în aceste strîngeri să fișnească apele vii ale Sfîntului Său Cuvînt. Să păzim acest teren sfînt de orice urmă de formalism, de orice lucrare omenească. Să ridicăm tot mai sus Cuvîntul Său și Numele Său cel Veșnic.

În curînd vom fi la El unde apa vieții va fișni nestingherită și liberă. Vino, Doamne Isuse!

14 MARTIE

DOMNUL este tăria mea și temeiul cîntărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este DUMNEZEUL meu: pe El Îl voi lauda; El este DUMNEZEUL tatălui meu: pe El Îl voi preamări.

Exod. 15,2.

Pentru prima oară în Sfînta Scriptură citim o cîntare de laudă. Dumnezeu a mîntuit pe poporul Său scăpîndu-l din mîna puternică a vrăjmașului său. Acum copiii lui Dumnezeu, mîntuiți, cu inimile pline de cîntări de laudă mergeau pe drumul spre țara Canaanului, spre moștenirea făgăduită. Acum ei învățau adorarea, proslăvirea lui Dumnezeu, învățau să slujească lui Dumnezeu.

Cîntecul lor arăta teama de Dumnezeu, lucrarea Sa, puterea și slava Lui. El a biruit dușmanul, El a mîntuit poporul Lui, El este călăuză Lui în pustie și îl conduce pînă la capăt. Pentru noi El a pregătit un loc. Locul nostru este în casa Tatălui. De cîte ori citim de o cîntare de laudă în Cuvîntul lui Dumnezeu știm că este vorba de un moment, de o însemnătate deosebită din istoria poporului Israel.

În Numeri 21 la sfîrșitul călătoriei găsim cîntarea fîntînei unde Dumnezeu este văzut ca izvor al binecuvîntărilor. În 2 Samuel 1.18 avem cîntarea arcului; arcul fiind simbolul puterii prin care Dumnezeu își împlinește toate planurile Lui. În Apocalipsa 14 cîntă rămășița cea mică din Iuda pe muntele Sionului, cîntarea Mielului. În Apocalipsa 15 cîntă biruitorii fiarei și a icoanei ei, cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului. Apoi ne gîndim la cîntarea de slavă care o cîntă cei 24 de bătrîni. În Apocalipsa 5 îi aduc mărire, cinste și onoare Celui care merită din veșnicie în veșnicie.

De ne-ar folosi și nouă aceste cuvinte trezind în noi dorința să-I aducem în fiecare zi o jertfă de laudă ca rod al buzelor celor care-I mărturisesc Numele pe pămînt. Numele Lui să fie slăvit!

„Cine aduce *mulțumiri* ca jertfă, acela Mă proslăvește.“ (Ps. 50.23).

Le Seur scrie: „Cînd eram bolnav pe patul de moarte în Maisur în India de Sud, m-am chinuit să-mi amintesc numele meu, dar nu mi-l aminteam. Dar aveam în minte clar numele lui Isus; aceasta ca să-mi demonstreze că în moarte totul se distruge dar El rămîne! În aceste săptămîni grele, versetul acesta: „Tu ești cu mine“ a fost o mare îmbărbătare.“ Oamenii mîntuiți care au primit iertarea păcatelor prin Domnul Isus nu trebuie să fie fricoși în fața morții. Deși trebuie să pășească pe poarta morții singuri, ei de fapt nu sînt singuri pentru că nădejdea că „Tu ești cu mine“ le umple inima.

Odată am vizitat un credincios care era pe patul de moarte. El era atît de slăbit încît a închis ochii și abia respira. După ce am stat puțin pe marginea patului, a deschis ochii. Atunci m-a recunoscut și a spus: „Frate te rog spune-mi un cuvînt despre Domnul Isus“ Ce să-i spun acestui om care în cîteva clipe putea fi un trup neînsuflețit? În acele clipe am văzut cît de goale sînt cuvintele omenești, dar nădăjduind în Domnul am văzut încă odată că El este Acela care dă Cuvîntul necesar în clipe grele.

Am putut să-i spun aceste puține cuvinte care au însă un bogat conținut: „*Tu ești cu mine!*“ Bolnavul a oftat: „Destul, destul.“

Aceste patru cuvinte sînt de ajuns în viață și chiar pe patul de moarte: „Tu ești cu mine“ Ce măreț este acest lucru să te bizui pe El, să te încrezi în El, Să-L știi pe El la cîrma corăbiei tale. Chiar dacă drumul nostru trece prin furtună și valuri mari încearcă să ne acopere, nouă nu trebuie să ne fie teamă căci: EL ESTE CU MINE. El ne călăuzește chiar în umbra morții, pînă în Paradis.

Tu cum vei muri?

„Nădăjduiește în Domnul. Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește ÎN Domnul!“

Ci tu cînd te rogi, întră în odăița, ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Mat. 6,6.

Rugăciunea este *atmosfera* în care trăiește credinciosul. Pentru viața nouă este tot atît de necesară ca și aerul pentru trup. Aici Domnul Isus vorbește de rugăciunea personală, rugăciunea în odăiță. Este lucrarea practică și dă slavă Domnului. Nu există viață pentru Dumnezeu fără rugăciune. În odăiță, singur cu Dumnezeu, transformăm în viață revelația Tatălui, acolo primim cuvîntul potrivit pentru sufletul nostru. Prin rugăciune vom primi mai dinainte piatra albă pe care stă scris numele cel nou pe care nimeni nu-l știe decît acela care-l primește.

Cu cîtă putere putem întîmpina zarva zilei, dacă în zorii ei am stat în ascuns în prezența Lui și am mîncat din mana ascunsă! Aceasta este în adevăr hrana zilnică a sufletului nostru.

Cele mai mari greșeli din viața noastră pot să fie cauzate de neglijarea rugăciunii în ascuns. Delăsarea în această privință favorizează intrarea răului de afară, care *prin* omul nostru cel vechi nerăstignit, ar face dezastru în viața noastră, dacă harul nemărginit nu ar intenveni între noi și dezastrul provocat. Nici rîvna și nici faptele cele mai mari nu pot să recupereze ceea ce am pierdut nerugîndu-ne în odăiță.

Rîvna fără rugăciune este o respingere a harului Lui arătat prin lucrarea Duhului, astfel că toate faptele noastre, oricît de mari și grele ar fi, fără rugăciune sînt o lucrare a firii noastre.

Așa dar, *rugăciunea în odăiță* este o *prefață* remarcabilă a unei vieți sfinte și de o *necesitate* primordială pentru orice suflet care trăiește în legătură cu Domnul Isus.

„Stăruiești în rugăciune.“

„Rugați-vă neîncetat.“

Cine nu este însurat, se îngrijește de lucrurile DOMNULUI, . . .

Cea nemăritată se îngrijește de lucrurile DOMNULUI, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. 1. Cor. 7,32-34.

Ce frumos este să te poți număra printre cei cărora Pavel le adresează aceste cuvinte. Sună atît de natural, atît de sigur, de parcă nici nu s-ar putea altfel. Ca să-i plăci Domnului care te-a răscumpărat cu prețul sîngelui Lui, ca să fi găsit în trup și duh în sfințenie, nu este ceva foarte greu. Pentru aceasta a făcut El TOTUL. El te va răsplăti din belșug pe tine, scumpă soră și frate.

Pentru acum vei avea părtășie cu El și te vei bucura de iubirea Lui sinceră dar ceea ce a pregătit sus pentru tine depășește toate binecuvîntările de pe pămînt. Gîndește-te și la cît a suferit Fiul lui Dumnezeu pe cruce pentru tine, gîndește-te la El cît se întristează cînd îți părăsești drogostea dintii și părtășia intimă cu El se răcește.

Inima ta este ca a tuturor „înșelătoare și desnădăjduit de rea“ (Ieremia 17.9) primejdii și ispite în această lume sînt multe, Satana este dușmanul Domnului tău și dușmanul tău. Cele trei *căi* ale lui sînt: pofta cărnii (firii), pofta ochilor și lăudăroșia vieții; iar pe acestea vrea sa le ațîțe în tine.

Gîndește-te la pornirile tale de altădată, la ce vezi și ce auzi. Propășirea științei lumii acesteia nu este un imbold și pentru tine în lupta credinței?

Dacă poftești păcatul, el este la ușă. Cît de necinstit a fost Domnul și Biserica Lui prin faptele imorale ale unor așa numiți creștini. Să nu te încrezi niciodată în tine. Să te încrezi în El. (Proverbe 6.27-28).

În I Corinteni 10.12 noi sîntem îndemnați:

„Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să în seama să nu cadă.“

De aceea „roagă-te neîncetat.“

18 MARTIE

Mă socotesc fericit, împărate Agripa, că am să mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de care sînt pîrît de Iudei.

Fapt. 26,2.

Fiecare inimă dorește să aibă cît mai multă fericire în viață și nădăjduiește mereu că o va avea. Mulți o caută în bani, avere, frumsețe, faimă în lume, dar cît de îndureurat este omul cînd are de-a face cu boala, cu jalea, cu moartea. Versetul de azi de descrie pe un om care era în cătușe. Nu faptele lui rele l-au adus în starea aceea, el era un întemnițat al lui Hristos. Cît de mult a trebuit să sufere pentru Numele Domnului Isus Hristos! Aceasta l-a descurajat? Nicidecum. El putea să spună: „Viața pentru mine este Hristos.“ Slăvirea Domnului Hristos în trupul lui, fie prin viața lui, fie prin Moartea lui. Domnul Isus a suferit mult în urma prigoanei lui Saul, exercitată asupra ucenicilor. El i se descoperă însă lui Saul într-un mod deosebit, încît ura din inima lui este înlocuită cu dragoste, devenind astfel un slujitor al Domnului.

Pavel era din cei care a recunoscut că Domnul Isus este Acela „care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine.“ Lui îi aparțin toate ceasurile din zi și din noapte. *Nimic* nu a fost în stare să-l despartă de dragostea lui Hristos, care l-a făcut fericit cu adevărat. Evreii se bucurau cînd au putut da ceva pentru Numele Domnului Isus pentrucă făcînd așa își strîngeau o comoară în ceruri. Mulți alții după el și-au găsit fericirea adevărată pentru viața lor vremelnică și veșnică trăind pentru Domnul Isus. Ai găsit și tu această fericire? Dacă nu vino la Domnul Isus. El te cheamă.

Hristos este CALEA noastră, noi umblăm în El. El este ADEVĂRUL, noi Îl îmbrățișăm. El este VIAȚA noastră, noi o trăim în El. El este Domnul nostru, noi Îl alegem să guverneze peste noi. El este STĂPÎNUL nostru, noi Îl servim. El este ÎNVĂȚĂTORUL nostru de care ne lăsăm instruiți, El este adevărata VIȚĂ în care rămînem, El este PASTORUL nostru de care ne lăsăm conduși, . . .

În ziua DOMNULUI eram în DUHUL. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: Ce vezi, scrie într-o carte. Apoc. 1,10-11.

Cel veșnic i-a îngăduit vrăjmașului Domnului Isus să-l scoată pe apostolul Ioan din slujba lui. În trup el era despărțit de ceilalți credincioși care formau Trupul Domnului Isus, dar cu duhul era mereu lângă ei comunicând mai ales prin rugăciune.

Noi ni-l imaginăm pe Ioan cum zilnic în rugăciune se prezenta în fața lui Dumnezeu. O zi a fost deosebită pentru el. În ziua întâi a săptămânii, Ioan se gădea în chip deosebit la Domnul Său care, în dragostea Lui nemărginită S-a dat pentru noi cei păcătoși. În această zi, ziua întâi a săptămânii Domnul nostru a sfârșit lucrarea de ispășire pentru păcatele noastre. Începea de-acum o viață nouă: o lucrare nouă dovedită prin învierea Lui din morți. Nu era sabbatul care vena la om după osteneală. Toată osteneala și truda a fost luată de Domnul Isus pentru a da alor Săi odihna și pacea. Ioan avea ca toți ceilalți credincioși, Duhul Sfânt, dar el se lăsa condus de El. Și prin Duhul asculta Cuvîntul Domnului referitor la revenirea Lui pe pământ îmbrăcat în slavă. (Ioan 14.26; 16.13-14).

El avea totdeauna Duhul lui Hristos, dar în această zi, care era „ziua Domnului“ era „în Duhul“ și Domnul a găsit cu cale ca, în această stare de suflet, să-i descopere tainele vremurilor viitoare. Exilarea lui nu a putut să tulbure comuniunea dintre el și Domnul; iar pentru Domnul Isus a fost terenul duhovnicesc favorabil pentru a-i descoperi lucrurile care se vor întâmpla în curînd.

Cîți oameni credincioși au primit din Apocalipsa lucruri însemnate pentru ei, dar pentru necredincioși este cartea în care-și citească osînda care-i așteaptă. Noi nu mai primim o altă Apocalipsă, pentru că nu mai e nevoie, dar ar trebui să fim mereu ca Ioan în *Duhul*.“

Dacă inima este plină de ființa lui Isus atunci cîntări de laudă se vor vărsa din ea ca ceva foarte firesc.

Dar Roboam a lăsat sfatul pe care i-l dădeau bătrînii, și s-a sfătuit cu tinerii care crescuseră cu el și care erau împrejurul lui. 1 Reg. 12,8.

Roboam era fiul împăratului Solomon, care prin proverbele lui s-a adresat tuturor fiilor cu cuvinte foarte sănătoase. Desigur că lui Roboam nu-i lipsea mustrarea din partea tatălui său, Solomon. De aceea el la început se deprinse să se sfătuiască cu bătrînii ori de cîte ori avea nevoie, pentru că ei au o anumită experiență a vieții care le lipsește tinerilor.

Tinerii pot avea un bagaj de cunoștințe, dar care nu depășește experiența personală de legătură cu Domnului Hristos, dobîndită în timp.

Dar mai tîrziu nu a mai vrut să asculte de ei și a ascultat *sfatul tinerilor* care au crescut cu el. El nu a vrut să fie „robul poporului“ așa cum l-au sfătuit bătrînii, ci a vrut să stăpînească peste popor cu autoritate și mare putere. Din nefericire, găsim această pornire rea și în zilele noastre, nu numai la copiii lumii acesteia dar și între copiii lui Dumnezeu. Mulți nu mai apreciază sfatul *bătrînilor*. Adeseori se vorbește cu ironie despre ei, căci mulți în tinerețea lor nu au putut urma la școli care acum sînt atît de necesare.

Se uită însă faptul că mulți dintre bătrînii credincioși a au fost în școala superioară a lui Dumnezeu și au primit o educație care nu se primește în nicio academie omenească.

Chiar și sfatul părinților în zilele noastre este adeseori ignorat. Ar trebui ca frații și surorile tinere să se gîndească bine la acest lucru. Dacă tinerii nesocotesc acum sfatul bun al părinților și bătrînilor vor vedea mai tîrziu că nu au făcut bine și că ascultarea și supunerea este spre binele și suportul tuturor binecuvîntărilor.

„Tot așa și voi tinerilor, fiți *supuși* celor bătrîni. Și toți în legăturile voastre, să fiți înpodobiți cu SMERENIE. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har.“ (1 Petru 5.5).

„Copii ascultați ÎN Domnul de părinții voștri“ (Efes. 6.1).

Lumina luminează în întunec, și întunerecul n-a biruit-o. Ioan 1,5.

Poporul ales de Dumnezeu, poporul Israel a decăzut, a intrat în umbra morții. Dar prin harul lui Dumnezeu are posibilitatea să vadă o mare lumină. (Isaia 9.2). Domnul Isus a venit pe pământ ca lumina adevărată pentru ca fiecare om să fie luminat. Cine vine la lumină se recunoaște păcătos, își mărturisește starea de păcat și se pocăiește de faptele făcute în întuneric, devine prin „lumina lumii“ care este Domnul Hristos, o „lumiă“ pentru cei din lume. Sînt puțini, care au ieșit din întunec și au devenit lumini, cei mai mulți au rămas în întunecimea păcatului și în umbra morții. Păcatele lor cele multe și grele (egoismul, păcatele în ascuns, ura, neadvăru) fac imposibilă pătrunderea luminii.

Așa cum într-o noapte cu ceață deasă milioanele de particule de apă nu lasă să treacă lumina cea puternică, la fel este inima omului plină de tot felul de păcate. În inima aceasta nu este loc pentru lumina adevărului. Dar prin harul Lui, Dumnezeu își îndreaptă lumina adevărului Evangheliei spre oameni, așa cum era de exemplu în Fapte 24.25 cazul lui Felix. Acest om a fost cuprins de frică, dar înainte de a primi lumina adevărului a vrut să îndepărteze el singur răul, să se judece singur, dar n-a putut cu propria-i putere să facă ceva. El era înfășurat de „pofa firii pămîntești, pofa ochilor și lăudăroșia vieții“ și lumina lui Dumnezeu nu a putut pătrunde în el.

Noi sîntem în vremea harului dumnezeesc. El ne dă TOTUL, fără bani și fără plată. Vrei să pierzi vremea harului? Nu întotdeauna va lumina Lumina. Primește-o prin credință și ascultare și va fi a ta.

Ceea ce îți dă viața veșnică e CREDINȚA în Fiul lui Dumnezeu, în Domnul Isus Hristos, asta înseamnă a-L primi ca pe Domnul vieții tale. Credința în El îți dă viața veșnică, iar necredința în El, tăgăduirea Lui, sfidarea Lui, disprețuirea Lui atrăgînd asupra ta mînia lui Dumnezeu.

El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă.

Ps. 23.2

Recunoașterea Domnului Isus ca Păstorul cel Bun al turmei Lui, îi dă credinciosului liniștea sufletească, încrederea în El, sorbirea dragostei și a harului Său. Recunoașterea Lui este însăși viața veșnică iar cunoașterea lucrării Lui desăvârșite de la cruce este pentru credincios *pacea desăvârșită*.

EL MĂ PAȘTE. În aceste cuvinte este pricina de liniște profundă, de odihnă plăcută sub ocrotirea Lui. Iată ce a pregătit Bunul Păstor pentru oițele Lui pe care vrea să le ducă la pășune. Dar vor ele să fie *conduse* de El? Uneori oițele umblă pe izlazuri cu pășune rea, nesănătoasă și se îndreaptă spre ape repezi și tulburi. De unde vine *starea* aceasta?

Cauzele din exterior pot fi diferite, dar cauzele din interior sînt mai dăunătoare (cum ar fi preocuparea cu „eul“, privirea la împrejurări, și altele).

Domnul nostru, Păstorul cel Bun vrea ca *toate* oițele Lui, bizuindu-se pe El, să fie eliberate de povara îngrijorărilor și neliniștei de pe pămînt. El în dragostea Lui cea mare se îngrijește de fiecare credincios și se gîndește la fiecare din ei în parte, chiar și la cea mai slabă oiță. Să ne uităm deci *țintă* la Cel ce este credincios Cuvîntului Său, să ne bizuim pe Cel care a spus: „Te voi sfătui și judeca cu ochii îndreptați asupra ta.“ În altă parte Cuvîntul Domnului spune: „Nicidecum nu te voi părăsi.“ De aceea putem spune că turmei Lui nu-i lipsește nimic. Cînd turma mică trece prin pustiul lumii acesteia Domnul Isus îi spune: „Nu te teme turmă mică.“ Și chiar dacă de multe ori calea este anevoioasă și adesea datorită răutăților oițele sînt ostenite, toți care se bizuie pe făgăduințele scrise în Cuvîntul lui Dumnezeu, știu că sînt ocrotiți de mîinile puternice ale Lui, iar toiagul și nuiaua Lui le mîngîie.

Cu Dumnezeu greutatea unui munte nu înseamnă nimic; iar fără El, chiar și un fulg ne zdorbește.

A omorît pe un Egiptean groaznic la înfățișare, care avea o suliță în mînă; s-a pogorît împotriva lui cu un toiag, a smuls sulița din mîna Egipteanului, și l-a omorît cu ea.

2. Sam. 23,21.

Ultimile cuvinte ale lui David sînt o arătare a faptelor de vitejie, care-l apărau întotdeauna în război în perioada cînd el era lepădat și părăsit. Devotamentul și atașamentul față de împărat arată cum omul după voia lui Dumnezeu rămîne totdeauna lîngă Stăpînul său și luminează ca o făclie aprinsă. Iar la marea judecată se va vedea cum am lucrat noi în vremea cînd Domnul Isus a fost părăsit, alungat, neprimat de lume. Benaia a acționat fără teamă față de dușmanul poporului. De aceea îngrozitoarea figură a egipteanului nu l-a înfricoșat și nu a trecut cu vederea răul, văzînd în acest om un dușman al poporului. Acestea sînt avertismente serioase și pentru vremurile noastre, deoarece și azi egipteanul – lumea – caută adesea să ne înfricoșeze, alte ori vrea să ne atragă prin amăgire.

Recunoaștem și noi în el marele dușman al poporului lui Dumnezeu, sau ne lăsăm orbiți de frumusețea lui sau speriați de groaza lui în casele noastre sau în Adunare?

Benaia a acționat *imediat*; l-a omorît. În această situație reținerea de la o acțiune de nimicire imediată, în dorința unei rezolvări printr-o influență duhovnicească, *nu este indicată*. „Prietenia cu lumea este *vrăjmășie* cu Dumnezeu.“

Așa cum vedem la Benaia, devotamentul și acțiunea hotărîtă împotriva răului poate să ne ocrotească de sulița egipteanului (lumii) care are numai intenții rele.

Chiar dacă lumea se arată mai frumoasă, are totdeauna sulița în mînă ca să ne omoare sau să ne facă prizonieri. Numai cînd stăm de partea Domnului Isus putem recunoaște lumea în **TOATĂ profunzimea grozăviei ei**.

„De aceea, omorîți mădulele voastre care sînt pe pămînt: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mînia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. . . Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri. . .“ (Co. 3.5-10).

24 MARTIE

Iată viețuitoarele, pe care să le mâncați dintre toate cele ce sînt în ape. Să mâncați din toate cele ce au înotătoare și solzi, și care sînt în ape, fie în mări, fie în râuri.

Lev. 11,9.

Dumnezeu nu ia din lume pe omul care se pocăiește, ci îl lasă aici și îl pune deoparte. Domnul spune despre ucenicii Săi: „nu sînt din lume“ și-L roagă pe Tatăl: „Nu te rog să-i iei din lume ci să-i păzești de cel rău.“ (Ioan 17.14–15). Așa sînt credincioșii, orice poziție socială și orice vîrstă ar avea – sînt în lume dar nu ai lumii. Dar acest fapt nu este de mică însemnătate, dacă ne gîndim că potrivnicul caută să distrugă fericirea copiilor lui Dumnezeu și să destrame mărturia lor. Cum să ne păzim de toate acestea? Legea cu privire la animalele curate ne dă o învățătură de preț. Animalele curate trebuia să fie înzestrate cu solzi și înotătoare. Cu ajutorul înotătoarelor peștele putea să înnoate contra curenților; un pește bolnav sau mort este dus de curenții apei.

La fel este cu credinciosul. El trebuie să se împotrivescă duhului vremii pentru a înnota contra curenților; cu nimic nu are voie să părăsească temelii credinței și să se încline către ceea ce cere temeierile lumii. Inima credinciosului trebuie să fie *așintită* spre Isus. Tebuie să se despartă și să se deosebească de cele pămîntești. Iată ce vrea să ne învețe nevoia solzilor care apără partea lăuntrică de ceea ce este în exterior. Peștii aveau posibilitatea de apărare de ce venea din afară. Dacă ne lipsește energia credinței pentru a lupta împotriva răului înconjurător, atunci cu mare ușurință ne ia duhul vremii cu curenții lui. De aceea rugăciunea noastră să fie ca Domnul să ne păzească de duhul vremii pentru ca acesta să nu intre în inimile noastre, nici în casele noastre și nici în strîngerile noastre laolaltă.

25 MARTIE

Un om care va fi necurat, și nu se va curăți, va fi nimicuit din mijlocul adunării, căci a spurcat sfântul locaș al DOMNULUI fiindcă n-a fost stropită peste el apa de curățire, este necurat.

Num. 19.20.

Sfințenia lui Dumnezeu cere curățirea Casei Lui. Pentru starea murdară a unii suflet în timpul mersului prin pustie, a fost dată posibilitatea de spălare. În vechime – apa de curățire – trebuia să fie stropită pe cel murdar. În zilele de azi Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată că: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de neleguire.“ (1 Ion 1.9).

Deci prin recunoaștere, prin mărturisirea păcatului, sîntem curățiți de El prin harul și îndurarea Lui.

În vechime cine nu prețuia curățirea dată de Dumnezeu pentru El personal, nu putea să aibă comuniune (părtășie) cu Dumnezeu în mijlocul poporului Său. El trebuia să fie nimicuit. Și cît de ușor putea să devină omul necurat! Dacă treceai peste un mormînt sau dacă te atingeai de un os deja îngălbenit, sau dacă intrai, într-un cort în care era un mort, chiar dacă nu știai, erai socotit necurat.

La fel de ușor devine omul azi necurat prin atingerea, chiar fără voie a răului, prin vorbiri cu dublu înțeles, sau prin bancuri, care în fond sînt minciuni sau minciuni din politețe, etc. . . Cît de repede se pierde *sensibilitatea* cugetului pe care un credincios trebuie să o aibă ca să poată fi într-o comuniune permanentă cu Dumnezeu.

Domnul să facă să prețuim adevărul pe care ni l-a dăruit. Cînd primim harul Lui nemărginit de mare pe care vrea să ni-l descopere mereu, nu vom mai fi abătuți de la calea bună de către Satan cel furios. Să-i mulțumim Domnului pentru rugăciunea pe care a făcut-o către Tatăl pentru noi. Laudă și mărime Tatălui și Dumnezeului nostru pentru puterea Lui cu care ne ocrotește și ne călăuzește spre țintă.

Moartea lui Hristos ne dă pacea: viața Lui ne dă puterea.

Ci să-L căutați la locașul Lui, și să mergeți la locul pe care-l va alege DOMNUL DUMNEZEUL vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui.

Deut. 12,5.

A dat Dumnezeu copiilor Lui libertate de a lucra așa cum vor în privința strîngerii laolaltă? Este tot una să fi în comuniune personală cu El și să fi împreună cu ceilalți credincioși? Nu ne-a dat El oare răspuns concret la această întrebare? Dumnezeu ne iubește prea mult și este prea intim cu noi ca să ne lase în necunoștință și în această privință. Poate lăsa El ORGANIZAREA strîngerilor laolaltă în mîinile noastre? *Desigur* că NU. El ne-a lăsat TOTUL, dar absolut totul scris în Sfînta Scriptură.

Cît de precis spune El poporului Său Israel ca la toate strîngerile lor să nu se închine altor dumnezei în afară de El și să nu se abată de la poruncile Lui călăuzindu-se după firea lor pămîntească. „Voi să nu faceți așa față de Domnul Dumnezeu vostru! Ci să-L căutați la locașul Lui. . .“ (Deut. 12.4-5). Acesta este un cuvînt foarte *clar*.

Cît de precis este Cuvîntul Domnului pentru noi: „Unde sînt doi sau trei adunați PENTRU Numele Meu și Eu voi fi în mijlocul lor.“ Noi nu stăm azi pe temelia poruncilor ci pe a harului. Atunci să nu mai ținem seama de voia și gîndurile lui Dumnezeu? Tocmai din cauză că sîntem mîntuiți prin har, să-I arătăm dragostea noastră prin *supunere* și *ascultare*. „ASCULTAREA face mai MULT decît JERTFELE.“ Să ne gîndim mereu la mîntuirea noastră prin har și să-I aducem slavă prin viața noastră.

Trebuie să ne așteptăm la greutăți și încercări în Adunare pentru că ea este singurul și adevăratul lucru dumnezeiesc de pe acest pămînt. Diavolul va desfășura toate puterile sale ca să ne alunge de pe acest teren sînt și adevărat. El va încerca răbdarea fiecăruia, temperamentul fiecăruia, va răni sentimentele, va căuta să facă rău în mii de feluri, cu alte cuvinte va întrebuița tot ce-i stă în putință, ca să ne facă să uităm Adunarea lui Dumnezeu.

Cei ce samănă cu lăcrămi, vor secera cu cîntări de veselie.
Ps. 126,5.

Fără să sameni nu poți să strîngi recoltă. Prima trebuie să fie înaintea celeilalte. Osteneala însămînțării este urmată de bucuria secerișului, căci avem făgăduința că nu va înceta seceratul și semănatul. Dar întotdeauna semănătorul nu este lipsit de griji.

Frigul și gerul poate să afecteze creșterea plantei, dar chiar și în timpul secerișului poate să fie vreme nefavorabilă care să influențeze recolta, indiferent de grija și truda agriculturului.

La fel este și cu scumpa sămînță cerească: Cuvîntul lui Dumnezeu. „Cel ce umblă plîngînd cînd aruncă sămînța, se întoarce cu veselie, cînd își strînge snopii.“ (Psalm 126.6). Semănătorul desăvîrșit al Cuvîntului lui Dumnezeu este Domnul Isus Hristos. El Insuși a venit în această lume cu sămînța Evangheliei și a plîns în timpul însămînțării. Venind pe pămînt a luat trup de om și în harul Lui a luat parte la slăbiciunile noastre. Mergînd mult pe pămîntul acesta, în lucrarea Lui minunată, El obosea, flămînzea, și avea nevoie de odihnă. În afară obosit, în interior întristat, așa a trăit și a lucrat Domnul nostru pe acest pămînt. El semăna sămînța bună dar în același timp dușmanul semăna neghina. Necredința poporului Său îl îndurera și Îi umplea ochii de lacrimi. Împietrirea evreilor îl făcea adesea să ofteze. El plîngea Ierusalimul care nu voia să se pocăiască și ofta pentru el.

Ținta noastră este să trezim inimile adevăraților creștini ca să prețuiască adevărul și să-și simtă răspunderea pe care o au de a-L mărturisi cu îndrăzneală. Dorim să vedem ridicîndu-se o ceată de oameni la sfîrșitul acestor din urmă clipe ale istoriei Adunării pe pămînt, care să pornească plini de putere duhovnicească și să vestească prin puterea Duhului adevărurile de mult uitate ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Domnul să bată la cît mai multe inimi și cît mai multe să-I deschidă!

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Rom. 8,23.

Ca urmare a căderii omului în păcat, toată creația suferă. Pe Golgota Domnul Isus a săvârșit răscumpărarea, pe cînd mîntuirea trupurilor noastre va avea loc cînd va veni Domnul în văzduh și va slobozi întreaga făptură.

Pînă atunci întreaga creație suspină și așteaptă schimbarea tuturor lucrurilor, înnoirea lor cînd toată creația va fi scăpată de blestemul nelegiurii. Dar și noi copiii lui Dumnezeu suspinăm pînă va fi descoperirea înfierii noastre. Noi sîntem aceia care am primit înfierea prin Duhul Sfînt pe care ni l-a dat Dumnezeu, chiar înainte de a se împlini prorocia din Ioel unde spune că „voi turna Duhul Meu peste orice făptură.“ Aceasta se va întîmpla în viitor. De aceea spune Iacov (1.18) de noi că sîntem ca un fel de pîrgă a făturii Lui.“ În Împărăție va fi atît pîrgă cît și recolta întreagă. Aceștia care au primele roade ale Duhului, care sînt întîii născuți au în Evrei 12.23 denumirea de „Adunarea celor întîii născuți.“

Această scurtă expunere ne arată ce valoare însemnată și cît de prețuită este Adunarea lui Dumnezeu. Să facă Domnul să avem gînduri duhovnicești despre Adunarea Lui ca în zilele de acum să rămînem ocrotiți de tot ce este rău. Să vedem clar că locul nostru nu este pe pămîntul acestei lumi, și să aștetăm și noi suspinînd înfierea, adică izbăvirea de trupul slăbiciunii noastre, în rest fiind deja făcuți desăvîrșiți de Domnul Isus pe crucea Golgotei.

Se spune adesea că deși avem Sfînta Scriptură, totuși sînt atîtea secte, confesiuni, biserici, etc. Dar de ce? Fiindcă nu vor să se *supună* Cuvîntului lui Dumnezeu. Iată taina întregii încurcături și izvorul tuturor sectelor care sînt rușinea creștinismului.

Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rînduieli. 2. Tim. 2,5.

Era o vreme cînd nu puteam să luptăm, pentru că eram încătușați de cel Rău. Dar Domnul Isus prin harul Lui ne-a smuls și ne-a făcut vrednici pentru a-I sluji Lui. O fericire mai mare ca aceasta nu se putea pentru noi. Sclavii Domnului Hristos au o slavă mai mare decît domnul puterii văzduhului adică diavolul.

Și acum noi sîntem chemați să luptăm pentru El. În versetul 4 vedem chipul unui ostaș care caută să-i placă Domnului său. În versetul de azi vedem chipul unui luptător într-o arenă. Cununa este pregătită pentru *învîngător*. Cel care vrea să intre în arenă trebuie să se înfrîneze de la toate, cum spune în 1 Cor. 9.25. După aceea trebuie să respecte regulile jocului. Aceasta înseamnă pentru noi, o luptă duhovnicească ca să ne supunem voiei Lui. Așa cum a luptat Evodia și Sintichia împreună cu Pavel și cu mulți alții pentru propășirea Evangheliei (Filip. 4.2-3) trebuie să luptăm și noi. Ei s-au rugat și au adus înaintea lui Dumnezeu pe frații care erau în lucrarea lui Dumnezeu, făcînd o slujbă dumnezeiască. Cuvîntul lui Dumnezeu este viu, nu are nevoie de mijloace lumești de care în majoritatea cazurilor se folosește Satana.

Expresia „luptă după rînduială“ nu înseamnă numai mîntuirea păcătosului ci să cunoști îndeaproape gîndurile și voia lui Dumnezeu. În Efesani 4.15 ne spune să fim credincioși adevărului în dragoste, dacă noi respectăm rînduielile fără dragoste, sau dacă dragostea nu este adevărată atunci rînduielile respectate nu sînt dumnezeiești. „Stați gata dar avînd mijlocul încins cu adevărul și cu platoșa neprihănirii.“ (Efes. 6.14).

Îmi întrebunțez eu dibăcia și iscusința pe care o am, pentru interesele adevăratei Adunări a lui Dumnezeu, sau ca să împodobesc o lume nelegiută și fără Dumnezeu? O de-am cîntări cu toții cum se cuvine acest adevăr însemnat și practic! Cu cît vom pătrunde mai mult în cunoașterea harului cu atît mai mult ne vom alipi de El.

Cînd vei înceta să plîngi. . .? Ump-le-ți cornul cu untdelemn, și du-te; te voi trimite la Isai Betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat. 1. Sam. 16.1

Ce întrebare serioasă: „Cînd vei înceta să plîngi pe Saul?“ Întristarea noastră este alinată atunci cînd sorbim din izvoarele dragostei Tatălui nostru și ne odihnim în El. Golul și lipsa lăsată de durere în inima noastră se umple cînd luăm cu credință copilărească ce spune El: „Căci Mi l-am ales.“ Aceasta reglementează totul, șterge lacrima, este un balsam pentru inima noastră întristată, pansează rana și nivelază golurile. Dar nu este ușor să te transpuie în locul celui întristat. A trecut un timp chiar și la Samuel pînă cînd fără șovăire a împlinit porunca lui Dumnezeu cu ascultare.

Dumnezeu îi spune: „Du-te“ dar el răspunde: „Cum să mă duc? Saul are să afle și mă va ucide.“ În îndurarea Lui, Dumnezeul cel milostiv se apleacă la glasul omului îndoielnic și puțin credincios și fără nici un cuvînt de mînie îi arată calea. „Să iei cu tine un vițel și să zici: vin să aduc o jertfă Domnului.“

Între copiii lui Isai se găseau unii dotați cu frumusețe și putere firească. Astfel cînd vine Eliab spre Samuel, vedem că acesta îl primește gîndindu-se: „Negreșit unsul Domnului este aici înaintea Lui.“ Dar nu era așa, căci Domnul nu se uită la înfățișarea și puterea omenească. Și așa au venit au venit pe rînd toti cei, șapte fii ai lui Isai în fața lui Samuel, fii cu un fizic desăvîrșit, dar fără preț.

Din fire omul firesc nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, nu poate face ceva pentru El. Dumnezeu se uită la inimă nu la exterior. Cît de des sîntem și noi în primejdie să prețuim ce este în exterior ca și Samuel și să ne lăsăm influențați așa de ușor de exterior.

Creștinii despărțiți de zadarnica religie a lumii dau pentru Hristos o mărturie pe care nu o pot da atîta timp cît sînt uniți cu ea.

...ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întunec la lumină, și de supt puterea Satanei la DUMNEZEU; și să primească, prin credință în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți. Fapt. 26,18.

Fariseul Saul și-a propus să izgonească și să omoare pe toți cei ce urmau pe Isus din Nazaret. El credea că făcînd așa îi slujește lui Dumnezeu. El nu știa că vechiul sistem ebraic fusese îndepărtat și că omul poate fi mîntuit numai prin Isus Hristos și prin lucrarea lui de la curce. Pe drumul spre Damasc i-a ieșit în întîmpinare arătîndu-i-se în măreția lui cerească. Cînd a înțeles Saul că acest Isus este Fiul lui Dumnezeu pe care-L răstignise împreună cu poporul lui, a ascultat glasul care-i vorbea și din clipa aceea viața lui a luat un alt curs.

Cînd el întrebă: „Cine ești, Doamne?“ Domnul îi răspunde: „Eu sînt Isus pe care-L prigonești.“ De atunci face din Saul solul Lui care mai tîrziu devine Pavel propovăduitorul Evangheliei harului Domnului față de întreaga lume. Această însărcinare a fost îndeplinită de Pavel prin puterea lui Dumnezeu într-o supunere întradevăr rar întîlnită.

Versetul de azi ne oglindește patru puncte esențiale:

- mîntuirea
- iertarea păcatelor
- moștenirea
- sfințirea prin credință

Mîntuirea înseamnă să iei prin credința iertarea păcatelor și să primești o putere nouă ca să întorci spatele vieții din trecut plină de întuneric și păcat. Dumnezeu răspunde cu iertarea păcatelor celor care se recunosc păcătoși și cred în Fiul Lui. Prin credință un asemenea om primește fire (natura) dumnezeiască și o moștenire cerească și veșnică și tot prin credință devine un om sfințit, adică pus deoparte pentru Dumnezeu.

Stimate cititor, ești încă nemîntuit? Îndreaptă-te acum spre izvorul Vieții. El te așteaptă. *VINO!*

APRILIE

1 APRILIE

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre.
Rom. 5,3.

Lauda omnului natural (firesc) este în floare, fie pentru puterea sa, fie pentru bogăția sa (Ier. 9.23). Dar aceasta este ceva neplăcut lui Dumnezeu. Iacov ne scrie că toată lauda este rea. Omul lumesc se laudă cu lucrările sale pe care le face în independența sa față de Dumnezeu; dar fiecare independență necinstește și întristează pe Dumnezeu.

Dar cu ce se laudă credinciosul? El se laudă cu acele lucrări pe care Dumnezeu i le dăruiește prin har. El are pacea cu Dumnezeu. Calea creștinului aduce cu sine și necazuri. Apostolul Pavel spune în Fapte 14.22 „că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri“ și el însuși a avut parte de multe necazuri.

Nu-i de mirare când, creștinul se laudă cu lucruri de care omul lumesc se teme? La fel omul lumesc se deosebește de creștin prin faptul că unul fuge de ceea ce celălalt caută: distracțiile și anturajele. Ceea ce unul savurează, pe celălalt îl întristează, ceea ce unul numește viață pentru celălalt este moarte. Răbdarea creștinului în necazuri aduce biruința și biruința aduce nădejdea. Ce însemnată este deci îmbărbătarea din Romani 12.12: „Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz; stăruți în rugăciune.

Pe calea supunerii, credinciosul învață să înfrunte necazurile, dar mai învață și îndurarea Domnului său care va găsi în curînd împlinire.

Ori de cîte ori se așează greutăți între inima creștinului și între Domnul, negreșit că nu se poate bucura de starea de față a Domnului, ci suferă în fața greutăților ce-l năpădesc, după cum un nor, care vine în dreptul Soarelui, ne lipsește pentru cîtva timp de razele lui. Norul însă nu face Soarele să nu mai lucească, ci ne face doar să nu-l mai vedem. La fel se întîmplă cînd ne întristăm din pricina necazurilor, greutăților și piedicilor, care ne acoperă de strălucirea feței Tatălui nostru. Pentru Dumnezeu nostru nici-o greutate nu este prea mare, la El totul este posibil.

Care. . . a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai pe sus de îngerii. Evr. 1,3.4.

Noi știm că în ierarhia creației, oamenii au o poziție inferioară față de îngeri. Să încadrăm oare pe Domnul Isus în postură egală cu a îngerilor? *Niciodată!* Duhul Sfînt nu ne lasă în necunoștință, ca să nu se nască vreun gînd de înjosire la adresa Domnului nostru. El ne mărturisește că „după ce a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai pe SUS de îngeri.“ Domnul Isus a devenit „cu atît mai pe SUS“ deoarece El avea un NUME „mai minuat“ decît *toată* creația cerească. La fel și mărturia lui Ștefan este în favoarea Domnului Isus, care acum este în slava lui Dumnezeu. Isus a fost „făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri“ din cauza suferințelor și a morții, dar acum „este încununat cu slavă și cinste“, în fața Lui închinîndu-se toți îngerii și toate ființele cerești. Dar tot odată cu această descriere a înălțării Lui în slavă și cinste, Duhul Sfînt ne descoperă prin Cuvîntul lui Dumnezeu, adevărul numelui Său și al Persoanei Sale. Numele Domnului este mai presus de orice nume.

Fiul a devenit „mai pe sus ca îngerii“ nu numai pe temelia răscumpărării veșnice, ci mai mult prin temelia a ceea ce este El Însuși în sinea Sa, în comparație cu toți îngerii. Isus a moștenit un Nume mai minuat decît ei. Întemeiat pe poziția Lui personală și proprie a primit Numele de FIU. Fiul este oglindirea slavei lui Dumnezeu, El este întipărirea Ființei Lui, El ține toate lucrurile, a făcut curățirea păcatelor și șade la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Fiul este mai presus de toate și în Numele Lui trebuie să se închine toată creația.

Cea mai frumoasă dovadă despre o lucrare cu adevărat duhovnicească, este că ea caută să înalțe pe Hristos. Oriunde a strălucit lumina Duhului în pustiul acestei lumi, ținta acestei lumini a fost să înalțe Numele lui Isus. Orice a fost făcut de Duhul Sfînt, orice s-a spus sau scris, TOTUL a avut ca scop slava Mîntuitorului nostru binecuvîntat.

3 APRILIE

Ce vorbe sînt acestea pe care le schimbați între voi pe drum? Și ei s-au oprit, uitîndu-se triști. Luc. 24,17.

Doi, din cei ce-l urmau pe Domnul Hristos, au mers în ziua învierii Lui spre Emaus. Pe drum au discutat despre înspăimîntătoarele lucruri care s-au petrecut în Ierusalim și ai căror martori au fost și ei. Cei doi au văzut în Domnul trimisul lui Dumnezeu, Mesia lui Israel, Împlinitorul proorociilor, „Izbăvitorul lui Israel.“ Gîndurile lor erau îndreptate spre binecuvîntările pămîntești ale lui Israel, care credeau că vor scăpa de dușmanii lor. Dar acum Domnul a murit și cu El s-a dus în mormînt toată nădejdea lor. Complet dezamăgiți, mai ales că unele femei le-au spus că au găsit mormîntul gol, ei nu știau ce să creadă din toate aceste lucruri și astfel profund întristați mergeau pe drumul lor. Dar Domnul s-a gîndit la ei – căci este imposibil ca El să lase inimile întristate și singure. Întotdeauna El este prezent acolo unde ai Lui au nevoie de El. Isus poate să-i facă fericiți. Ochiul Său privește tot timpul cu profundă dragoste spre ai Săi și unde vede pe unul întristat, nefericit sau posomorît este imediat gata de a-l îmbărbăta și de a-i aduce fericirea în inimă.

Orice întristare ai avea în inima ta, în orice timp poți să te duci la Domnul Isus și vei vedea milostenia și dragostea Lui. Cunoașterea acestui adevăr umple inima de pace și fericire.

Cîtă îmbărbătare pentru copiii lui Dumnezeu, care sînt încercați și ispitiți, loviți în tot felul și înjosiți, să se gîndească la faptul că Dumnezeu nu-i vede decît purtați în inima lui Isus! Înaintea lui Dumnezeu ei strălucesc neîncetat în lumina fără seamăn a lui Hristos; ei sînt îmbrăcați cu o frumuseță dumnezeiască. Lumea nu-i poate vedea astfel, dar Dumnezeu așa îi vede și aici e marea deosebire. Lumea nu poate vedea pietrele scînteietoare pe care iubirea lui Dumnezeu a săpat numele celor răscumparați.

4 APRILIE

Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața vecinică?

Luc. 10,25.

Cu această întrebare a încercat un învățător al legii pe Domnul Isus. „S-a sculat“ -așa găsim scris- și prin aceasta dădea notă că recunoașterea de sine însuși și smerenia era complet departe de el. Domnul Hristos i-a arătat prin pilda samariteanului că un om pe jumătate mort nu poate face nimic, ci trebuie ca altul să facă în locul lui. Celălalt nici nu întreabă, ca învățătorul legii, cine-i aproapele său, ci pune mâna și e gata să ajute din dragoste pe oricine are nevoie de ajutor. În acest samaritean vedem pe însuși Domnul Isus Hristos. Ca să-l ajute pe învățătorul legii la recunoașterea de el însuși și să-și cunoască povara păcatului, Domnul îl îndeamnă să facă la fel. Prin aceasta devin toți oamenii ca „aproapele tău.“ Îndemnul de a iubi pe alții ca pe sine însuși, trebuia să-i deschidă ochii și să-l îndemne la pocăință.

În Marcu 10.17 vedem pe tânărul bogat, dornic să aibă viața veșnică. A pus aceiași întrebare. S-a ostenit să țină legea, dar într-o singură direcție nu a împlinit-o, în aceea de a-și iubi aproapele ca pe sine însuși. Și acest om nu a găsit pacea cu Dumnezeu, deoarece inima lui a fost legată de avuțiile pămîntești.

La fel și temnicerul din Filipi (Fapte 16.29-30) a pus aceiași întrebare către Pavel și Sila, dar el nici nu „s-a sculat“ nici „nu a alergat“ ci a „sărit înăuntru“ și „tremurînd de frică s-a aruncat la picioarele“ celor doi.

În Matei 11.12 este scris că: „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.“

Temnicerul a găsit iertare și pace cu Dumnezeu, el și casa Lui. Vrei să ai și tu parte de această fericire. Atunci întoarce-te ca fiul risipitor din Luca 15, care s-a pocăit și a găsit iertarea păcatelor. Pacea lui Dumnezeu este pregătită și pentru tine!

Vrei să o primești acum?

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.“

5 APRILIE

Eu sînt a iubitului meu, și el dorește de mine.

Cînt. 7,10.

În „Cîntarea Cîntărilor“ tema principală este starea de vorbă dintre mire și mireasa pămîntească (Israel). Se referă deci, în primul rînd la vremea viitoare, cînd va apărea rămășița credincioasă a poporului Israel.

Dacă unul dintre cei credincioși a fost reabilitat și a fost iertat deplin, mai are totuși nevoie de ajutorul frățesc în dragoste, pentru a-și recîștiga legătura intimă frățească. Cît de des ni se întîmplă ca și miresei care la început a spus: „Prea iubitul meu este al meu și eu sînt a lui.“ (cap. 2.16). Întîlnim cîte un credincios care spune: „Isus e al meu, nu mă las de El“ și după ani de smerenie și experiență trebuie să spună: „Isus nu mă lasă în veci, aceasta este nădejdea mea.“ La fel spune și mireasa mai tîrziu: „Eu sînt a iubitului meu și el dorește de mine.“

Lăsînd să lumineze lumina Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la situația legăturii noastre cu Domnul, nu vom vorbi așa de lesne despre dragostea noastră față de El. Ceea ce El vrea să aibă este inima noastră căci pe aceasta o dorește. Duhul vremii de azi vorbește mult despre dragostea noastră pentru El. Dar *numai* acele fapte pot să-i fie plăcute, care izvorăsc din legătura intimă cu El. Sînt și fapte ascunse care au fost făcute spre slava Lui aici pe pămînt și care vor ieși la iveală la tronul de judecată a lui Hristos. Va veni în curînd, căci dorința Lui este mai mare decît a noastră. De aceea să nu căutăm slujba ci pe El Însuși și să nu vorbim despre dragostea noastră către El, ci de dragostea Lui față de noi.

Să luăm seama ca adorarea noastră să nu fie despărțită de lucrarea de la cruce. Hristos să fie temelie și Duhul Sfînt puterea în slujba de adorare în fața lui Dumnezeu și nicidecum sculptura, muzica, pictura și orice ar fi în lume, lucruri care se găsesc în bisericile lumii. Uneltirile ascunse ale ei sînt greu de descoperit deoarece sînt adîncimi ale Satanei.

6 APRILIE

David a zis lui Saul: Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina Filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el. 1. Sam. 17,32.

David a stat în fața lui Saul, împăratul Israelului, a cărui obligație era de a întâmpina pe acel dușman aprig al poporului – Goliat – și de a face să ia sfârșit cele patruzeci de zile de ocări aduse poporului și Dumnezeului Celui Viu. Starea intimă, înaltă, a credinței lui David se vede din răspunsul lui către Saul: „Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sînt obișnuit cu ea.“ David nu putea să-l înfrîngă pe Goliat cu propria sa putere, dar Dumnezeu Cel Viu, pe care se bazuie în toată credința, poate să biruie. În fața ochiului său duhovnicesc stătea Acela, care odinioară era în fața zidurilor Ierihonului cînd Iosua a trebuit să lupte. Această „căpetenie a ostirilor lui Dumnezeu“ mai este și azi în acțiune. Lupta lui Israel în acele zile era o luptă a lui Dumnezeu, la fel ca atunci cînd soarele și luna trebuiau să se oprească din mersul lor, ca Iosua să judece pe canaaniți cu judecata lui Dumnezeu.

Nimic nu ne dă fermitate și dîrzenie în luptă ca adevărul că acționăm pentru Dumnezeu și că El este cu noi. Avînd convingerea că stăm de partea lui Dumnezeu nimic nu ne poate abate de la calea slujbei pentru El. Pavel putea să spună: „Pot *totul* ÎN Hristos care mă întărește“ (Filip. 4.13). Cel mai slab credincios poate totul *prin* Hristos. David a cunoscut puterea prezenței lui Dumnezeu în pustietate și singurătate, înainte de a ieși la iveală. Acolo Dumnezeu l-a scăpat din ghiarele leului și din laba ursului, și acum El îl poate scăpa din mîna filisteanului. Aceasta este credința adevărată: care în orice împrejurare se alipește de Dumnezeu.

Raymond Lull, nobil spaniol, strălucit profesor universitar din sec. 13, fiind omorît cu pietre, a spus: NUMAI ISUS.

Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți. Evrei 10,14.

Credinciosul *are* în Mîntuitorul său o stare desăvârșită. El este curățit și salvat prin sîngele lui Isus primind o natură (fire) nouă. Dumnezeu vede pe cel mîntuit – care acum este copil și moștenitor al Său în valoarea nemărginită a lucrării și a persoanei Mîntuitorului. El ne spune: „Acum dar, nu mai este *nici o osîndire* pentru cei ce sînt în Hristos Isus.“ Dumnezeu a împlinit o lucrare desăvârșită: „Și voi PRIN El sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.“ (1 Cor. 1.30).

În ceea ce privește umblarea și starea creștinului există un progres și o creștere. Lucrarea lui Dumnezeu *pentru* creștin este desăvârșită datorită mîntuirii sale veșnice, pe cînd lucrarea lui Dumnezeu *în* credincios încă nu a luat sfîrșit. Creștinul trebuie să se întărească duhovnicește, să crească intern, să ajungă la maturitate și în toate să se asemene Mîntuitorului său. Aceasta e și dorinta oricărui credincios adevărat. Cu fidelitate un astfel de creștin ascultă de glasul Păstorului. El se roagă și umblă în frică de Dumnezeu. Creștinul știe că sfînta lui chemare este ca să trăiască pentru Cel care a murit în locul lui.

Abia atunci cînd credinciosul va vedea pe Domnul său, va fi în vecii vecilor ca El. De aceea, să rămînem credincioși promisiunilor Lui pînă ne va lua la El în Împărăția Sa.

Sînt mulți inși care în loc să privească la Hristos și la moartea Sa, se uită la ei înșiși. Se uită mai mult la putințele lor decît la ce li s-a dat în afară de ei și astfel sînt înlănțuiți într-o stare de nesigurantă, de plîns și de aceea nu-și pot lua locul de închinători fericiți. Ei se roagă și cer mîntuirea, în loc să se bucure că o au. Privesc la faptele lor slabe în loc să privească la Hristos, care a făcut o ispășire desăvârșită.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea.

Ioan 14,27.

Sînt două feluri de pace, care ne sînt prezentate în textul nostru de bază. După ce Domnul Isus a împlinit lucrarea cea mare de mîntuire, a venit în mijlocul ucenicilor Săi ca cel înviat cu salutul: „Pace vouă.“ „Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul“ (Ioan 20). El a venit să propovăduiască pacea pe care El a făcut-o: „făcînd pace prin sîngele crucii Lui“ (Col. 1.20). Semnele cuielor în mîini și coasta Sa străpunsă erau semnele de netăgăduit, că El a fost în mormînt și acum este pacea între Dumnezeu și păcătos, care în credință se închină în fața Sa. Sîngele Său este TEMELIA păcii. Prin credința în acest sînge am primit „pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“ (Rom. 5.1). Aceasta e pacea de care vorbește Domnul Isus: „Vă las pacea“. El Însuși a făcut această pace la crucea de pe Golgota. După aceea auzim de o altă pace, pe care Domnul o numește: „pacea Mea“. E pacea pe care o savura Domnul nostru cînd umbla pe acest pămînt în deplină dependență și intimă comuniune cu Dumnezeu și Tatăl Său. Această pace, care depășește orice înțelepciune, care este neprețuit de valoroasă, Domnul vrea să ne-o dăruiască tot timpul pribegiei pe acest pămînt. Pace cu Dumnezeu o primim prin credință în sîngele vărsat pentru noi de Domnul Hristos, pe cînd pacea Lui o gustăm prin comuniunea (părtășia) cu El și cu Dumnezeu Tatăl nostru. Ce valoros și binecuvîntat este să fi preocupat cu Acela care e pacea noastră! (Efes. 2.14) Domnul să ne binecuvinteze ca privirea noastră să fie tot timpul țintită spre El, ca să savurăm tot mai mult dragostea Sa și să umblăm tot mai mult în pacea Lui.

Tertulian, mare scriitor creștin, a scris despre pacea și statornicia martirilor: „Arși *pe rug*, legați la jumătatea unui stîlp, aceasta este înfățișarea biruinței noastre; aceasta este haina împodobită a izbînzii noastre; pe un astfel de podium ne sărbătorim noi biruința.“

Ajungînd cu atît mai pe sus de îngerî, cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor. Evrei 1,4.

Care este minunăția sau superioritatea Numelui acesta de „Fiu“ care-I revine Domnului Isus? În gîndul de creație al lui Dumnezeu și îngerii au fost numiți „fiii lui Dumnezeu“ (Iov. 2.1). Puternici în întemeierea lor, ca și în inteligența lor ei, sînt „duri slujitoare“. În Ps. 103.20 sînt numiți „tari în putere“ Dar Domnul Isus este FIU și aceasta înseamnă o înălțare pe care îngerii nu o au. „Căci căruia dintre îngerî i-a zis vreodată: „Tu ești FIUL Meu, astăzi te-am născut?“ (Evrei 1.5). Rugăm cititorul să observe deosebirea dintre „Fiu“ cum este numit Domnul Isus și „fii“ cum au fost numiți îngerii în Iov. 2.1. Iată o mărturie pe care este bine să o reținem. Dumnezeu vorbește despre Fiul Său cu toată prețuirea pe care a avut-o din veșnicie. Niciodată nu a vorbit de o ființă creată, astfel de lucruri cum a vorbit de Fiul. Fiul nu se deosebește numai în rang de îngerî, așa cum se deosebesc arhangheli de mulțimea îngerilor; deosebirea nemărginită constă în faptul că El este Cel veșnic, Fiul necreat. Situația Sa veșnică rămîne neschimbată, chiar dacă pentru un timp foarte scurt a fost așezat mai prejos decît îngerii din pricina morții Lui. De aceea merită să-I aducem toată adorarea, lauda și mărirea acum și în vecii vecilor.

Formele pot să-și facă loc și în adunările creștinilor, în rugăciunile mereu aceleași, în legăturile cu frații pe care îi salutați prin luarea în deșert a Numelui cel scump, în obișnuința de a veni la o adunare, nu pentru ținta arătată în Scriptură, ci pentru a se face mai răi, prin secte sau grupări care nu sînt altceva decît „taberi“ în care s-au statornicit formele. Dacă vrem să mergem cu un Hristos lepădat, trebuie să fim lepădați de lume. Dacă Stăpînul nostru a „suferit dincolo de poartă“ nu putem să ne așteptăm să domnim dincoace de poartă. El este: „afară din tabără.“ Oh, să ieșim la El, iubiți creștini.

10 APRILIE

Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Ioan 15,12.

Cei mântuiți de Domnul Isus trebuie să se iubească unii pe alții cu o iubire „fierbinte, dintr-o inimă curată.“ Este o poruncă a Domnului de a ne iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Dacă ne preocupăm cu această dragoste a lui Hristos, ale cărei raze pornesc de la crucea Golgotei spre noi atunci aceasta va lucra în noi dragostea sfântă. Când dragostea lui Hristos este motorul inimilor noastre nu se poate ca să nu iubim pe frații noștri.

Domnul Isus ne iubește pe toți, indiferent de slăbiciunile, lipsurile și păcatele noastre. Dragostea Sa față de noi L-a trimis la moarte. Nici apele văii morții nu au putut îndepărta sau orpi iubirea Lui. El Însuși S-a dat pentru noi. Domnul Isus este pentru noi modelul desăvârșit de urmat. Să nu ne iubim atunci unii pe alții cum ne-a iubit El? „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.“ (1 Ioan 3.16). „Prea iubiților să ne iubim unii pe alți, căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.“ (1 Ioan 4.7). Adevărata dragoste este izvorul naturii dumnezeiești, care se revarsă și care îi umple pe cei mântuiți. Ea se descopere în diferite feluri. Poate uneori trebuie să și mustre, să arate greșelile sau chiar trebuie să sancționeze. Și Domnul Isus la fel procedează cu cei care îi îmbracă cu iubirea Sa veșnică. Oamenii zilelor din urmă se caracterizează după 2 Tim. 3.2 ca fiind iubitori de sine. Dacă mai este în fiecare mântuit această tendință păcătoasă, avem nevoie de har deosebit ca să pricepem dragostea Sa.

Dacă umblăm pe urmele Domnului Isus și dacă ne lăsăm pătrunși de Duhul Său cel bun, vom primi har să arătăm în mijlocul unei lumi moartă în păcate, ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu. Orice acțiune a dragostei este dirijată de sus, de la Dumnezeu și Tatăl nostru.

11 APRILIE

Pe cine dă cu bucurie, îl iubește DUMNEZEU. Și DUMNEZEU poate să vă umple cu orice har, pentruca avînd totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună. 2. Cor. 9,7.8.

În Elveția, la o întîlnire a misionarilor care lucrau în afara țării, un vorbitor amintea de un mare bogătaș, care an de an dona pentru misiune o sumă însemnată de bani. Vorbitorul a încheiat discursul cu următoarea frază: „Atîta timp cît mai există astfel de bogătași, misionarii nu o să ducă lipsă.“

Apoi s-a ridicat administratorul unui orfelinat și a spus că el are să spună o istorisire. „La fratele său a venit un om îmbrăcat într-un costum mai uzat care a spus că vrea să doneze pentru misiune o mică sumă de bani. Fratele l-a întreat din ce grupare de credincioși face parte. Dar omul a spus că suma nu e de la nici o grupare ci e de la el personal. „Dar cine sînteți dumneavoastră?“ a întreat casierul, voind să completeze actele necesare. „Eu sînt cioban a răspuns cel întreat „și suma pe care o dau este salariul anual pe care-l primesc de la stăpîn. Stăpînul a hotărît să-mi dea de mîncare și atunci am adus banii aici.“

Vorbitorul a încheiat discursul cu cuvintele: „Atîta timp cît mai există astfel de păstori nu va fi lipsă nici în orfelinate și nici în misiune.“

Domnul Isus lucrează chiar și prin cei care în aparență sînt fără mare valoare, dar care și-au pus inima și punga la dispoziția Mîntuitorului. Domnul ne-a pus doar ca administratori peste veniturile noastre. Suma nu-l interesează pe El, ci dragostea și slobozenia cu care efectuăm această lucrare. Atît celor bogăți cît și celor săraci care doresc să dea pentru lucrare le este dată promisiunea: „Cine seamănă mult, mult va secera.“ (2 Cor. 9.6). Să fim atenți că se are în vedere ce *are* omul, nu ceea ce nu are.

Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris în oaste. 2. Tim. 2,4.

Odinioară eram robii Satanei deoarece făceam voia și pofta lui. Dar când prin dragostea și lucrarea Duhului Său am venit la pocăință, am fost smulși din această putere a întunericului și strămutați de partea lui Dumnezeu. Noi sîntem acum prea iubiți, răscumpărați cu un preț mare de Domnul. El vrea să ne bucurăm de dragostea, harul și binecuvîntările pe care ni le-a dat. El vrea ca să fim luptători ai sfintei cauze a credinței. În fața propășirii Evangheliei, a creșterii credincioșilor, în lucrarea de supunere cu fidelitate, stau mari și mulți împotriviți. De aceea este necesar să avem toată armătura lui Dumnezeu și să veghem. Ce ar fi cu un mercenar (soldat plătit) dacă l-ar preocupa cele de acasă și toată ziua ar scrie scrisori? Dacă toți ar face astfel s-ar putea gândi cineva la victorie? Cei 300 de ostași ai lui Ghedeon care au băut din picioare apa, putînd să vegheze dacă vine dușmanul, au fost apți pentru luptă. Cei care s-au aplecat jos ca să bea, să guste ceea ce este pămîntesc, NU au fost apți pentru luptă. Numai cei 300 de ostași au fost apți să spargă ulcioarele, să ia în mîna făcliile, să sune din trîmbiță și să cîștige victoria. *Noi toți sîntem chemați să luptăm.* Dar pentru această luptă noi trebuie să fim pregătiți, și aceasta vrea să o facă Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă mai ascultăm ce ne șoptește dușmanul cel viclean sau chiar mai facem unele lucrări de ale lui, atunci *NU sîntem vrednici luptători ai Domnului.*

Toți slujitorii lui Dumnezeu au fost mai întii învățați în școala lui Dumnezeu. Cei care au înțeles mai bine ținta și însemnătatea creșterii lor au devenit cei mai tari și mai stăruitori în slujba lor între oameni. Cei care au fost numai niște scînteii aprinse de oameni, nu au avut în ei nici adîncime, nici puterea de a stăru, nici adevăr.

13 APRILIE

Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele DOMNULUI ISUS HRISTOS, și prin Duhul DUMNEZEULUI nostru.

1. Cor. 6,11.

Ce erau unii din credincioșii din Corint? În versetele 9 și 10 se enumeră unele lucruri în care trăiau unii din ei odinioară. Nici un om nu se poate sustrage de la cercetarea lui Dumnezeu. „Nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar.“ (Rom. 3.12). Dar credinciosul poate spune cu inima plină de mulțumire: „Dar am fost spălat, am fost sfințit, am fost socotit neprihănit în Numele Domnului Isus.“ Aceasta era și partea corintenilor credincioși. Nu numai că cel credincios a fost spălat dar este și sfânt -aceasta înseamnă că este pus deoparte, el nu mai este din lume și a fost făcut părtaș de a sluji Marelui și Veșnicului Dumnezeu. Credinciosul este socotit și neprihănit prin credință. Domnul Isus a fost dat pentru nelegiuirea noastră pentru a ne curăți de toate păcatele și din cauza neprihănirii care am primit-o prin această jertfă am fost sfințiți. Am „fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.“ Dumnezeu spune celor care au crezut în Domnul Isus: „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.“ (Evrei 10.17). *Ce HAR minunat!*

De ce oare le amintește apostolul Pavel la corinteni ceea ce au fost odinioară? Vai, și noi uităm adesea de unde am fost scoși și ce lucrare a trebuit să facă Domnul Isus pentru noi. A privi la dragostea Domnului Isus este partea credinciosului. Amintirea lucrării desăvârșite de mîntuire și marea dragoste a Domnului nostru este motorul laudei și mulțumirii în adunarea de adorare ca și tot timpul vieții noastre.

A avea o cunoștință temeinică despre originea cerească a Adunării lui Dumnezeu, înseamnă a avea cea mai bună apărare împotriva învățăturii stricate.

14 APRILIE

Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! Isaia 55,1.

În lumea aceasta fiecare marfă are un preț; dar nu acelaș lucru este în ochii lui Dumnezeu. El socotește pe păcătosul care se pocăiește, *neprihănit*, fără plată din cauza harului, și a răscum-părării prin sîngele lui Isus Hristos. Prin har sîntem mîntuiți, prin credință, și acesta este DARUL lui Dumnezeu.

Simion vrăjitorul, din Faptele Apostolilor, credea că darul Du-hului Sfînt se poate cumpaăra cu aur. La fel și Naaman, căpete-nia oștirii împăratului Siriei care era lepros, a venit cu zece talanți de argint, 6000 de sicli de aur și zece haine de schimb să plătească pentru vindecarea lui, dar le-a adus degeaba. Fiind un om de seamă credea că i se va face o ceremonie, dar proorocul Elisei trimite numai un slujitor să-i spună să se scalde de șapte ori în apa Iordanului și atunci se va curăți. Un astfel de leac așa de ieftin nu i-a fost pe plac lui Naaman.

La fel se poate întîmpla și cu tine. Te străduiești de timp înde-lungat, printr-o umblare bună, prin rugăciune și citirea Bibliei să-L satisfaci pe Dumnezeu și crezi că prin aceasta vei cîștiga pacea. La fel a crezut și Cain că poate satisface pe Dumnezeu cu roadele pămîntului. Dumnezeu poate să ia ca răsplată a păcate-lor NUMAI și NUMAI mărețul sînge al Fiului Său Isus Hristos, deoarece NUMAI unca Sa jertfă a fost sfîntă, curată și dreaptă, și ea a satisfăcut pe deplin pe Dumnezeu. Numai sîngele Mielu-lui dumnezeiesc putea să ierte păcatele și să le îndepărteze.

Dacă tu negi, sau nu primești aceasta ca dar fără plată, vei pieri în vecii vecilor. „Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea să ia apa vieții fără plată.“ (Apoc. 22.17).

ÎN NIMENI altul nu este mîntuire decît în Domnul Hristos.

DUMNEZEU stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. 1. Pet. 5,5.

Ce mare diferență între aceste două stări! Dumnezeu trebuie să se împotrivescă celor mândri. Dacă omul își ocupă locul său, atunci Dumnezeu nu găsește nimic căruia trebuie să i se împotrivescă. Orice obstacol de împotrivire a harului binecuvântărilor este îndepărtat și fluviul binefacerilor Lui poate să se reverse în inima smerită. Poate să fie slăbiciune, sărăcie și nimic atrăgător în inima respectivă, dar Dumnezeu poate să locuiască în astfel de inimi și aceasta e destul. Acolo unde este mândrie, aroganță, îngîmfare, putem fi siguri că Dumnezeu nu este prezent. Astel de om poate fi mîntuit dar el nu savurează adevărata fericire de a locui Dumnezeu cu el. Cunoaștem noi această fericire în viața noastră acum, în timpul marilor îngîmfări? „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfînt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfîntenie, dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimele zdorbite“ (Isaia 57.15). „El ridică pe sărac din țărîină și înalță pe cel lipsit din gunoi.“ (Ps. 113.7). Toate inițiativele de autoînălțare sînt o scîrbă înaintea lui Dumnezeu. El înjosește pe cei mândri.

Domnul nostru să păzească pe toți ai Lui în har de orice fel de îngîmfări, mîndrie sau înălțare și El să ne călăuzească pe calea smereniei. În zilele noastre avem nevoie de a ne ruga pentru și mai multă smerenie și supunere față de voia lui Dumnezeu ca nu cumva să ne murdărim de mîndria lumii acesteia, care în zilele noastre nu cunoaște limite.

Diavolul lucrează asupra sărmanei noastre inimi, ca să facem din slujba noastră și din adevărul lui Dumnezeu, o pricină de laudă pentru noi, așa că gîndurile noastre se învîrtesc mereu în jurul nostru. Nu este de mirare atunci că Domnul nu se mai slujește de noi; căci, cum poate El să se mai servească de aceia care nu-I dau slava cuvenită? Să ne smerim adînc la picioarele Lui, și El ne va folosi în lucrarea Sa.

16 APRILIE

Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu DUMNEZEU, un mare preot milos și, vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Evr. 2,17.

În ce privește legăturile cu Dumnezeu avem nevoie de un mare Preot. Isus, Fiul lui Dumnezeu este acest Mare Preot al mărturisirii noastre. El a venit de la Dumnezeu și ne-a descoperit în mod desăvârșit pe Dumnezeu; și dacă-L privim ca Marele nostru Preot ajungem prin El la Dumnezeu. Pentru aceasta era nevoie de o lucrare de ispășire. După Levitic 16 în Israel marele preot a mers în sfânta sfintelor în ziua cea mare a ispășirii pentru păcatele poporului. Această lucrare trebuia să se facă an de an și marele preot trebuia să o facă în primul rînd pentru el, deoarece el însuși era un om păcătos și pentru păcatele lui trebuia adusă o jertfă. Cu totul altfel e cu credincioșii. Marele nostru Preot nu este un om de pe pămînt. Numele Său de „Isus“ ne spune despre venirea lui pe pămînt, că El trebuia să se facă asemenea fraților. Dar El era și „Fiul lui Dumnezeu“ – deci corespundea slavei și sfințeniei cortului ceresc: sfînt, fără vină, fără cusur. Prin jertfa Sa, El a adus ispășirea păcatelor poporului Său. El a isprăvit totul, toate cerințele neprihănirii, sfințeniei și slavei lui Dumnezeu. Marele nostru Preot a fost milos față ne noi, care nu ne puteam salva singuri, și a adus El jertfa de ispășire. Domnul a fost credincios în a face voia lui Dumnezeu și în a proslăvi pe Tatăl. Ceea ce El a făcut este *desăvârșit* și are valabilitate veșnică; nu are nevoie de o repetare. Calea spre Dumnezeu ne este deschisă: toți care se apropie prin credință au intrare slobodă în prezența lui Dumnezeu. Și acest Dumnezeu este totodată și Tatăl lor prin Isus.

În Domnul Isus era puterea Duhului și astfel se simțea mereu ca Slujitorul lui Dumnezeu ridicat deasupra influenței acelor care avea de a face.

Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăș viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.

Luc. 14,26.

În această verset ne este prezentată o *ură* pentru cei mai apropiați, dar acesta nu în felul cum o găsim în această lume. Domnul Însuși a fost supus părinților Săi, chiar dacă a trebuit să le spună, ca fiu, la doisprezece ani: „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“ Cuvîntul Său ne învață de nenumărate ori cum trebuie să ne comportăm în familie și cum în general să se comporte copiii față de părinți. În cuvîntarea Sa de pe munte a dat indicații clare și precise pentru cei ce vor să-L urmeze și tot ce poate să-i despartă de El. Mulțimea nu s-a gîndit să Îl urmeze, dar pentru fiecare personal rămîne calea deschisă pentru a intra în ucenicia Sa. Urmarea Domnului trebuie să fie o hotărîre fermă și neclintită. Apostolul Pavel a înțeles și a transpus lucrul acesta în practică, căci pentru el lumea era răstignită, Legăturile naturale nu le disprețuia, dar nu se lăsa încătușat de ele.

Seminția lui Levi ne dă mărturia în ce privește drepturile lui Dumnezeu: „Levi a zis despre tatăl său și despre mama sa: „Nu i-am văzut!“ Și despre frații lui: „Nu vă cunosc!“ Iar de copii n-a vrut să mai știe.“ Căci ei prăzesc Cuvîntul Tău, și țin legămîntul Tău;“ (Deut. 33.9).

Ura de care ne vorbește textul nostru de bază se referă la lucrurile rele, lumești, necredincioase, pe care poate le practică tatăl, mama, copiii, sau soția celui credincios De acestea nu trebuie să ne lăsăm încătușați cu niciun chip, chiar dacă trebuie să suferim ocară.

Inimile noastre sînt pornite mereu să se depărteze de mărturia lămurită a Cuvîntului. Sîntem gata să primim păreri fără să le cercetăm în liniște la lumina mărturiilor lui Dumnezeu. Din această pricină nu se deosebește întunerecul de lumină.

DOMNUL să te mustre, Satano! DOMNUL! să te mustre, El care a ales Ierusalimul. Zah. 3,2.

Dumnezeu amintea de locuirea Sa în Ierusalim și de comunitatea cu poporul Său. Dar cum era posibil acest lucru? Dumnezeu este sfânt, dar poporul nu era sfânt și, mai mult, era sclav, iar Ierusalimul era în mâinile dușmanilor lui Dumnezeu. Iosua, marele preot, reprezentantul poporului în fața lui Dumnezeu, stătea în fața îngerului lui Dumnezeu. Satana stătea la dreapta lui ca să-l pîrască. El, domnul acestei lumi avea o vorbă de spus cu privire la Iosua și la tot Israelul. De altfel țara Canaan, moștenirea poporului lui Dumnezeu, era în posesia satanei. În Luca 4.6 noi vedem cum satana vrea să-I dăruiască Domnului Isus toate bogățiile pămîntului. „Ție Îți voi da toată stăpînirea și slava acestor împărății căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc.“

Prin păcat omul este despărțit de Dumnezeu și a ajuns sub stăpînirea acestui dușman al lui Dumnezeu, încă de la naștere Toate încercările de scăpare au eșuat. Sfirșitul este moartea. Dar Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului ci vrea ca să primească viața veșnică. Așa vedem și în versetul nostru de bază, că Domnul intră în primul rînd și ia cuvîntul pentru apărarea lui Iosua: „Domnul să te mustre, satano.“ Satana trebuia să tacă, gura i-a fost închisă. Isus Hristos l-a învins pe cel puternic chiar pe crucea de pe Golgota! Și pentru tine ia cuvîntul ca să nu rămîi o jertfă a satanei. Nu, Dumnezeu ar vrea să te salveze și să te aducă în comuniune cu El, în veșnica siguranță. Dar este foarte important cum te porți cu această dragoste a lui Dumnezeu: o primești sau o respingi. Hotărîrea este o problemă a ta personală. Decide-te azi și primește-L pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitorul și Salvatorul tău!

Pe pămînt există oameni care afirmă că totul se reduce numai la pămînt, la ceea ce poți apuca aici, că totul se reduce numai la materie. În ziua judecării vor vedea contrariul, dar va fi *prea tîrziu*.

Pomenirea celui neprihănit este binecuvîntată.

Prov. 10,7.

Sîntem adeseori mișcați de acest cuvînt cînd stăm în fața unui mormînt, al unui copil al lui Dumnezeu. Ne întrebăm uneori dacă acest verset se adeverește pentru cel adormit. Răspunsul se va da adesea după cum a avut umblarea. Pomenirea celor adormiți în Domnul este binecuvîntare și îmbăratăre. „Să ne aducem aminte de sfîrșitul vieții lor și să le urmăm credința.“ (Evrei 13.7).

„Pomenirea celui neprihănit este binecuvîntare.“ Cît de mult putem să învățăm. Am avut părinți tari în credință? Atunci să nu uităm ceea ce ei au arătat și au făcut în umblarea lor – prin puterea Domnului.

Să fim tot timpul cu ochii ațintiți la Marele nostru Model care tot timpul a umblat spre slava lui Dumnezeu. El L-a proslăvit în chip desăvîrșit. Este și cerința inimii noastre de a deveni asemenea Lui? El este Acela care ne vine în ajutor prin Duhul Sfînt ca să ne facă asemenea chipului Său.

Dacă privim pe Moise ca persoană putem descifra două puncte de vedere. Moise a fost și sub disciplina morală a lui Dumnezeu și sub harul dumnezeesc. Disciplina morală a lui Dumnezeu a oprit pe Moise să intre în țara făgăduită. El a vorbit necugetat cu buzele sale. Greșise și nu a proslăvit pe Dumnezeu în fața adunării la apele Meriba. Faptul acesta să-l cîntărim bine. Firește că trebuie să vorbim cu foarte mare băgare de seamă de greșeala unuia din slujitorii de frunte a lui Dumnezeu, dar această greșeală a fost scrisă pentru învățătura noastră și să nu uităm că deși sîntem sub har sîntem sub cîrmuirea morală a lui Dumnezeu. Faptul că iubirea lui Dumnezeu este partea noastră veșnică și neschimbată ar trebui să ne îndemne să dăm cea mai mare atenție cîrmuirii morale a lui Dumnezeu.

Este o mare bucurie cînd putem vedea că din mijlocul nostru au plecat credincioși care au lăsat în urma lor un bun exemplu, ei au fost oameni care s-au supus de bună voie lui Dumnezeu. Noi ce lăsăm în urma noastră?

Înaintea Feței Tale sînt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta. Ps. 16,11.

Gustînd marile bucurii care sînt înaintea lui Dumnezeu, Domnul Isus a umblat pe acest pămînt ca Om desăvîrșit în dependență de Dumnezeu și Tatăl Său. Harul lui Dumnezeu ne-a adus prin credința în El pe aceeași cale de fericire. Și noi avem posibilitatea prin Duhul Sfînt să avem comunitate cu Tatăl și cu Fiul. Noi putem spune ca David: „Paharul meu este plin de dă peste el.“ Deși lumea aceasta rămîne în continuare o vale a morții, o expresie a durerii și un teritoriu al satanei, Duhul lui Dumnezeu ne întinde o masă în fața potrivnicilor noștri. Nimeni nu a fost confruntat cu puterea răului și a durerii lumii acesteia cum a fost Domnul Isus. El a fost „Omul durerii și al suferinței“ dar inima Lui se odihnea totdeauna în pace pe deplin. Dacă noi prin credință și dependență umblăm pe urmele lui Isus, atunci chiar dacă trecem prin vreo durere vom putea spune: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul.“ (Fil. 4.4). În curînd va veni clipa cînd vom fi pentru veci în prezența Domnului unde sînt bucuri nespuse și desfătări veșnice. Atunci nu ne va stingheri nimeni. Dar nu slava, care e legată de bucuriile și persoana noastră o să ne înțeșteze inimile, ci însuși Persoana Sa. Ea o să fie aceea care ne mișcă la o laudă veșnică, la admirație și adevărată închinare. Și această bucurie este veșnică. Atunci în jurul nostru vor fi pe veci numai bucurii, durerile și necazurile au luat sfîrșit pentru totdeauna.

Învățăturile curate și scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al Cuvîntului Evangheliei despre harul lui Dumnezeu și despre slava lui Hristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari și să le țină grămadă. Însă toți adevărații slujitori ai lui Hristos să țină cu tărie la învățătura jertfei Domnului Isus, care pentru mulți și-a pierdut farmecul. Toți care am înțeles voia lui Dumnezeu să ridicăm și mai sus stindardul pe care e scris sfîntul Nume a Domnului Isus și să-L adorăm tot mai mult.

O femeie care de ani de zile iubea pe Domnul Hristos și se știa iubită de El, dar care nu totdeauna a fost liniștită, a povestit odată următoarele: „Cu câteva zile în urmă am spus soțului meu că dacă are treabă mai multă în oraș și dacă nu vine nimeni pe la mine să mă viziteze, atunci nu mai pot sta acasă. Simt nevoia să fac o vizită. Trebuie să văd pe cineva în jurul meu și să vorbesc, căci singurătatea mă plictisește. Ce credeți că a răspuns soțul meu? Răspunsul mi-a dat mult de gîndit. „Draga mea, dacă simți că te plictisești singură și simți nevoia să vorbești cu cineva, atunci ia Biblia deschide-o și citește în ea. Atîta timp cît citești *vorbește Dumnezeu cu tine* și cine poate să vorbească ca El? Și dacă te simți obosită de citire, închide cartea, pune-o deoparte și atunci *vorbește tu cu Dumnezeu*. Dacă faci cum ți-am spus eu nu te vei plictisi niciodată. Am urmat acest sfat și am constatat că a fost un sfat bun.“

Stimate cititor al acestor rînduri, dacă te simți într-o astfel de situație, atunci urmează acest sfat. Vei observa că pentru o inimă neliniștită nu există leac mai bun ca acest sfat. Asaf la fel a fost tare preocupat cu necazurile sale și atîta timp cît nu și-a ridicat privirea a văzut în jurul său numai rău. Aceasta a fost pentru el o mare primejdie. Dar cînd și-a ridicat privirea inima lui s-a liniștit. El știa pe cine are în cer și ridicîndu-și privirea a putut vorbi cu Dumnezeu cum vorbește un copil cu tatăl său. Aceasta face inima fericită.

Scriptura cuprinde TOT ce-i trebuie omului lui Dumnezeu, ca să-l facă destoinic pentru orice lucrare bună. Și ce e adevărat pentru fiecare om al lui Dumnezeu este adevărat și pentru Adunarea lui Dumnezeu în întregimea ei. Ce am face dacă am fi lăsați în voia tradițiilor și învățăturilor omenești? Ce încurcătură ar fi!

După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentrucă îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentrucă nu cunosc glasul străinilor.

Ioan 10,4-5.

Una din caracteristicile cele mai însemnate ale oilor este că merg după păstor, dar nu numai că îl urmează ci și ascultă de glasul lui cel cunoscut. Tonul glasului păstorului e foarte cunoscut pentru oi. Din pricina aceasta pe altul nu-l urmează. Când aud glasul străinului ele fug. Nu ne este permis să ne orpim și să ascultăm glasul străinului ci trebuie să ne îndepărtăm în grabă. Siguranța noastră constă în a *fugi* de această primejdie. Este un mare pericol a asculta glasul străinului. Să ne gândim ce i s-a întâmplat Evei.

Dacă noi urmăm Păstorul care ne conduce, atunci El ne adăpostește de orice primejdie. El Însuși se preocupă cu situațiile noastre. Noi nu vedem calea de la început, dar îl vedem pe El. Noi cu siguranță putem să-L urmăm fără să ne interesăm de primejdiile care ar putea să ne lovească pe calea aceasta. „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.“ (Ioan 8.12).

Păstorul cel bun și-a dat viața pentru turmă. Oare să-i lase la voia întâmplării pe cei care i-a răscumpărat prin sângele Său cel scump? Sau îi va lăsa în stăpînirea unui străin? Noi putem să ne bazăm în orice împrejurare pe El. Nu-i putere pe acest pămînt care ar putea să ne fure din *mîna* Sa. Chiar dacă Satana încearcă să ne cearnă, nimic nu ne poate leza. Si chiar dacă ar încerca cu putere să ne smulgă din mîna Lui, puterea Tatălui este fără margini ca să ne apere. De aceea nimic nu ne poate despărți de dragostea și harul Său.

Domnul Isus este UNICUL Păstor. Este și al tău? Sau mai ești păstorit de oameni cu ideile lor?

El a purtat păcatele noastre în trupul Său! 1 Pet. 2,24.

Privirile noastre sînt atrase spre Domnul Isus care a fost judecat ca Miel al lui Dumnezeu. Fără *vărsare de sînge* nu există *mîntuire* – aceasta o demonstrează deja jertfele Vechiului Testament. Trebuia ca moartea să intre în acțiune, deoarece ea este plata păcatelor. Cît de importante sînt învățăturile versetului de astăzi. El ne arată că Domnul Isus a purtat toată povara păcatelor pe cruce. El nu a purtat-o în Ghețimani, deși acolo Satana i-a prezentat în fața ochilor groaza morții. Cît de mult a dorit să-L abată de la această lucrare.

Domnul Isus a trebuit să fie dat din pricina păcatelor noastre; El a venit să ducă mulți sfinți la Împărăția slavei Sale, și pentru aceasta a trebuit să ducă povara păcatelor lor. Pe cruce a purtat El păcatele noastre. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii făcîndu-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: Blestemat este oricine e atîrnat pe lemn.“ (Gal. 3.13). Tot în același timp se poate spune despre Domnul Isus: „Cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu“ (Evrei 9.14).

În tot timpul pribegiei Sale pe acest pămînt nu a făcut nici o abatere și în gura Sa nu s-a găsit vicleșug. Astfel a putut El corespunde dreptății lui Dumnezeu de a fi o jertfă desăvîrșită în curățenie, fără cusur și mulțumind cerințele sfinte.

Noi putem să ne ridicăm ochii spre această lucrare desăvîrșită de la cruce și plini de credință putem spune: „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El Cel neprihănit pentru cei nelegiuți ca să ne aducă la Dumnezeu.“ (1 Petru 3.18). Nu avem cuvinte destule pentru a descrie această dragoste a Mîntuitorului nostru, dar inima noastră tresaltă de bucurie și Îl adoră.

Slavă, Ție, Doamne Isuse, căci ai făcut TOTUL în locul meu!

Cuvîntul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.

Evr. 4,2.

O țară în care va curge lapte și miere a fost promisă poporului de către Dumnezeu. Ce țel măreț în comparație cu robia Egiptului. Drumul ducea, după înțelepciunea lui Dumnezeu prin pustie. Dar și pustia a fost parcursă. Acum țara le era în față și Moise îi îmbărbătează spunînd: „Suie-te, ia-o în stăpînire cum ți-a spus Domnul Dumnezeu.“ (Deut. 1.21). Aici s-a arătat ca și în multe cazuri anterioare necredința poporului. Norul de foc era o dovadă a prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lor, și totuși poporul, nu a crezut. Au trimis oameni ca să iscodească ceea ce a promis Dumnezeu (Deut. 1.22). Dumnezeu acceptă și aceasta dar urmările sînt tragice. Toți cei care au ieșit din Egipt au trebuit să moară în pustie afară de Iosua și Caleb.

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună“ (Evrei 4.2) numai că țelul nostru este ceresc, mult mai prețios decît țara pămîntească. Dar fără credință este imposibil astăzi de a intra în odihna și sfințenia Sa. Noi toți am fost sclavi ai păcatului și ai Satanei și tu vei rămînea mai departe în această stare dacă nu vei veni la Domnul Isus cu povara ta. „Pe El Dumnezeu L-a rînduit să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire ca să-Și arate neprihănirea Lui.“ (Rom. 3.25). Crede ceea ce a spus Dumnezeu: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.“ (Rom. 3.10).

Crede în Domnul Isus care a spus: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară.“ (Ioan 6.37). Nu te bizui nici pe creșterea ta aleasă în familie de credincioși și nici pe mărturisirea ta religioasă. O mărturisire religioasă avea și Israelul și totuș nu i-a folosit la nimic. **VIAȚĂ din Dumnezeu** trebuie să ai, viață veșnică prin credința în Domnul Isus ca să poți intra în odihna veșnică.

În nimic nu este viața veșnică decît în Domnul Isus.

Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. DOMNUL este aproape! Fil. 4,5.

Crezi tu că oamenii care te înconjoară zi de zi în activitățile tale cred despre tine că umblarea ta este cerească cînd te văd așa de strîngăreț pentru lucrurile pămîntești? *Niciodată.*

Dar dacă tu umbli în smerenie și supunere, atunci lumea observă repede că inima nu este îndreptată spre ea și lucrurile ei. Blîndețea și smerenia sînt două vlăstare foarte rare și ele cresc pe *mormîntul* îngîmfării. În toate aceste lucruri Domnul nostru a fost un exemplu desăvîrșit. El a trăit o viață de totală atîrnare față de Dumnezeu pe acest pămînt. El a fost *smerenia desăvîrșită*, cu toate suferințele Lui. A fost pismuit, a suferit, nu s-a împotrivit, El Însuși predîndu-se Celui ce judecă cu dreptate. Domnul Hristos ne-a lăsat un exemplu, ca și noi la rîndul nostru să umblăm pe urmele Sale. Ce ușor ni se întîmplă nouă să cădem și prin aceasta să necinstim pe Domnul nostru. Ce absolută nevoie avem de aceste cuvinte de îndemnare: „Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.“ Este destul de ușor să fi blind față de oamenii blînzi, dar cum reacționezi dacă stai în fața unui tiran?

„Domnul este aproape“ și răspalata Sa vine cu El, pentru a răsplăti pe fiecare după lucrarea sa. Cei care aici nu-și caută dreptul, îl vor găsi în ziua arătării Sale în slavă și putere. De-am fi și noi în tot impul călătoriei ca Mefiboșet care la înșelătoria lui Țiba a vorbit cu împăratul David astfel: „Ce drept mai pot avea eu și ce am să cer eu împăratului?“ Da, el nădăjduia în chip desăvîrșit în Domnul său.

Domnul să facă ca învățăturile Lui scumpe să fie săpate de însuși Duhul Sfînt adînc pe tăblițele inimilor noastre, pentruca felul nostru de a fi să fie plăcut lui Dumnezeu, iar purtarea și drumul nostru prin lumea aceasta să ne fie călăuzite *numai* de El.

Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine.

1. Cor. 4,3.

Acest verset are temelia în legătura apostolului cu corintenii și prin aceasta are o însemnătate specială. Dar permiteți-mi să folosesc acest cuvînt pentru a arăta tendința unor credincioși, a unor copii ai lui Dumnezeu. Unii cred că atunci cînd vorbesc de rău persoana lor proprie fac plăcere Domnului. Cine a isprăvit cu el însuși se bucură că nu mai trebuie să vorbească și să se gîndească la persoana sa. Un astfel de credincios vrea să privească numai la Hristos și să arate în umblarea pe acest pămînt viața și caracterul Său.

Dacă am greșit cu ceva, atunci se înțelege că trebuie să mă ocup cu mine, lăsînd să mă lumineze lumina lui Dumnezeu și să mă judec; dar nu aceasta este starea normală a unui credincios. Este foarte rău cînd omul vorbește despre sine cu cuvinte rele, pentru a apare în ochii altora cît e de smerit. Dacă înțelegem și savurăm *starea* noastră clară în fața lui Dumnezeu atunci nu ne mai gîndim la noi.

Dumnezeu nu știe nimic mai mare decît pe Hristos și este tot timpul preocupat să ne țintească privirea spre El; în Hristos Însuși Dumnezeu are deplină desfătare din cauza frumuseții și ascultării Sale. Este un har deosebit că lumina ne-a luminat încît putem să recunoaștem și să vedem prin această lumină slava lui Dumnezeu și prezența Domnului. Aceasta aduce cu sine o serioasă responsabilitate. Domnul, pe care noi îl privim cu „fața descoperită“ a trimis razele luminii Lui peste noi ca să luminăm în această lume întunecată și să reflectăm slava Lui. Dar cine e preocupat numai cu sine însuși nu mai poate face această lucrare minunată. Rugăciunea mea este: „Dă putere ca fiecare inimă să se îndrepte spre Tine și fiecare să reflecteze slava Ta.“

Avem încredere că Dumnezeul cel Viu va face prin Duhul Său ca inima și duhul cititorului creștin să se folosească de adevărul Său de preț și să-l pună în slujba Sa.

Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea, și limba lui trâmbițează dreptate. Legea DUMNEZEULUI său este în inima lui. Ps. 37,30.31.

Am citit odată despre un om din Orient care a tăiat pentru oaspetele său un miel și l-a întrebat care parte din miel ar vrea să o mănînce. Oaspetele a răspuns: „cea mai bună.“ Atunci au fost servite inima și limba. A doua zi, cînd i-a fost pusă aceeași întrebare, a rămas mirat cînd i s-a servit din nou inima și limba. La întrebarea sa, gazda i-a răspuns că acestea sînt părțile cele mai bune dar și cele mai rele. Deosebirea constă doar în direcția în care sînt folosite.

Această înțeleaptă concluzie cît și răspunsul acesta sînt în concordanță cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Limba noastră este un *translator* foarte bun și *clar* al gîndurilor și simțurilor noastre. De ceea ce este plină inima, despre aceea vorbește gura. Dacă inima noastră este plină de frica de Dumnezeu și dacă este călăuzită de Duhul lui Sfînt, al adevărului, atunci nu o să spunem decît adevărul și din gura noastră nu o să iasă „nici un cuvînt stricat“. Cuvintele care ne vor ieși din gură vor fi „pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.“ (Efes. 4.25.29). Numai astfel va fi proslăvit Hristos în noi. El să devină tot mai mult subiectul inimilor noastre ca să putem cînta cu psalmistul: „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: lucrarea mea de laudă este *pentru* Împăratul! Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba.“ (Ps. 45.1).

De-ar da Domnul să ne lăsăm călăuziți întotdeauna de Cuvîntul Său și atunci cînd vorbim să-L proslăvim pe El, iar atunci cînd tăcem să fim ca Isus în fața lui Pilat. Dacă nu poți să-L proslăvești în discuțiile tale atunci mai bine TACI. Dar niciodată să nu-ți fie rușine ca să-L proslăvești, pe Marle tău Mîntuitor.

Hristos este **CREȘTINISMUL** și **RELIGIA** noastră.

Și poporul a vorbit împotriva lui DUMNEZEU și împotriva lui Moise: Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pîine, nici apă, și ni s-a scîrbit sufletul de această hrană proastă. Num. 21,5.

Patruzeci de ani a hrănit Dumnezeu poporul Său cu pîine cerească. Dar întotdeauna, deși întreg poporul a jurat să țină legămîntul (Exod 19.8), s-a arătat necredincios, neascultător și împotrivor. Mana nu este numai o imagine a Cuvîntului scris ca hrană pentru suflet, ci a Însuși Domnului Isus adevărata pîine din cer care s-a făcut trup (Ioan 6.32 și 1.14). Israelii n-au știut acest lucru, dar Dumnezeu a știut și de aceea îngîmfarea lor a fost pedepsită cu moartea prin șerpi de foc. De fapt s-a văzut clar că e judecata bine meritată a lui Dumnezeu și cu toate insistențele lui Moise, șerpii nu au fost îndepărați. Cel Veșnic a găsit o cale mult mai bună care corespunde caracterului Său. Unde păcatul e pe culmile cele mai înalte, Dumnezeu are o cale de har, dar numai pentru credință. Moise a trebuit să facă un șarpe de aramă și să-l înalțe astfel ca oricine privea spre el să fie vindecat.

La fel cum în vechime poporul a lepădat mana, a lepădat și adevărata Pîine a vieții din cer, pe Fiul lui Dumnezeu. Dar mînia lui Dumnezeu va judeca aspru această respingere. Acum harul sărbătorește triumful: Fiul Omului a fost înălțat pe o cruce ca să dăruiască viața tuturor care cred în El. Ce trist este pentru un credincios dacă în călătoria lui prin pustia acestei lumi nu iubește mana cerească, dacă strîngerile laolaltă în Numele Domnului Isus afară din tabără îi devin plictisitoare și greoaie. De aceea prea iubiților, să iubim cu toții valoarea darului ceresc, să nu-l micșorăm cu niciun chip ca să nu cădem în aceeași greșeală ca cei din trecut.

O ascultare deplină este scutul cel mai bun împotriva uneltirilor vrăjmașului.

Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut.

Rom. 13,11.

Lipsa Soarelui neprihănirii înseamnă noapte pentru întreaga lume. Mai este încă noapte pentru lume cîtă vreme nu luminează acest Soare. Omul fără Dumnezeu merge drumul său propriu, în noaptea păcatului. Dar pentru cel ce crede se luminează de ziuă, a răsărit deja luceafărul dimineții, pe cînd lumea zace mai departe în întunec. Deși noaptea este foarte înaintată, lumea zace într-un somn adînc. Sufletele veghetoare vād de pe acum Luceafărul dimineții; în curînd se îmbracă haine de sărbătoare anunțînd venirea Domnului, adică răsăritul Soarelui dreptății. Inima vede în lumina zilei descoperirea slavei viitoare. În calitate de credincioși noi am isprăvit cu lucrurile întunericului.

Fiindcă noi avem „nădejdea aceasta“ că „vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este“ ne curățim după cum El este curat“ de orice întinăciune a cărnii și a duhului pentru a duce pînă la capăt sfințenia în frica lui Dumnezeu. Noaptea a înaintat mult de tot, dar și ziua cea mare s-a apropiat mult de tot. De-am lumina cu lumina ce ne-a fost dată în această lume întunecată și cuprinsă de cel Rău. Să vestim cu toată seriozitatea Cuvîntul Domnului, chiar dacă unii oameni nu vor să primească. Să nu ne facem vinovați că nu le-am împărtășit din marea bucurie în Domnul și Mîntuitorul nostru. Cunoscînd frica de Domnul să căutăm să încredințăm pe oameni despre marele har a lui Dumnezeu. (2 Cor. 5.11). Să nu obosim niciodată în această lucrare.

În vechime erau „cetăți de scăpare.“ Acum singura SCĂPARE este NUMAI în Domnul Isus. Îndrepti tu privirile celor pierduți spre acest Mare Mîntuitor? Nu da înapoi de la această lucrare binecuvîntată și sfîntă. Dacă ai pe inimă acest lucru El Însuși îți va oferi ocazii minunate ca să poți arăta semenilor tăi mîntuirea cea sfîntă.

Prin El, să aducem totdeauna lui DUMNEZEU o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor cari mărturisesc NUMELE LUI. Evr. 13,15.

Credincioșii sînt însărcinați să aducă *jertfă de laudă* Domnului. Acest adevăr să nu-l uităm niciodată. Marele nostru Preot duce jertfele noastre de laudă și mulțumire în fața lui Dumnezeu. Cît de mult ne îmbărbătează chiar acest verset: „Să aducem o jertfă de laudă adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“ Și aceasta cu atît mai mult cu cît ne este spus: „Astfel dar, fraților, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în locul Prea Sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină“ (Evrei 10.19-22). Chiar dacă jertfele noastre sînt uneori slabe, incomplete și nedesăvîrșite, noi avem un Mare Preot care are putere să deosebească binele de rău. El ia aceste jertfe și le prezintă lui Dumnezeu ca un miros plăcut al Persoanei și a lucrării Sale. Fiecare mișcare a inimii către El, orice lucru cît de mărunț ar fi, fiecare dar făcut cu bucurie, totul se înalță spre Dumnezeu, dezbrăcat de orice slăbiciune și nedesăvîrșire, dar îmbrăcat cu chipul Celui care neîncetat stă pentru noi în fața lui Dumnezeu. Acestea ne amintesc de placa de aur curat pe care Aaron trebuia să o poarte și despre care citim: „Ea să fie pe fruntea lui Aaron și Aaron va purta fărâdelegile săvîrșite de copiii lui Israel cînd își aduc darurile lor sfinte; ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuți înaintea lui.“ (Exod 28.38). De-am cerceta și mai mult ținuta noastră în viața de toate zilele.

Dumnezeu s-a descoperit prin Isus Hristos. La cruce adevărul și îndurarea s-au întîlnit. Păcatul a fost dat la o parte prin sîngele Lui. De aceea îmi plec capul și nu pot face altceva decît să-I mulțumesc.

MAI

Cînd veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sînt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Ioan 8,28.

Dumnezeu a prezentat poporului Său pe Fiul Său ca Mesia. El s-a revelat ca Acela care prin Cuvîntul și prin semnele pe care le-a făcut a dovedit că este Mesia și că nimeni, nici înainte Lui, nici după El nu a făcut lucrările pe care le-a făcut El. Dar iudeii L-au lepădat și ura lor către Dumnezeu a mers așa de departe că au răstignit pe Domnul Isus pe cruce. Ei n-au vrut să-L recunoască ca pe Cel trimis de Dumnezeu, adică ca pe Mesia. Pentru ei Cuvîntul Lui nu avea valoare. *Odată* le va părea rău de ceea ce au făcut, dar atunci El nu L-i se va mai arăta ca Mesia.

După ce ei își vor revărsa toată mînia vor recunoaște că El a fost și că, cuvintele rostite către ei au fost cele spuse de Tatăl Său. A doua oară găsim acest cuvînt: „*înălțare*“ în Ioan 3.14–15 unde vedem necesitatea înălțării Sale pe cruce pentru mîntuirea omului.

A treia oară citim acest cuvînt „*înălțat*“ în Ioan 12. 32–33. „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt voi atrage la Mine pe toți oamenii“. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.“ Într-adevăr se poate vedea puterea mare care se arată de la cruce. Răstignitul este Acela care îi atrage pe toți la El, indiferent că sînt dintre iudei sau dintre neamuri. El este singurul punct de atracție. O suflete drag, dacă vrei să fi atras și tu la venirea Lui ca să-și ia Mireasa, atunci trebuie să ai în tine materia necesară atragerii și aceasta este *CREDINȚA* în El, căci tot ce a suferit, a suferit și pentru tine.

Omul trebuie să se înnoiască pînă în cele mai depărtate adîncuri ale ființei sale morale, dacă vrea să fie un vas al dragostei dumnezeiești. Toți trebuie să stăm la pîndă împotriva iubirii de sine care caută să ne înfășoare.

Avem mare nevoie să fim treji. Să fim veghetori cu toată abnegația cu privire la toate lucrurile și să judecăm tot ce izvorăște din firea pămîntească. Totodată trebuie să ne gîndim întotdeauna la adevărul că sîntem ÎN Isus. El să cuprindă inima noastră, și să fie conducătorul vieții noastre în așa fel ca tot caracterul vieții noastre să fie însuflat de așteptarea venirii Sale. De aceea să păstrăm un cuget curat și să judecăm tot ceea ce împiedecă în noi lucrarea credinței, tot ceea ce ne oprește de la predarea definitivă pentru Domnul, ceea ce caută să ne împiedece de la citirea Cuvîntului, de la rugăciune, și de la ceea ce nu facem dintr-un cuget curat în prezența Domnului.

Este pentru binele nostru dacă ocolim toate lucrurile și anturajele pentru care nu putem să-I mulțumim lui Dumnezeu sau care pun în umbră în gîndurile noastre despre Dumnezeu, Hristos, venirea Sa, tronul de judecată, etc. . . Să ne cercetăm pentru a nu merge nici odată undeva unde nu putem avea pe Dumnezeu lîngă noi, sau să fim găsiți undeva unde nu-I putem sluji așa cum ne cere Cuvîntul Său. Noi avem de umblat zi de zi cu un cuget curat prin pustia acestei lumi. Dacă aici pe pămînt trecem prin pustia plină de încercări, avem totuși o mare bucurie care constă în „părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.“

Dacă această dragoste conduce inimile noastre și această părtășie este arătată în viața noastră în chip practic, atunci vom fi feriți de mii și mii de capcane, ne vom bucura de o pace care întrece orice gîndire și vom fi plini de nădejdea fericită a apropierii venirii Domnului Isus.

Să nu judecăm niciodată pînă nu avem destule dovezi și martori. Nepăzirea acestei reguli are urmări rele totdeauna. N-ar trebui să facem niciodată o judecată decît pe spusele a doi sau trei martori. Oricîtă încredere ne-ar însufla un martor el nu poate fi o temelie îndestulătoare pentru rostirea unei judecăți. Ar fi bine ca regula aceasta să fie aplicată de fiecare creștin și de Adunarea lui Dumnezeu.

Prin credință au trecut ei marea Roșie ca pe uscat, pe cînd Egiptenii, cari au încercat s-o treacă, au fost înghițiți.

Evr. 11,29.

Aceași mare prin care au trecut israeliții ca pe uscat, a fost pentru egipteni o capcană în care și-au găsit moartea. Așa este și cu moartea Domnului Isus Hristos și cu învierea Sa. Ele sînt dovezi, pe deoparte că judecata tuturor celor credincioși a luat sfîrșit și pe de altă parte că judecata rămîne peste această lume. Hristos cel înviat este chezașul tuturor credincioșilor înaintea lui Dumnezeu, dar va fi tot odată judecător pentru toți cei care în această vreme a harului nu au crezut în El. Și cîți nu sînt ascunși în această mare de așa numiți creștini care au auzit de lucrarea lui Hristos (de moartea și învierea Lui) dar care nu au trăit nici pocăința și nici întoarcerea adevărată la Dumnezeu. *O simplă alipire de unele orînduiri creștine NU are valoare* înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să primești prin credință sinceră pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Numai așa poți fi împăcat cu Dumnezeu și astfel să ai viața veșnică. Ce puțin se gîndesc oamenii la lucrul acesta, mergînd cu pași repezi spre o judecată inevitabilă, deoarece nu numai că au păcătuit, dar trec cu atîta indiferență peste dragostea Domnului Isus pe care a arătat-o pe cruce.

Dumnezeu crează omului posibilitatea de a fi mîntuit. În Cuvîntul Său citim: „Cine *VREA* poate să vină să ia apă fără plată.“ De-ar asculta cît mai mulți glasul harului de azi pentru a se hotărî și pentru a păși pe calea mîntuirii.

În sec. al treilea, Ciprian, arhiepiscop al Cartaginei îi scria prietenului său Donatus: „Lumea aceasta este rea, neînchipuit de rea! Dar în mijlocul ei am descoperit niște oameni liniștiți și sfinți, care au aflat un mare secret. Ei sînt stăpîni pe sufletele lor. Ei sînt creștini.“ Ești și tu un astfel de creștin?

Poporul se risipea și o strîngea, mana, o măcina la rîșniță, sau o pisa într-o piuă; o fierbea în oală, și făcea turte din ea, și gustul ei era ca al unei turte cu untdelemn.

Num. 11,8.

Zi de zi, în afară de sabbat, israeliții culegeau mana. Ei nu duceau lipsă de nimic. Aproape doi ani Dumnezeu i-a ocrotit și le-a dat tot ce le trebuia, dar totuși ei plîngeau și poșteau din nou după carne. „Nu mai este nimic“ au spus ei, „ochii noștri nu văd decît mana aceasta.“ (vers. 6). Mana cu însușirile și gustul ei nu le mai satisfăcea dorințele. De aceea s-au apucat s-o transforme. Această transformare care se făcea prin măcinare, pisare, fierbere sau prin prăjire, se făcea pentru a da hranei alt gust. Cînd și-a pierdut gustul ei de turtă cu miere cum a dat-o Dumnezeu, mana prelucrată a primit gust de turtă cu untdelemn, dar totodată prin încălzire a pierdut vitaminele pe care le conținea ceea ce deschidea drum anumitor boli deoarece alimentul nu mai avea valoarea nutritivă dinainte.

Nu se întîmplă la fel și în zilele noastre în ce privește Cuvîntul lui Dumnezeu? Cîte gînduri și idei omenеști abat azi de la calea cea dreaptă și sigură a Cuvîntului Sfînt! Chiar și scindările (grupările) cele multe care se găsesc între copiii lui Dumnezeu nu sînt oare o mărturie în plus pentru acest lucru? Oare aceste „avita-minoze“ prin care multe adevăruri nu se cunosc sau nu se aplică în practică nu sînt la fel ca și cele din poporul Israel?

Dumnezeu să ne ajute să păstrăm Sfîntul Cuvînt așa cum ni l-a dat El! Să veghem și să nu ne facem răspunzători de călcarea Cuvîntului lui Dumnezeu așa cum au făcut israeliții. Dumnezeu se poartă cu noi ca și cu niște fii „căci Dumnezeu educă (pedepsește) pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește. *Suferiți educarea* (sau creșterea): Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci, care este fiul pe care nu-l educă tatăl?“ (Evrei 12.6-7).

5 MAI

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.

1.Ioan 2,15.

Cred că toți știm pilda fiului risipitor dela Luca 15. Acolo găsim un chip minunat a iubirii lui Dumnezeu față de noi și a felului cum El se îngrijește de păcătoși, cum îi caută ca să se întâlnească cu ei. Pentru fiul totul este gata.

Pentru el a luat sfârșit vremea când era în zdrențe, s-a pus capăt foametei. Partea lui sînt acum cea mai bună haină din casă, inelul -pecetea tatălui, încălțăminte în picioare și dragostea tatălui. Putem să ne închipuim acum starea fiului.

Să ne imaginăm că în aceste momente de mare bucurie, ar veni un sol de la stăpînul unde fiul a fost păzitor al porcilor și ar spune: „Iată că vin cu pași uriași după tine, deoarece stăpînul meu m-a trimis să-ți spun că-i pare foarte rău de purtarea lui aspră față de tine și te roagă să vii înapoi unde vei ocupa locul de frunte între slujitori. Vino te rog înapoi!“ Sau să ne imaginăm că unul din prietenii cu care a risipit banii îl va chema la o viață destrăbălată, dar de data aceasta pe cheltuiala prietenului.

Ce credeți că va face fiul? Va accepta sau îi va da pe ușă afară?

Cum ne comportăm noi față de căpetenia acestei lumi care vrea din nou să ne hrănească cu roșcovele ei? Oare mai suspinăm și noi, după ce am fost răscumpărați prin scumpul sînge a lui Hristos, după „oalele de carne ale egiptenilor“? *Ce trist și rușinos* ar fi acest lucru!

Să nu facem cum a făcut Dima care din „dragoste pentru lumea aceasta“ și-a părăsit slujba.

Ceea ce numesc oamenii religie se îmbracă în zilele noastre cu farmecele cele mai puternice. Aruncînd grosolăniile Evului Mediu, ea cheamă în ajutorul ei mijloacele unui gust ales, ale unui veac cu o cultură înaintată. Aceasta nu este altceva decît religia lumii.

Iată că voi face să vă ploaie pîine din ceruri. Poporul va ieși afară, și va strînge, cît îi trebuie pentru fiecare zi, . . . Și casa lui Israel a numit hrana aceasta „mana“. Ea semăna cu bobul de coriandru; era albă, și avea un gust de turtă cu miere.

Exod. 16,4.31.

Dumnezeu a salvat pe poporul Israel din robia egipteană. Sîngele mielului i-a salvat de judecată. Dar foarte repede după trecerea prin Marea Roșie în ale cărei valuri și-au găsit sfîrșitul dușmanii, se arată nemulțumirea lor în gîndul la oalele cu carne din Egipt. Dar Dumnezeu a purtat poporul cu deplină răbdare, dîndu-i pentru întreaga călătorie pîine și carne. Din ceruri a lăsat să plouă pîine. Israelii nu au cunoscut-o și s-au întreat unii pe alții: „Man hu?“ care se traduce: „Ce este aceasta?“ Vitaminele necesare corpului omenesc pentru creștere și dezvoltare, sînt cunoscute de Dumnezeu mai bine decît ar putea cunoaște cel mai iscusit om. Și credeți că nu conținea mana aceasta vitaminele necesare vieții?

La fel a făcut Dumnezeu cu toți cei pe care ne-a scăpat din robia satanei, prin sîngele Domnului Isus: ne-a dat pentru călătoria prin pustie, pîinea cerească, CUVÎNTUL SĂU. Gustul pîinii cerești pentru Israel era ca turta cu miere. Ieremia a spus: „Cînd am primit cuvintele Tale și le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.“ (Ier. 15.16). Apostolul Petru îi îndeamnă pe credincioși în I Petru 2.2: „și ca niște prunci născuți de curînd să doriți laptele duhovnicesc și curat“ (adică Cuvîntul lui Dumnezeu). Pîinea vieții este Domnul Isus și El cere ca noi să-L iubim, să ne hrănim cu El și să ne bucurăm de dragostea Lui. Întradevăr Cuvîntul Său este un mărgăritar de mare preț pe calea prin pustie. De-ar rămîne Cuvîntul Său în inimile noastre tot timpul la loc de frunte.

Binecuvîntarea stă în legătură cu ASCULTAREA, blestemul în legătură cu neascultarea.

7 MAI

Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la DOMNUL.

Ps. 22,27.

Ce binecuvîntate și mărețe sînt consecințele lucrării Domnului Hristos. Harul lui Dumnezeu s-a descoperit în El pe deplin pentru a mîntui pe toți oamenii care cred în El. Prima dată este Adunarea lui Dumnezeu „care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său“ (Fapte 20.28). „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea.“ Este mireasa Mielului și prin caracterul ei sînt inițiate cele mai strînse legături cu El și aceasta pentru vecii vecilor. Dar și poporul Israel care a rupt legămîntul dintîi va putea găsi în sîngele „noului legămînt“ har și iertare. Abia atunci va ocupa locul binecuvîntărilor seminței lui Abraham pe acest pămînt. Dar Împărăția de o mie de ani nu se va rezuma numai la poporul Israel, ci Domnul se va întoarce către toate popoarele. „Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul, toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta.“ (vers. 27).

Ce minunat va fi cînd toate marginile pământului Îl vor cunoaște și Îl vor slăvi, aici unde odinioară a fost lepădat. El va birui și va stăpîni: „Toți cei puternici de pe pămînt vor mîncă și se vor închina și ei; înaintea Lui se vor pleca toți cei ce se pogoară în țărîină, cei ce nu pot să-și păstreze viața“ (vers. 29). Toți Îl vor slăvi și Îl vor recunoaște „căci Domnul este Împăratul“ și El a făcut toate aceste lucruri.

„Dar după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat va vedea o sămîntă de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui, va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici.“

(Isaia 53.10-12)

Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s-a așezat în mijlocul lor. Luc. 22,55.

Petru ședea în mijlocul dușmanilor Domnului Isus și se încălzea la focul pe care l-au aprins ei. Această istorisire este scrisă pentru avertizarea noastră. Domnul Hristos Îl roagă pe Tatăl: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.“ (Ioan 17.15). În Psalmul 145.20 noi citim: „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc.“

Pentru aceasta e nevoie să fim în prezența lui Dumnezeu și să umblăm în dragostea Lui. Noi sîntem mereu în atingere cu oamenii din lume, fie la serviciul nostru, fie în casă sau în altă parte, și este foarte important decă în relațiile cu ei ne deosebim printr-un caracter înalt și sfînt.

Dacă, de exemplu sîntem invitați într-o familie la masă, atunci plecăm capul ca să mulțumim Domnului pentru darurile primite de la El? Putem să-I mulțumim oriunde și pentru orice ne-a dat El? Ce trist dacă acest lucru nu se face din cauza fricii sau a rușinii față de oameni.

Avem o nevoie imperioasă să ne îmbărbătăm, să ne înștiințăm despre feluritele primejdii care se nasc din viclenia și lucrarea satanei și care se arată mai ales în ultima vreme. De-am fi tot timpul în rugăciune cu psalmistul care se roagă stăruitor: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșerte, înviorează-mă în calea Ta!“ (Psalm 119 37).

Să ocolim casele și căminele vecinilor noștri unde Numele Domnului Isus nu este slăvit. Chiar și cei mai apropiați cunoscuți ai noștrii pot să ne aducă primejdii pentru noi și copiii noștrii, cînd cei cu care ne întîlnim nu cunosc frica de Domnul. Este mai bine singuratic dar în comuniune cu Domnul, decît să fim prieteni cu lumea.

Cu cît legătura mea cu Tatăl va fi mai adîncă, cu atît voi ști mai bine ce este lumea. Acesta este felul lui Dumnezeu de a învăța. Cu cît vă veți bucura de dragostea Tatălui, cu atît vă veți depărta de lume.

Trăsătura aceasta „puțină putere“ era unul din semnele de recunoaștere care se găsea în adunarea din Filadelfia. Această puțină putere stătea în totală contradicție cu ceea ce se găsea în adunarea din Laodicea. În Laodicea găsim laude ale firii pămîntești: fiecare se credea puternic în sinea lui. *Ce stare tristă!*

În Filadelfia găsim trăsături care plac lui Dumnezeu și care deosebesc rămășița credincioasă a creștinilor, în timpul de azi al decăderii de la adevărata credință. (Iuda 3).

Dacă avem cunoștința că *avem* „puțină putere“ aceasta nu este o scuză ca să trăim în indiferența și lînchezala zilelor noastre. Această „puțină putere“ este tot o judecată a lui Dumnezeu pentru că nu am rămas statornici. Cei credincioși cu adevărat știu că au puțină putere dar aceasta îi face dependenți de Domnul și Cuvîntul Său. Dacă există o astfel de gîndire în adunare, starea este bună.

Față de dezbinările care sînt în creștinism și față de cultul personalității care a cuprins pe mulți creștini noi ne manifestăm tristețea, dar vrem să stăm în starea filadelfiană ținîndu-ne strîns de ceea ce a fost la început și nu vrem cu niciun chip să înfrumusețăm strîngerile noastre laolaltă așa cum ar fi gata firea pămîntească să ne dicteze. Fiecare personalitate și independență este în contradicție cu ceea ce Domnul a găsit în Filadelfia. Se poate întîmpla ca cei care vor să meargă pe cale cu seriozitate în supunere și smerenie după Cuvîntul lui Dumnezeu, să fie numiți de ceilalți că sînt mîndri și că vor să se înalțe mai presus, dar este foarte important dacă Dumnezeu nu găsește aceste păcate în viața lor. (1 Petru 4.12-16). Și lui Ghedeon i-a fost spus: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai“ De aceea și noi să mergem calea după Scriptură în cunoștința că nu putem *nimic*, dar Domnul poate *totul*. A păstra Cuvîntul răbdării Sale și Numele Său să fie dorința inimii noastre. El vine în curînd.

Moise a zis lui DUMNEZEU: Cine sînt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?

Exod. 3,11.

Dumnezeu a hotărît să scoată poporul Său din Egipt. Acum, după ce l-a pregătit pe Moise 40 de ani în pustie, îi încredințează lui această lucrare. Moise nu a mai avut nici o încredere în persoana sa. În urmă cu 40 de ani, cînd nu a avut nici o însărcinare din partea lui Dumnezeu s-a bizuit pe propria lui putere și a fost biruit; frații săi nu l-au înțeles, a fost numit tâlhar și a trebuit să fugă. Dumnezeu l-a luat în școala Sa și după 40 de ani de creștere ca păstor în pustie, Dumnezeu a putut să-i arate că nu mai are voință proprie și că poate fi folosit ca o unealtă în mîna Sa. Dar cînd Dumnezeu îl însărcinează cu o lucrare, Moise vede numai lipsa lui de putere și trece cu vederea că harul Celui Atotputernic poate *totul*. Dumnezeu îi vine în ajutor. Devotamentul pentru Dumnezeu este temelia pentru orice cale binecuvîntată. Moise a ales mai bine ocară lui Hristos decît bogățiile Egiptului și mai bine a suferit cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. Dar atunci încă nu știa că omul în sinea lui nu este vrednic de nimic, că nu este capabil să facă o lucrare așa cum vrea Dumnezeu. Să învățăm și din viața lui Moise că puterea, înțelepciunea și lumina vin de la Domnul nostru și *numai* de la El. Abia atunci vom începe să facem experiențe prețioase și vom fi păziți de înfrîngeri rușinoase. Abia atunci vom putea gusta din izvorul nesecat de bucurii, de mîngîiere, de putere, de har și dragoste. Atunci putem birui cînd alții nu ne înțeleg, dacă alții nu ne iubesc noi să-i putem iubi, iar dacă unii nu înțeleg adevărul noi vom avea putere să le destăinuim adevărul Domnului și al Adunării Sale.

Cine pășește în public ca să slujească lui Dumnezeu are nevoie mai întîi să trăiască un timp SINGUR cu Dumnezeu. Trebuie să treacă printr-o școală bogată în experiențe, altfel va fi numai un om de vorbe.

Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Isus. Isus S-a întors; și când i-a văzut că merg după El, le-a zis: Ce căutați? Ioan 1,37.38.

Erau doi ucenici a lui Ioan Botezătorul care, impresionați de cuvintele rostite de învățătorul lor: „Iată Mielul lui Dumnezeu“ L-au urmat pe Isus. Pe când ei se apropiau de Domnul, El îi întreabă: „Ce căutați?“ Ei au răspuns: „Rabi unde locuiești?“ Inimile lor au fost cucerite și de atunci numai comuniunea cu El, șederea în apropierea Lui a putut să le dea pace. „Veniți de vedeți“ le-a zis Domnul, plin de bucurie. Și ei au venit și au văzut unde ședea și din ziua aceea au rămas cu El.

Stimate cititor, tu *ce cauți?*

Vrei să fii și tu acolo unde locuiește Isus? Atunci, vino și vezi! Acum El este sus, la dreapta Tatălui, încununat cu cinste și slavă. De aceea Cuvîntul ne spune: „să umblați (să căutați cu înflăcărare) după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.“ (Col. 3.1). Dar El poate fi găsit și acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Său. El poate fi găsit în orice om a cărui inimă bate pentru El: la cei ce vorbesc de El, la cei ce au bucuria lor ÎN EL. Locul reședinței Sale era ascuns pentru lume. La fel și astăzi acest loc este ascuns pentru lume, dar ai Săi îl știu, îl cunosc și vorbesc de el. Așa cum El era atunci centrul și locul tuturor inimilor creștine, tot la fel vrea să fie și astăzi. El îi cheamă pe toți cu același glas: „Veniți și vedeți.“ În curînd însă, vor răsuna iarăși aceste cuvinte dar în alt sens. El va chema pe toți răscumpărații Săi în casa Tatălui și atunci ei vor vedea veșnica Lui slavă, acolo unde locuiește El, din veșnicie în veșnicie. Suflete drag, nu vrei și tu să-ți ocupi locul tău în casa Tatălui? Gîndește-te și alege chiar acum.

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele.“ (F. Ap. 3 19).

Dacă voește cineva să vină după Mine;. . . . .să Mă urmeze. Luc. 9,23.

Un ghid al alpiniștilor a spus: „Dacă vrei să cucerești Alpii trebuie să respecti următoarele: Mai întâi de toate ia-ți un ghid experimentat, după aceea lasă-te călăuzit în toate de el fără nici o reținere și procedează întocmai cum îți spune el. Calcă pe urmele lui, oprește-te atunci când se oprește el, pornește când ghidul este în fața ta.“

Oare nu este acesta un sfat bun pentru toți care vor să cucerească țara slavei? Sînt multe terenuri alunecoase și multe prăpăstii pe această cale, dar conducătorul nostru este Domnul Isus și El cunoaște toate aceste primejdii, care caută să ne doboare. El Însuși poate să ne păzească de orice cădere. Dacă noi Îl urmăm pas cu pas, atunci putem fi în siguranță pe calea aceasta, care duce în țara slavei promisă de Domnul, tuturor celor care îl urmează.

Multe din catastrofele din munți se întîmplă din cauză că excursioniștii nu merg după ghid, nu respectă întocmai instrucțiunile sau nu ascultă sfatul lui vroidnd să cucerească muntele după bunul lor plac. Oare nu tot la fel se întîmplă și pe calea credinței? Dacă nu-L urmezi pe Domnul Isus și dacă nu calci pe urmele Lui, atunci nu poți să ți pas cu El și rămîi pe drum.

Scumpul meu cititor, ai tu „ghidul“ pentru această cale care e atît de primejdioasă? Există numai un SINGUR „ghid“ care poate să te ducă pe culmile cerești și acesta este Domnul Isus Hristos. El cunoaște bine calea, căci El a venit din *slava* cerului pe acest pămînt și de aici, de jos după lucrarea de pe Golgota, S-a înălțat iarăși în cer. Acestui „ghid“ poți să te predai fără nici o reținere, căci El te conduce cu siguranță la țintă. Pentru aceasta trebuie să-l urmezi. Pornește chiar *acum* pe Calea vieții.

Fiecare om trebuie să aleagă între cele două căi: calea omului și calea lui Dumnezeu. Prima este a eforturilor disperate pentru mîntuire, a doua este a iertării prin credință. Pe care din ele vrei să mergi?

DOAMNE, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.

Ioan 21,17.

Înainte de căderea lui, Petru a vorbit foarte sigur despre el către Domnul: „Doamne cu Tine sînt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.“ (Luca 22.33). Dar acum, după căderea sa, a recunoscut că într-un om care a făcut ca el nu poate exista iubire pentru Isus. El a renunțat la înălțimea încrederii în sine însuși în așa măsură încît nu mai are încredere în inima sa ca să mai vorbească despre dragostea lui pentru Marele Păstor. De aceea a și răspuns Domnului în acest mod: „Tu toate le știi; știi că te iubesc.“ Cu alte cuvinte: „Doamne, Tu știi dacă există dragoste adevărată în inima mea.“ O, ce judecată lăuntrică trebuie să fi fost la Petru. Aceasta a fost clipa despre care spunea Domnul Isus „Și după ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi.“ (Luca 22.32). Acum îl poate folosi Domnul pe Petru pentru a păzi oițele Lui. Pe un Petru care era plin de idei și inițiative personale, Domnul trebuia să-l lase să meargă pe drumul propriu pînă cînd s-a smerit, dar unui Petru care s-a smerit și care nu mai avea încredere în el însuși, Domnul putea să-i dea în primire răspunderea creșterii turmei. Petru a fost făcut în stare să primească și să facă voia lui Dumnezeu.

De fapt, astfel se prezintă situația în orice lucru cu privire la Domnul nostru. Dacă mai avem un gînd de slavă despre noi înșine înseamnă că nu ne încredem complet în Cuvîntul lui Dumnezeu, la fel ca Petru care nu a ascultat de avertizarea Domnului Isus. În *toate* lucrurile cerești numai UNUL SINGUR are conducerea și acesta este DOMNUL și NU slujitorul Lui. O, de-am fi toți convinși de acest lucru. Atunci nu ar mai fi nici o lucrare din inițiativă proprie ci toate s-ar face sub călăuzirea Duhului Sfînt, spre slava Marelui nostru Păstor.

Cine ajunge să aibă între oameni o stare care întrece măsura creșterii lui în ascuns cu Dumnezeu, trebuie să tremure, gîndindu-se la soarta care-l așteaptă, căci nu va izbuti în mărturia pe care o dă între oameni.

Aceste cuvinte stau în strînsă legătură cu versetul anterior: „Da, Tu M-ai scăpat din coarnele bivolului!“ care vorbește în chip profetic despre învierea Domnului Isus. În Ioan 20 găsim împlinirea acestei profeții. Cînd a înviat din morți Domnul Isus a vestit Numele lui Dumnezeu, care învie și morții. Cînd S-a întîlnit cu Maria Magdalena a spus către ea: „Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.“ (Ioan 20 17). Niciodată înainte nu a numit pe ucenicii Săi „frați“. A mai spus: „Nu Mă ținea.“ El nu avea în vedere acțiunea zidirii Împărăției. Aceasta o va face mai tîrziu. Dar avea în plan ceva mult mai mareț. A vrut să se înalțe la Tatăl Său și acum șade la dreapta, ca Acela care a proslăvit pe Dumnezeu în ce privește păcatul. El are o îndoită îndreptățire să se afle pe acest loc; mai întii fiindcă este Fiul lui Dumnezeu și apoi fiindcă, El Fiul Omului a efectuat această lucrare. Dreptatea lui Dumnezeu i-a conferit locul „la dreapta mării în ceruri.“ El poate acum prin puterea lucrării Sale efectuate ca Fiu al Omului să unească pe frații Săi cu El Însuși. În dumnezeirea Sa rămîne „singurul născut din Tatăl“ -noi niciodată nu putem să fim înălțați la această stare dumnezeiască. Dar ca Fiul Omului unește pe toți frații Săi cu El. Le dă în fața lui Dumnezeu poziția slăvită de a fi mădularele unei familii dumnezeiești. Credința se bucură de pe acum de această stare minunată, de această legătură care s-a înfăptuit. Cu ochiul credinței îl vedem pe El acolo, la dreapta Tatălui, dar îl simțim zi de zi cu noi îmbărbătîndu-ne cu cuvintele Sale. E minunat acest adevăr, că știm că acolo unde e El sîntem și noi și eu personal și ceea ce îi aparține Lui îmi aparține și mie.

Este nevoie să ne împotrivim nu numai relelor din trecut, dar și stricăciunii din vremea de față, cînd multele abateri ale lumii păgîne au ajuns la maturitate și se împodobesc cu haine creștinești.

Dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău. Prov. 1,33.

Înțelepciunea dumnezeiască vorbește în felul acesta iar credinciosul face bine dacă ascultă glasul ei. Cine o ascultă trebuie să se desprindă de înțelepciunea sa și să se încredințeze (să se supună) înțelepciunii lui Dumnezeu care ne este revelată în întregime în Cuvîntul Său. Peste toată neliniștea și frământarea acestei lumi stă Dumnezeu nostru Atotputernic. El se uită la noi, ne păzește și ne ocrotește în toate împrejurările noastre. El ordonează fiecare situație la momentul potrivit. El nu a spus că nu ne vor mai atinge dureri, dar la El se găsește puterea, pentru ca prin credință, să le biruim în așa fel încît fiecare întristare și necaz să conțină o comoară ascunsă pentru omul nostru lăuntric. Siguranța înțelepciunii de care vorbește textul nostru nu se referă la scăparea fără excepție de orice primejdie trupească. Siguranța, pacea și liniștea inimii sînt în directă legătură cu „pacea LUI Dumnezeu.“

„De altă parte, știm că *toate* lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sînt chemați după planul Său.“ (Rom. 8.28). Chiar dacă răul ar veni peste noi ca un val copleșitor și chiar dacă și-ar concentra înzecit forțele, Stîncă pe care stau copiii lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată clintită. Ei pot să fie siguri, deoarece siguranța lor este dată de dragostea atotbiruitoare asupra tuturor puterilor și instrumentelor folosite de satana.

„Și cînd se rup temelțiile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit? Domnul este în Templul Lui cel sfînt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri“ (Ps. 11.3-4).

Oare se poate zdruncina scaunul de domnie al lui Dumnezeu prin ceva de pe pămînt? *Niciodată!*

Sîntem porniți să ne depărtăm mereu de la mărturia lămurită a Cuvîntului. Sîntem gata să primim păreri fără să le cercetăm. Să ascultăm mai mult de Cuvînt și vom fi păziți de orice rău.

BUCURAȚI-VĂ TOTDEAUNA ÎN DOMNUL!

Fil. 4.4.

Cînd binecuvîntatul apostol Pavel a scris această epistolă se găsea în închisoarea din Roma, loc de unde, în mod firesc nu se putea scrie despre bucurie. Dar Domnul a fost cu el, și în felul acesta inima lui era plină de bucurie.

Este mult mai ușor în zilele de fericire și bunăstare să ne bucurăm ÎN Domnul ca în zilele de mare necaz, căci necazurile ne alipesc mai mult de El. Este mai primejdios pentru noi dacă nu trecem prin necazuri decît atunci cînd avem parte de ele. Bucuria ÎN Domnul este și îndepărtarea de sub influența și de sub puterea lucrurilor pămîntești. Noi nu trebuie să ne încredem în ajutorul lucrurilor din lume. Să nu ne bazăm pe ele. Dacă sîntem sinceri, vedem uneori că ne-am bazat pe astfel de lucruri; și din această pricină, Dumnezeu a luat aceste lucruri de la noi, ca să ne învețe că trebuie să ne bazăm NUMAI pe El SINGUR. De aceea prea iubiților, să nu ne mai bazăm pe lucrurile vizuale care ne înconjoară și să nu ne mai lăsăm ispitiți de ele!

Bucuria se mărește cu cît inima trebuie să treacă prin necazuri și încercări. Noi cunoaștem pe „Păstorul cel Bun“ și milostenia Lui care totdeauna are pentru noi pășuni verzi și ape de odihnă. Și chiar dacă ar fi să pierd legătura cu turma, tot El este Acela care îmi readuce sufletul înapoi. Dacă trebuie să stau în fața morții, iarăși nu mă tem căci El este cu mine. Dacă mă înconjoară dușmani uriași pot să spun: „El îmi întinde o masă înaintea lor!“ Domnul Însuși mă călăuzește prin *TOATE* necazurile și încercările și astfel voi putea spune: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului pînă la sfîrșitul zilelor mele.“

(Psalmul 23.6).

Credinciosul are pe Domnul Isus și puterea sîngelui Său nu-i va lipsi niciodată. Domnul va aduna și va pune în siguranță pe vecie pe toți răscumpărații Săi. Aceasta generează în toți credincioșii o mare bucurie. Tu o ai?

Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?

Luc. 13,7.

Aici este vorba de un smochin neroditor. Ce pildă tristă ne înfățișează un pom înalt, frumos, cu multe frunze, dar fără roade! Ce rost mai are un astfel de smochin? Niciunul. Dimpotrivă ocupă zadarnic locul unui pom bun, încurcându-i și pe ceilalți în creștere. Vierul respectiv în a cărui vie se găsea pomul avea multă răbdare. Trei ani veneau la rînd și el căuta roade. La fel și Domnul Isus, trei ani la rînd a slujit zi de zi în mijlocul poporului Său Israel în har, dragoste și răbdare, mărturisind prin semne și minuni că El este Mesia, dar a fost lepădat. Israel a fost neroditor și Dumnezeu a orînduit judecata pentru acest popor. Dar vierul a cerut încă un an de îndurare pentru acest popor. Și această osteneală a fost însă în zadar, poporul împotrivindu-se dragostei dumnezeiești. Ca urmare Ierusalimul a fost distrus, iar Israel a fost lepădat ca popor a lui Dumnezeu.

Din ziua Cincizecimii, Dumnezeu se îngrijește de un alt popor; adică de neamuri. Este cutremurător faptul că multora dintre neamuri care se cred poporul lui Dumnezeu ales, trebuie să li se spună: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort.“ (Apoc 3.1). Milioane de creștini au numai numele de creștini și se mulțumesc numai cu o credință exterioară dar nu au o lucrare a lui Isus în lăuntrul lor, și niciodată nu sînt pregătiți să facă pasul adevăratei credințe prin pocăință și cu atît mai puțin să fie folositori Domnului Isus în lucrarea Sa. Ce înveți tu, stimat cititor, din toate acestea? Ești tu de folos Marelui Mîntuitor? Sau trebuie să te cutremure versetul: „Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba.“

Ritualismul, necredința, și credința deșartă se răspîndesc mereu în jurul nostru. În ce situație te afli, cititorule? „Socotiți-vă morți“ față de aceste ispite religioase și despărțiți de orice sectă să ne alipim cu toată tăria de Adunarea lui Dumnezeu a cărei UNIC CONDUCĂTOR este Isus.

Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului. Luc. 17,26.

Unii caută să explice că înainte de a se arăta Fiul Omului în văzduh va îmbrăca pământul de la un pol la altul cu haina frumoasă a dreptății. Ei caută să învețe că va veni o împărăție a dreptății și a păcii ca rezultat al luptei oamenilor pentru colaborare. Dar versetul nostru de azi pune capăt unei astfel de idei și de ideal. Cum era în zilele lui Noe? Acoperirea dreptatea pământul atunci, cum acoperă apa fundul mării? Oare dreptatea lui Dumnezeu cîrmuia pământul? Oare a fost atunci înzestrat pământul cu recunoașterea lui Dumnezeu?

Răspunsul Scripturii este astfel: „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.“ (Genesa 6.11-12). „Tot așa va fi și în ziua cînd se va arăta Fiul Omului.“ (Luca 17.30). Cît de clar este acest adevăr! Omenirea merge în mod inevitabil spre destrămarea iar civilizația și tehnica nu au posibilitatea de a îmbunătății inima omului. Anticrist se va arăta cu putere dîndu-i-se proslăviri. Credinciosul așteaptă mai întîi pe Domnul Isus din cer pentru slavă. Prin venirea Sa propovăduiește întregii lumi necesitatea pregătirii pentru lucrurile din urmă. Îndurarea lui Dumnezeu este mîntuire și de aceea El mai așteaptă ca și în zilele lui Noe. La fel cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi în zilele noastre pînă cînd se va auzi: „Apoi Domnul a închis ușa după el.“ (Gen. 7.16). Ca să scapi de judecată și să primești viața veșnică, VINO AZI la Isus căci El singur poate mîntui.

Albert Einstein a spus: „Religia mea constă din umila admirație a nemărginitului Spirit superior, care se revelează pe Sine în amănuntele neînsemnate pe care noi sîntem în stare să le pricepem cu mintea noastră slabă, neputincioasă. Adîncă convingere a prezenței unei Forțe superioare în Univers formează ideia mea despre Dumnezeu.“

Fiindcă și HRISTOS a suferit pentru voi, ... Cînd era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și cînd era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

1. Pet. 2,21-23.

O asistentă de la un spital s-a plîns unui credincios, că pacienții sînt nemulțumiți de ea și ca urmare o tratează foarte rău. El i-a răspuns: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru această situație.“ „Cum credeți că aş putea face aceasta?“ a întrebat asistenta. „Dacă transportați un vas plin cu un lichid și vă atinge cineva s-ar putea să se verse conținutul. Dacă noi sîntem atinși de cineva, întristați, batjocoriți; . . .atunci se va vărsa ceea ce este în noi. Dacă sîntem plini de dragostea Domnului Isus vom arăta în orice împrejurare caracterele Domnului Isus.“

Ce chip minunat și desăvîrșit este Domnul nostru Isus Hristos! El a fost batjocorit dar nu batjocorea pe nimeni. El a suferit dar nu amenința. El Însuși S-a predat Celui ce judeca drept. Ca să fim urmașii Lui trebuie să ne ghidăm după chipul Său și să-l imprimăm adînc în inimile noastre. Poate în diferite acțiuni ne putem stăpîni într-o formă conștientă, dar poate încleștăm pumnii în buzunare sau strîngem din dinți. O, de-am arăta chipul minunat al Domnului Isus și caracterul Său în împrejurul nostru, ca oamenii să vadă ceea ce este nou în noi. Aceasta o să aducă mai multe roade decît o frumoasă predică scrisă ori citită. „Cînd sîntem ocăriți binecuvîntăm, cînd sîntem prigonii, răbdăm, cînd sîntem vorbiți de rău ne rugăm.“ (1 Cor. 4.12-13).

Păziți-vă inima cu toată sîrguința! Păziți-vă de orice influență religioasă falsă, de orice formalism! Țineți seama că trăiți într-o lume a cărei atmosferă este ucigătoare pentru viața duhovnicească. Cu o pătrundere infernală, formată prin cunoașterea inimii omenești, în timp de mai bine de șase mii de ani vrăjmașul și-a întins în jurul vostru mrejele și numai o legătură neîntreruptă cu Dumnezeu vă poate păzi.

DUMNEZEU este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în **DUMNEZEU**, și **DUMNEZEU** rămîne în el.
1. Ioan 4,16.

Este un mărgăritar de mare preț pentru orice suflet care a putut să recunoască pe Dumnezeu în postura Sa de dragoste. Noi eram pierduți și fără nici o nădejde, eram morți în păcate și nelegiuiri. Aceasta era starea noastră naturală, așa cum citim în Efeseni 2. Nu aveam nici cea mai mică înclinație spre Dumnezeu. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit pe cînd eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împrenauă cu Hristos, prin har sînteți mîntuiți.“ (Efes. 2.4-5). Îndurarea, dragostea și harul ne întîmpinau pe cînd noi eram în starea amintită. Nu ar trebui să ne copleșească această dragoste? Dacă acest act măreț ne stă în față și în adîncă mulțumire ia locul de frunte în inima noastră, atunci rămînem în dragoste, ÎN Dumnezeu Însuși. În practică nu există o binecuvîntare mai mare decît să ne odihnim în această măreață dragoste. În felul acesta va fi proslăvit Dumnezeu prin noi și în noi. Binecuvîntările prezenței lui Dumnezeu vor fi puse în practică acolo unde dragostea Lui va fi recunoscută și savurată în întreaga viață de credință.

Cîtă odihnă, cîtă mîngîiere și cîtă bucurie avem, cînd știm și ne gîndim că Făcătorul lumii, Acela care o ține, ne iubește veșnic sufletele, ne iubește în totul. Ochiul lui veghează necurmat asupra noastră, inima Lui e totdeauna îndreptată spre noi și El a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre trupești și duhovnicești! Noi avem totul deplin ÎN Hristos. El este, ca să zicem așa, cămara de lucruri scumpe a cerului și magazia lui Dumnezeu pentru noi. Să nu-i rănim dar inima iubitoare și să nu-i necinstim slăvitul Nume întorcîndu-ne fața de la El! Să rămînem cît mai aproape de izvor, să rămînem în dragostea Lui.

TATĂ, izbăvește-Mă din ceasul acesta!

Ioan 12,27.

Ca omul să fie mîntuit a trebuit ca Hristos să stea în locul omului înaintea lui Dumnezeu. Și din această pricină, Dumnezeu a trebuit să-L părăsească pe Domnul Isus. Numai așa putea omul păcătos să fie mîntuit iar păcatele să-i fie îndepărtate. Acest lucru îl putem înțelege mai bine din strigătul Domnului: „Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta.“ Cît de mari au fost suferințele Domnului din partea oamenilor, totuș nu L-au făcut să scoată un astfel de strigăt. Era în acest strigăt suferința din partea lui Dumnezeu pentru omul încărcat de păcate și aceasta stătea în fața sufletului Său. Domnul Isus a trebuit să fie în „coarnele bivolului“ deoarece a vrut să fie Salvatorul și Mijlocitorul omului în fața lui Dumnezeu. Inima omului era în dușmănie cu Dumnezeu și pe acest om, Domnul trebuia să-l înlocuiască în fața judecării Lui.

La fel auzim și strigătul: „Scapă-Mă din gura leului!“ **DA**, putem să mulțumim Domnului căci după ce a trecut dincolo de moarte, putea să spună: „Da, Tu m-ai izbăvit din coarnele bivolului.“ **Lucrarea era desăvîrșită! TOT** ce era împotriva omului a fost lămurit. Înlocuitorul nostru a suportat mînia lui Dumnezeu, a băut paharul amar, a suportat crucea. El a fost Cel ce a suferit și noi sîntem aceia care tragem foloasele. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută. **TOATE** cerințele ei sînt îndeplinite, de aceea noi, cei ce credem, sîntem slobozi. Pecetea a fost ruptă, epistola a fost deschisă și citită iar păcatele noastre au fost aruncate în marea uitării. Dreptatea dumnezeiască nu mai are nici un fel de cerințe și pe temeiul dreptății, Dumnezeu poate să se apropie de cei ce erau păcătoși odinioară. Dumnezeu poate dărui oricui darul fără plată a Fiului Său cel Sfînt. Oricui poate să-i ierte păcatele, să-l facă fericit și să-i dea viața veșnică pe calea cea dreaptă a credinței în Isus cel răstignit de oameni, dar înviat în puterea Sa și a Tatălui.

În Domnul Hristos toți care cred găsesc TOTUL DEPLIN!

El (David) a domnit acolo șapte ani și șase luni, iar la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani. 1. Cron. 3,4.

Hebronul care este la o depărtare de vreo patruzeci de km. de Ierusalim este astăzi sub stăpânire musulmană. Aici se găsește peștera Macpela în ogorul lui Efron unde au fost înmormântați Avraam, Isaac și Iacov. Hebronul este locul morții. Acolo a început domnia lui David, așa cum ne amintește textul nostru de azi. Marea majoritate a poporului nu l-a recunoscut în timpul acela ca împărat deși a fost uns de proorocul Samuel. Numai unii credincioși s-au strâns în jurul său. Dar a venit și ziua în care el a intrat victorios în Ierusalim și a fost recunoscut de toți ca stăpîn, conducător de oști, împărat. Toate acestea vorbesc despre Acela cu privire la care David era numai o slabă imagine, la Domnul nostru Isus Hristos. El este Împăratul Împăraților. Acum se află proslăvit în cer și în curînd stăpînirea Lui se va întinde peste tot pămîntul. Acum sînt puțini cei care Îl recunosc. Pentru lume, El este încă Cel Răstignit, Cel lepădat. Jertfa de la cruce este punctul de referință al tuturor binecuvîntărilor Împărăției, la fel cum Hebronul era punctul acesta pentru David. Odinioară Domnul Isus a fost lepădat și înjosit pînă la moarte dar în curînd va fi „Domn al domnilor și Împărat al Împăraților.“ Atunci toți dușmanii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui.

Stimate cititor al acestor rînduri *azi* este încă ziua cînd poți să te HOTĂRĂȘTI pentru Domnul Hristos, ca apoi să și domnești împreună cu El. Dacă nu vrei să te decizi pentru El, atunci vei rămînea mai departe un împotrivor și un lepădător a lui Dumnezeu și al Fiului Său Prea Iubit. În felul acesta vei fi considerat un dușman și astfel vei primi răsplata ca atare.

Toți care slujesc în Adunarea lui Dumnezeu să aibă grijă să propovăduiască Cuvîntul în toată curătenia și simplitatea lui, să-l dea așa cum l-au primit de la Dumnezeu.

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.

Mat. 18,15.

David în Psalmii lui spune: „Iată ce plăcut și ce dulce este să lucuiască frații împreună.“ (Ps. 133.1). Da, ce lucru plăcut este ca, într-o lume plină de ură și pismă, familia lui Dumnezeu să-și ocupe locul ei de dragoste și de curăție. Dar trăind în această lume unde locuiește satana și păcatul, intervin chiar și între credincioși câte o defectiune, câte o greutate. Intențiile satanei de a dezbină inimile și de a distruge mărturia lui Dumnezeu nu ne sînt necunoscute.

De ce însă să discut cu fratele meu care a păcătuit împotriva mea despre lipsurile lui? Ca să câștig pe fratele meu. Pentru a ajunge la țelul acesta, este foarte important să mă deplasez la el și să-l muștru numai între patru ochi. La Domnul Isus avem pilda cea mai bună. Oare nu merge El pe urma fiecărui rătăcit și nu-l caută pînă-l găsește și îl readuce pe cale? „Du-te și muștră-l între tine și el.“ Este foarte interesant că în acest capitol din care e versetul de astăzi se vorbește de osteneala Domnului Isus pentru oaia rătăcită și de bucuria găsirii ei. Prin aceasta El vrea să ne arate ce valoare mare are fiecare oaie din turma Sa. Da, El în dragostea Lui și-a jertfit viața pentru noi. Vedeți ce plini de valoare sîntem în fața Sa? De aceea să ne cufundăm în dragostea Lui și în felul acesta nu vom leza nici vreo oiță din turma Domnului.

Chiar și în vechime Dumnezeu vorbește mult de conlucrare, de părtășie, de unitate: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta, să muștri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui.“ (Lev. 19.17). Astfel de versete găsim multe în Vechiul Testament, dar pentru noi creștinii născuți din nou „legătura frățescă“ să fie la înălțimea la care ne-a chemat Marele nostru Mîntuitor.

Simțămintele omenești sînt foarte șubrede și trebuie să le cercetăm totdeauna foarte deaproape ca să nu ne rătăcim.

Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui HRISTOS. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. 2. Tim. 2,3.4.

Călătorim printr-o lume plină de dușmănie și lipsită de frica de Dumnezeu. Toți cei care vor să trăiască cu evlavie simt dușmănia și mînia acestei lumi. Aceasta a simțit-o în cea mai mare măsură Domnul Isus. A venit în lumea care-I aparținea și care era proprietatea Lui, în sînul poporului Său prea iubit, dar acesta nu L-a primit. El a venit să mîntuiască ce era pierdut. El a vestit cea mai minunată solie de har ce se putea propovădui vreodată și și-a arătat dragostea, puterea și îndurarea la mii și mii, dar oamenii nu s-au liniștit pînă nu L-au răstignit.

În tot timpul istoriei se vede ura înverșunată a omului față de Dumnezeu și Cuvîntul Său. În deosebi cei aleși de Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei și a Cuvîntului Său divin au fost ținta mîniei și prigoanei. Care era viitorul lui Timotei? Fără îndoială că întristări de orice natură. De aceea apostolul îl îmbărbătează ca să nu dezamăgească, ci să fie tare în credință și să sufere întristări împreună cu cei întristați. Ca un slujitor credincios al lui Dumnezeu și ca un ostaș bun al lui Isus Hristos, Timotei trebuia să fie înștiințat de toate necazurile, greutățile și împotrivirile. Este un mare privilegiu să stai în slujba Domnului și să suferi ocara din pricina Numelui Său. Domnul Însuși este gata oricînd să întărească pe slujitorii Lui, dîndu-le îmbărbătarea necesară pentru a nu le scădea moralul și a nu da înapoi din lupta în care s-au înrolat pentru Domnul Isus Hristos. O, Doamne lucrează în continuu prin Duhul Tău ca nădejdea Ta să ne învieze în fiecare zi.

Nu trebuie să încetăm de a stăruii în înfăptuirea a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu -ca Trup al Domnului Isus în cer. Dacă uităm lucrul acesta vom alege una din numeroasele secte din creștinătate. Tristă alegere!

Tu pui înaintea Ta neleguirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse Ps. 90,8.

Acest Psalm este o rugăciune a lui Moise, omul după inima lui Dumnezeu. Pe calea pustiei a putut să cunoască poporul în diferite și multiple lucrări, dar a cunoscut și pe Dumnezeu în slava, dreptatea și harul Său. A fost o cumpănă serioasă la Cades-Baran când poporul întreg a ascultat iscoadele necredincioase. Numai Iosua și Caleb s-au bizuit pe Dumnezeu și pe promisiunile Lui. Poporul a vrut să-l ucidă pe Moise cu pietre și apoi să se întoarcă în Egipt. Moise, slujitorul credincios a îngenunchiat cu fața la pământ mijlocind pentru popor și Dumnezeu l-a auzit. Dar în temeiul conducerii drepte a lui Dumnezeu trebuia să fie distruși toți care au fost necredincioși față de El. Pe baza aceasta Moise spune în Psalmul 90.11 despre această judecată astfel: „Dar cine ia seama la tăria mîniei Tale și la urgia Ta, așa cum se cuvine, să se teamă de Tine?”

Moise nu se înfricoșa. El cunoștea pe Dumnezeu în mila Sa, și se ocupa neobosit pentru popor.

La fel și Domnul nostru mijlocește în fața tronului de har pentru noi. Ca Mare Preot împlinește slujba în Locul Prea Sfînt pentru noi, pentru a găsi har la vreme de nevoie și să fim păziți de cel rău. Ca Mijlocitor Își arată activitatea atunci cînd din neatenție am greșit, El ne iartă ca din nou să fim introduși în părtășie cu Tatăl. El ne cunoaște prea bine și chiar și intențiile noastre și lucrurile ascunse Îi sînt cunoscute și El este interesat să ne aducă în lumina Sa, ca să ne abatem de la rău și să nu cădem într-o stare de mulțumire de noi înșine. El dorește ca să ne vedem starea noastră în lumina Sa și să ne judecăm așa cum ne judecă El. Ce mare este dragostea Sa care nu cunoaște odihna pînă cînd noi nu ne-am predat în totul și deplin!

Religia neadevărată a căutat totdeauna să fie bine văzută în lume. Cînd adevărul a strălucit, lumea l-a disprețuit.

Să nu sameni în ogorul tău două feluri de semințe.

Lev. 19,19.

Este foarte bine și important să știm că prima parte a versetului nostru corespunde vieții noastre aici pe pământ unde e o semănare continuă după care va veni și strângerea roadelor. Nu se poate strînge altceva de pe ogor decît ceea ce s-a semănat. Aceasta să ne dea și mai mult de gîndit în umblarea noastră de toate zilele. *Vine RECOLTA!* Cîte unuia dintre credincioși nu poți să-i negi credincioșia dar totuș multe din lucrurile care le face nu sînt la locul lor. Altul are în afară o purtare ca de credincios, dar în ascuns însămîntează ogorul cu sămînța cea rea a păcatului. Oare nu va rodi sămînța aceasta? Oare nu-l va rușina descoperirea de om bilateral, ca un om jumătate pentru Dumnezeu și jumătate pentru firea păcătoasă? „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce samănă omul aceea va și secera“ chiar dacă secerișul vine mai tîrziu. „Cine seamănă în firea lui pămîntească va secera din firea pămîntească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică.“ (Gal. 6.7-8).

Sămînța aceasta felurită ne mai vorbește și de „temeiuri amestecate.“ Aceasta privește în mod deosebit pe copii lui Dumnezeu. Ei aparțin cu duh, suflet și trup Domnului lor, ei au Duhul Sfînt și Cuvîntul lui Dumnezeu. În Domnul Isus avem oglindite temeierile dumnezeiești după care ne putem ghida viața noastră practică. Cu regrete trebuie să recunoaștem că dușmanul a adus relele lumii în mijlocul multor copii ai lui Dumnezeu. O simplă recunoaștere a acestei realități nu este suficientă. Noi trebuie să avem o poziție clară față de acest amestec subtil de temeieri: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege.“ „...Depărtează-te de oamenii aceștia.“ (2 Tim. 2.19; 3.1-5).

Să nu ne lăsăm robiți de sistemele și sectele acestei lumi. Cerul este patria noastră și acolo este nădejdea noastră. Noi am fost scoși din lume ca să fim lumini în întunec.

Cine este Filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărască oștirea DUMNEZEULUI celui viu?

1. Sam. 17,26.

Timp de 40 de zile Goliat a rostit cuvinte de ocară și prin aceasta s-a văzut cât de neputincios eră poporul Israel în timpul acela. Saul, un om părăsit de Dumnezeu și chinuit de un duh rău era incapabil de a se înfățișa în fața acestui uriaș. Chiar și Ionatan, fiul lui Saul, care odinioară s-a bazat așa de tare pe faptele credinței în Dumnezeu nu a rezistat acestei probe. Totul ducea către disperarea înfrîngerii cînd a venit tînărul David îmbrăcat în puterea Aceluia care avea să zdrobească lăudăroșia vieții filisteanului. Ce credință s-a arătat în el! David recunoaște starea slabă și plină de teamă a oștirii Dumnezeului Celui viu și face din această situație o problemă a lui Dumnezeu și a filisteanului. Aceasta este o mare învățătură pentru noi. Pentru ochiul credinței nici o împrejurare nu poate să înjosească pe poporul lui Dumnezeu. David a înțeles acest lucru. El a recunoscut în bieții lui frați care tremurau înaintea dușmanului, pe aceia cu care Dumnezeu s-a unit și care nu trebuia să fie ocăriți de un filistean netăiat împrejur. Pentru ochiul credinței nu era vorba de armata lui Saul ci de oștirea Dumnezeului Celui viu, care sta sub conducerea Aceluia cu care a străbătut Marea Roșie, pustia cea înfricoșătoare și Iordanul.

Ce puțin este înțeleasă acțiunea credinței atunci cînd starea poporului este decăzută! Aceasta se vede clar în zilele noastre. Calea îngustă și simplă a credinței și dependenței de Dumnezeu este departe de gîndurile și părerile oamenilor. La fel a fost și cu David: cînd a luptat pentru cauza Celui Veșnic a stat singur și a trebuit să suporte ocara celor mai apropiați ai familiei lui. Să ne gîndim totdeauna la ce măreață lucrare am fost ridicați! Nimic nu este mai presus ca lucrarea de aducere a *adorării* Tatălui prin Fiul Său, prin Domnul nostru.

S-a încrezut în DUMNEZEU: să-l scape acum DUMNEZEU, dacă-L iubește. Căci a zis: Eu sînt Fiul lui DUMNEZEU!
Mat. 27,43.

Ce disprețuitor răsună această ocară a fariseilor care o aduceau Domnului Isus cînd era pe cruce. Nu era El Fiul lui Dumnezeu? Acest adevăr a fost demonstrat de El în mare măsură atît prin cuvînt cît și prin lucrări. Dușmănia și lucrarea lor a fost arătată prin lucrările care le făceau. Fariseii credeau că și-au ajuns scopul dacă Îl dau la o parte pe Domnul Hristos. Dar Domnul Isus a mers de bună voie pe această cale, deplin conștient că își dă viața ca să o ia iarăș. „NIMENI nu o ia de la Mine, ci o dau de bună voie. Am putere ca să o dau și am putere ca să o iau iarăș.“ Domnul a adus rugăciuni înaintea Celui care Îl putea scăpa de la moarte. El a fost ascultat dar nu ca să nu moară ci a fost salvat din moarte. Domnul Isus a trebuit să meargă pe drumul morții. Și în felul acesta a fost ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce. Chiar și ultima încercare a lui satan: „Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu dă-te jos de pe cruce“ nu a avut efect asupra Lui. El a luat paharul din mîna Tatălui pentru a-l proslăvi. El a purtat judecata asupra păcatului și a gustat moartea ca să ne salveze. Toate acestea ne îndeamnă pe toți credincioșii la o adorare în duh și adevăr, căci astfel de adoratori dorește Tatăl. Noi avem dreptul ca să ne aducem adorarea noastră și acest lucru îl facem la Masa Domnului. Aici sîntem strînși laolaltă ca să aducem adorarea noastră Mielului junghiat. Cînd sîntem strînși la această Masă trebuie să înceteze orice daruri. La Masa Domnului singura ȚINTĂ este NUMĂÎ Hristos și adorarea Lui. Cine așteaptă aici să audă pe cineva vorbind frumos sau rugîndu-se bine, NU cunoaște ținta măreață a Mesei Domnului și nu vrea să țină seama de locul pe care i l-a dat Domnul Îsuși. Darurile vor înceta, dar Mielul junghiat va fi și în cer ținta adorării noastre. (Apoc. 5). Se cuvine să începem de aici această înaltă slujbă de adoratori.

Și prin faptul că El însuș a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți. Evr. 2,18.

Cîte o inimă credincioasă privește cu multă durere și necaz în viitorul apropiat și aceasta nu numai din cauza lipsurilor materiale în ceea ce privește cele necesare corpului, ci mai mult din cauza ispitelor zilnice care amenință omul din lăuntru. Un credincios care-L urmează pe Domnul Isus cu fidelitate și supunere își înalță privirea spre Domnul slavei, care ne-a arătat cea mai desăvîrșită dependență și a umblat prin această lume plină de ispite și dureri. El a fost ispitit în toate ca și noi dar fără păcat. Acum El este Marele Preot care are milă de noi și ori cînd și în orice fel poate să ne ajute. Da, El poate să ne ajute. Cît de mult și cît de des a fost ajutorul Său în trecut? Poate cineva să enumere? În cîte clipe de necazuri și de dureri nu ne-a ajutat?

De aceea, stimate cititor te rog să ai ca temelie a vieții tale viitoare acest cuvînt: „EL POATE SĂ VINĂ ÎN AJUTOR“ și lasă acest cuvînt să-ți fie un îndemn zilnic care să te călăuzească. El este Acela care înțelege în toate necazurile, cînd ne simțim fără putere. De aceea să ridicăm ochii țintă spre Acela care ne-a chemat în lucrare, care ne-a dat credința, căci numai El poate să ne ajute, să ne întărească. Numai El Însuși este în stare să ne călăuzească în bune condiții spre o viață de biruință. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie.“ (Evrei 4.16).

Suferința de pe cruce a Domnului Isus este temeliea oricărei binecuvîntări; ea este slava Domnului Isus Hristos și a celor răscumparați. Patimile și durerile Lui alcătuiesc temeliea slavei Adunării lui Dumnezeu, a binecuvîntării poporului Israel și a întregii creațiuni. Totul atîrnă de suferința de pe cruce a Domnului Isus Hristos.

Acest Ezra venit din Babilon: era un cărturar iscusit în Legea lui Moise, dată de DOMNUL, DUMNEZEUL lui Israel. . .Căci Ezra își pusese inima să adîncească și să împlinească Legea DOMNULUI, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile. Ezra 7,6+10.

Ezra era din seminție preotească. În el se găsea stimă și respect pentru legea lui Dumnezeu. Este foarte lesne de înțeles că ar fi putut ajuta la scrierea cărții „CRONICI“ care a fost scrisă potrivit cu 1 Cronici 9.1 după exilul din Babilon. Se pare că a scris și cartea Ezra care îi poartă numele. La fel se crede că ar fi fost acela care a orînduit cărțile Vechiului Testament. Cunoașterea și umblarea sa a fost exemplară, după Sfînta Scriptură. Aceasta a fost pricina cuceririi stimei și respectului din partea împăratului Artaxerxe: „Artaxerxe, împăratul împăraților către Ezra preotul și cărturarul iscusit în legea Dumnezeului cerurilor.“ Voința sa era „să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile“ care au avut pe vremea aceea o influență motrică pe tot cuprinsul țării. Dumnezeu a răsplătit cu binecuvîntări în tot timpul fidelitatea și interesul față de Cuvîntul Său. Nu degeaba a vorbit lui Israel prin Moise astfel: „Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi nu este mai pe sus de puterile tale, nici departe de tine. Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești.“ (Deut. 30.11,14).

Acest Cuvînt este în orice situație un ajutor măreț, o mîngîiere și o îmbărbătare pentru toți cei ce cred în Dumnezeu și care L-au primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor. Acest Cuvînt sfînt vrea să fie pentru fiecare om un îndreptar, o candelă, o lumină, un reazim, un ocrotitor pe drumul acesta mărginit pînă la glorioasa veșnicie.

Să mergem pe urmele Marelui Invățător pe acest pămînt uscat.

De ce să se plîngă omul cît trăiește? Fiecare să se plîngă mai bine de păcatele lui! Plîn. 3,39.

Care e cauza de se aud atîtea plîngeri printre oameni? Păcatele și urmările lor. Binecuvîntat este acel om care și-a plîns păcatele în prezența lui Dumnezeu. Pe cînd fiul risipitor își plîngea păcatele sale în prezența tatălui său ia fost dăruită iertarea și pacea. Cînd oameni credincioși ca: Ezra, Neemia și Daniel au recunoscut păcatele poporului lor și s-au făcut una cu ele, așa cum citim în capitolul 9 al cărților scrise de cei trei, ei au primit un răspuns dumnezeiesc și o mare mîngîiere. Ce diferență mare este între un credincios și un necredincios chiar și în felul de a primi necazul. Necredinciosul vociferează, se mînie, sau chiar înjură pe Dumnezeu. El vorbește de un Dumnezeu nedrept. Ce tristă este starea unei astfel de inimi care în loc să-și plîngă păcatele își plînge necazurile.

Credinciosul însă prin necazurile prin care trece este un obiect în mîna lui Dumnezeu pentru educare și creștere. El poate recunoaște că în toate împrejurările este mîna lui Dumnezeu, Tatăl său și poate fi liniștit în conștiința sa că și firele de păr din cap îi sînt numărate. Acesta este un gînd măreț, care odihnește inima și o ține liniștită chiar dacă trebuie să meargă prin furtuni și el va face experiențe mărețe pe care psalmistul le redă prin vorbele: „Și mi-ai prefăcut tînguirile în veselie, mi-ai deslegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentruca inima mea să-ți cînte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea te voi lăuda!” (Ps. 30.11-12). Dumnezeu vrea să vadă pe copiii Săi fericiți și de aceea trebuie să le ia ceea ce s-a încleștat de inima lor. Cîte o dată trebuie să fie foarte aspru cu ei deoarece carnea și toată firea este împotriva Duhului Său.

Credința stă deasupra împrejurărilor și se îndreaptă către Dumnezeu; necredința pierde din vedere pe Cel Atotputernic și nu se ocupă decît de împrejurări.

IUNIE

1 IUNIE

Dar voi nu credeți, pentrucă, după cum v-am spus, nu sînteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Ioan 10,26.

O turmă fără păstor se destramă, ea este fără ocrotire și oricînd primejdiile o poate nimici. Cu cîtă supunere și abnegație și-a făcut Domnul Isus slubja între ai Săi, dar conducătorii poporului Israel nu L-au recunoscut. Deși faptele Sale, El le-a făcut în Numele Tatălui Său, nu le-au folosit ca să vină la credință. Din contră ei spuneau: „Omul acesta nu scoate dracii decît cu Beelzebul, domnul dracilor.“ (Matei 12.24). Dar ce plăcută este vorbirea Domnului în comparație cu a dușmanilor Săi, cînd spune despre „oile Sale.“ Acest glas al Păstorului cel Bun este o mare mîngîiere pentru ai Săi.

Imediat după moartea apostolilor s-au produs mari răvășiri în turmă așa cum prezisese Pavel: „Știu bine că după plecarea mea se vor vîrî între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma.“ (F. Ap. 20.29). S-au produs mari pagube prin faptul că turma s-a destrămat. Dar Păstorul cel Bun ține seama de toate acestea și o adună în jurul Său, o scoate la pășune și se interesează de starea ei practică. Pe credincioșii dintre Neamuri care nu sînt din staulul lui Israel, Domnul i-a adunat la un loc, ca să fie o singură turmă formată din credincioși din Israel și credincioși dintre Neamuri, iar El, Domnul să fie Păstorul lor. Din această turmă care are drept unic Păstor pe Domnul Isus trebuie să facem și noi parte. Toate celelalte turme făcute și îndrumate de mîna omului nu au nici o valoare în fața lui Dumnezeu.

Acelaș Miel, care prin mărimea mîniei Sale va umple de groază toate semînțiile și toate popoarele pămîntului, va duce cu blîndețe la pășuni verzi și dealungul apelor liniștite pentru totdeauna turma pe care a răscumpărat-o prin sîngele Său.

DOMNUL a zis lui Samuel: Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lăpădat. **DOMNUL** nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar **DOMNUL** se uită la inimă. 1. Sam. 16,7.

Pentru a înțelege acest verset trebuie să cugetăm asupra întregului capitol. Dumnezeu a acceptat cerința poporului: „Să fie un împărat peste noi ca să fim și noi ca toate neamurile.“ (1 Sam. 8.19–20). Gîndul de a face din acest popor o împărăție a fost de mult în inima lui Dumnezeu, dar felul de înfăptuire cît și modul întemeierii în gîndul lui Dumnezeu a fost profund diferit de voia poporului. Poporul ar fi gîndit ca Dumnezeu dacă lăuntrul inimii lui nu s-ar fi clătinat, dacă ar fi rămas statornic ca în primele momente ale ieșirii din Egipt. Atunci ei cîntau: „Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.“ (Exod 15.18). Păcatul mare nu consta în faptul că au cerut un împărat ci în faptul că au vrut un împărat „ca toate neamurile.“ De aceea Dumnezeu a trebuit să spună întristat: „Căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine. . . Ascultă-le glasul, deci.“ (vezi 1 Sam. 8.8–9). De aici și-au luat avînt un nou șir de pofte. Dumnezeu le-a dat mai întîi un împărat după inima lor: un om frumos și mare. După ce Saul a fost lepădat din cauza neascultării, Dumnezeu a ales un împărat după inima Lui. Cînd Samuel stătea în Betleem ca să ungă noul împărat era și el în primejdie de a se uita la „înfățișarea și înălțimea staturii.“

Din aceasta putem învăța, că Dumnezeu la alegerea slujitorilor Lui se ghidează după alte temeuri decît oamenii. Este foarte important să respectăm aceste temeuri dumnezeiești deoarece ele sînt și astăzi în picioare. Să nu stăm în calea Sa la alegerea, pregătirea și la lucrările slujitorilor Lui. Adesea se spune că înfățișările exterioare sînt indiferente în fața lui Dumnezeu dar lucrul acesta nu este corect. Dumnezeu a așezat temeuri foarte precise în ce privește îmbrăcămintea, felul de viață, comportarea noastră.

3 IUNIE

El a trimis Cuvîntul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin ISUS HRISTOS, care este DOMNUL tuturor. Fapt. 10,36.

Una din cele mai importante întrebări care i se poate pune unui om este aceasta: „Ai pacea cu Dumnezeu?“ Nimeni să nu aibă liniște pînă ce nu poate răspunde: „DA.“ Domnul Isus a făcut pace prin sîngele Său vărsat pe crucea de pe Golgota iar Dumnezeu vestește pacea prin Isus Hristos. Lucrarea Domnului Hristos este *unica* temelie a păcii și cu cît cineva este mai devotat acestei lucrări, cu atît va fi mai sigur de pace. Nădejdea în orice altceva duce la slăbire în credință. Și totuș cît de mulți sînt aceia care nu termină cu credința lor, cu simțurile lor, cu lucrul lor, în loc să privească țintă la Hristos și în lucrarea Sa, să se odihnească. Ei privesc la experiențele lor în loc să-și ridice privirea spre Mîntuitorul cel răstignit și înviat. La astfel de creștini, de cîte ori se schimbă sentimentele, se schimbă și pacea lor. Odată sînt pe culmile cele mai înalte ca îndată după aceea să fie în cea mai adîncă prăpastie. Ei sînt plini de neliniște, de spaimă și de îndoială, siguranța dumnezeiască este departe de cunoștința lor. Nici nu se poate să ai siguranță în astfel de situații! Dumnezeu vestește pacea prin Isus Hristos, NU prin experiențele noastre lăuntrice, dobîndite sau nedobîndite, nici prin simțurile noastre sau prin alte împrejurări religioase. Cunoașterea acestui mare adevăr poate da în mod sigur pacea. Și ce bine că a fost în planul lui Dumnezeu să ne dea o pace deplină, dumnezeiască și statornică. Dacă El ne-a trimis vestea aceasta de pace, să fim siguri că era absolut necesară pentru noi. Această pace pe care El vrea s-o sădească în inimile noastre este chiar lucrarea Sa de pe cruce, este pacea CU Dumnezeu. Pacea LUI Dumnezeu o primim în urma umblării noastre în gîndurile și cerințele Domnului Isus. Această pace poate fi tulburată printr-o umblare nepotrivită a credinciosului, pe cînd pacea CU Dumnezeu nu poate fi nicio dată tulburată căci e de la Domnul Isus Hristos.

Nimeni n-a văzut vreodată pe DUMNEZEU: singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

Ioan 1,18.

În Evrei 3 sîntem îndemnați să privim țintă spre Apostolul mărturisirii noastre. Există mulți apostoli în Noul Testament, dar numai lui Isus i s-a dat apostolia într-un mod deosebit căci El este TRIMISUL lui DUMNEZEU. S-a coborît din cer ca să ne reveleze cu Dumnezeu. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat.“ (1 Ioan 5.20). Dacă îl privim pe Domnul nostru Isus în Evanghelie îl vedem înfățișat prin Duhul Sfînt în curăția Lui desăvîrșită și plin de mîngîiere în statornicia Lui, în iubirea Lui. El exprima dorința Tatălui prin cuvînt și prin faptă și cînd se apropie de om, acesta nu poate spune decît: „Iată, El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.

Dacă Îl urmărim pe căile vieții Sale și-L vedem cum făcea bine și vindeca pe toți care erau sub robia satanei, sau pe cei îngreuiți de felurite boli, dacă Îl vedem cum vindeca lepra, deschidea ochii orbilor și urechile surzilor, cum da hrană celor înfometăți, cum ștergea lacrimile văduvelor, dacă auzim glasul lui plin de duioșie și plînsul Lui la mormîntul lui Lazăr și privim apoi în clipa cînd poruncește morții să-și elibereze prada, atunci putem spune: „Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“ (Ioan 1.14).

Toate lucrurile care se reflectă în viața și slujba Apostolului mărturisirii noastre sînt expresia în întregime de ceea ce este Dumnezeu. Era „ogîndirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.“ De aceea să-L privim cît mai mult, pentru ca desfătarea noastră în El să crească spre slava lui Dumnezeu care ne-a dat „slava harului Său“ cu care ne-a binecuvîntat, aducîndu-ne în strînsă legătură cu El Însuși și cu Fiul dragostei Sale.

DUMNEZEU a zis lui Iacov: Socoală-te suie-te la Betel.
Gen. 35.1.

Dacă noi facem o greșeală sau ne-am îndepărtat de Dumnezeu atunci Domnul ne duce în urmă acolo unde a început căderea. „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintii.“ (Apoc. 2.5). Aceasta este temelia reabilitării. Sufletul trebuie readus înapoi, acolo unde a încetat măsura dumnezeiască și a început măsura omenească. Domnul nu a zis: „Adu-ți aminte unde ești“ ci „Aduți aminte de unde ai căzut.“ Numai pe această cale învățăm cât de mult ne-am îndepărtat. Dacă sîntem readuși pe această cale la măsura sfîntă, dumnezeiască, abia atunci putem compara în ce mare mocirlă a păcatului am fost căzuți; numai pe această cale putem vedea dragostea care se ocupă în orice moment de noi.

În familia lui Iacov s-a acumulat mult rău fără să fie judecat de el, pînă cînd sufletul lui a fost trezit de strigătul: „Scoală-te, suie-te la Betel.“ Sihem nu era locul în care putea să judece răul. Atmosfera în locul acela era atît de îmbîcsită cu lucruri murdare încît era imposibil ca acolo să recunoască caracterul răului. În momentul în care Iacov a auzit strigătul să meargă spre Betel a spus casei lui: „Scoate-ți dumnezeii străini care sînt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele ca să ne sculăm și să ne suim la Betel, căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului, care m-a ascultat în ziua necazului meu și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o.“ (vezi vers. 2 și 3). Cînd a auzit de Casa lui Dumnezeu sufletul patriarhului s-a pus în mișcare, aducîndu-și aminte de starea care era în urmă cu 20 de ani. Acești ani au fost plini de succes pentru Iacov. Nu în Sihem ci în Betel a învățat cine este Dumnezeu cel viu. De aceea a trebuit să se întoarcă înapoi de unde a plecat și acolo să ridice un altar lui Dumnezeu. Numai în locul prezenței Domnului Isus poți să aduci adevărata *adorare* care I se cuvine Lui din toată inima. Și El e prezent acolo unde sînt doi sau trei adunați *pentru NUMELE Său*.

Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mîna peste mine. Ps. 139,5.

Tot timpul sîntem în mîna lui Dumnezeu pentru veșnica noastră ocrotire, dar și pentru creșterea noastră în educarea vieții dumnezeiești. Aceasta o simțim mai ales în timpurile marilor necazuri. Dacă El trebuie să ne mustre atunci să nu ocolim mîna Lui. Lucrarea Lui de mustrare trece totdeauna prin inima Sa de Tată comportîndu-Se cu noi ca și cu niște fii. Această legătură familială stă la baza educării noastre. El poate să stoarcă lacrimi de la o inimă de piatră și poate să îngenuncheze pe un împotrivor. Nu numai carnea poate suferi ci El poate împlînta sabia și în sufletele noastre.

Cei cărora astăzi le merge bine să aibă milă de cei în suferință și încercați, căci mîine s-ar putea ca necazul să-și găsească o portiță și la ei. Niciodată să nu se găsească în gura și inima noastră o judecată rea cu privire la cei care trec prin necazuri, căci acestea sînt lucruri între Tatăl ceresc și fiecare individ de pe pămînt. Dacă sîntem un timp în suferințe și întristări, atunci să avem unica dorință ca Dumnezeu să-și îndeplinească intențiile cu noi în binecuvîntare și spre slava Sa. Dumnezeu are numai gânduri de dragoste și pace cu noi toți. Ce repede poate El să îndepărteze toate suferințele de la noi. „Ci cînd mîhnește pe cineva, se îndură iarăș de el, după îndurarea Lui cea mare, căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu mîhnește bucuros pe copiii oamenilor.“ (Plîngeri 3.32-33). Să nu disprețuim faptul că sîntem în școala Domnului și să nu obosim niciodată. Să nu ne supărăm niciodată pe El, deoarece El cunoaște începutul și sfîrșitul, măsura și greutatea TUTUROR suferințelor, El cunoaște ce este necesar pentru progresul nostru în credință.

Părăsirea unei răspunderi dată de Dumnezeu nu este niciodată dovada smereniei; dimpotrivă smerenia cea mai adîncă se va arăta cînd rămii la locul tău în atîrnare de Dumnezeu. La fel este și cînd vrem să părăsim școala încercărilor.

Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Evr. 10,25.

Vizitam odată împreună cu un frate pe o soră mai în vîrstă. Drumul nostru trecea pe o vale lungă, apoi printr-o pădure și la urmă printr-o luncă. Cu acest prilej sora ne-a spus următoarele: „Odinioară în acest sat a mai locuit o soră care acum este la Domnul. Ea vizita adunarea cu regularitate și cu multă seriozitate, fără să dea înapoi de la drumul lung și greoi. Îmbătrînind drumul a devenit tot mai greu. Dar și în această stare avea o satisfacție sufletească deosebită să fie acolo unde Domnul strînge pe ai Săi în jurul Său. Ea lua un taburet cu ea și din cînd în cînd se mai odihnea ușurînd astfel din greutatea drumului. Făcea acest efort cu dorința sinceră să fie părtașă la binecuvîntările Cuvîntului lui Dumnezeu.“

Iubiții noștri, valorificăm noi în întregime mărețta și înalta comuniune frățească? Este lumea aceasta mai presus decît întîlnirea cu frații care se adună *numai și numai* pentru Numele Domnului Isus? Sau luăm ca scuză indispoziția noastră sau cea mai mică greutate? Ceea ce împiedecă pe mulți să ia parte la adunarea în Numele Domnului Isus este starea lăuntrică a inimii. Trebuie să fie clar că apostolul însuflăt de Duhul Sfînt cînd vorbește de „adunarea noastră“ nu s-a gîndit la secte, partizi și grupări modelate și întreținute de mîna omului care au luat naștere mai tîrziu și care au rămas pînă astăzi spre rușinea creștinismului, ci el se referă la Adunarea lui Dumnezeu, născută și condusă prin Duhul Său. În această adunare Domnul Isus vrea să audă cîntările noastre de laudă, cererile noastre, aici vrea să ne binecuvînteze și să ne întărească tot mai mult pe drumul pustiei acestei lumi.

Să cumpănim bine aceste lucruri în prezența lui Dumnezeu și să nu pierdem nici-o ocazie de a fi în prezența Sa în strîngerea laolaltă a copiilor Săi.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.

Mat. 11.30.

Aceasta nu se putea spune cu privire la legea care Dumnezeu a dat-o poporului Israel pe muntele Sinai. Cînd unii bărbați evrei au încercat să infiltreze legea în creștinism, adică să oblige pe credincioșii dintre Neamuri să țină legea în ceea ce privește tăierea împrejur, și cerințele legi, Petru a spus: „Acum dar de ce *ispitiți* pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un *jug* pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta.“

JUGUL LEGII NU PUTEA DUCE PE NIMENI LA ODIHNĂ. Conținutul legii era tocmai cerințele concrete ale lui Dumnezeu, dar omul era fără putere ca să le împlinească. De aceea a trebuit să vină Domnul Isus în chip de om. El a satisfăcut pe Dumnezeu pe deplin prin ascultarea Sa în tot ceea ce privește legea. „Căci Hristos este *SFÎRȘITUL* legii, pentru ca *ORICINE* crede în El să poată căpăta neprihănirea“ (vezi Rom. 10.4). Această neprihănire vrea să ți-o dăruiască și ție. Domnul ți se adresează ție cînd te cheamă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovorați, și Eu vă voi da odihnă (Matei 11.28). Nu te teme, căci Domnul care din dragoste a murit pentru păcătoși, va duce la îndeplinire toate proorociile Cuvîntului Său și te va ajuta și pe tine să mergi calea aleasă cu El. El nu este un „om aspru“ cum îl denumeste robul cel viclean și leneș. (Mat. 25.24). El este un Domn bun care te îndeamnă să iei jugul și sarcina Lui care este ușoară. A purta jugul Lui înseamnă a avea aceleași țeluri și gânduri ca și El. Este în folosul nostru să cunoaștem pe acest Domn, să fim legați de El și să parcurgem cu El calea care se va termina în slava veșnică. Pentru aceasta trebuie mai întîi să-i aduci toate păcatele tale într-o pocăință sinceră și adevărată. Dacă vei face acest lucru vei fi liber de orice păcat care pînă *acum* te mustra. Vino chiar acum la acest Izvor de pace care este Domnul Isus Hristos. El este gata să te primească. Nu amîna pînă mîine căci s-ar putea să fie prea *tîrziu*.

Și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte.

Evr. 1,3.

Aceasta este poziția Domnului Isus în prezent. Aici în cap. 1 din Evrei vedem maiestatea Fiului lui Dumnezeu. „A șezut la dreapta măririi“ ne arată imensitatea slavei personale a Domnului Hristos. El este într-adevăr Creatorul, El este oglinda și întipărirea slavei lui Dumnezeu și El ține și păstrează toate lucrurile prin Cuvîntul Său. El este jertfa de ispășire a păcatelor. Noi putem înțelege că această prezentare a slavei lui Hristos, fie că este vorba de slava Sa personală fie că este vorba de poziția Sa, leagă deja de acum inimile tuturor credincioșilor cu cerul, acolo unde este El. El este Dumnezeu. El a coborât din cer și S-a înălțat după lucrarea înfăptuită pe deplin. Prin aceasta și în locurile cerești a moștenit un Nume care este mai minunat decît al îngerilor.

Ce Domn minunat avem noi în El, care ocupă locul cel mai înalt și mai însemnat, locul de cinste care este numai al Lui. De aceea să-I mulțumim tot timpul căci El este Salvatorul nostru. A Lui să fie lauda, mărirea și adorarea! De aceea în toată adunarea să nu se audă altceva decît o îmbărbătare continuă în această direcție. Dar și ca persoane individuale să-i aducem laudă pentru dragostea Sa. În Ps. 22.25 scrie: „În adunarea cea mare Tu vei fi pricina laudelor mele și-mi voi îndeplini juruințele în fața celor ce se tem de Tine.“

Duhul Sfînt nu împinge niciodată pe un suflet să privească la el însuși sau la lucrarea lui, ci ÎNTOTDEAUNA îndreaptă orice privire *numai* la HRISTOS. A cunoaște pe Hristos este viața veșnică, și descoperirea Fiului de către Tatăl prin Duhul Sfînt alcătuiește temelia Adunării. Învățătura cea mai duhovnicească va fi totdeauna aceea, care înfățișează neîncetat și pe deplin pe HRISTOS. Duhul nu se poate opri decît la Isus. Așa dar, dacă cineva slujește prin puterea Duhului lui Dumnezeu, va vorbi totdeauna mai mult despre HRISTOS decît despre alte lucruri.

Binecuvîntat să fie DUMNEZEU, Tatăl DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS, Părintele îndurărilor și DUMNEZEUL oricărei mîngîieri. 2. Cor. 1,3

Apostolul Pavel a trecut prin multe neazuri și dureri. Din afară trebuia să sufere prigoană și dureri trupești, iar în lăuntru era măcinat de griji pentru starea de decădere care se făcea simțită în adunarea din Corint.

Dar îndurărilor și mîngîierile pe care le-a primit erau mai valoroase pentru el. Chiar în clipele de întristare noi învățăm să cunoaștem mai bine pe „Tatăl îndurărilor și al mîngăierilor.“ În vremuri bune noi îl putem cunoaște ca Dăruitorul tuturor darurilor și putem să-I mulțumim pentru binecuvîntările Sale, dar în neazuri ne apropiem mai mult ca oricînd de inima Lui și putem simți mai profund dragostea Lui și harul Său nemărginit -fapt care nu se întîmplă în clipe de bunăstare.

Prin aceste încercări putem să fim și noi o binecuvîntare pentru alții și putem spune ca apostolul care mîngîie pe „cei întristați precum am fost și noi mîngîiați de Dumnezeu.“ Să învățăm tot mai mult aceste lucruri în școala lui Dumnezeu. Dacă am învățat bine lecția, atunci sîntem în stare să mîngîiem și pe alții îndeplinindu-ne slujba în chipul cel mai vrednic. Dacă cineva a trecut prin neaz și prin întristare poate cel mai bine să simtă și să-i fie milă pentru cel ce este în neaz, avînd cuvîntul potrivit pentru mîngîierea inimii. Un slujitor al Domnului care a participat la înmormîntarea unei fete a fost întreat de tatăl acesteia: „Dvs. ați pierdut vreodată un copil care vă era scump?“ „Nu“ a fost răspunsul celui întreat. „S-a putut simți asta din cuvintele dumneavoastră.“ Dacă am gustat din amarul durerilor și al neazurilor vom putea înțelege și simți cu cel care este în astfel de situații.

11 IUNIE

De aceea, frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică ISUS! Evr. 3,1.

Ce important este de a răspunde la această chemare scrisă în acest Cuvînt. El care a primit Numele de „ISUS“ ca om și care acum este proslăvit în cer, este Alfa și Omega mărturisirii credincioșilor. Numai cei care mărturisesc în adevăr sînt „frați sfinți“, părtași ai chemării cerești și ei sînt în situație de a slăvi Capul lor ceresc. Ei îl cunosc mai întîi ca „Apostolul“ adică trimisul lui Dumnezeu, căci este scris: „Dumnezeu, în adevăr n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El.“ (Ioan 3.17). Ce mare osteneală a avut Domnul în mijlocul iudeilor pentru a le arăta adevărul: „Mă cunoașteșteți și Mă știți de unde sînt! Eu n-am venit de la Mine Însuși, ci Cel ce M-a trimis este adevărat și voi nu-L cunoașteți.“ (Ioan 7.28). El era Apostolul credincios care S-a coborît din cer și care a putut să spună: „Am venit să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.“ (Ioan 6.38).

Ei trebuiau să-L recunoască deoarece: „cel trimis de Dumnezeu vorbea, vorbele lui Dumnezeu“ și „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.“ (Ioan 7.16). Nu numai vorbele au dat această dovadă ci și faptele au dovedit acest lucru: „Căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc, tocmai lucrurile acestea pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.“ (Ioan 5.36). „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.“ (Ioan 6.29) ca astfel să putem să-L privim și să-L adorăm ca pe Apostolul și Marele nostru Preot.

Hristos e SINGURUL centru al Adunării lui Dumnezeu. Și nu e deajuns? Ne este prea deajuns pentru noi să fim „un singur duh cu El“ (1 Cor. 6.17). De ce să mai adăugăm ceva la El?

Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentrucă era amară. . . .DOMNUL i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce.

Exod. 15,23.24.

Poporul Israel a intrat sub ocrotirea norului și a stîlpului de foc cu o cîntare de laudă pe buze. Acum, Dumnezeu a început să încerce credința lor, ca să cunoască pe fiecare om din popor cu ce are în inima lui, dacă este gata să se lase condus de legile lui Dumnezeu în căile lui. Dar, vai prima încercare a scos la iveală la acest popor o stare rea a inimii. Poporul se împotriva lui Moise. Nu era ușoară încercarea: lipsă de apă și apoi cînd au găsit-o, după multă căutare, nu putea fi băută, De aceea să nu judecăm prea ușor și repede pe acest popor. Oare în ce stare am fi fost noi în fața unei asemenea încercări? Ce milostiv este însă Dumnezeu. Noi nu auzim nici un reproș; Dumnezeu este Acela care îi arată lui Moise un lemn care aruncat în apă ridică toată amărăciunea. Prin această încercare poporul putea să învețe să recunoască, că nu sînt mai buni decît egiptenii și de aceea aveau nevoie de acest lemn -o pildă limpede a crucii Domnului Hristos-unicul mijloc de a rămînea pe căile lui Dumnezeu. O, de-am învăța din această întîmplare ca totdeauna să luăm pe Dumnezeu în ajutor. Atunci vom face experiența că la El TOTUL este cu puțință indiferent cît de mare ar fi amărăciunea.

Cei dintîi pași ai celor răscumparați de Domnul sînt în primejdie de a se lăsa „purtați încoace și încolo de orice vînt de învățătură“ de nerăbdare și cîrtiri. Singurul mijloc de ocrotire este privirea la Domnul Isus. El se descopere totdeauna potrivit cu nevoile poporului Său, iar ai Săi, în loc să se plîngă de împrejurările în care se găsesc, iau doar prilej din ele ca să ceară și mai mult har de la El. În felul acesta vom putea cunoaște tot mai mult și tot mai bine pe Dumnezeul și Tatăl nostru.

Să cad în mîinile DOMNULUI, căci îndurările Lui sînt nemărginite; dar să nu cad în mîinile oamenilor!

1.Cro. 21, 13.

David a căzut în greșeala de a număra poporul. Se vede că nu mai avea încrederea de altădată cînd prin puterea lui Dumnezeu a învins leul și ursul, ba mai mult, a învins pe uriașul Goliat. Prietenul lui de altă dată -Ionatan- l-ar fi făcut de rușine în această situație critică: „Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedecă pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr.“ (1 Sam. 14.6). Numărarea poporului de către David era o întristare pentru Dumnezeu. Deși s-a smerit în chip plăcut lui Dumnezeu cu cuvintele: „Eu am păcătuit mult de tot“ totuș mustrarea nu a putut fi evitată. Desigur că a fost iertat dar i-au fost prezentate trei urgii din care trebuia să aleagă pe cea prin care voia să treacă. Pîna atunci David găsisse într-un chip minunat îndurare la Dumnezeu, la oameni însă nu găsisse decît nedreptate și răutate. De aceea a preferat să cadă în mîinile lui Dumnezeu.

Și noi, credincioșii, cunoaștem pe acest Dumnezeu și îl numim Tatăl nostru. El este Tatăl îndurărilor: 2 Chor. 1.3. El se poartă cu noi ca și cu niște fii (Evrei 12.7), dar dacă părăsim calea credincioșiei și a încrederii atunci trebuie să suferim întristările Sale. Dacă ne smerim cu privire la neajunsurile noastre, atunci să fim siguri că El se îndură de noi. (Plîngeri 3.32). Lui David i-a fost dăruit harul să nu cadă în mîinile oamenilor, dar Domnului Isus nu i-a fost îngăduit acest har: „Fiul Omului va fi dat în mîinile oamenilor.“ (Marcu 9.31). Cît a trebuit să sufere din mîna omului nici nu ne putem imagina! Ura oamenilor se ridica puternic împotriva rîvnei Lui pentru slava lui Dumnezeu. Omul a avut „ceasul său“ în care a pus mîna pe Fiul lui Dumnezeu, căruia i-a pricinuit cea mai mare durere care ar fi putut exista.

Trebuie mai mult curaj pentru a fi smerit decît pentru a fi mîndru.

Stați gata dar, avînd mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii. Efes. 6,14.

Platoșa neprihănirii înseamnă un suflet care nu are nimic rău să-și reproșeze. Omul firesc (natural) știe cît de pătat este cu păcate cugetul său. Dacă creștinii se țin strîns legați de adevăr, vor avea ca dușman pe satan. Dacă avem un cuget curat putem înainta cu pași siguri. Sîntem îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, cînd din dragoste pentru El umblăm cu Dumnezeu. Noi primim un cuget curat, foarte sensibil în fața lui Dumnezeu prin sîngele Mielului și cînd umblăm cu Dumnezeu noi păstrăm aceeași claritate în fața tuturor oamenilor ca și în părtașia cu Dumnezeu. Atunci ne este dăruită puterea practică a unei ținute demne și a unui cuget care ne muștră. Chiar dacă nu ne vede nimeni dintre oameni, sinceritatea și adevărul arată spre o astfel de inimă. Dacă sîntem aspri cu trupul nostru ca să fim un exemplu în umblare, vom fi plini de bucurie pe calea lui Dumnezeu. Dumnezeu este prezent oriunde. Unde sînt semănate roadele neprihănirii, acolo vom găsi calea păcii în neprihănire. Dacă inima este în pace cu Dumnezeu și nu are nici o muștrare dacă plăcerile sînt ținute în frîu, atunci în suflet stăpînește pacea. Dacă în umblarea noastră pe pămînt inima este înălțată deasupra pămîntului, legată de lucruri mai bune, atunci umblăm într-un duh de pace cu ceilalți oameni și nimic nu va perturba legăturile noastre cu Dumnezeu. El este Dumnezeul păcii, și pacea Domnului Isus umple inimile noastre. Ce platoșă minunată avem noi! Prin ea putem să ne apărăm de săgețile arzătoare ale celui rău. Dragostea lui Dumnezeu cucerește în felul acesta inima noastră și ne face demni să gustăm binecuvîntările duhovnicești iar picioarele vor fi încălțate cu rîvna Evangheliei păcii, Evanghelia lui Dumnezeu.

Oamenii sînt mari sau mici cînd sînt puși alături unii de alții, dar în fața lui Dumnezeu nu sînt decît *NIMIC*.

Vino! i-a zis ISUS. Petru s-a coborît din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la ISUS. Mat. 14,29.

Chemarea lui Petru făcută de Domnul nu era numai scurtă dar era concisă și decisivă: VINO! Ce vrea să ne spună aceasta? Noi sîntem chemați cu o chemare sfîntă așa cum stă scris: „Pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte, i-a și chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit. Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri!“ (Rom. 8.30-31).

Această chemare se face și astăzi ca pe vremea lui Petru. El s-a coborît din corabie desprinzîndu-se de toate lucrurile care sînt întemeiate pe ce este firesc, pe carne. El umbla pe apă; aceasta înseamnă că mergea pe o cale pe care numai credința o poate parcurge. Și atîta timp cît credința era în acțiune iar privirea lui era țintă la Domnul Isus, nu era nicio primejdie în jurul lui. Dar după ce și-a îndepărtat privirea de la Domnul a trebuit să cunoască afundarea. Și nouă ne-a fost adresată chemarea Domnului de a merge în întîmpinarea Lui. Primii creștini au înțeles foarte bine chemarea aceasta, și înțelegerea se vedea în umblarea lor. Credincioșii, într-adevăr, au trăit în așteptarea Mirelui. Ei au părăsit lumea și tot ce le stîrnea poftele și legăturile cu lumea. Așteptarea Domnului și dorința de a fi pe veci cu El, stăpînea toată umblarea lor și îi îndepărtau de rău. Ei s-au dus în puterea și energia Duhului pe Calea credinței, Cale pe care lumea nu poate să meargă.

Iată, sîntem aproape de clipa cînd se va auzi glasul: „Iată Mirele, ieșiți-i în întîmpinare!“ Oare nu vrem să mergem și noi în întîmpinarea Lui? De aceea să avem o ureche ascultătoare de întreg Cuvîntul lui Dumnezeu, să ne debarasăm, de tot ce ne-ar putea împiedeca de la așteptarea Domnului.

„ASCULTAREA face mai mult decît jertfele. . .“

Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor. Evr. 10,17.

După ce toți locuitorii pământului au fost judecați prin valurile potopului, Dumnezeu a așezat în înălțimea cerului curcubeul care și în zilele noastre dă mărturia că Dumnezeu și-a dat cuvântul că nu va mai nimici lumea prin apă.

Și peste noi a bîntuit judecata, dar prin moartea Domnului pe cruce, El a fost făcut Mijlocitorul nostru. A fost o judecată mai grea și mai cutremurătoare decît potopul lui Noe. Toate valurile mîniei adevărate a lui Dumnezeu L-au lovit pe Hristos pentru păcatele noastre. El a fost în moarte și în mormînt. Oare nu răzbate pînă la noi din mijlocul norilor întunecoși care s-au strîns deasupra crucii de pe Golgota, chemarea sfîntă a Evangheliei harului și a păcii? Razele slavei acestui Soare ne dau o bucurie veșnică.

Nu ne spune oare într-o formă foarte clară jertfa de pe Golgota că judecata pentru nelegiuirile și păcatele noastre nu se mai poate repeta? Dumnezeu ne convinge prin Cuvîntul Său că se ține de promisiunile Lui și nu judecă de două ori pe cel vinovat. El nu mai vrea să-și amintească de păcatele noastre. El dorește mult să sădească în inimile noastre ceea ce Hristos a făcut în locul nostru și astfel să-L cunoaștem ca pe Dumnezeu și Tatăl nostru.

Poți să spui și tu iubite cititor, că Domnul Isus a stat pentru tine personal la judecată și că a purtat păcatele tale? A fost în viața ta o zi cînd sătul de păcatele tale, te-ai refugiat la crucea de pe Golgota? Dacă nu poți spune un „da“ din toată inima atunci vino chiar acum la jertfa Domnului Isus și primește prin credință ceea ce El a făcut în locul tău. Atunci vei fi sigur că în ziua judecării nu te va mai lovi judecata.

Alexandru cel Mare a dat ordin cameristului să strige în fiecare dimineață: „Gîndește-te că trebuie să mori.“

O, dacă am reflecta mai mult la acest adevăr! Atunci alta ar fi umblarea noastră a tuturor în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor.

Mă bucur de Cuvîntul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă.
Ps. 119,162.

Pe cînd Martin Luther a făcut gimnaziul la Erfurt, a găsit în biblioteca universității o Biblie în limba latină. Era pentru prima dată cînd a avut ocazia să aibă o astfel de carte. În mîna lui era ca un mîrgăritar. A observat cu mirare că există mai multe texte și mai multe cărți în ea, decît se aminteau în biserici sau în cărțile religioase. Pe cînd se preocupa de Vechiul Testament a ajuns la istorisirea lui Samuel cu mama lui Hanna pe care o citea cu mult drag și interes. Din cauză că totul i se părea nou, Dumnezeu a stîrnit în el dorința sinceră de a avea ca proprietate personală o astfel de carte. Luther nu numai că a putut să aibă o astfel de Carte, dar i s-a permis de către Dumnezeu să o și traducă în limba germană. În felul acesta poporul german a putut să citească Cuvîntul lui Dumnezeu în limba lui. Această lucrare a fost una din problemele de bază ale Reformei religioase conduse de el. Noi învățăm din aceasta cît de plăcut este cel care iubește Cuvîntul lui Dumnezeu. Știm și de alți traducători care au oferit poporului lor Sfîntul Cuvînt al lui Dumnezeu în limba lor.

Se știe de exemplu de D. Cornilescu din România că a scris de 4 ori cu mîna toată Biblia. Toate sînt descoperite în fața Marelui nostru Tată și Dumnezeu.

Oare cum este cu tine în această direcție? Este Cuvîntul lui Dumnezeu cel mai prețios, sau poți să te debarasezi de el? Folosești orice clipă pentru a-l citi?

Dacă nu ai ajuns încă în această stare, atunci roagă-te Domnului să-ți dea bucuria hrînirii cu veșnicul Cuvînt. Dacă dorința ta este sinceră, El îți va mări bucuria de a trage foloase duhovnicești din Cartea Sa. Binecuvîntat este cel ce găsește în Cuvîntul lui Dumnezeu un mîrgăritar de preț; este ca unul care găsește o mare pradă.

În anul 1500, Biblia era tipărită doar în 14 limbi. În anul 1800 în 71 de limbi, iar în 1965 în peste 1250 de limbi și dialecte.

Cînd a sosit ceasul, ISUS a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: Am dorit mult să mănînc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea. Luc. 22,14.15.

Paștele (în original: Pasah) s-a sărbătorit în amintirea eliberării poporul Israel din robia Egiptului.

În ceasul acela greu cînd Domnul Isus a fost prins, s-a gîndit în dragostea Lui la toți oamenii care vor prețui lucrarea de mîntuire, de salvare din lanțurile satanei și care Îl vor primi pe El ca Mîntuitor. Acolo a inaugurat Cina spre amintirea Sa. Mielul pascal al iudeilor ne arată anticipat suferințele care aveau să vină peste Domnul Isus. Cina ne arată ceea ce a fost El pe Golgota pentru noi. La Cină vestim moartea Domnului. Ce a fost această moarte pentru credincioși, pentru lume, pentru satan, pentru toată creatura, pentru Dumnezeu, ne dezvăluie toate acele versete din Sfînta Scriptură care citează moartea Domnului Hristos și urmările sale. O dată cu Cina, Domnul a oferit un loc credincioșilor la Masa Lui, loc pe care îl ocupă acum și în toată veșnicia. Este locul prezenței lui Dumnezeu unde aducem adorare în duh și adevăr. Dacă apărem în fața lui Dumnezeu în această poziție la Masa Domnului nostru prea iubit și dacă ne gîndim cît L-a costat pe Dumnezeu această lucrare de mîntuire ca dovada dragostei Lui care L-a dus la moarte, nu putem decît să ne închinăm în fața Lui și să-I aducem mulțumiri, laudă și adorare. Nu putem decît să slăvim harul care ne-a adus în această stare de copii ai lui Dumnezeu și de adoratori. Atunci nu mai avem ce să-I cerem, căci sîntem copleșiți de dragostea Lui. Nu avem ce explicații să mai dăm, căci semnele morții Lui ne vorbesc mai mult și mai deslușit. Te bucuri și tu de un astfel de loc unde poți să-ți aduci din toată inima adorarea ta? Locul acesta nu-l vei găsi în organizațiile religioase ale oamenilor căci acolo omul dirijează lucrurile cum vrea. Adevăratul loc al adorării este afară din tabără, unde El este UNIC conducător.

Tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceasta să vă însuflețească. Fil. 4,8.

În epistola către Filipeni găsim experiența unui credincios care se găsește sub îndemnul Duhului Sfânt pe calea spre cer. El cunoaște pe Hristos ca pe viața sa (cap. 1.21), mai departe ne este înfățișat chipul lui Hristos pe care credinciosul vrea să-l copieze întru totul (cap. 2.5–8) și el își atinge ținta, adică se va face asemenea trupului slavei urmărind premiul chemării cerești (3.14,20). Cel credincios se „bucură totdeauna“ în Domnul a cărui venire este aproape.

Ce îmbărbătare serioasă pentru toți copiii lui Dumnezeu, care trebuie să meargă prin această lume prin multe necazuri încercări și primejdii. Cu cât simțim slăbiciunea noastră și vedem pustia cu primejdiile și necazurile ei, cu atât simțim mângiere și adăpost ÎN Dumnezeu: „Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.“ (cap. 4.7).

Astfel plin de Hristos, îmbrăcat și fericit, creștinul caută să placă *numai* lui Isus. „Tot ce este adevărat tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă“ acestea să însuflețească toate inimile creștinilor și pe acestea să le practicăm. Atunci umblarea noastră va fi vrednică de Domnul și vom face cinste Numelui Său putînd să lăudăm în mijlocul credincioșilor pe Marele nostru Mîntuitor. Prin aceasta vom face experiența prețioasă că aparținem unui Dumnezeu al păcii și că El este scutul și ocrotirea noastră în tot timpul vieții.

Înțelepciunea este necesară pentru a crede, nu pentru a fi necredincios.

Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se desvinovățească.

Luc. 14,18.

Dezvinovățirea celor chemați la ospățul cel mare nu era făcută sub formă de răutate, dar după logică era neîntemeiată. Primul a cumpărat un ogor și acum vroia să meargă acolo să-l vadă. Iată o scuză falsă, căci dacă vreau să cumpăr ceva mai întii caut să văd acel lucru și nu după aceea. Următorul a adus acelaș fel de scuză. El a cumpărat cinci perechi de boi și acum vroia să le încerce. Iar al treilea se scuza prin faptul că s-a căsătorit și din această cauză nu ar putea să vină. Oare nu putea merge cu soția? Sau poate o soție opri pe un bărbat ca să-și îndeplinească obligațiile sale? Toate desvinovățirile și scuzele nu au fost însoțite de un temel bine clădit.

Așa s-a întâmplat cu poporul Israel. Toți au fost chemați la ospățul cel mare, dar toți se scuzau fără temeiuri care să stea în picioare, deoarece temeiurile de fapt nu existau. De aceea au căutat fel și fel de scuze și se ascundeau după niște lucruri pămîntești, jignind și lepădînd pe Acela care a vrut să-i strîngă la o masă. Proprietarul casei, care a pregătit această masă avînd plăcere să-și vadă casa plină a zis robului să meargă în piețe, pe ulițele cetății, să aducă pe săraci, ciungi, orbi și schiopi și întrucît mai era loc, să meargă să adune pe cei de pe drumuri și cei care stau la garduri. Ce minunat lucrează harul lui Dumnezeu. Prin lepădarea Israelului a fost propovăduită Evanghelia păgînilor, celor slabi și neputincioși. Toți aceștia au fost chemați la ospăț. Și tu ești chemat. Sau poate trăiești cu impresia că nu ești sărac, nici olog, nici orb, sau nu te consideri ca cel de pe stradă. Crezi poate că ai o viață ireproșabilă în fața lui Dumnezeu. Gîndește-te că prin refuzarea acestei chemări îl lepezi pe Domnul Hristos, neglijezi și calci în picioare harul Său. Dacă vrei să fi scăpat de veșnica pierzare, trebuie să te pocăiești și să ascuți chemarea care îți este adresată ție. Nu uita că aceste rînduri ar putea să fie *ultimul* semnal de alarmă pentru hotărîrea ta.

Moise a zis DOMNULUI: Ah! DOAMNE, eu nu sînt un om cu vorbirea uşoară; şi cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăeri, nici măcar de cînd vorbeşti Tu robului Tău; căci vorba şi limba mi-este încurcată. Exod. 4,10.

Această ezitare a lui Moise depăşeşte orice graniţă a răbdării omenesti, dar Dumnezeu în îndelunga Sa răbdare mai aşteaptă. El aminteşte robului Său că El Însuşi dă omului înţelepciune şi grai, şi-i mai spune că vrea să fie cu gura lui. Astfel aduce Dumnezeu pe robul Său în dragoste şi răbdare la locul unde vrea să-l aibe. Dar Moise încă nu-i mulţumit şi cine oare nu ar putea înţelege teama pentru un popor aşa de mare? Era un lucru mare şi greu ca să scoţi din Egipt un astfel de popor. Moise s-a uitat la el însuşi şi nu la Dumnezeu. Dumnezeu stă TOTDEAUNA deasupra tuturor lucrurilor şi numai El trebuie slăvit.

Aici, în aceste împrejurări, vedem o minunată arătare a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu pune deoparte pe Moise ca să nu mai fie conducătorul poporului ci îi dă şi un ajutor în Aaron a cărui vorbire era mai uşoară. Ce Dumnezeu minunat! După ce Dumnezeu îl îmbărbătează pe Moise prin nişte minuni şi semne Moise este de acord să meargă acolo unde este trimis.

Dumnezeu să ne dea harul de a ne întemeia totdeauna pe Cuvîntul Său chiar şi atunci cînd, ca oameni nu vedem o ieşire, sau cînd constatăm o slăbiciune în dependenţa noastră faţă de Domnul. Pe de altă parte este un mare lucru, căci în şcoala lui Dumnezeu învăţăm să vorbim acolo unde şi El ar fi vorbit şi învăţăm să tăcem acolo unde şi El ar fi tăcut, mai învăţăm să fim lesne la auzit şi încet la vorbit.

Ca să ne bucurăm de starea de faţă a lui Dumnezeu, trebuie să fim şi noi unde este El; şi pe El nu-L vom găsi în mijlocul cerurilor unei lumi nelegiuite. Aşa dar cu cît copilul lui Dumnezeu va părăsi mai grabnic locul în care Domnul nu se poate găsi cu atît va fi mai bine de el.

Căci armele cu cari ne luptăm noi, nu sînt supuse firii pămîntești, ci sînt puternice, întărite. . . . Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, cari se ridică împotriva cunoștinței lui DUMNEZEU; și orice gînd îl facem rob ascultării de HRISTOS. 2. Cor. 10,4,5.

Apostolul Pavel putea să scrie tesalonicenilor că ei au primit Cuvîntul lui Dumnezeu „în adevăr“ (1 Tes. 2.13). Chiar de pe atunci erau oameni care vorbeau lucruri stricate și dădeau învățături false (F. Ap. 20.30; 2 Cor. 2.17). Cum întîmpina apostolul astfel de elemente? Cu armătura dumnezeiască! Dacă este vorba de libertatea în Hristos, atunci nu-i slăbea și nu le dădea nici o clipă de răgaz pentru adevărul Evangheliei (Gal. 2.5). În zilele noastre se învață multe lucruri de-a îndoaselea și în afară de aceste învățături false ai căror purtători nu trebuie nici să-i primim în casele noastre, nici să-i salutăm.

Sînt concepții omenești care spun că Dumnezeu este iubire și El nu va lăsa pe oameni în pierzare veșnică. Cei ce spun asta uită în mod voit că Dumnezeu este sfînt și drept așa cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu. La oameni care vorbesc în felul acesta le lipsește SUPUNEREA față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă privim la faptul că unii frați și surori țin la moda timpului și nu la decența unei ținute demne, acestea nu sînt decît arătarea faptului că acei credincioși nu umblă în supunere față de Marele Mîntuitor care i-a răscumpărat din acest veac rău. Dacă cineva caută scuze prin răstălmăcirea Cuvîntului lui Dumnezeu să fie sigur că satana a cîștigat teren în acea inimă. Să dăm ascultarea noastră deplină Cuvîntului sfînt care rămîne același azi ca și ieri, să nu ne luăm după obiceiurile lumii, și în felul acesta să putem proslăvi pe acest pămînt pe Domnul Hristos.

Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.

Col. 4,2.

Rugăciunea este respirația sufletului. Fără aceasta nu e posibilă comunitatea cu Dumnezeu și cu Domnul Isus Hristos. Epafra a recunoscut acest lucru. El iubea pe frații și surorile din Colose, Laodicea și Ierapole și se ruga insistent pentru ei. Dragostea pentru ei îl îndemna mult de tot ca să aducă necazurile lor în fața lui Dumnezeu.

Cu cât iubim mai mult frățietatea cu atît mai mult ne vom ruga pentru ei, și în aceeași măsură crește și interesul nostru pentru ei. Dacă rugăciunile noastre sînt bine întemeiate și sincere atunci vom stăruî în ele.

Necesitatea acestei slujbe sfinte și ascunse să ne stea tot timpul în fața ochilor noștri. De ar urma toți credincioșii în această privință exemplul lui Epafra. Cîte prilejuri avem noi în zilele de azi să stăruim în rugăciune! Mulți copii ai lui Dumnezeu se lasă prinși de vidul acestei lumi care caută să-i aspire. Multe învățături false se răspîndesc și între copiii lui Dumnezeu iar formalismul se răspîndește cu pași repezi. Cît de necesară este rugăciunea și în zilele noastre! De-am fi în tot timpul în rugăciune și pentru oamenii care sînt pe calea pierzării veșnice. Să ne rugăm insistent pentru mîntuirea păcătoșilor pierduți. În curînd Domnul va veni. Să nu obosim rugîndu-ne.

Niciodată nu a fost mai mare trebuință de rugăciune în Adunarea lui Dumnezeu ca în vremea de față. S-ar putea spune că satana întrebuintează toată iscusința pe care o are ca să împovăreze sufletele și să împiedece toate silințele poporului lui Dumnezeu. Pentru unii, el se servește de ocupațiile lor; pentru alții, de greutățile familiare; pentru alții de durerile și greutățile lor personale.

Vrăjmașii sînt mulți și numai puterea lui Dumnezeu ne poate face în stare să facem față tuturor acestor piedici și să le biruim. Dumnezeu lucrează totdeauna cînd credința se îndreaptă spre El, avînd ca țintă slava Lui.

Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

Prov. 14,12.

Adeseori în viață stăm în cumpănă și nu știm ce decizie să luăm. Poate că sînt lucruri mari sau lucruri minore. Dar vedem de multe ori că lucrurile minore pînă la urmă sînt mari și viceversa. De aceea este necesar să fim precauți în toate, cercetînd atent care este voia Domnului nostru prea iubit. Dacă privim la Lot vedem că privirea lui era atrasă de ceea ce vedea cu ochii săi. Totul era ospitalier aici, dar oamenii aceluia ținut erau împotriva lui Dumnezeu. Noi citim că: „Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată cîmpia Iordanului. . .“ (Gen. 13.10). Dacă și-ar fi ridicat ochii spre Dumnezeu și ar fi stăruit: „Doamne spune-mi calea Ta!“ ar fi primit răspuns ce trebuie să facă. Dar el a mers pe calea care a găsit-o de cuvîntă și această cale l-a dus la moarte. Ce urmări au avut hotărîrile greșite ale lui Lot! Acest exemplu să fie și pentru noi un semnal de alarmă. Ce primejdios este pentru un credincios cînd își alege calea sa proprie! Cîți dintre frații și surorile tinere nu au găsit cu cale să meargă împreună pe drumul vieții sau cîți nu și-au ales o meserie fără să întrebe pe Domnul, și în totală dependență de El să ia o hotărîre. Urmarea au fost necazuri și inimi frînte.

Dacă cineva intenționează să facă voia lui Dumnezeu nu va rămînea niciodată fără răspuns. Dar cine nu se teme să facă primul pas de unul singur acela nu are altceva de așteptat decît să culeagă urmările căilor proprii.

În vremea noastră, creștinii de nume, pretind că văd, dar în realitate ei sînt orbi, vorbind în mod spiritual. Ochii celui ce e convins că e orb se pot deschide; dar ce se poate face pentru unul, care crede că vede, cînd de fapt, nu vede de loc? Această nerecunoaștere a adevăratei stări are urmări grave. Totdeauna sîntem binecuvîntați cînd sîntem aduși să ne cunoaștem întru cîtva, pe noi înșine. Căci numai atunci ne putem da seama de ceea ce este Dumnezeu pentru noi.

Eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui;..și găsindu-mi desfătarea în fiii oamenilor. Prov. 8,30.31.

Sfînta Scriptură ne lasă adesea să privim prin cuvintele ei, în veșnicie. Aici noi ascultăm vorbind pe Acela care e „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.“ (1 Cor. 1.24). Din veșnicie Fiul lui Dumnezeu era desfătarea Tatălui, obiectul dragostei Lui, plăcerea inimii Sale. Ce mare însemnătate are El pentru noi să ne gîndim că Cel ce era desfătarea lui Dumnezeu a devenit om dîndu-se ca jertfă pentru mîntuirea noastră. Și mai mult decît atît îl auzim spunînd: „...găsindu-și desfătarea în fiii oamenilor.“ Cum se poate oare ca „desfătarea Tatălui“ să-și găsească desfătarea și în noi, niște oameni păcătoși? Acest lucru nu s-a petrecut pentru faptele noastre bune, sau pentru că în noi ar exista ceva bun. NU, El știa că Dumnezeu are niște planuri cu omul pe acest pămînt; El vedea un mărgăritar pe acest pămînt care avea mare valoare pentru inima Sa. Dragostea era motorul care intra în acțiune pentru a-și da viața pentru omenire. Din această cauză a mers drumul Golgotei. Ca răsplată a suferințelor Sale, Tatăl i-a dat ca moștenire pe toți aceia care cred în El și care acum sînt obiectele dragostei Sale. Atît de prețuit este omul mîntuit, încît este ridicat la rangul de copil al lui Dumnezeu. Cît de mult a prețuit Dumnezeu lumea și totuși cît de puțini sînt aceia care fac voia Lui. În Isaia 43.4 Dumnezeu ne spune: „De aceea pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit te iubesc.“ Oare nu ne îndeamnă aceasta ca să-i aducem și mai multă adorare? Nu ne îndeamnă această dragoste ca să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre? Și nu ne îndeamnă să nu recunoaștem alt teren de strîngere laolaltă decît terenul prezenței Sale? Acolo El este CONDUCĂTOR și tot ce se face izvorăște din îndemnul Duhului Sfînt. Toți care citesc aceste rînduri sînt chemați acolo. Vrei să primești invitația Marelui Păstor?

Eu sînt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul.

Ioan 15,1.

Domnul Isus este adevărata viță, Tatăl este vierul și ucenicii sînt mlădițele. Dacă Domnul Isus nu dă sevă fructului, acesta nu este veritabil. Rămînerea în Domnul Isus se realizează prin dependență deplină față de El. Pe această cale, Domnul Isus vrea ca ucenicii Săi să fie un izvor continuu de putere și de roade. El Însuși vrea să fie ÎN ei. În afară de El nu putem efectua *nimic*. Dacă noi posedăm puterea prin rămînerea în El, vom aduce multe și bogate roade. Dacă rămîne în noi Cuvîntul Său va da naștere prin rugăciune la o forță nouă care nu poate fi învinsă. Atunci putem cere în Numele Său ceea ce vrem și se va îndeplini.

Există în acest capitol trei îndemnuri foarte prețioase:

- „rămîneți în Mine. . .“
- „rămîneți în dragostea Mea..“
- „dacă. . .rămîn în voi cuvintele Mele.“

ASCULTAREA și DEPENDENȚA sînt cele două temelii de bază ale vieții practice aici pe pămînt. Aici nu este vorba despre mîntuirea unui păcătos ci despre calea unui ucenic al lui Hristos care vrea să savureze deplin dragostea Lui. Într-o astfel de inimă plăcerile acestei lumi nu au nici un loc. Bucuria în Domnul ne îmbărbătează să slujim unul altuia și să ne întărim pe calea ascultării și a credinței noastre sfinte. Să umblăm cu demnitate pe calea noastră, ca în felul acesta să arătăm lumii o viață de belșug duhovnicesc. Să nu uităm că Domnul Isus atît de mult ne-a iubit încît și-a dat viața pentru noi.

Dacă muștră pentru păcat, privesc la crucea Domnului Isus în jertfa Lui văd nu numai că „păcatele mele“ au fost iertate, dar văd, că și „păcatul meu“ adică firea mea cea pămîntească -rădăcina tuturor păcatelor mele- a fost nimicită și lucrul acesta ne dă o pace adîncă. La cruce văd pe Dumnezeu ca prieten al păcătoșului, dînd la o parte păcatul.

În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăș trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui DUMNEZEU, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Evr. 5,12.

Voia lui Dumnezeu este ca cel credincios să crească și să sporească în avuțiile duhovnicești. Este o stare normală, la fel cum în viața de toate zilele omul trebuie să se dezvolte și să propășească. *Legea dezvoltării* este una din cele mai decisive legi și stă la temelia oricărei acțiuni dumnezeiești, atât în creație cât și în domeniul Duhului. Credinciosul trebuie să treacă de la poziția de prunc în Hristos la poziția de tînăr și apoi la poziția de om matur. Dacă nu se petrece această creștere, înseamnă că există o cauză negativă în viața creștinului.

Evreii trebuiau să fie așa de înaintați încît să fie în stare să învețe pe alții. Dar ei aveau nevoie din nou de învățăturile începătoare. Ei au devenit „greoi la pricepere“ și aceasta a dăunat creșterii lor.

Nu există o stagnare mai mare ca aceea cauzată de alipirea de vechile tradiții sau forme religioase care nu au nimic cu credința adevărată. Astfel de oameni se înșală amarnic, deoarece lui Dumnezeu nu-i trebuie robi cu inima împărțită sau creștini numai de duminica. Acolo unde este formalism lipsește creșterea. De aceea, iubite cititor care dorești să crești în credință, *depărtează-te* de formele religioase prin ieșirea afară din orice tabără religioasă și ocuparea terenului în Adunarea lui Dumnezeu.

Ținem să declarăm că nu ne trece prin minte să mișcăm un deget ca să atingem vreunul din sisteme. Nu cu ele avem noi a face; de ele se va ocupa Domnul. Noi avem a face cu sfinții din aceste sisteme și căutăm ca printr-o acțiune spirituală, prin lucrarea cuvintelor Scripturii să-i scoatem din ele și să-i aducem să-și ia locul cuvenit în Adunarea lui Dumnezeu.

Grozav lucru este să cazi în mâinile DUMNEZEULUI celui viu!

Evr. 10,31.

Cînd odinioară David după greșeala sa a cerut să cadă în mâinile lui Dumnezeu deoarece milostenile Lui sînt mari, asistăm apoi la o muștrare față de robul Său (1 Cronici 21). Dar textul de astăzi analizează pe oamenii care păcătuiesc cu voia. Cine efectuează acest pas, calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și Duhul harului ignorînd sîngele lui Isus vărsat pentru iertarea păcatelor. Astfel de oameni disprețuiesc sîngele vărsat de Domnul nostru, punîndu-l alături de orice sînge al animalelor vărsat în vechime. Pentru astfel de oameni nu există altă jertfă de ispășire, iar jertfele pe care le mai aduc evreei și azi nu mai au nici o valoare. Ceea ce mai rămîne în astfel de situații este mînia lui Dumnezeu care va judeca aspru pe cei care au nedreptățit pe Fiul Său prea iubit.

De aceasta va avea parte toți care nu vor să primească harul lui Dumnezeu care este întemeiat pe jertfa de mîntuire a lui Isus și toți care se împotrivesc alipindu-se de cei care-L răstignesc pe Hristos.

Acum, cînd citești aceste rînduri, mai ai ocazia să scapi de mînia lui Dumnezeu. Vino cu pocăință la El și recunoaște toate păcatele tale în fața Lui și vei primi iertare și pace. Gîndește-te bine la textul de astăzi: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.“

O, cititor neîntors la Dumnezeu te rugăm cu stăruință nu mai zăbovi. Zăbava înseamnă nechibzuință. Fiecare clipă este de preț. Nu știi clipa cînd ai putea fi secerat de moarte și trimis în locul unde nu vei avea nici o rază, nici cea mai slabă licărire de nădejde, în locul de întuneric, nenorocire și zbućiumare veșnică. Vino așa cum ești la ISUS care stă cu brațele și inima plină de dragoste, gata să te primească, să te adăpostească, să te mîntuiască să te binecuvînteze potrivit cu dragostea Sa și cu prețul desăvîrșit al Numelui și jertfei Sale.

Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice DOMNUL, care are milă de tine.

Isa. 54,10.

Dumnezeu aduce aminte totdeauna omului ce slab este în fața puterii Sale. Omul aleargă cu groază din locuința sa când este un cutremur. Dar cine poate să descrie ce va fi atunci când va veni ce citim în Apocalipsăceasul încercărilor care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului“, când Dumnezeu va judeca acest pământ.

Atunci oamenii se vor ascunde în crăpăturile stîncilor, în peșteri și vor spune: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mînia Mielului“ (Apoc. 6.16). Cei care în timpul harului nu vor să asculte chemarea Domnului Isus vor avea parte de judecata lui Dumnezeu. Nici stîncile și nici dealurile nu vor putea ocroti pe păcătoși de judecată.

Dumnezeu a dat poporului Său pămîntesc prețioase proorocii pe care le va îndeplini chiar și prin neascultarea poporului. În prezent acolo unde se adună credincioșii aceste proorocii sînt deosebit de prețioase. În mijlocul atîtor frămîntări ale acestei lumi, credinciosul are dreptul să-și așintească privirea la Dumnezeu așa cum spune Psalmul 32: „cel ce se încrede ÎN Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui.“ Credinciosul oricînd poate să știe și să fie convins că Dumnezeu este credincios celor făgăduite. El îi va întări pe ai Săi și-i va păzi de orice rău.

Sînt mulți copii ai lui Dumnezeu care își traiesc zilele în temeri, întuneric și nesiguranță. Toată slujba lor dumnezeiască în loc să fie urmarea vieții veșnice pe care o au și de care se bucură, nu-i decît împlinirea unei datorii legale și o pregătire pentru viața veșnică. Iar „nădejdea fericită“ pe care ne-a dat-o harul, ca să ne învieze inimile le rămîne cu totul necunoscută. O socotesc ca o visare și așteaptă ziua judecării în loc să aștepte pe Hristos.

Eu sînt a iubitului meu și iubitul meu este al meu; el își
paște turma între crini. Cînt. 6,3.

Aceasta este vorbirea unui suflet care nu mai are valoare în ochii săi proprii. Cînd cineva se preocupă cu Hristos, sufletul intră în gîndurile și dragostea Lui în loc să se ocupe cu gîndurile și simțirile proprii. Ochii, inima, gîndurile și buzele -toate sînt pline de Hristos și sînt preocupate cu El. În cap. 2.16 mireasa spune: „Prea iubitul meu este al meu și eu sînt a lui.“ Acolo bucuria de a poseda pe Hristos stă pe prim plan: „El este al meu.“ Aici este vorba de o bucurie mai profundă și anume aceea de a aparține lui Hristos: „eu sînt a Lui.“ Ambele bucurii sînt binecuvîntate dar bucuria care izvorăște din convingerea: „Eu sînt a Lui“ are un gînd mai profund și ne arată o creștere dumnezeiască. Noi putem înțelege bucuria unui suflet trezit din somnul păcatului care exclamă: Eu cred acum în Hristos, eu știu că El a murit pentru mine. Un suflet care a fost scos la lumina lui Dumnezeu din întunerecul păcatului poate exclama victorios: Isus este al meu. Să nu se minimalizeze niciodată bucuria de a avea pe Hristos dar sufletul să nu rămînă numai aici ci să facă progrese în recunoașterea adevărului.

Să căutăm să trăim în simțămîntul că ne găsim totdeauna în fața lui Dumnezeu. Numai astfel vom fi păziți de multele feluri și forme ale răului pe care le întîlnim zilnic. Frica de Dumnezeu s-ar dovedi un zăgaz binecuvîntat împotriva răului, în orice chip și formă. Ea ne-ar face adevărați în toate vorbele și faptele noastre. De cîte ori nu vorbim mult mai mult decît simțim. Cît de schimbată ar fi purtarea noastră dacă ne-am da seama totdeauna că Dumnezeu ne aude și ne vede, că El ține seamă de orice cuvînt al nostru, cunoaște orice gînd și vede toate căile noastre. Dacă am rămînea cît mai aproape de izvorul iubirii dumnezeiești am fi niște rîuri răcoritoare dovedind că sîntem ai iubitului nostru Domn și El este al nostru. Ce bine ar fi dacă toate acestea s-ar împlini mai mult și s-ar ținea mai cu tărie între noi!

IULIE

1 IULIE

Timp de șapte zile, veți mânca azimi. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită, din ziua întâi pînă în ziua a șaptea, va fi nimicit din Israel

Exod. 12,15.

Sîngele mielului pascal care se vedea pe amîndoi stîlpii și deasupra ușii caselor israeliților îi ocrotea de judecata dumnezeiască, de moartea întîiului născut. Sîngele era mărturia că în acea casă pătrunsese o dată moartea.

Comuniunea cu Dumnezeu și unii cu alții prin mîncarea Mielului pregătit ne face atenți să îndepărtăm mai întîi TOT aluatul. Aluatul este o înfățișare a tot ce este rău și al păcatului, fie că e vorba de conduită morală, fie că e vorba de învățături greșite. Cele șapte zile, adică o săptămînă, ne arată că toată viața credinciosului din clipa întoarcerii sale la Dumnezeu trebuie să fie sfîntă. Domnul să ne dea harul ca să îndepărtăm tot aluatul din casele noastre și din viețile noastre. A mânca azimi înseamnă a ne supune fără șovăială tuturor îndemnurilor Sfintei Scripturi. Numai cînd umblăm în lumina Cuvîntului avem părășie cu Dumnezeu și unii cu alții. În această lumină putem recunoaște tot ce nu-i place lui Dumnezeu. Orice delăsare în privința cercetării personale este cauza multor slăbiciuni, lipsuri și a necredincioșiei.

Un israelit care nu se ținea de poruncile lui Dumnezeu trebuia să fie nimicit din mijlocul lui Israel. Ce învățatură serioasă! Dacă din neglijența noastră nu ne cercetăm și nu mărturisim abaterea în fața lui Dumnezeu, adorarea noastră va fi nevrednică. Atunci Dumnezeu trebuie să ne ia în școala Sa de educație prin dragoste. Dacă nu îndepărtăm răul, judecîndu-l atunci are să se infiltreze tot mai mult și Dumnezeu aduce judecata asupra noastră. Aluatul are proprietatea de a invada toată masa. De aceea apostolul, mînat de Duhul Sfînt, a scris: „Măturați aluatul cel vechi. Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru?” (1 Cor. 5). Noi, credincioșii trebuie să facem această lucrare. Nu trebuie să-L rugăm să o facă El.

2 IULIE

Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de înstrîmătorat sînt pînă cînd va fi îndeplinit! Luc. 12,50.

Aceste cuvinte le-a spus Domnul și Mîntuitorul nostru cu mult timp înainte de a suferi moartea pe cruce. De fapt, drumul Lui mergea în întregime spre cruce. Numai prin drumul crucii Isus a putut să slăvească pe Tatăl în întregime și pentru vecii vecilor. Toate valurile judecății lui Dumnezeu asupra păcatului au trebuit să acopere pe Mielul lui Dumnezeu. Cu acest botez trebuia să fie botezat, în această adîncime de suferințe -care noi nicio-dată nu sîntem în stare să le cercetăm- trebuia să meargă El. Domnul Hristos a trebuit să sufere moartea în toată amărăciunea ei ca plată pentru păcatele care le-a luat de bună voie asupra Lui. Noi pricepem puțin fioru Lui din Ghetsimani. Și totuș a vrut să fie botezat cu acest botez al suferinței ca să isprăvească lucrarea.

De ce a trebuit să vină toată suferința asupra Lui? „Pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea.“ Prin lucrarea Lui desăvîrșită zăgazarile dragostei dumnezeiești au fost deschise să curgă spre noi. Dar pentru aceasta Domnul nostru prea iubit a trebuit să pășească în adîncimi mari. Să nu uităm lucrul acesta, căci este împlinit pentru noi care credem.

El a spus ucenicilor și prin ei și nouă: „Să faceți lucrul acesta spre amintirea Mea.“ Să privim la Masa Domnului cu ochii țintă spre suferințele și moartea Lui, ca acestea să dea naștere în inimile noastre la admirație sfîntă și la adorarea care NUMAI Lui i se cuvine.

Masa Domnului ne pune înainte cele mai scumpe adevăruri. Mîntuirea este săvîrșită, păcatele sînt iertate. Harul domnește prin neprihănire. Boldul morții este înlăturat. Slava veșnică ne este descoperită din partea lui Dumnezeu. Unitatea unui singur Trup ne este înfățișată înaintea noastră. Nu mai este nevoie de alte explicații, decît de o simplă și sfîntă practicare a amintirii morții Domnului Hristos.

3 IULIE

DOMNUL a vorbit lui Moise, și a zis: Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel.

Num. 13,1.2

Dacă citim numai aceste două versete sîntem înclinați să credem că iscodirea țării Canaanului ar fi fost după voia lui Dumnezeu. Moise i-a îmbărbătat să se suie și să o ia în primire. (Deut. 1.21). Ca să intre în binecuvîntările pregătite de Dumnezeu trebuia numai ASCULTARE și CREDINȚĂ. Aici s-a arătat că poporul nu are nici credință, nici ascultare. „Voi v-ați apropiat de mine“ a spus Moise, „și ați zis: Să trimitem niște oameni înaintea noastră ca să iscodească țara.“ Era nevoie de aceasta? Prin aceasta nu a fost oare jignit Dumnezeul adevărului? Dumnezeu le-a acceptat cererea dar pentru popor a fost o amară durere. Încă 38 de ani au mai călătorit și din numărul bărbaților care au ieșit din Egipt numai doi au intrat în țara făgăduită. Toți ceilalți au murit în pustie din cauza necredinței lor. În I Cor. 10. 6 citim: „Și aceste lucruri s-au întîmplat ca să ne slujească nouă drept pildă.“

În privința lucrării de mîntuire a lui Isus și a harului Său dătător de iertare cei care au crezut au intrat în comuniune intimă cu Dumnezeu. De această credință vorbește apostolul în Romani 1.17 și Galateni 3.11 unde e amintit versetul: „Cel neprihănit va trăi prin credință.“ Asemenea verset îl mai regăsim în conținut și în Evrei 10.38 unde este vorba de statornicie. Toate promisiunile lui Dumnezeu pentru calea noastră și pentru slava viitoare sînt „DA“ și „AMIN.“ Putem să ne bazăm pe fidelitatea lui Dumnezeu în orice împrejurări. Prin aceasta Îl vom cinsti pe Acela care a spus: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește.“ Vrem oare să-L întristăm prin necredința noastră?

Adevăratul mijloc ca să înaintăm în viața duhovnicească este ca să trăim pentru Adunarea lui Dumnezeu și nu pentru altceva. Omul care trăiește potrivit gîndului Duhului lui Dumnezeu despre Adunarea Sa va crește în omul cel nou.

Nădăjduiește în DOMNUL! Fii tare, îmbăratează-ți inima, și nădăjduiește în DOMNUL! Ps. 27,14.

Un comerciant credincios se găsea după o serie de pierderi într-o postură foarte rea. El era foarte posomorât și sănătatea lui suferea mult din această cauză. Nevasta lui deși era posomorită încerca să-l întărească. Ea a rugat insistent pe Dumnezeu ca să-i vină în ajutor. Dumnezeu cel Atotputernic a lucrat într-un chip minunat.

Fetița cea mai mare care avea opt ani s-a sculat cu ochii în lacrimi și a spus: „Eu am avut un vis foarte trist. Se părea că Dumnezeu a murit și a fost înmormântat de îngeri. Tatăl care de mult nu a mai zîmbit nu s-a putut abține și i-a spus: „Copilașule, ștergeți lacrimile. Dumnezeu nu poate să moară.“ Acest cuvînt a lovit-o puternic pe mamă. „Tu înveți copila să nu plîngă, căci Dumnezeu nu poate să moară și tu însuși nu scoți de aici mîngîierea de care ai nevoie. De ce nu vrei să te rezemi pe Acela care nu poate să mintă care nu dormitează? Nu a numărat El perii de pe capul nostru? El nu poate să-i părăsească pe cei care se încred în El.“ Profund mișcat, tatăl a prins încredere în Dumnezeu cel viu. El i-a dat puterea să se autodepășească.

Cunoști și tu pe Acest Dumnezeu Atotputernic? Cine se încrede în El nu va fi dat niciodată de rușine!

J. H. Pestalozzi (1746–1827) pedagog de talie internațională și creștin a cărui operă a fost caracterizată ca „forță generatoare a noilor curente pedagogice“ a scris: „Copilul meu, există un Dumnezeu de care ai nevoie, acum cînd nu mai ai nevoie de mine. Este un Dumnezeu care te ia în brațele Lui, cînd eu nu te mai pot proteja; este un Dumnezeu care cugetă la fericirea și bucuriile tale.“ „Voința lui Dumnezeu și tot ceea ce eu îmi pot închipui mai nobil, mai bun pentru mine însumi, sînt tot una. De aceea, nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Cel ce m-a luat în brațele Lui părintești.“

La început, DUMNEZEU a făcut cerurile și pământul.
Gen. 1,1.

Primul verset al Bibliei vorbește că Dumnezeu a făcut cerul adică întreg cosmosul și a creat pământul. Este foarte însemnat să înțelegem că, crearea tuturor lucrurilor nu poate fi cercetată prin concepția omenească. O putem pricepe numai prin descoperirea dumnezeiască. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucrurile care se văd.“ (Evrei 11.3). Dumnezeu este Izvorul TUTUROR lucrurilor, Cuvîntul Lui a chemat totul la viață. Din mai multe texte noi știm că Domnul Isus este Înfăptuitorul întregii creații dumnezeiești și în felul acesta este arătat în Evanghelia după Ioan cap. 1: Cuvîntul. Pentru credincios nu este de loc greu ca să recunoască: „El a spus și s-a făcut“ că El a ordonat și a luat ființă. Aceste cuvinte exclud pe deplin gîndul despre evoluție. Dumnezeu nu a avut nevoie de evoluție ci a creat prin Cuvîntul puterii Sale și după gîndul Lui. Cît de prețios este acest lucru pentru credință! Credinciosul cunoaște pe Dumnezeu dragostei care s-a revelat în Hristos Isus și are libertatea să-I slujească în dragoste, exprimînd voia Creatorului într-o lume ruînată de păcat.

Biblia prezintă o lume creată de mîna lui Dumnezeu. Biblia prezintă o Dumnezeire prin a cărei putere infinită au fost chibzuite, formate și făcute toate lucrurile.

Teoria evoluției spune că toate aceste lucruri s-au făcut printr-un proces material de acțiuni întîmplătoare, negîndite de nimeni, proces pentru care autorii teoriei nu dau nici o explicație. Bine a spus prof. Edwin Conklin, mare biolog de la universitatea din Princeton: „Probabilitatea ca viața să apară la întîmplare prin accident este comparabilă cu probabilitatea ca un dicționar să rezulte dintr-o explozie într-o tipografie.“ Teoria evoluției este o minciună monstruoasă, o tăgăduire a lui Dumnezeu, o tăgăduire a sufletului omenesc, ea face din om o fiară, ea golește omenirea de toate lucrurile sfinte pe care Dumnezeu le-a revelat în Cartea Sa.

6 IULIE

Pământul era pustiu și gol; peste fața adîncului de ape era întunerec, și Duhul lui DUMNEZEU se mișca pe deasupra apelor. Gen. 1,2.

Textul de astăzi în limba ebraică începe cu: „Și. . .“ fapt care a făcut pe unii cercetători ai Sfintei Scripturi să-l socotească ca o legătură unică cu versetul 1. Dar nu este așa. Ce important este să citim Cuvîntul lui Dumnezeu cu atenție! Multe lămuriri false au temelia în citirea superficială a Cuvîntului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut pământul într-o stare brută care apoi să-l finiseze, să evolueze, ci toate s-au petrecut așa cum a ordonat Dumnezeu.

Din ce cauză era pământul pustiu și gol? Scriptura nu ne spune aici direct, dar citim în Isaia 45.18: „. . .l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.“ Dumnezeu nu întocmește nimic pustiu și gol. Aceasta nu ar fi o lucrare onorabilă pentru El. Starea de dezordine este urmarea căderii satanei. Satana, care a fost creat „era un heruvim ocrotitor“ pînă în momentul cînd s-a împotrivit lui Dumnezeu. Satana este stăpînitorul întinericului și așa a ajuns omul fără Dumnezeu. Numai Duhul lui Dumnezeu poate să lumineze pe oameni. Credinciosul răscumărat știe că pustiu și golul sînt lucrarea satanei și de aceea se străduiește să fie o solie de a scoate pe oameni de sub această dominație și a le arăta salvarea în Isus, care pe crucea Golgotei a învins pe acest dușman.

Păziți-vă inima cu toată sîrguința! Păziți-vă de orice influență religioasă falsă! Tineți seama că trăiți într-o lume a cărei atmosferă este ucigătoare pentru viața duhovnicească. Cu o pătrundere infernală, vrăjmașul caută să întindă în jurul vostru mrejele din toate părțile și numai o legătură neînreruptă cu Dumnezeu vă poate păzi! Înviați împreună cu Domnul Hristos, gîndiți-vă la lucrurile de sus nu la cele de pe pământ, pentru că cetățenia voastră este în ceruri de unde așteptați pe Domnul care va schimba trupul stării voastre smerite!

DUMNEZEU a zis: Să se facă lumină! Și a fost lumină.
DUMNEZEU a văzut că lumina era bună. Gen. 1,3.4.

Facerea lumii în cele șase zile înseamnă nu numai creație, ci și o lucrare de refacere a pământului pentru a fi locuibil pentru oameni. În starea aceea de „pustiu și gol“ mai întâi Dumnezeu a făcut lumina. Nu pentru că lui Dumnezeu i-ar fi trebuit lumină pentru lucrarea Lui ci pentru că lumina este o creație minunată a Lui, temelia celorlalte lucrări. Dumnezeu se reliefează în lumină după cum El Însuși este lumină. Unde ajunge lumina, întunericul se îndepărtează. „Iată că nici întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina“ (Ps. 139.12). Aceste două noțiuni sînt preluate de Cuvîntul lui Dumnezeu și folosite în chip duhovnicesc. Dumnezeu este și Izvorul luminii duhovnicești. El lasă ca lumina să cadă în inima întunecată a omului pentru a îndepărta această stare. În felul acesta arată Duhul lui Dumnezeu oamenilor starea nenorocită la care i-a dus păcatul. Cine vrea să primească această lumină și crede în jertfa Domnului Isus de la cruce, adusă pentru iertarea păcatelor, primește iertare și pace. În felul acesta inima este salvată de întunericul păcatului.

Tot de lumină are nevoie și fiecare credincios în parte. Cînd un copil al lui Dumnezeu lasă ca lumina Cuvîntului Sfînt să pătrundă cu toată intensitatea sa în inimă se va produce o schimbare în păreri și gîndurile cele vechi. Toate par de atunci încolo schimbate și într-o lumină nouă. Biblia pare o carte nouă. Scăpați de atmosfera întunecată care învăluie sistemele religioase, creștinul va putea vedea totul în lumina cerească a Scripturii, parcă ar fi o întoarcere din nou la Dumnezeu. În încurcătura religioasă a zilelor noastre fiecare avem nevoie de lumina sfîntă a Bibliei pentru a putea recunoaște adevărul. Rămîne pentru fiecare o problemă, dacă vrea să lase pătrunderea luminii de Sus în inimă sau dacă se mai hrănește cu lumina slabă pe care o dă omul.

8 IULIE

DUMNEZEU a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui **DUMNEZEU**; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Gen. 1,27.

La creație Dumnezeu a spus totdeauna „să se facă“ și s-a făcut. Dar cînd a fost vorba de om a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră.“ Cuvîntul „chip“ arată că este asemănător. Omul trebuia să fie reprezentantul lui Dumnezeu pe pămînt și trebuia să-l administreze. Această poziție înaltă a omului era legată de o mare răspundere. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, fapt care ne arată că omul este în caracter și calitate asemănător cu Dumnezeu deși într-o măsură foarte mică.

Dar ce a făcut omul cu aceste asemănări și calități? El nu a căutat onoarea lui Dumnezeu ci și-a căutat interesele proprii. Chipul a fost distrus prin păcat. Dar totuș mîna lui Dumnezeu se mai poate recunoaște chiar și atunci cînd omul se îndepărtează. Noi credincioșii putem vedea în om tot timpul chipul lui Dumnezeu pentru care Fiul Său a înfăptuit lucrarea de mîntuire și ne-a salvat din mîna satanei.

Tot timpul satan s-a străduit să depărteze pe om de Dumnezeu. Printre multele mijloace ale sale vrem să amintim una din cele mai rafinate și anume: predestinația. Sînt idei și oameni care susțin că nu pot crede pentru că nu au fost hotărîți de Dumnezeu din veșnicie. Înlătură oare această teorie răspunderea sub care se află fiecare om de a crede mărturia lămurită și simplă care se găsește în Biblie? *NU*, ci dimpotrivă toate acestea ne arată răutatea inimii, chipul dezumanizat de către satan care-l face pe om să nu primească mărturia lui Dumnezeu. Este scris clar și pentru toți de pe pămînt: „Cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică“ (2 Tes. 1.8-9). Oamenii sînt făcuți răspunzători să creadă Cuvîntul Evangheliei și vor fi pedepsiți pentru că nu l-au crezut. Oricine crede în Domnul Isus are viața veșnică. (Ioan 3.16).

Neprihăniților, bucurați-vă în DOMNUL! Oamenilor
fără prihană le șade bine cântarea de laudă. . . . .Cântați-I
o cântare nouă! Ps. 33,1.3.

Credinciosul prin harul lui Dumnezeu a devenit o creație nouă ÎN Isus Hristos. Glasul lui Dumnezeu a răsunat odată: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar.“ În starea aceasta nu putea fi nici o bucurie, nici o laudă pe buze. Dar Dumnezeu a găsit o cale ca cei neprihăniți să poată fi plini de fericire și de laudă în fața Lui. Este foarte important pentru fiecare copil al lui Dumnezeu să înțeleagă că el a primit neprihănirea dumnezeiască ÎN Isus Hristos și că are un loc înaintea lui Dumnezeu. Dacă sufletul se bucură de acest har, atunci este în stare să laude pe Dumnezeu și să intoneze „o cântare nouă.“ Această cântare slăvește mareața mîntuire și salvare. Dacă Israel avea o mîntuire temporară, atunci cel credincios de astăzi cunoaște o mîntuire veșnică care a pregătit-o Dumnezeu ÎN Isus. Dumnezeu ne vede numai *prin* Isus Hristos ca pe niște copii curați pentru adorare. El „ne-a rînduit să fim înfiați ÎN Isus Hristos mai dinainte după buna plăcere a voiei Sale. Acum El vrea „să locuiască în mijlocul cântărilor de laudă“ ale credincioșilor. Toată viața noastră să fie o cântare de laudă; da, avem dreptul ca împreună cu toți copiii lui Dumnezeu să venim în fața Lui cu mulțumire și cu adorare.

O adunare după voia lui Dumnezeu, unde se aduce adevărata adorare, se adună *numai* în jurul Persoanei Domnului Isus. O astfel de adunare e despărțită de orice sectă sau partidă sau biserică omenească; cei ce o alcătuiesc sînt numai creștini născuți din nou, mădulare ale Trupului lui Hristos. Ea nu este sub povățuirea unei singure persoane care face totul. În ea nu sînt alte rînduieli decît cele care sînt recunoscute de Noul Testament. Singura autoritate este Cuvîntul lui Dumnezeu și nu păreriile unui om, oricît de dotat ar fi el. Aduci și tu adorare într-o asemenea adunare sau te mai găsești acolo unde omul conduce totul?

Și Saul a zis lui David: Du-te și DOMNUL să fie cu tine!

1. Sam. 17,37.

În Saul și David putem vedea religiozitatea externă și adevărata credință stînd față în față. După ce David a prezentat credința lui față de prezența și puterea lui Dumnezeu, Saul a spus: „Du-te și Domnul să fie cu tine“. Vai, ce puțin cunoștea acest om ce înseamnă de a avea pe Dumnezeu cu el. Saul căuta să dea aparența că se încrede în Dumnezeu, dar în realitate își punea nădejdea în armura lui. Este un lucru rușinos folosirea cuvintelor frumoase care nu sînt din pornirea inimii, așa cum e cazul lui Saul.

Cît de des vorbim și noi despre nădejdea noastră în Domnul și ne bazăm totuș cîte odată pe împrejurări sau cel puțin sperăm în ajutorul lor. Așa s-a întîmplat și cu Saul. El a spus: „Dumnezeu să fie cu tine“ și totuș a îmbrăcat pe David cu haine, coif de aramă și platoșă. El nici nu gîndea ca David să lupte în alt mod decît în cel obișnuit.

Cît de des se întîmplă și cu noi așa. Ne folosim de starea materială și-L excludem prin aceasta pe Dumnezeu.

Dar nu avem voie să ne folosim de starea materială? Nu îi erau necesare lui David acele lucruri? Desigur, dar numai cînd stă în corelație cu credința în veșnicul Dumnezeu, și cu slava Sa! Starea noastră materială nu are voie niciodată să excludă pe Dumnezeu.

Nu este nicio stare mai binecuvîntată decît aceea a unui suflet care trăiește, ca un copil, într-o deplină atîrnare de Dumnezeu, mulțumindu-se pe deplin să aștepte vremea lui. E drept că această stare își are și ea încercările ei. Dar omul duhovnicesc învață cele mai adînci lecții și se bucură în încercările cele mai grele căci nu este părăsit ci are pe Dumnezeu de partea sa. Ce bucurie să atîrni de cineva a cărui bucurie este să te binecuvînteze! Numai cei care au gustat din această stare pot prețui această bucurie. Și în această direcție Marele nostru exemplu este Domnul Isus care a fost totdeauna supus lui Dumnezeu.

A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine?

2.Sam. 9,1.

Cînd David -omul după inima lui Dumnezeu- a fost încoronat pe tron a cercetat dacă mai există vreo sămînță din spița lui Saul, împotrivorul lui cel mai mare, dar nu ca să-l judece ci ca să-i facă bine din pricina lui Ionatan, prietenul său. Mefiboșet, fiul lui Ionatan a fost primit foarte bine, așa cum citim în 2 Samuel cap. 9.

Și astăzi pentru oamenii păcătoși mai este har și aceasta din pricina lui Isus Hristos. Nu este lumea împovărată de păcate, plină de necazuri? Și totuș Dumnezeu mai are răbdare. Dar oamenii merg din rău în mai rău, unii chiar se împotrivesc harului lui Dumnezeu. Dumnezeu însă care niciodată nu a fost dușmanul oamenilor nu s-a împietrit față de ei. Ce va fi cu soarta acelor care leapădă oferta lui Dumnezeu? Aș dori ca dumneata să nu fi un astfel de împotrivor, stimată cititor. De aceea, recunoaște chiar acum starea ta de păcătoșenie și primește grațierea pe care ți-o dă astăzi Dumnezeu, prin Isus Hristos. Mîine s-ar putea să fie prea tîrziu.

Cînd te hotărăști să primești mîntuirea în dar prin credința în jertfa Domnului Hristos dușmanul sufletului tău îți va șopti că dacă nu faci cutare sau cutare lucru nu vei fi mîntuit. În felul acesta este dată la o parte Evanghelia lui Hristos, căci Evanghelia îmi descoperă pe Dumnezeu coborîndu-se la mine în starea în care sînt păcătos, vinovat, ticălos și pierdut prin vina mea; mai mult: Dumnezeu îmi aduce iertarea DEPLINĂ a tuturor păcatelor mele și o mîntuire deplină de la pierzare, prin ceea ce a făcut Isus pe cruce. Evanghelia îmi spune că Dumnezeu este TOTUL și eu NIMIC. „Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.“ (Gal. 2.21). Mîntuirea se primește prin credința în lucrarea care a făcut-o El. Noi trebuie să luăm de-a gata ceea ce a făcut în locul nostru. Aceasta nu înseamnă că pot să-mi fac de cap în faptele firii pămîntești. Întrucît SÎNT mîntuit, prin harul Lui pot să umblu în faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce cred în Isus.

Tigaia lămurește argintul, și cuptorul lămurește aurul; dar
Cel ce încearcă inimile este DOMNUL. Prov. 17,3.

Un slujitor al Domnului a vizitat o fabrică de sticlă. El a observat cum sticlarul trece bucata de sticlă rînd pe rînd prin trei cuptoare. „De ce treceți sticla prin atîtea cuptoare?” a întreat el. „Căldura primului și a celui de al doilea cuptor nu este destul de ridicată și de aceea trebuie să aduc sticla și în cel de al treilea cuptor. Temperatura înaltă face sticla transparentă.”

Aceste cuvinte au dat de gîndit vizitatorului. Nu lucrează tot așa Dumnezeu cu copiii Săi? Așa cum sticlarul duce masa de sticlă dintr-un cuptor în altul, tot așa trebuie Dumnezeu să ducă pe ai Săi iubiți dintr-o încercare în alta ca să fie purificați de materialele străine și să devină mai transparenți, mai lucioși și mai curați. Cîți din cei mînfuiți nu sînt în tigaia lui Dumnezeu? Cîtă suferință trebuie să suporte sfinții și iubiții Domnului în viața aceasta. Unii oftează sub povara încercării. Ce veste minunată că totuș Domnul nu încearcă peste puterile noastre! În Maleahi 3.3 citim: „El va șede, va topi și va curăța argintul.” Ne gîndim oare îndeajuns la acest lucru? Dacă Dumnezeul cel Atotputernic îngăduie asupra noastră o încercare, atunci El stă lîngă tigaie sau lîngă cuptor și reglează temperatura așa ca încercarea noastră să nu fie peste măsură. La timpul hotărît de El va aduce ieșirea din acea încercare. El vrea să ne curățească, să ne purifice. Acestea sînt căile Lui de creștere a copiilor Săi. De-am fi pătrunși de acest lucru în necazuri și dureri! Atunci ele vor fi pentru noi o mare binecuvîntare duhovnicească.

Acela care se arată mult în public, trebuie să aibă acea smernie, acel cuget așezat, acea minte supusă și umilă, acea voință frîntă, acel glas duios, care sînt roadele frumoase ale suferinței sub mîna lui Dumnezeu. Cei care nu au aceste însușiri lucrute de mîna lui Dumnezeu își vor pierde cumpătul.

Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă DUMNEZEU, fără lege-despre ea mărturisesc Legea și prorocii-și anume, neprihănirea dată de DUMNEZEU, care vine prin credință în ISUS HRISTOS, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.

Rom. 3,21.22.

Neprihănirea lui Dumnezeu a fost arătată fără Lege. Legea ordona omului să iubească pe Dumnezeu arătându-i omului numai lipsurile. Unde este un cuget sincer trebuie să recunoască, că propria neprihănire zidită pe temelia Legii, nu este nimic altceva decât niște zdrențe murdare. Neprihănirea lui Dumnezeu stă cu totul în afara Legii și s-a arătat prin aceea că Dumnezeu a înălțat pe Isus la dreapta mării Sale, în slavă și cinste. Desigur că și Legea a mărturisit despre această neprihănire, dar mai mult nu a putut să facă. Noi citim în Isaia 46.13: „Eu Îmi apropii neprihănirea: nu este departe; și mîntuirea Mea nu va zăbovi“ și în cap. 56: „Căci mîntuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate.“ Așa a fost vestită această neprihănire de către martorii lui Dumnezeu, dar în zilele lor nu a fost descoperită. Dar acum a fost revelată *NUMAI prin* Isus Hristos cel răstignit și proslăvit. Legea nu știa nimic de un mijlocitor pentru păcătosul plin de datorii. Dar acum, în Isus Hristos ne-a fost descoperită neprihănirea lui Dumnezeu. Harul mărturisește de o acțiune a lui Dumnezeu în Fiul Său Prea iubit. Să nu ne uităm cu o inimă plină de laudă spre Dumnezeu și Tatăl nostru?

Dacă omul trebuie să facă ceva în lucrarea mîntuirii, Dumnezeu este înlăturat; și dacă Dumnezeu este înlăturat mîntuirea este cu neptuință. Așa dar, dacă mîntuirea este lucrarea harului, trebuie să fie *NUMAI* a harului. Nu poate fi pe jumătate lege și pe jumătate har. „Voi care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.“ (Gal. 5.4).

Ce să ne însuflețească? Neiubirea, intriga, răul, sau neiubirea de frați? Răul se găsește foarte repede și foarte ușor, așa că nu trebuie căutări îndelungate. În Sfânta Scriptură stă scris: „TOT ce este adevărat, tot ce ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.“ Este nevoie mai întâi ca noi, personal să ne însușim aceste calități și să le avem apoi ca ghid pe calea păcii.

O, de-am avea ochii lui Barnaba care, atunci când a venit în Antiohia (Fapte 11.23) și a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat! Fără îndoială că a văzut la acei tineri credincioși câte ceva care mai trebuia îndreptat, dar el era un „om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință“ și pentru el era o bucurie să se preocupe de credincioși.

Aceasta este una din tainele păcii. Dacă inima se găsește plină de Domnul Isus atunci nu mai este loc pentru îngîmfare, înălțare sau duh de judecată, ci la vederea lucrării lui Dumnezeu inima se umple de bucurie.

Nimeni nu poate să se simtă bine în fața lui Dumnezeu cîtă vreme inima nu-i va fi zdrobită și golită de tot ce este în ea. Dumnezeu își găsește plăcerea numai într-o inimă zdrobită și numai o inimă zdrobită e fericită cu Dumnezeu. Când inima e astfel întărită în cunoașterea lui Dumnezeu, iubirea pentru frați și pentru Adunarea Domnului va însufleți pe acel suflet. Trăim într-un veac de rînduieli și datine. Aerul care înconjoară bisericile oficiale este îmbîcsit de statutele unor religii de tradiție, care dezbracă sufletul de Hristos și de mîntuirea Lui. Diavolul îi înșală pe creștini că ei măresc pe Hristos prin ținerea a tot felul de datine și forme, căci știe, că în felul acesta, Hristos e dat la o parte cu desăvîrșire, în timp ce formele ajung să fie ținute cu sfințenie. Iată de ce trebuie să ne însuflețească tot ce este după Sfânta Scriptură și NUMAI după ea.

DUMNEZEUL oricărui har, care v-a chemat în **HRISTOS ISUS** la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. 1. Pet. 5,10.

Ce făgăduință minunată pentru toți copiii lui Dumnezeu! El este și astăzi același Credincios și Neclintit Dumnezeu. El este Izvorul întregului har, iar ținta drumului nostru este spre Casa Tatălui, unde ne așteaptă Domnul Isus. Această chemare este har dar și ocrotire din partea Domnului nostru. La începutul epistolei ne amintește că mai este puțin timp de suferință. Dumnezeuul harului ne va desăvârși, ne va întări, ne va da putere și ne va face neclintiți ca să ajungem la țintă. Ne încredințăm Lui prin aceea că ne abatem privirea noastră de la necazurile vieții privind la El.

Adeseori ne ferim de suferință, socotind că dacă ne păstrăm viețile vom servi mai bine cauza răspîndirii adevărului lui Dumnezeu. Iată un gând grozav, în dosul căruia se ascunde trădarea Creatorului. Dacă pentru Numele lui Hristos vom rămîne statornici pînă la sfîrșit, atunci chiar dacă ne-ar arde pe toți, scînteile de la rugurile noastre vor răspîndi lumina Evangheliei, departe pe fața pămîntului. Putem noi oare să nu mărturisim despre Acela care ne-a mîntuit, mai cu seamă aflîndu-ne în acest neam preacurvar și păcătos care piere din pricina necunoștinței de Dumnezeu și care în orice minut este pîndit de păcat?

Vom fi mereu încurajați dacă fereastra odăii noastre spirituale va fi deschisă spre Ierusalim, dacă ochiul nostru spiritual va privi Ierusalimul cel de sus. Cine este cu Dumnezeu, privește senin înainte. Noi sîntem călători în căutarea cetății viitoare. (Evrei 13.14) .Noi nu avem loc în lume. De aceea nu te mira cînd ești tratat ca un străin. Privește în sus de unde îți vine izbăvirea. Nu uita că suferința ta are margine și că asupra ta veghează Dumnezeu Atotputernic!

Și noi poporul Tău, turma pășunii Tale, Te vom lăuda în veci, și vom vesti din neam în neam laudele Tale.

Ps. 79,13.

Pentru, noi cei credincioși, nu există decît un SINGUR Păstor. Ferice de toți aceia care sînt în turma Lui și care călătoresc în viața aceasta sub îndrumarea toiagului Său. Dragostea acestui Păstor pentru oile Sale s-a arătat prin aceea că El și-a dat viața pentru ele. El, Fiul lui Dumnezeu Prea Iubit și-a dat viața de bună voie pentru noi. Acum, ca cel înviat și înălțat la dreapta lui Dumnezeu, El ne paște din cer și ne conduce prin Duhul Său cel Sfînt. Acest Domn ne roagă în Cuvîntul Său să ne amintim mereu, mereu de dragostea Lui. El s-a coborît în valurile reci ale morții ca să ne scape din pierzare. Cunoștința că: „El m-a iubit și S-a dat pentru mine“ face pe fiecare răscumpărat ca să aducă suprema și deplin îndreptățita laudă. Avem un loc prețios la Masa Domnului unde ne amintim de jertfa Lui. El vrea să nu uităm niciodată să-i aducem adorarea pe care numai El singur o merită. Aducerea laudelor și a adorării trebuie să fie pentru noi o necesitate vitală.

Planul satanei ca și pornirea inimilor noastre este să nu ajungem cu niciun chip la ținta pe care ne-a pus-o Dumnezeu în față, mai ales în ce privește Persoana în jurul căreia ne strîngem și căreia trebuie să-i aducem adorare în duh și adevăr. Sînt mulți care cred că adevărații credincioși se unesc în jurul singelui Domnului Isus. Sîngele nespus de scump al lui Hristos ne dă dreptul, fiecăruia în parte, să aducem adorare Domnului. Dar cînd ne adunăm ca Adunare a lui Dumnezeu nu trebuie să pierdem din vedere faptul că Sfîntul Duh ne adună în jurul Persoanei lui Hristos cel răstignit și înălțat în slavă. Dacă ne adunăm după o datină sau după o formă oarecare, oricît de importantă ar fi, înseamnă că ne strîngem în jurul a altceva decît numai în jurul lui Hristos. Este foarte însemnat să cumpănim urmările practice, care izvorăsc din acest adevăr.

Stați gata dar, avînd mijlocul încins cu adevărul.

Efes. 6,14.

În fața lui Dumnezeu neprihănirea noastră este desăvîrșită căci ea este Însăși Hristos. Pentru aceasta nu ne trebuie „armătura.“ Noi ședem în locurile cerești, unde totul este desăvîrșit și în pace. Dar în luptele noastre cu dușmanii ne trebuie armătura practică. Mai întii mijlocul nostru trebuie să fie încins cu ADEVĂRUL. Mijlocul este sediul puterii noastre, și transmite mai departe semnalele inimii. Dacă noi permitem inimii noastre să colinde în orice mediu, atunci satana primește cu ușurință putere asupra noastră. Această parte a armăturii este deci aplicarea practică a adevărului asupra inimii noastre. Dar pentru aceasta e necesar ca inima să fie ținută în frîu și tot ce este rău să fie judecat. În felul acesta toate adevărurile lui Dumnezeu au puterea lor ideală asupra creștinului. Într-o astfel de inimă satana nu va mai găsi nici un punct de atac.

Adevărul mai pune în fața noastră și marea problemă a ASCULTĂRII. Dumnezeu nu ne tîrăște niciodată cu sila pe drumul ascultării, ci doar ne arată calea pe care trebuie să umblăm ca să fim fericiți. Și dacă nu vrem să înțelegem să dăm la o parte orice piedică pe care ne-o pune în cale firea noastră pămîntească, pentruca să răspundem chemării dumnezeiești, ne lipsim de îndurarea pe care ne-o dă Dumnezeu ca să ne facă fericiți. De multe ori, inimile noastre încep cu socoteala jertfelor, a piedicilor și a greutăților în loc să alerge pe calea ascultării pline de rîvnă pentru Acela a cărui chemare a răsunat în urechile noastre. Multe binecuvîntări adevărate însoțesc fiecare pas pe calea ascultării, pentrucă ascultarea este rodul credinței și credința ne leagă de Dumnezeu, făcîndu-ne să avem o legătură vie cu El. Privind ascultarea din acest punct de vedere, vom vedea cît de mult se deosebește această ascultare de legalism (duh de robie față de lege, cu totul potrivit harului). Să stăm dar gata, încinși în felul acesta cu adevărul, fiind niște harnici slujitori ai Marelui nostru Mîntuitor.

Iosia avea opt ani cînd a ajuns împărat. . . . În al optulea an al domniei lui, pe cînd era încă tînăr, a început să caute pe DUMNEZEUL tatălui său David. 2. Cron. 34,1.2.

Între împărații celor două seminții nu era niciunul în care Dumnezeu să-și găsească plăcerea. Nedreptatea a luat o amploare așa de mare încît Dumnezeu trebuia să-i dea în robia asirienilor. Dar și între împărații celorlalte două seminți nu au existat împărați ale căror cărări să fie potrivite cu Legea. Nu este de mirare că Dumnezeu a găsit de cuvîntă să-i dea și pe ei în robia babiloniană. Dar existau în Iuda și împărați care lucrau în deplină fidelitate față de Dumnezeu. Unul din cei mai de seamă a fost Iosia. Tatăl său Amon a fost un exemplu rău pentru el. Dar ce minunat că de tînăr, Iosia a început să caute pe Dumnezeul tatălui său David. Cu ce energie a început el să curețe templul și țara de idoli! Nu putem avea în vedere aici toată viața Lui, dar se cuvine să ne amintim că atunci cînd Iosia a auzit Cuvîntul Domnului s-a smerit în fața lui Dumnezeu și și-a rupt hainele și a plîns. O, de-ar găsi Dumnezeu această stare la noi și la frații noștri tineri. Dacă unii frați tineri au rîvna pentru lucrarea lui Dumnezeu, acest lucru este de admirat, dar este necesară mai întîi auzirea Cuvîntului lui Dumnezeu și apoi învățarea de la El Însuși. În acest fel se învață nu numai judecarea lucrurilor între copiii lui Dumnezeu ci și supunerea la judecata fraților mai în vîrstă și cu mai multă experiență. Un exemplu contrar îl vedem la Roboam care a încălcat sfatul bătrînilor și a umblat după sfatul tinerilor, lucru care l-a dus la un sfîrșit jalnic.

Să isprăvim odată cu firea pămîntească și cu orice poate săvîrși, ori aduce ea. În Hristos, AVEM TOTUL DEPLIN, așa că alergarea după ajutor la firea pămîntească este cu totul de prisos și zadarnică. Nașterea din nou nu este o schimbare a firii noastre vechi ci aducerea unei firii noi. Și natura cea nouă se dezvoltă, hrănindu-se *numai* cu Domnul Hristos.

19 IULIE

DOMNUL, care m-a izbăvit din ghiara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mîna acestui Filistean. Și Saul a zis lui David: Du-te, și DOMNUL să fie cu tine.

1. Sam. 17,37.

David niciodată nu s-a lăudat cu victoria obținută asupra leului sau a ursului. Nici de data aceasta nu ar fi amintit-o dacă nu trebuia să arate temelia tare pe care se baza în lucrarea care îi stătea înaintea. El a vrut să dovedească că nu merge în puterea lui proprie. A fost ceva asemănător cu răpirea lui Pavel în al treilea cer. Patrusprezece ani a fost ascuns acest lucru în inima lui Pavel și niciodată nu s-ar fi știut de el dacă starea corintenilor nu ar fi cerut să li-l facă cunoscut.

De-ar fi această pildă o lecție demnă de urmat și pentru noi. Oh, cît de repede sîntem gata să vorbim și să ridicăm faptele noastre sărăcăcioase în fața altora! Carnea, firea veche este totdeauna înclinată să se mîndrească și să înalțe eul pentru orice lucrare. Este necesar să avem inimi pline de laudă către Tatăl și Dumnezeu nostru. Pentru aceasta este nevoie de supunere, pentru a deosebi glasul credinței și cel al religiozității. Saul vorbea frumos parcă ar fi vrut să dea impresia unei nădăjduiri în Dumnezeu. Cuvintele lui: „Domnul să fie cu tine“ erau o formulă fără putere, o înșiruire de cuvinte spuse la întîmplare.

În înțelesul obișnuit al cuvîntului *formalismul* înseamnă: ține-rea, respectarea și alipirea de forme; efectuarea de lucruri care închipuiesc ceva sau prin care se caută producerea de mișcări sau tulburări sufletești. Formalism înseamnă „umbra“, înlocuirea materială a adevăratei închinăciuni în duh și adevăr, precum și înlocuirea lucrării Duhului Sfînt cu lucrările firii pămîntești; înseamnă înlocuirea credinței dată sfinților odată pentru totdeauna. Să ne ferim atît în vorbire cît și în practică de **FORMALISM**.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor.
Mat. 5,16.

Un prieten a povestit o întâmplare care s-a petrecut pe un vapor, pe mare. Fiind furtună mare s-a întors în cabină. Deodată aude un glas: „Un om peste bord!“ Prietenul meu a alergat spre punte dar și-a pus problema dacă ar putea fi de folos sau devine o piedecă. Era tare preocupat cu ce-ar putea ajuta. Ochii lui s-au oprit la o lampă. A luat-o și a pus-o la fereastra cabinei, fără să înțeleagă rostul acestei lucrări. După puțin timp a auzit însă voci pline de bucurie: „Este salvat.“ A doua zi a aflat că lumina de la lampa care a pus-o în fereastră a ajutat pe cel ce se zbătea cu valurile să vadă și să apuce colacul de salvare care i-a fost aruncat.

De-am simți noi toți cei care am fost salvați prin Domnul Isus, răspunderea noastră pentru ceilalți. Luminăm noi în prejurul nostru cu lumina Evangheliei? Oamenii rătăcesc în întunericul nopții păcatului. Marea vieții este sălbatică și înspăimântătoare. Cît de mulți sînt cei care sînt smulși fără să afle despre iertarea păcatelor! O, de-ar lumina fiecare credincios în jurul lui! Chiar dacă slujba pe care o facem pentru El pare neînsemnată, Domnul o poate folosi pentru mîntuirea altora. Ca să îndreptăm pe alții spre Domnul Isus nu trebuie să fim predicatori ci trebuie ca în purtarea noastră să arătăm limpede și simplu că noi avem „lumina ÎN Domnul.“

Un vestitor al Evangheliei privea într-o zi la un sculptor care cu un ciocan și cu o daltă pe care le mînuia cu multă măiestrie, modela din piatră o statuie. -Ah, zise credinciosul, cît aș dori să pot cu aceeași ușurință, să dau viață inimilor de piatră. Sculptorul îi răspunse: -Vei putea, cînd vei lucra așa *cum* lucrez eu: în GENUNCHI.

Aceste două întâmplări vorbesc mult inimilor noastre. Fiecare poate să lumineze în jurul său lumina cea sfîntă a Evangheliei, chiar dacă acest lucru se face de multe ori fără vorbe. Să stăm înaintea Domnului și să-L rugăm pe El să ne învețe cînd să vorbim și cînd să tăcem.

Toate zilele pe care le-a trăit Adam, au fost de nouă sute trei zeci de ani.

Gen. 5,5.

Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în HRIS-TOS. 1. Cor. 15,22. Despre opt persoane citim în Genesa cap. 5 aceste cuvinte foarte grele: „apoi au murit.“ Nimeni nu cunoaște pînă astăzi numărul celor care au avut aceeași soartă. Numai Dumnezeu știe cu precizie acest număr. Dumnezeu cunoaște și viața ta, iar dacă se va spune odată despre tine „a murit“ atunci tu nu vei fi uitat de El, dar nici lucrările tale nu vor fi uitate. Pentru fiecare om care se naște în această lume nu este nimic mai sigur ca moartea. Nu este acest lucru cutremurător? În Romani 5.12 stă scris că moartea a pătruns asupra întregii omeniri din pricină că toți au păcătuit. Dacă mori în păcatele tale, înseamnă că nu te-ai pocăit și nu ai primit jertfa lui Isus făcută pentru tine. În această situație sfîrșitul drumului tău este moartea a doua, adică pierzarea veșnică. În Ioan 5.28–29 Domnul Isus ne spune că toți cei din morminte vor învia; cei care au făcut binele, adică cei care au crezut în El vor învia pentru viață, iar cei care au făcut răul vor învia pentru judecată. Ca urmași ai lui Adam, toți oamenii trebuie să moară din pricină că toți au păcătuit. Dar toți care sînt „în Hristos“ chiar dacă au murit vor învia prin Domnul Isus Hristos la venirea Lui, așa cum stă scris în Biblie. Domnul Hristos nu a rămas în mormînt și nu-i va lăsa în mormînt nici pe cei care au adormit ÎN El, ci îi va învia. Învierea acelor care au murit în păcatele lor ne este amintită în 1 Cor. 15.24 prin cuvintele. „va veni sfîrșitul.“ Toți aceștia se vor înfățișa în fața tronului de judecată. Ce trist e să fi și tu prezent acolo! Astăzi mai este încă har și pentru tine ca să scapi de dreapta judecată a lui Dumnezeu. Pentru aceasta trebuie să primești prin credință ceea ce a făcut Domnul Isus pentru tine. Nu amîna această lucrare a credinței pentru ziua de mîine. S-ar putea să fie prea *tîrziu*.

Căci pîntr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți. Evr. 10,14.

Domnul Isus s-a adus pe El Însuși ca jertfă, desăvîrșind voia lui Dumnezeu în privința sfințeniei și a despărțirii noastre de ce este rău. Odinioară Dumnezeu a scos pe Israel dintre popoarele lumii, prin despărțire. El le-a lăsat jertfele cu sîngele animalelor, dar aceste jertfe erau numai pentru curățirea cărnii. Jertfa desăvîrșită a Domnului Isus a adus o ispășire desăvîrșită a păcatelor. Iată un lucru deosebit de important pentru sfințenia noastră; jertfa desăvîrșită a lui Hristos ne arată că prin El noi sîntem puși deoparte pentru Dumnezeu. Nu numai că sîntem scoși din lume ci sîntem și aduși la El. Noi sîntem încă de aici încoronați pentru slujba de preoți în Locul Prea Sfînt ca să înfăptuim adorarea Lui. Dacă sîntem sub lucrarea eficace a lui Hristos, atunci sfințirea noastră după natura ei este veșnică: nu se sfîrșește niciodată, sîntem ai lui Dumnezeu pentru veșnicie. Sfințenia noastră este deplin împlinită prin lucrarea lui Hristos. În aceasta vedem harul nemărginit al lui Dumnezeu. Marele nostru Preot stă la dreapta lui Dumnezeu și se va ridica atunci cînd vrăjmașii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui. Atunci El va împlini lucrarea de prezentare a celor credincioși în fața lui Dumnezeu ca unii care sînt fără cusur. Atunci umblarea prin pustie a luat sfîrșit, toate slăbiciunile au fost îndepărtate și călătoria de creștin prin lume s-a sfîrșit. Vom fi ca El. Acum noi ne bucurăm că El este un Mare Preot plin de îndurare față de slăbiciunile noastre! El poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe toți cei care se apropie de El.

Dacă dorim să știm gîndurile lui Dumnezeu cu privire la acest veac rău, trebuie să fim cu totul despărțiți de acest veac. Cu cît ne vom ține mai aproape de Dumnezeu, cu atît vom fi mai supuși Cuvîntului Său, cu atît mai mult îi vom cunoaște gîndurile în toate privințele. Scriptura ne destăinuie absolut tot ce trebuie să știm.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui sîntem tămăduiți.

Isaia 53,5.

„Hristos a murit pentru păcatele noastre“ scrie adesea în Sfînta Scriptură. Cît de scurt și concis este expus acest adevăr al mîntuirii în 1 Cor. 15.3. Este de ajuns pentru orice inimă îndreptată spre pocăință ca să găsească pacea prin credință în acest cuvînt. Spurgeon a spus pe patul morții: „Isus a murit pentru mine; aceasta este toată teologia mea.“ Într-adevăr, în aceasta este înglobată toată mîntuirea noastră veșnică. Cîtă nevoie este să cunoaștem cu toată claritatea că *numai* suferințele nespuse ale Domnului Isus la cruce, judecata lui Dumnezeu care s-a sfîrșit prin moartea Domnului Isus pentru noi cei vinovați, poate să ne mîntuiască și să ne desăvîrșească în fața lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi mers la judecată în locul nostru – „Cel neprihănit pentru cei nelegiuți“ dacă n-ar fi fost „bobul de grîu“ căzut în pămînt ca să moară -atunci El ar fi rămas singur. Nici un om nu ar fi putut să vadă slava Lui și să fie făcut părtaș cu El. Toți erau despărțiți de Dumnezeu prin păcat. Dar acum, prin jertfa Domnului Isus, toți cei care cred în El sînt împăcați cu Dumnezeu. Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre și prin sîngele Lui a șters datoria noastră. Moartea Lui ne-a dat viața. Nu am fi putut face nimic pentru această lucrare. Trebuie să-I mulțumim cu adîncă recunoștință. O, de-ar fi pentru fiecare din noi o trebuință neapărată să-L lăudăm și să-L adorăm. Niciodată să nu uităm că El a spus: „Să faceți lucrul acesta spre amintirea Mea.“

Noi vestim moartea Lui care ne-a adus viața, care ne-a scos din neleguire, și ne-a șters pentru totdeauna, toate păcatele. Sărbătorim această moarte ca pe o biruință asupra lumii, păcatului, asupra morții și a lui satan și facem acest lucru pînă va veni Domnul, Cel lepădat de lume, ca să ne ia cu El în cer și să ne facă parte de binecuvîntata Lui părășie dintre El și Tatăl.

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.
Iacov 5,16.

O văduvă credincioasă s-a rugat mult pentru mîntuirea fiului ei. Cu durere trebuia să constate că împotrivirea lui devenea tot mai mare. Ea nu obosea însă să aducă păsul ei la tronul harului. Într-o zi un unchi credincios i-a spus fiului: „Rugăciunile mamei tale te înconjoară ca un zid.“ Rece și foarte indiferent el a răspuns: „Atunci am să iau o scară și am să sar peste acest zid.“ Fiul și-a văzut mai departe de drumurile lui, iar mama credincioasă a părăsit pămîntul fără să vadă dacă rugăciunile ei sînt ascultate. Duhul lui Dumnezeu și-a început însă lucrarea în sufletul băiatului. A venit în lumina lui Dumnezeu unde i s-a arătat marea lui vină și a găsit adăpost în Mîntuitorul păcătoșilor. Cu inima plină de fericire a scris unchiului său ce a făcut Dumnezeu cu el. Dar, spre mirarea lui, unchiul credincios nu i-a răspuns. Atunci l-a invitat la el. Unchiul a răspuns îndată invitației, dar nepotul a constatat că bătrînul nu reacționează în niciun fel la schimbarea produsă în sufletul lui. „Unchiule, nu te bucuri chiar deloc de mîntuirea mea?“ a întrebat nepotul. După o clipă unchiul a spus: „Dar cum este cu scara?“ „A fost ruptă treaptă cu treaptă, unchiule dragă!“

Rugăciunile mamei credincioase au găsit ascultare chiar după timp îndelungat. Mai ai și tu copii sau rude necredincioase? Este mîntuirea lor o temă serioasă a rugăciunilor tale? Nu te lăsa descurajat, chiar dacă rațiunea îți spune că nu se vede nici o nădejde. Rugăciunea celui neprihănit are *mare putere*.

Ana – mama lui Samuel – este un bun exemplu pentru toți credincioșii și în special pentru surorile creștine de modul cum trebuie stăruit în rugăciune: „ea stătea multă vreme în rugăciune.“ Ea este și un bun exemplu pentru a înțelege cum trebuie să se roage o femeie creștină în Adunarea lui Dumnezeu potrivit învățăturii adevărului: „Ana vorbea în inima ei și numai buzele și le mișca..“ (1 Sam. 1; 1 Cor. 14.34).

Iată, Mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele, și le voi cere!
Ezec. 34,11.

Proorocia lui Ezechiel începe cu un cuvânt de jale către păstorii lui Israel, deoarece aceștia se pasc pe ei înșiși în loc să pască turma. Urmarea acestei rele lucrări a fost că turma a fost împrăștiată, desbinată, rănită, bolnavă și slăbită. Ce vreme măreață a fost pentru popor în timpul domniei lui Solomon! Împărăteasa din Seba a trebuit să spună: „Și iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus.“

Dar Dumnezeu a trebuit să-și retragă binecuvântările de la urmașii lui Solomon iar peste popor a venit judecata. Lipseau păstorii credincioși, iar când Dumnezeu le-a trimis prooroci, aceștia au fost prigonii de conducătorii poporului. Dar Dumnezeu cel Bun, care iubea poporul s-a gândit la promisiunea Lui: „Voi pune peste ele un singur păstor care le va paște și anume pe robul Meu David.“ Când a venit împlinirea vremii Dumnezeu a trimis pe Fiul Său. Domnul Isus a venit „dar ai Săi nu L-au primit.“ Și de data aceasta conducătorii poporului, păstorii, marii preoți și cărturarii au fost aceia care au intrigat poporul la ură împotriva Celui trimis de Dumnezeu. Poporul l-a osîndit și l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Acolo, la cruce putem vedea pe Păstorul cel Bun care își dă viața pentru oile Sale. După învierea și înălțarea Sa la Tatăl, El a trimis Duhul Sfânt, care a „adunat într-un singur Trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.“ Astăzi vedem că turma lui Dumnezeu a primit păstori de la Domnul nostru. (Petru îi numește: „bătrînii dintre voi.“) Când poporul Israel va fi restabilit va savura din binecuvântările pe care le vor primi de la Mesia.

Cînd omul își recunoaște nimicia lui, atunci Dumnezeu poate să-i vorbească în har. E vorba de Dumnezeu singur și de lucrarea Lui. Și în aceasta stă adevărata odihnă a omului care a învățat să se cunoască cît de puțin. E bine să luăm seama că Dumnezeu nu-și împarte slava cu făptura Sa. El este TOTUL și noi NIMIC.

Vedeți să nu vi se amăgească inima, și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci DOMNUL S-ar aprinde de mînie împotriva voastră; ar închide cerurile, și n-ar mai fi ploaie.

Deut. 11,16.17.

Ce pustiu ar fi pămîntul dacă cerul s-ar închide să nu plouă. Cît de des trebuia să simtă poporul Israel această judecată a lui Dumnezeu pentru neascultarea lor. „El preface rîurile în pustiu și izvoarele de apă în pămînt uscat, țara roditoare în țară săracă, din pricina răutății locuitorilor ei.“ (Ps. 107.33-34). Aceasta este o pildă plină de învățăminte pentru un suflet care din pricina neascultării față de Domnul sau față de Cuvîntul Său stă în afara părtașiei cu El. Un astfel de creștin nu poate gusta binecuvîntările cerești care decurg din această părtașie și nu are nici o fărîmă din desfătarea închinării izvorîte dintr-un duh neîntristat. Cuvîntul lui Dumnezeu este pentru un astfel de suflet o carte pecetluită; totul este un pustiu, dezolat și uscat. Nimeni să nu-și plece urechea la șoapta vrăjmașului, căci întîi ispitește inima apoi duce picioarele la cădere. Dacă nu mai avem astăzi de luptat cu închinarea la idoli așa cum au avut cei din Israel, totuși pericolul pentru noi nu este cu nimic mai prejos. Cît de ușor ne putem abate de la voia Domnului și ne închinăm -de fapt în fața unor lucruri din această lume. Nu poate fi scris în cuvinte cîte neajunsuri vin peste un suflet care se hrănește cu lucruri lumești. Dar sufletul care stă în apropierea Domnului este pe deplin mulțumit: „Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șivoiul desfătărilor Tale.“ (Ps. 36.8).

Întocmai după cum în zilele lui Cain plăcutele sunete ale chitarei și ale cimpoiului împiedeau să se audă strigătul sîngelui lui Abel, tot așa și astăzi, alte sunete încîntătoare înăbușe glasul sîngelui Golgotei; și alte lucruri decît un Hristos răstignit atrag privirile omului.

Pentru poarta curții cortului, să fie o perdea lată de douăzeci de coți, albastră, purpurie și cărmizie, și de in subțire răsucit, lucrat la gherghef, cu patru stâlpi și patru picioare ale lor. Exod 27,16.

În toată Sfînta Scriptură este înfățișat un Nume Scump: ISUS HRISTOS, Fiul lui Dumnezeu. În versetul de mai sus Îl găsim pe Hristos într-o semnificație simbolică. Numai credința călăuzită de Duhul Sfînt poate să-L vadă în aceste exemple. Dumnezeu a îndemnat pe conducătorul poporului Israel, pe Moise să-I facă un loc unde să locuiască în mijlocul poporului. Moise trebuia să facă totul întocmai după modelul care i-a fost arătat pe munte. În textul nostru este vorba de poarta curții cortului. Poarta constă dintr-o perdea alcătuită din patru materiale. Fiecare stofă și fiecare culoare ne arată pe Domnul Isus Hristos.

Albastru ne arată culoarea cerului. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Așa Îl descrie Evanghelia lui Ioan.

Purpuriu, era culoarea mantăii care o purtau regii. Așa Îl descrie evanghelistul Matei, ca regele lui Israel. *Cărmiziu*: culoarea roșie intens amintește de Omul suferinței care și-a vărsat sîngele Lui pe Golgota. Așa Îl descrie evanghelistul Luca.

In răsucit ne amintește de cingătoarea cu care se încingeau sclavii cînd serveau pe stăpînul lor. Isus este adevăratul Slujitor, așa cum Îl descrie evanghelistul Marcu. Sînt patru evangheliști, la fel cum sînt patru stâlpi care stau pe patru picioare.

Ce minunat este Cuvîntul lui Dumnezeu! Omul poate și toate acestea și să meargă în pierzarea veșnică. Atît timp cît un om nu a intrat pe poartă este afară. Domnul Isus este poarta. El a suferit pe cruce pentru tine din cauza păcatelor tale. Recunoaște înaintea lui Dumnezeu toată vina ta, crede în El care și-a vărsat sîngele pentru iertarea ta și vei fi mîntuit.

DOMNUL este lumina și mîntuirea mea, de cine să mă tem? **DOMNUL** este sprijinitorul vieții mele, de cine să-mi fie frică? Ps. 27,1.

Pe o moșie izolată locuia o tînră credincioasă, care pentru a veni la adunare trebuia să parcurgă un drum lung și aproape pustiu. Familia necredincioasă o certa tot timpul socotind că pe acele căi neumblate sînt multe primejdii, dar ea răspundea că are convingerea că Domnul o va ocroti de orice primejdie. Într-o seară cînd se întorcea ca de obicei de la adunare, în apropierea unui gard a sărit un bărbat în fața ei. Ridicînd mîinile spre cer a strigat cu glas tare: „Acum, Doamne Isuse, a venit clipa.“ Și deodată acest bărbat a fugit de parcă ar fi fost urmărit de o legiune de demoni.

Cît de mult vorbește această întîmplare inimilor noastre! Simțim oare noi cu adevărat ca o trebuință neaparată să ne adunăm cu copiii lui Dumnezeu și să primim din binecuvîntările care reies din aceste strîngeri laolaltă, chiar decă se strîng numai doi sau trei? Această necesitate sfîntă trece și la noi peste toate obstacolele, primejdiile și greutățile? Nădăjduim în Domnul Isus în orice ocazie, ne bazăm pe El chiar și atunci cînd orice ocrotire omenească ne lipsește? Dacă această nădejde ar fi vie în inimile noastre nu am pierde niciun prilej de a fi prezenți la strîngerea în Numele Domnului Isus. Chiar dacă nu avem întotdeauna primejdii din partea oamenilor care să ne împiedece de la strîngerea noastră, s-ar putea ca oboseala sau nepăsarea să ne fie cel mai mare obstacol. Să veghem și să ne încredem în Domnul nostru și în aceste privințe și să nu lipsim de la binecuvîntările pe care vrea să ni le dea cînd sîntem laolaltă cu copiii lui Dumnezeu.

Dumnezeu are o Adunare -și Scriptura mărturisește adevărul acesta- atunci eu trebuie să fiu acolo și nu în sistemele religioase ale oamenilor. Noi sîntem răspunzători să recunoaștem și să ne găsim locul în Adunarea lui Dumnezeu. Tu cunoști acest loc minunat unde copiii lui Dumnezeu se strîng NUMAI în jurul Domnului Isus?

El a umblat în calea împăraților lui Israel, cum făcuse casa lui Ahab căci avea de nevastă pe o fată a lui Ahab, și a făcut ce este rău înaintea DOMNULUI. . . A murit fără să lase părere de rău în urmă. 2. Cron. 21,6.20.

Ioram era urmaș al lui David, fiind fiul împăratului Iosafat, dar avea ca soție o fică a nelegiuitului Ahab. Această căsătorie cu Atalia era urmarea legăturii de prietenie a împăratului credincios Iosafat cu Ahab cel fărădelege. Sub influența acestei femei, Ioram umbla „pe căile împăraților lui Israel“ făcînd ce este rău în ochii lui Dumnezeu. Urmarea acestei domnii nelegiuite nu putea să nu fie răsplătită. Nu numai subalternii îl dușmăneau ci și Dumnezeu l-a lovit cu o urgie de care a și murit. Cu ce cuvinte zguduitoare ne vorbește Duhul Sfînt despre moartea lui: „A murit fără să lase părere de rău în urmă.“ Acesta a fost sfîrșitul unui fiu care a avut un tată credincios. Desigur că Ioram era răspunzător pentru faptele lui. El a călcat în picioare mila lui Dumnezeu față de el. (2 Cronici 21.7). Oh, cît de mulți sînt cei care părăsesc îndurarea și se alipesc de idoli. Cîți copii de ai credincioșilor s-au depărtat de învățătura primită în tinerețe pentru a sfîrși „fără să lase părere de rău.“

Fiți atenți părinți credincioși, ca nu cumva prin crearea de contacte cu o lume nelegiuită, prin avantaje pămîntești să deschideți calea necazului pentru copiii voștri! Gîndiți-vă tot timpul la Iosafat care s-a înrudit cu Ahab. Feriți copiii voștri de orice legături cu lumea necredincioasă care vrea să distrugă tot ce este sfînt.

În special în direcția căsătoriilor se fac adesea multe greșeli. Este o rană continu deschisă în inima unei tinere sau a unui tînăr să constate că legătura care a făcut-o prin căsătorie e un „iad.“ Să veghem cu toții, atît părinți cît și tineri și să ne împotrivim acestei ispite satanice.

Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrații înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări. Isaia 50,6.

Așa vorbește Mîntuitorul prin Duhul Sfînt despre Sine prin prorocul Isaia. Domnul Isus S-a dat în mîinile oamenilor păcătoși. El nu S-a speriat de drumul Golgotei. Cea mai teribilă înjosire a suportat-o cu dragoste. Era înjosit continuu și profund. Domnul, „S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce.“ Acolo l-a dus nedreptatea oamenilor. „Cînd a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura de loc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie.“ El era Mielul sfînt, trimis de Dumnezeu și dat pentru nelegiuirile noastre. Era un chin pe care-L parcurgea cu dragoste față de Dumnezeu Tatăl și față de noi, cei pierduți. El putea să spună: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila . . . Am putere să o dau și am putere să o iau iarăși.“

Ce dragoste ar fi putut face lucrul acesta? NUMAI dragostea dumnezeiască. O dată va fi răsplătită această dragoste cînd toți răscumpărații vor intona cîntarea de slavă a Mielului. Noi cei credincioși avem de pe acum puțința să vestim moartea Lui și astfel să-I aducem laudă și adorare. Bindecuvîntat loc! Cunoști și tu acest loc măreț unde copiii lui Dumnezeu se strîng în afară de orice tabără religioasă, pe locul prezenței lui Dumnezeu pentru ca să aducă adorarea și lauda lor Marelui Mîntuitor?

Adunarea lui Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul lumii în ce privește rînduiala sau disciplina. Duhul Sfînt locuiește în Adunare cu toată slăbiciunea omului. Dacă cineva voiește să introducă în ea lucruri pămîntești sau omenești, nu va face decît Să întristeze pe Acela a cărui prezență este lumina credincioșilor, izvorul și puterea slujirii și a disciplinei. Dumnezeu și Tatăl nostru conduce *toate* evenimentele pentru a-Și împlini voia.

Pentru că dragostea lui DUMNEZEU a fost turnată în inimile noastre prin DUHUL SFÎNT, care ne-a fost dat.
Rom. 5,5.

Ce lucru minunat! Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima noastră, prin Duhul Sfânt -a treia Persoană dumnezeiască care și-a făcut locuința în cei credincioși. Această dragoste nu ni se poate destăinui pînă cînd nu ne era prezentată înaintea ochilor noștrii lucrarea de mîntuire. În ce măsură cuprinde un credincios acest adevăr este o altă latură, dar pentru toți credincioșii este o lucrare de neclintit. De aceea nădejdea aceasta nu *înșală*. Dar dragostea lui Dumnezeu nu este numai turnată în inimile noastre pentru a fi gustată din plin de noi, ci ea a fost arătată și afară de noi, cînd eram fără putere și fără Dumnezeu. „Căci pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuîți.“ Numai pe această temelie a fost posibilă turnarea dragostei de către Dumnezeu în inimile noastre. Da, curăția și desăvîrșirea acestei dragoste a fost arătată în chip desăvîrșit în Domnul Isus. Acum cînd am intrat în stăpînirea acestei iubiri dumnezeiești să lucrăm prin har față de toți sfinții. Numai așa putem fi o mărturie pentru Domnul nostru. El a iubit pe Tatăl cu o iubire desăvîrșită. Cu o asemenea dragoste a iubit și Adunarea, dîndu-Se la moarte pentru ea. Ce este înțelepciunea oamenilor în comparație cu dragostea lui Dumnezeu? Nimic decît ce este ceața deasă și rece față de căldura și de viața care vine de la Soare. Ce minunat este Dumnezeul nostru! De aceea să-I aducem toată cinstea și adorarea.

Mare însemnătate are jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos pentru pămînt, pentru cer și pentru toată creația lui Dumnezeu! Ea este centrul gîndurilor și sfaturilor lui Dumnezeu, împăcînd între ele toate însușirile lui Dumnezeu. Ea păstrează slava lui Dumnezeu și pacea păcătosului. Pe ea se vede săpat cuvîntul: „Slavă lui Dumnezeu în cele prea înalte și pe pămînt pace, între oamenii plăcuți Lui.“

AUGUST

DOMNUL a zis lui Samuel: Cînd vei înceta să plîngi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel?

---

1. Sam. 16,1.

Poporul a făptuit un mare păcat cînd a lepădat pe Dumnezeu și și-a dorit un stăpînitor pămîntesc ca împărat. Samuel a trebuit să vadă cu durere că nădejdea pusă în puterea și ajutorul omnesc este o *deșertăciune*. Fără îndoială că privirile erau îndreptate spre omul pe care Dumnezeu îl îngăduise ca împărat. Acum însă totul era pierdut. Saul a fost lepădat și Samuel s-a simțit obligat să se îndepărteze de el. Saul era al doilea demnitar cu privire la care Samuel trebuia să vadă dezbrăcarea de demnitatea primită. La începutul lucrării lui, a trebuit să transmită o solie serioasă marelui preot Eli, iar acum la sfîrșitul vieții lui a fost însărcinat să-i spună lui Saul judecata cerească asupra comportării sale.

Comuniunea cu Dumnezeu ne va călăuzi pînă acolo încît să recunoaștem căile Lui și să ne supunem lor. Noi sîntem înclinați uneori ca prin sentimentele noastre să fim înșelați. Aceasta este o mare primejdie; cel mai activ leac contra umblării după sentimentele noastre, este încrederea adîncă în adevăratele și de neclintit hotărîri ale lui Dumnezeu. În fața acestor hotărîri dispar toate sentimentele, iar credința crește tot mai mult.

Între adevărata credință și simplele sentimente există o mare deosebire. În timp ce sentimentul se așează jos și plînge, credința se ridică și umple cornul cu untdelemn ca să-l ungă ca împărat pe „omul după inima lui Dumnezeu“ Minunat este Dumnezeu care totdeauna lasă să iasă binele din răul înconjurător.

Oamenii își schimbă gusturile și părerile însă cei credincioși nu și schimbă niciodată poziția lor spirituală. Ei slăvesc pe Dumnezeu în toate împrejurările vieții, chiar și în fața primejdiei de moarte. Satana latră dar nu mușcă. Satana cîteodată latră mai tare și mai puternic, dar prin aceasta nu se face mai grozav.

2 AUGUST

Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Ioan 10,28.

Ce putere au aceste cuvinte pentru inima credinciosului în călătoria lui pe acest pământ, unde este înconjurat de multe ispite, de atîția dușmani pe pământ și în aer, de Satan și îngerii lui! Ce binecuvîntare, ce minunat lucru să ști că ai intrat prin ușă, că ești mîntuit, că ai viața veșnică, că Domnul Isus te cunoaște, te ocrotește și că-L cunoști ca pe Păstorul cel Bun, că El te întărește și te îmbărbătează, că în El ai *TOTUL DEPLIN*, și în sfîrșit e mare har că nimeni nu poate să te smulgă din mâna Lui și a Tatălui. *POATE OARE* să ne *lipsească ceva*? Avem oare motiv să ne îngrijorăm dacă ajungem la țintă? *NIMENI* nu le poate smulge din mâna Mea!“ De ce să ne temem? Cine este mai mare ca El? *NIMENI!* *Totul* se odihnește în mîinile Lui. Să nu ne încredem oare în El în chip desăvîrșit?

Sînt cuvintele Păstorului cel Bun. Ce slavă că sîntem oițele Păstorului cel Bun! Ce liniște ne dă această cunoștință, într-o lume neliniștită. El cunoaște primejdiile și ispitele; El le întîmpină. El ne avertizează și ne îndreaptă cînd ne-am abătut. El ne ridică dacă sîntem în situația să cădem. Dacă avem sete ne înviorează, sîntem flămînzi ne hrănește. El ne poartă în orice timp în inima Lui și ne vine în ajutor în slăbiciunile noastre. El ne cunoaște și noi Îl cunoaștem. El merge înaintea noastră și noi Îl urmăm. Ce poziție măreată! De l-ar cunoaște mulți pe acest Păstor! De aceea chiar azi du-te înainte prin această ușă deschisă! Încă mai este deschisă! Mîine poate e pe veci închisă.

Sînt mulți care vor să se îmbunătățească, să ia hotărîri, să urmeze anumite rînduieli religioase cu scopul de a obține viața veșnică. Dar toate acestea îi vor face să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte.“ Aceștia vor constata că Domnul dă viața veșnică și *numai* El.

3 AUGUST

Un om iute la mînie stîrnește certuri, dar cine este încet la mînie potolește neînțelegerile. Prov. 15,18.

Într-o zi, preotul credincios Machtholf a găsit în pragul ușii o scrisoare cu insulte la adresa lui. El a citit-o, dar nu a spus nici un cuvînt ci s-a rugat. Duminica următoare, după predică a spus de la amvon: „Un prieten drag a adus o scrisoare în casa mea, în care îmi înșiră greșelile. Eu le-am citit, m-am cercetat și am găsit multe lucruri adevărate. În inima mea este rădăcina a tot ce prietenul a găsit la mine, dar harul lui Dumnezeu este singurul care nu a lăsat răul să devină realitate. Prietenul meu iubit cunoaște greșelile mele foarte bine, ceea ce mă face să cred că este chiar în mijlocul nostru. Îl rog din suflet să vină la mine, ca să pot să-i arăt dragostea mea.“

Cînd lui Tersteegen din Mülheim i-a fost aruncat un coș fără fund peste cap, ca semn de batjocură, el a zis: „Aceasta nu-i încă o cunună de spini.“

Cum ar răsuna răspunsurile noastre în astfel de situații? Ar descoperii ele caracterul Domnului nostru? Fiecare să răspundă singur la această întrebare. Noi vrem să ne amintim de cuvintele lui Pavel: „Dragostea. . .nu se poartă necuvincios, nu caută folosul său, nu se mînie, nu se gîndește la rău. . . crede totul. . .suferă totul. . .“ (1 Cor. 13.5-7). Aceasta este dragostea pe care Dumnezeu o caută la noi căci El este izvorul ei. Cît de bune și de frumoase sînt însușirile ei!

Dacă noi ne-am uita mai des în această oglindă luminoasă și fără greș -lucru care ar trebui să-l facem în fiecare zi-atunci fără îndoială că este mult de judecat, mult de mărturisit. În felul acesta inima noastră Îl admiră și-L adoră pe Cel care a fost o pildă minunată de dragoste.

Dacă pentru Numele lui Hristos vom rămîne statornici pînă la sfîrșit, atunci chiar dacă ne-ar arde pe toți, scînteile de la rugurile noastre ar răspîndi Evanghelia departe pe fața pămîntului.

Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui.

Evr. 13,13.

E un mare privilegiu (drept) al nostru să ieșim la Domnul Isus cel lepădat și să suferim ocara Lui! Cum a fost El de batjocorit, ignorat, neînțeleș și urît! Pentru dragostea Lui a fost dușmănit și răstignit afară din Ierusalim. Tabăra era atunci Israelul și această tabără nu mai există astăzi. Isus și-a scos afară pe ai Lui. Tot așa Domnul Isus scoate astăzi afară pe ai Lui din această lume și din tot ce este în legătură cu lumea aceasta religioasă. Domnul Își aduce pe ai Săi la El, în afară de orice organizație de tabără, deoarece El Însuși este *afară*. Cu cât sîntem în umblarea noastră mai convingși de a ne abate de la orice tabără organizată de oameni cu atît se mărește ocara noastră căci acolo unde lucrează omul se găsesc lucruri pe care nu le vorbește Cuvîntul lui Dumnezeu. Biblia este singurul îndreptar care ne dă lumină la orice întrebare care se ivește pe calea urmării Domnului Isus.

Să examinăm calea pe care mergem în lumina Sfintei Scripturi și să cercetăm locul pe care-l ocupăm, dacă corespunde într-u *totul* cu gîndurile lui Dumnezeu. Dacă găsim abateri, dacă găsim ceva care nu este scris în Cuvîntul Lui, atunci Domnul să ne dea putere să ne depărtăm și să ieșim afară din orice îngrădire omească. Numai acolo unde poruncile omenești sînt puse la o parte și totul se supune autorității Cuvîntului lui Dumnezeu și Duhul Sfînt are conducerea, este respectată temelia dumnezeiască a unității Trupului, de care aparțin toți credincioșii ca mădulare. Numai așa poate fi prezentată adunarea; aceasta înseamnă a fi o expresie văzută a unicei Adunări care Domnul Isus a ales-o, „căci acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Meu sînt și Eu în mijlocul lor.“

În loc să se înfățișeze înarmat cu sabia prigonirii, vrăjmașul se plimbă înveșmîntat în haina slujbei religioase. Din această cauză, mulți creștini sînt încurcați în zadarnica religie a acestei lumi, avînd doar o formă de evlavie. Remediul este ieșirea afară din aceste tabere religioase, și să stăm pe locul prezenței Domnului Isus.

Căci măcarcă sînt departe cu trupul, totuș cu duhul sînt cu voi, și privesc cu bucurie la buna rînduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos. Col. 2,5.

„Frați sfinți și credincioși“ îi numește apostolul pe primitorii acestei epistole. El Însuși era încătușat în închisoare pentru Domnul Isus, suportînd cu dragoste toate suferințele urmîndul-L pe Domnul său. El era tot timpul în legătură duhovnicească cu aceia care au primit credința cea prețioasă. El se bucura cînd adunările stăteau bine și se întrista cînd era altfel. La cei din Colose laudă rînduiala care a găsit-o la ei. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, (1 Cor. 14.33) și dacă este vorba de acest lucru în practica unei adunări locale, acolo înseamnă că frații se vor supune sfințeniei lui Dumnezeu și purtarea lor o va dovedi din plin. Ei se vor îngădui unii pe alții și vor fi supuși unul altuia în frica lui Hristos. La fel și surorile vor ocupa locul lor de supunere și nu se vor ridica să conducă adunarea sub nici o formă. Ele vor trăi în pace unele cu altele și vor avea acel gînd ca prin îmbrăcămintea lor să nu fie o pricină de poticnire pentru nimeni.

La toate aceste trăsături este cerută pătășia practică și personală cu Domnul. Apostolul se bucură de tăria neclintită a credinței colosenilor *ÎN* Hristos. Această tărie era strict necesară deoarece unii căutau să-și facă intrarea în inimi prin filozofie și amăgiri deșerte după datinile oamenilor. Erau „elemente lumești“ cu privire la mîncare și băutură, sau înfrînare de la zile de sărbătoare, sau la o lună nouă sau la o zi de sabat. „Nu lua, nu gusta, nu atinge. . .“ așa predicau unii oameni și prin aceasta au pus un jug asupra credincioșilor, jug care era în opoziție cu harul lui Hristos și credința în El. Toate aceste lucruri care țin de duhul legii au în vedere firea pămîntească, pentru ca să o ridice în slavă. Să stăruim deci în *harul* lui Dumnezeu și să nu ne lăsăm amăgiți de cei care propovăduiesc zadarnica religie a lui Cain care în contextul ei arată că vrea să aducă jertfă roadele unui pămînt blestemat.

Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească putera, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.

Apoc. 5,12.

Sfânta Scriptură mărturisește în multe locuri clar și concis „că Hristos a murit pentru păcatele noastre“ și că prin jertfa lui de la cruce a făcut *răscumpărarea veșnică*. (1 Cor. 15.3, Evrei 9,12). Toți care cred din inimă în El pot să spună: „SÎNTEM sfinți prin UNICA jertfă care a fost făcută odată pentru totdeauna ÎN Isus Hristos.“ Sfânta Carte spune. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru *totdeauna* pe cei ce sînt sfințiți.“ Domnul Hristos prin moartea Lui a pus temelia slavei veșnice a lui Dumnezeu în creatura Sa nouă, ca și temelia noastră veșnică de mîntuire, așa cum ne este arătat în Apocalipsa: „Mielul care a fost junghiat, care era în mijlocul Tronului.“ Și ce fac ei? Ei cîntă Mielului care i-a răscumpărat, o cîntare nouă.

Voia lui Dumnezeu este ca aici, pe pămînt, obiectul slavei să fie: *moartea Fiului Său*. De fapt și Domnul Isus a spus în noaptea cînd a fost vîndut: „Să faceți lucrul acesta spre amintirea Mea.“

El ne-a dat deja aici pe pămînt un loc unde noi să-L privim ca Mielul lui Dumnezeu, adus ca ardere de tot.

De ar pătrunde în inimile noastre ca o necesitate de a-L slăvi și a-L adora în duhurile noastre.

Dacă Masa Domnului se sărbătorește în chip duhovnicesc, atunci nu putem decît să mulțumim și să adorăm. Abia atunci amintirea morții Domnului Hristos devine o slujbă dumnezeiască. Dacă ne mai folosim de forme din Vechiul Testament și le punem în practica adunării la adorare, așa cum prea adesea se vede acest lucru în grupările care se strîng în jurul unui om, sau a unei forme, a unui nume; . . . pierdem miezul adevăratei adorări prin Duhul lui Dumnezeu. Adorarea adevărată *NU* este o formalitate în efectuarea slujbei lui Dumnezeu, ci ea corespunde pe deplin cu ceea ce este Dumnezeu. Adevărata adorare nu se poate aduce decît pe terenul prezenței Domnului, afară din tabără unde este El. (Evrei 13.13).

Toată Scriptura este însuflată de DUMNEZEU și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentruca omul lui DUMNEZEU să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

2.Tim. 3,16-17.

Este un har nespus din partea lui Dumnezeu, că ne-a păstrat Cuvîntul Său neștirbit cu toate împotrivirile mari ale dușmanului. Ca o Stîncă în care toate valurile se sparg, ca un izvor într-un pustiu, ca un far în mijlocul mării înspumegate, așa stă Cuvîntul lui Dumnezeu, mereu plin de putere, proaspăt și curat, chiar dacă satana și lumea își manifestă dușmănia lor față de El. El este apa răcoritoare și aducătoare de pace pentru orice însetat, pentru oricine e trîntit jos de forme și obosit în religii, unde nu găsește pace. Scriptura este și astăzi *îndrumător* pentru orice cercetător simplu și sincer, o cale UNICĂ și dreaptă care se întinde cu siguranță și neabătut peste țărnul stîncos al mișeliei satanei, și conduce pe suflet la Hristos și prin El, în cer. Cuvîntul lui Dumnezeu este neschimbat în credință și plin de nădejde ca și Acela din a cărui gură a fost vorbit; și el dăruiește, oricui nădăjduiește în El, aceleași trăsături sfinte. Dacă noi nu simțim lucrările Sale binecuvîntate atunci de vină nu este Cuvîntul lui Dumnezeu, ci noi înșine pentru că nu sîntem ascultători. Din astfel de stări triste rezultă multe rădăcini ale răutății și ale rătăcirii și multe situații triste între credincioși. Mulți sînt cuprinși de ei înșiși și se opun muștrării Cuvîntului lui Dumnezeu. Oh! să ne gîndim ce necinste aducem prin aceasta lui Dumnezeu.

Dumnezeu în dragostea Sa ne-a vorbit, și datoria noastră este să ascultăm ca un copil. Cărarea ascultării este cărarea ODIHNEI și BINECUVÎNTĂRII. Pe această cărare pot umbla atît „copilașii în Hristos“ cît și „tinerii“ și „părinții.“ Aceasta este singura cărare binecuvîntată pentru toți. Fără îndoială că ea este strimțată, dar este o cărare SIGURĂ, luminată de Veșnicul nostru Dumnezeu.

Iată că îndeprtez de la tine nelegiuirea. Zah. 3,4.

Dumnezeu nu poate să vadă păcatul în fața Lui. Păcatul nu se împacă cu Persoana Lui sfântă. Dar pe baza jertfei de ispășire de pe Golgota a lui Isus Hristos, poate îndeprta păcatul. La cruce Dumnezeu l-a dat pe Fiul Său pentru păcătoși și nelegiuiți la moarte. Isus a mers la cruce ca ÎNLOCUITOR, pentru vina și păcatul omenirii și a suferit mînia dreaptă și judecata dumnezeiască. El corespundea TUTUROR cerințelor sfinte pe care Dumnezeu le cerea de la oameni și putea astfel să ia locul păcătosului. Dar El a pus în rînduială nu numai vinovăția noastră ci și starea păcătoasă a omului în fața lui Dumnezeu, stare care a fost îndeprtată. Dumnezeu a condamnat păcatul în trup, prin aceea că l-a făcut pe Domnul Hristos păcat. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.“ (2 Cor. 5.21). Prin puterea acestei jertfe de ispășire, Dumnezeu poate să spună către fiecare păcătos care vine prin credință la El: „Iată că am îndeprtat nelegiuirea de la tine.“

Așa dar prin jertfa de ispășire nu s-a îndeprtat numai păcatele (fapte, gînduri, vorbe) ci și **PĂCATUL**; adică starea dezastruoasă a omului. Ce liniște aduce aceasta cugetului nostru, căci chiar această „procuratură dumnezeiască“ muștră și nu lasă în pace pe omul nemîntuit.

Cel a cărui neleguire a îndeprtat-o Dumnezeu poate spune: „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, **AVEM** pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care sîntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.“ (Romani 5.1-2).

ÎN Domnul Isus Hristos. . .

Adevărul în Isus . . . Efes.4.21

Apropiați în Hristos . . . Efes.2.13

Iertați în Hristos . . . Efes.4.32

Înviați și așezați în Hristos . . . Efes.2.6

Sfinți în Hristos Isus . . . Filip.1.1

Păzește-ți inima mai mult de cât orice, căci din ea ies izvoarele vieții. Prov. 4,23.

Un băiat de 9 ani l-a primit prin credință pe Domnul Isus ca Mîntuitorul său personal. El se bucura de faptul că este o oiță a Păstorului cel Bun. După un timp a venit la învățătoarea lui care era credincioasă. Plîngea. Aceasta l-a întrebat de ce plînge. Suspinînd el a spus: „Eu am dăruit numai trei sferturi din inima mea Domnului Isus iar un sfert mai este încă al cîinelui meu.“

Nu putem să nu zîmbim de necazul băiatului, dar este vrednic de gîndit asupra acestui adevăr. El s-a predat Mîntuitorului în credința lui de copil. După scurt timp, Domnul Isus îi arată că în afară de El mai are totuși ceva de care inima lui mai este legată.

Acest băiat avea un cuget sensibil. El a recunoscut *bilaterismul* său (adică faptul de a sluji la doi stăpîni) și a plîns cu lacrimi.

Oare nouă celor mari nu ne lipsește adesea acest cuget sensibil? Domnul Isus ne-a răscumpărat; duhul, sufletul și trupul Îi aparțin pe *deplin*? El vrea să fie centrul inimii noastre. Inima este sediul simțurilor, al iubirii, și al simpatiei. Noi copiii lui Dumnezeu avem datoria sfîntă de a veghea cu strictețe ca inima noastră să bată neabătut numai pentru El, Cel care pe Golgota a suferit și a murit în suferinți nespuse pentru păcatele noastre și a luat asupra lui judecata cea dreaptă și sfîntă a lui Dumnezeu.

Păzește-ți inima mai mult de cât orice!“ Satana care strică sufletele vrea să infiltreze lumea în inima noastră. Cu ce viclenie pășește el îndeosebi în vremurile noastre! Luxul în viață, progresul, comoditatea și atîtea altele le folosește pentru a ne abate de la Domnul Isus. Cercetați-vă inima în lumina Lui sfîntă dacă bate *neabătut* numai pentru El.

Domnul Isus Hristos ne cheamă să murim față de noi înșine, față de carne (fire), de dorințele sale ca și față de chemările familiei sau ale prietenilor cînd aceștia nu vor pentru noi acea viață sfîntă, predată pentru slava Sa.

Caraula a zis: Alergătura celui dintîi pare că e a lui Ahimaat, fiul lui Țadoc. Și împăratul a zis: Este un om de bine, și aduce vești bune. 2. Sam. 18,27.

Ahimaat se număra printre oamenii credincioși lui David în timpul răscoalei lui Absalom. El era cunoscut ca un bun alergător așa cum reiese din textul de mai sus. Caraula recunoaște de departe fuga lui Ahimaat. În 1 Cor. 9.24 sîntem comparați cu aceia care alergă la locul de alergare. Ce frumos ar fi dacă și noi am fi recunoscuți din depărtare ca buni alergători ai lui Isus Hristos!

Cînd Absalom a fost ucis de Ioab și de ostașii lui, Ahimaat a spus către Ioab: „Lasă-mă să dau fuga și să duc împăratului vestea cea bună că Domnul i-a făcut dreptate, scăpîndu-l din mîna vrăjmașilor săi.“ Era totala abnegație față de David care-l împingea să-i spună vestea. Ioab nu l-a lăsat să meargă ci a însărcinat pe Cuși cu această solie. Dar Ahimaat l-a rugat insistent pe Ioab, pînă acesta i-a îngăduit să fugă. Amîndoi fugeau, dar vai ce deosebire! Unul fugea din cauza soliei, iar celălalt din proprie inițiativă, cu o inimă înflăcărată. Ahimaat a biruit toată osteneala și toate greutățile, pentru bucuria care-i stătea înainte de a mărturisi lui David victoria obținută. Nu-i de mirare că a depășit pe Cuși și a putut să stea în fața împăratului ca om al veștilor bune.

Ce gînd minunat arată această faptă inimilor noastre! Sîntem avertizați: „Și noi, dar, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus. . .“ (Evrei 12.1-2).

De-am fi și noi așa de plini de rîvnă cum a fost acest slujitor a lui David! Să nu ne depășească nimeni în alergarea aceasta. Domnul nostru știe dacă alergăm în această întrecere din dragoste și din abnegație pentru El sau numai ca să fim văzuți de alții. Să luăm seama!

Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire. 1. Pet. 2,1.

Răscumpărații Domnului Isus au pe pământ de împlinit o solie însemnată. Ca o „preoție aleasă“ să aducă „jertfe duhovnicești“ și ca o „preoție împărătească“ să vestească puterile minunate ale Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa.

Pentru jertfele din Vechiul Testament trebuiau luate numai animale curate și fără cusur. Cine a fost chemat de Domnul „la lumina Sa minunată“ trebuie, fără îndoială, să umble ÎN lumină. Curățenia și sfințenia sînt așteptate de la cei care au fost aleși. Este oare cu putință să fie găsite vicleșug, invidie, prefăcătorie, clevetire, la cei ce se numesc după numele lui Hristos? Dacă însă noi ne cunoaștem inima noastră, trebuie să mărturisim că sîntem în stare de orice lucrare rea. În fața oamenilor se poate oarecum ascunde gîndurile inimilor ca să fim văzuți într-o lumină bună. Dumnezeu vede în ascuns. El vede și în cel mai îndepărtat colț și încrețitură a inimii. Poate se găsește în inima noastră undeva ascunsă pizmă, prefăcătorie, vicleșug sau clevetire. Clevetirea destramă ca otrava cîte o legătură bine încheată sau o relație frățească. Cît de multe necazuri s-au produs din pricina pismeii! Prefăcătoria și vicleșugul să NU fie găsite la copiii lui Dumnezeu!

De ne-am muștra în prezența Domnului! Dacă noi descoperim aceste lucruri la noi să le aducem în fața Domnului cu smerenie, ca El să ne poată ajuta. El vrea cu bucurie ca noi să mergem înainte spre slava Lui și ca niște prunci născuți de curînd să dorim laptele duhovnicesc și curat care este Cuvîntul lui Dumnezeu.

În viața noastră, în legăturile noastre cu alții, în treburile noastre, trebuie să măsurăm totul cu o SINGURĂ măsură și această măsură este SLĂVIREA lui ISUS. Singura și cea mai însemnată întrebare cu privire la tot ce gîndim, facem sau vorbim ar trebui să fie: „Este acest lucru vrednic de Numele sfînt care îl port?“

Credincios este DUMNEZEU, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, DOMNUL nostru.

1. Cor. 1,9.

Ce minunat adevăr! Însuși Dumnezeu este Cel care ne-a chemat. Prin har sîntem chemați să avem părtășie unii cu alți și să păstrăm această măreață „părtășie în Duh.“ Pe ce se bazează părtășia credincioșilor unii cu alții? Pe părtășia intimă și ascunsă a plinătății lui Hristos. Izvoarele din care țîșnesc marile fluvii nu se află acolo unde le vede ochiul nostru. Ele au o legătură ascunsă -invizibilă dar continuă- cu un rezervor ascuns, dar neîntrerupt care nu seacă, inepuizabil la distanță și adîncime necunoscută. Datorită acestei ape care se revarsă continu din rezervorul ei, țîșnește deodată izvorul și apoi fluviul care se unește cu alți afluenți și apoi se revarsă în oceane.

Cînd reformatorii au întors spatele sistemului religios al Romei, ei au fost învinuiți că rup Trupul lui Hristos. Niciodată nu trebuie să amestecăm sistemele religioase și bisericești ale lumii acesteia, fie ele vechi sau noi și indiferent ce nume ar purta cu adevărata Adunare a lui Dumnezeu, cu Trupul lui Hristos. De aceea despărțirea de acestea nu trebuie să se numească ruptură a Trupului. Dimpotrivă, orice credincios adevărat care vrea să țină în picioare adevărul că este NUMAI un singur Trup, care vrea să aibă o părtășie mai clară și mai intimă cu Domnul Hristos, are datoria neapărată să se despartă de aceste tabere în care omul a luat locul prezenței lui Dumnezeu.

Marele nostru Dumnezeu și Tată ne-a chemat la părtășie cu Fiul Său și nu cu forme și simțăminte religioase. Formele și simțurile sînt pentru firea pămîntească care poate să-și arate de ce este în stare pe scena unui teatru, dar nicidecum în strîngerea laolaltă pentru Numele Domnului.

De aceea, prea iubiților care a-ți înțeles locul vostru afară din tabără și voi, toți aceia care vreți să-l înțelegeți, rămîneți neclințiți și alimentați-vă continu din acest Izvor al părtășiei cu Domnul Isus Hristos.

Slavă lui DUMNEZEU în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui. Luca 2,14.

Întotdeauna la cercetarea acestui cuvânt sîntem plini de *adorare* căci Fiul lui Dumnezeu, prin care s-au creat toate lucrurile, S-a făcut Om. El a devenit Om adevărat, căci a devenit „părtaș sîngelui și cărnii.“ Fiul lui Dumnezeu care nu este numai „Cuvîntul“ ci și „Adevărul lui Dumnezeu“ a împlinit cu fapta ceea ce înțelesese încă înainte de întemeierea lumii: „Desfătarea mea era în fiii oamenilor.“ Niciodată creația nu a cunoscut un asemenea eveniment. Este așa de înălțător că mulțimea oștilor cerești au intrat într-o laudă dumnezeiască în fața acestui eveniment spunînd: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“ Ei trebuiau să vadă cu admirație că El „deși avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu ci S-a dezbrăcat. . .și a preluat chip omenesc făcîndu-se asemenea oamenilor.

Dar nu numai îngerii, ci oameni slabi, păstori săraci au putut să meargă la Betleem și să vadă taina tainelor: Fiul lui Dumnezeu, copil în iesle!

Și noi în Duh putem să ne privim acolo și să vedem că „Isus Hristos a venit în trup“. El era „Sfînt“ ca om adevărat, „născut de o fecioară“ despre care s-a spus: „ce se va naște din tine este de la Duhul Sfînt“ și El se va numi Fiul lui Dumnezeu.

Dumnezeu vorbește acuma „prin Fiul“ și noi știm „că S-a arătat ca să ia păcatele.“ Cine putea să facă acest lucru decît numai Acela despre care e scris că păcat în El nu se găsea? Niciodată nu putem să-i mulțumim îndeajuns pentru că a venit la noi.

Brațele părintești ale Dumnezeului nostru ne cuprind și ne sprijinesc zi și noapte. El ia asupra Lui *toate* nevoile și toate grijile noastre. El dorește ca să ne aruncăm grijile asupra Lui și să dobîndim încredințarea scumpă că El poartă de grijă pentru noi. „El nu-și întoarce privirea de la cel neprihănit.“

Și fiți ca niște oameni, care așteapă pe stăpînul lor să se întoarcă. Luc. 12,36.

Ceea ce trebuie să caracterizeze pe credincioși în timpul pribegiei lor este nu numai o înțelegere clară a învățaturii despre venirea Domnului Isus ci și o așteptare practică, în fiecare zi. Caracterul deplin al umblării credinciosului depinde de acest fapt însemnat: dacă așteptarea este o nădejde vie ori numai o cunoștință moartă.

„Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse.“

Dacă mergem într-o călătorie sau într-o excursie, mai înainte ne vom pregăti. În afară de aceasta pentru călătorie este important să ne luăm rămas bun de la condițiile de viață precedente, să realizăm o desprindere totală de orice ar împiedeca călătoria. Când poporul Israel s-a pregătit de ieșirea din Egipt trebuia să aibă mijlocul încins și toiagul în mînă, iar în picioare să aibă încălțăminte. (Exod 12). „Mijlocul încins“ înseamnă să fie desprins de tot ce-l înconjură și care putea fi un obstacol pentru popor. Îmbrăcămintea lungă și largă care se purta atunci trebuia încinsă cu un cordon, pentru a sta strînsă pe trup și pentru a nu împiedeca pe purtător la mers.

„Încălțăminte în picioare“ are semnificația de a fi gata, în orice clipă să părăsească poziția ocupată anterior, iar toiagul în mînă este simbolul unui popor călător, care se bazează pe o temelie care este în afară de el.

De-ar da Domnul ca, prin harul Său, aceste semne să se vadă și la poporul Său, în pribegia prin pustiul acestei lumi. „Să dăm la o parte orice piedecă și păcatul care ne înfășoară așa de lesne“ care ne-ar sta înaintea pe drumul către Domnul nostru. „Ferice de robii aceia pe care stăpînul îi va găsi veghind la venirea LUI.“

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.“ (1 Tes. 5.23-24).

Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți, și HRISTOS te va lumina. Efes. 5,14.

Acest avertisment serios are și mai multă greutate prin faptul că se adresează credincioșilor, care au cunoscut poziția lor în Hristos, potrivit cu hotărârile lui Dumnezeu. Lor le-a fost făcut cunoscut poziția și înaltele drepturi, care sînt strîns legate între ele. Ei știu că starea lor este în Hristos, ei cunosc pe Dumnezeu, ca pe Dumnezeu și Tatăl lor, ei știu că Hristos este sfînt și fără cusur și că ei SÎNT copiii Lui.

Pe drept cuvînt se așteaptă de la ei ca să aibă o ținută demnă, corespunzătoare înaltei chemări la care au fost chemați. Dar versetul nostru ne mai avertizează că, credinciosul poate să piardă conștiința cu privire la starea lui. Desigur că nu este vorba de pierderea mîntuirii, așa cum din neștiință sînt gata mulți să spună. El se scufundă din punct de vedere moral într-o stare de *somn*. Somnul este o prefigurare a morții. Un om adormit recepționează tot atît din lucrurile exterioare ca și un mort. El nu vede nimic din frumusețea și farmecul creației dumnezeiești. La fel poate ajunge și un credincios într-o astfel de stare încît să nu-i îngăduiască să recunoască frumusețea noii zidiri. Poate sînt credincioși care nu duc o viață imorală, dar din binecuvîntările duhovnicești nu gustă nimic. Umblarea lor este pămîntească și ținuta lor este lumească. Într-o asemenea inimă, Domnul Isus nu are locul cel mai însemnat. Zile întregi un astfel de credincios nu simte lipsa Domnului. Lucrările zilnice au mai mult preț pentru un astfel de creștin, decît Domnul Isus. Limbajul „căci pentru mine a trăi este Hristos“ nu-i este cunoscut. Un astfel de creștin are o viață fără fericire, o viață care nu-și înțelege rostul. Și unor astfel de creștini, să nu le fie de mirare că Marele Păstor trebuie să ia nuiua pentru disciplinare.

Rugăciunea și citirea Cuvîntului lui Dumnezeu sînt cerințe trebuitoare pentru creșterea sănătoasă și puternică a vieții creștine; așa că un om care obișnuiește să le părăsească pe amîndouă, trebuie să fie într-o stare *foarte rea*.

Ca unii care cunoaştem deci frica de DOMNUL, pe oameni, căutăm să-i încredinţăm... Căci dragostea lui HRISTOS ne strânge. 2. Cor. 5,11-14.

Felix Neff un slujitor credincios al Domnului a fost acum 150 de ani o unealtă pentru o deşteptare duhovnicească în regiunea Alpilor. Odată a trecut pe lângă o casă care părea să fie a unor oameni bogaţi. El simţea dorinţa să le aducă vestea despre harul lui Dumnezeu. Hotărît pe moment a sunat şi o fată a casei a deschis uşa. „Locuieşte Hristos în această casă?” întrebă Neff fără nici o prezentare şi fără nici un salut. Tînăra fată, mirată nu răspunse nimic. El repetă încă odată întrebarea: „Locuieşte Hristos în această casă?” Puternic mişcată, fata răspunse de data aceasta: „Nu, domnul meu, dar intraţi vă rog.” - „Nu” a răspuns Neff „dacă Hristos nu locuieşte aici, această casă nu poate să fie fericită. Aici nu aş poposi.” După aceasta s-a îndepărtat.

Cînd la scurt timp după aceea în localitatea respectivă a propovăduit Evanghelia, la sfîrşitul adunării a venit o fată tînără spre el. Plină de bucurie i-a spus: „Domnul meu, eu sînt fata cea tînără pe care, la deschiderea uşii aţi întreat-o dacă locuieşte Hristos în acea casă. Prin această întrebare am venit eu la Hristos şi acum sînt mîntuită.”

De ne-ar umple dragostea Domnului Isus inimile pentru oamenii nemîntuiţi ca El să ne poată folosi ca soli ai Lui. Cît de des un cuvînt la timpul lui a lovit inima şi cugetul şi un om rătăcit a fost adus în contact cu mîntuirea lui Hristos. Noi sîntem lăsaţi în lumea aceasta, ca să dăm mărturie de ceea ce a făcut Marele Mîntuitor cu noi. De-am fi nişte harnici slujitori ai lui Hristos!

Voltaire a spus că peste o sută de ani Biblia nu se va mai găsi decît ca o mostră a prostiei religioase. (Aşa gîndea el). Dar iată ironia divină: În chiar casa unde a scris acele rînduri, s-a deschis un depozit de Biblii.

Urechea care aude, și ochiul care vede, și pe una și pe cealaltă, DOMNUL le-a făcut. Prov. 20,12.

O ureche care aude și ochiul care vede în chip duhovnicesc sînt pentru un credincios de o valoare extraordinară. Ele indică o stare de *dependență* interioară față de Domnul, care poate fi obținută și întreținută numai printr-o umblare ascunsă cu El. Să ascultăm de glasul Lui și să umblăm în prezența Lui, pentru a privi totul în lumina Lui! Domnul este același, ieri și azi și în veci. Nici o schimbare nu este posibilă în caracterul și în gândirea Lui. Hotărîrile Lui sînt desăvîrșite și nu necesită revizuirii; ele sînt definitive. De-am cerceta totul în lumina Cuvîntului Său și în prezența Lui ca să nu mergem greșit!

În timpul nostru atît de solicitat și de neliniștit, cînd lumea ne oferă totul pentru a ne încleșta și a ne ocupa cu desăvîrșire, putem pierde foarte ușor auzul și vîzul duhovnicesc. E nevoie de har deosebit și de energia credinței pentru a găsi timp și liniște pentru a asculta pe Domnul. Ce mare binecuvîntare s-ar revărsa dacă am putea spune și noi ca David: „Oricare le-ar fi puterea, eu în Tine nădăjduiesc.“

Domnul Isus Însuși, ca unul care era dependent de Tatăl, a spus: „El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici.“ (Isaia 50.4). El ne-a dat un exemplu desăvîrșit de ce înseamnă a umbla în dependență de Dumnezeu.

Cît de ușor sîntem luați de curenții acestei lumi, ca să permitem intrarea lor în casele și adunările noastre. Numai o ureche și un ochi duhovnicesc ar putea veghea împotriva lor. Să ne umilim, ca Domnul să ne dea un ochi cu vedere clară și o ureche ascultătoare.

Trăim într-o vreme care ridică în slăvi mintea omului, judecata omului și voia lui. Lumea se laudă cu mintea ei și spune că fiecare are dreptul și puterea să cugete neatîrnat. Sfînta Carte e lepădată de mulți cu dispreț. La universitățile și școlile noastre nu se mai cunoaște măreția Cărții dumnezeiești.

Saul și-a luat sabia, și s-a aruncat în ea. Văzîndu-l mort, s-a aruncat și el în sabia lui, și a murit împreună cu el.

1. Sam. 31,4.5.

Pe vremea cînd Saul era mic în ochii lui, a devenit primul împărat al Israelului; Dumnezeu își îndrepta bunăvoința spre el și-i dădea victorie asupra dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Dar deși avea multe ca om îi lipsea frica de Dumnezeu. Deja prima poruncă n-a respectat-o jertfind arderea de tot și jertfa de mulțumire ceea ce nu-i aparținea. De aceea Dumnezeu a trebuit să-i spună: „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul Dumnezeuul tău.“ (1 Sam. 13.13). Dumnezeu i-a luat împărăția și a dat-o unui om care era plăcerea inimii lui. Totuși Saul a continuat drumul lui de neascultare și a încălcat și cealaltă poruncă a lui Dumnezeu, de a nimici pe amaleciți cu tot ce aveau. Saul a cruțat o parte din vitele cele mai frumoase. Dumnezeu i-a părut rău că l-a făcut împărat. I-a vorbit prin Samuel aceste cuvinte: „Ascultarea face mai mult decît jertfele și păzirea Cuvîntului Său mai mult decît grăsimea berbecilor.“ (1 Sam. 15.22). De aici a pornit cu pași uriași decăderea lui Saul pe calea lui proprie. Duhurile rele îl chinuiau, el prigonea pe David unsul lui Dumnezeu și căuta să-l omoare. Intră și în legătură cu chemarea morților, cu lucrurile necurate.

Iată unde ajunge un om care nu se lasă oprit din calea *neascultării* de Dumnezeu! A fost cu neputință oprirea judecării lui Dumnezeu; urmărit și încheștat de filistenii, a murit. Așa aruncă Satana pe omul care nu ascultă de glasul lui Dumnezeu.

Cum putem rămîne ocrotiți de o așa mare primejdie? Prin pocăință și ascultare de Dumnezeu, potrivit cu Cuvîntul Său cel sfînt.

Cuvîntul lui Dumnezeu este singura călăuză și singura autoritate pentru creștini, în lucrurile cele mai mari și cele mai mici. El dă omului, în toate stările, și împrejurările, călăuzirea trebuitoare.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Ps. 23,4.

Valea umbrei morții este această lume. Umbra morții Domnului nostru este peste ea. El a fost lepădat și răstignit pe cruce. Totodată a fost îndeplinită și hotărîrea lui Dumnezeu în privința mîntuirii noastre, așa ca de la crucea Golgotei să poată fi propovăduită Evanghelia.

Mai există și alte acțiuni izvorîte din moartea Domnului nostru; de exemplu: *judicata*. Dumnezeu va trage pe om la răspundere pentru toate suferințele, necazurile, mizeria și ocară ce i s-au făcut Fiului Său prea iubit.

Noi, ca ucenici ai Domnului Isus, avem privilegiul (dreptul) de a avea parte de ocară Lui. De aceea, pentru noi lumea este o vale a umbrei morții. Sîngele Mielului lui Dumnezeu ne asigură un loc în sfințenie, dar totodată ne duce afară din tabără, acolo unde El a suferit. Dacă ocupăm acest loc în credință, atunci stăpînul acestei lumi și uneltele lui sînt împotriva noastră. Lumea L-a urît și I-a dat locul de ocară și de respingere. Din noaptea aceea cînd a fost respins definitiv de această lume, noi stăm aici ca martorii Aceluia care a fost expulzat de ea. Aceasta are ca urmări multe încercări. Inima creștină știe acum că: „Tu ești cu mine“ și nu-i este frică de nimic.

Domnul nostru credincios se uită din ceruri la turma Sa. Fiecare lovitură, ocară și batjocură o simte în trupul Său. Păstorul cel Bun al oițelor, pe care Dumnezeu îl păcii L-a înviat din morți este preocupat cu toată abnegația Lui de Păstor să ocrotească și să păzească turma Sa. Nuiua Lui asigură turmei liniște și binecuvîntare, toiagul Lui îndepărtează pe dușmanii turmei.

Așa putem fi fericiți și în siguranță sub ocrotirea Lui. Pentru Maria Magdalena această lume era un mormînt întunecos, dar Domnul Isus era Soarele ei. Inima ei părăsită în această lume a fost mîngîiată prin prezența dragostei Lui. Același lucru se petrece și cu noi.

Nu Te depărta de mine, căci s-apropie necazul, și nimeni nu-mi vine în ajutor.

Ps. 22,11.

Psalmul 22 ne înfățișează mai mult simțul inimii lui Hristos decît lucrarea și urmările ei. Ce strîmtorare pentru El! Deși nici aici nu lipsesc durerile pricinuite de mîna omului căci Domnul spune: „O mulțime de tauri sînt împrejurul Meu. . . o ceată de nelegiuți dau tîrcoale împrejurul Meu“ vedem totuși o durere de altă natură decît în versetul II. Strigătul cu care începe Psalmul și care-i dă tema este: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit?“ și „Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi. Strig și noaptea și tot n-am odihnă.“

În toate suferințele Domnului Isus pricinuite de oameni, privirea mîngîietoare a lui Dumnezeu era îndreptată către El; dar iată a venit ceasul cînd această privire trebuia să fie îndepărtată de la El. Și de ce aceasta? Domnul Isus a fost făcut „păcat!“ În toate suferințele Lui pentru dreptate a stat ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni; în suferințele Lui pentru păcate El a crutat pe om în fața lui Dumnezeu și de aceea a fost părăsit de tot. Omul a scăpat dar Dumnezeu și-a ascuns fața de Prea Iubitul Său. Cînd a băut paharul mîniei Domnul Isus era singur. Ce adîncuri trebuiau trecute ca să ne poată ajuta!

De ar sta aceste adevăruri mai mult în fața noastră ca să trezească în inimile noastre mulțumirea și adorarea pe care numai Domnul singur o merită. Este dreptul nostru de a face această lucrare la Masa Domnului unde noi sîntem mișcați de suferințele Lui și unde adorăm pe Domnul Isus în comun cu toți credincioșii.

Toate păcatele și toată vina fiecărui credincios au fost aruncate la cruce pe Hristos și purtate de El. Dumnezeu a pus acolo totul în rînduială, potrivit dreptății și sfințeniei Lui, TOT ce ar putea sta vreodată în calea izbăvirii, binecuvîntării și slavei fiecărui mădular al Adunării lui Dumnezeu.

Astfel dar, după cum ați primit pe HRISTOS ISUS, DOMNUL, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință. Col. 2,6-7.

Cum L-am primit noi pe Domnul Isus? Ca pe Cel ce sa află în centrul hotărîrilor lui Dumnezeu, ca pe Acela care este căpetenia oricărei domnii și a oricărei stăpîniri? Acest Domn prin care și pentru care au fost create toate lucrurile a poposit pe acest pămînt în chip de om. Cu toate că o mare împotrivire s-a iscat mereu față de El, a fost ascultător pînă la moarte de cruce.

El nu a venit să îmbunătățească și să ridice în chip moral pe o treaptă superioară pe om ci a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut. Moartea Lui de pe cruce ne arată încă odată clar că omul păcătos nu a putut și nu poate să aibă părtășie cu Dumnezeu, chiar dacă ar intra din nou în legea evreiască și și-ar mortifica trupul, sau ar urma gîndurile filozofice ale îmbunătățirii de sine, ori dacă s-ar închina în fața îngerilor sau a altor ființe cerești. Toate aceste lucruri stau în contradicție cu adevărul adus de Isus. Ele dau posibilitate firii pămîntești să se laude, pe cînd Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Unde este pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? *NU*, ci prin *legea credinței*.” (Rom. 3.27).

Singura *CALE sigură* pentru credincios în această lume este umblarea *ÎN* Hristos. A fi înrădăcinat *ÎN* El are ca rezultat o hrană bună și o creștere sănătoasă. Un astfel de creștin stă bine întemeiat în harul lui Dumnezeu și nu se lasă clătinat de învățături false.

Cum pot fi aduse rugăciuni de mulțumire de către creștinii care vor să se facă mai buni pe căile legii, fără Isus?? Adevărata mulțumire curge din acea inimă care capitulează, care se vede că nu e bună de nimic și găsește Izvorul tuturor binecuvîntărilor, al binelui, a tot ce-i lipsește în Prea Iubitul Tatălui. Veșnicul Cuvînt al lui Dumnezeu ne spune că noi *AVEM TOTUL DEPLIN* în Domnul Isus (Col. 2.10). Și dacă numai în El avem totul deplin ce să mai căutăm în noi înșine? Ce să mai căutăm în alte izvoare care nu țin apă?

Iov. . . . era fără prihană și curat în suflet, și se abătea de la rău. IOV 1,1.

Această mărturie nu a dat-o un om ci Însuși Dumnezeu. Oamenii și părerile lor sînt foarte variate. Pe omul pe care îl simpatizează, cu care are adînci legături de prietenie, sau îi este rudă, îl caracterizează în cuvinte alese, pe cînd pe unul mai îndepărtat sau pe dușmani îi caracterizează cu cuvinte fără preț. Omul vede numai exteriorul și se lasă influențat sau orbit. Pătrunderea în inimă nu îi este îngăduită. La Dumnezeu este cu totul altfel, El vede totul. În fața Lui fiecare om este o carte deschisă.

Dumnezeu s-a uitat și în inima lui Iov și a putut să dea mărturia de mai sus. Iov era fără prihană și trăia în temere de Dumnezeu. El știa că Dumnezeu îl vede, chiar dacă oamenii nu-l văd și de aceea evita răul. Totuși Dumnezeu l-a trecut prin încercări și durere cu scopul de a curăți orice colțișor al inimii lui de dreptatea proprie. Prin aceste dureri și întristări a fost adus în starea de a se închina lui Dumnezeu în praf și cenușă. El *capitulează* în fața lui Dumnezeu și apoi este binecuvîntat în mod deosebit.

În ochii lui Dumnezeu fiecare om este un păcătos. Dumnezeu ne trimite adesea întristări, neazuri și dureri, nu ca să ne pedepsească, ci ca să ne aducă în stare să recunoaștem greșelile vieții noastre în fața Lui ca astfel capitulînd să-L primim pe Domnul Isus ca pe Mîntuitorul nostru. Cînd Dumnezeu a realizat această lucrare în noi, atunci poate să ne binecuvinteze.

Stimate cititor,

Te-ai întrebat vreodată cum te caracterizează Dumnezeu? În Cuvîntul Său, în Biblie, vei găsi mărturia Lui pentru orice om. Ea este „căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu.“ (Romani 3.23).

Încrede-te chiar acum în acest scump Mîntuitor care vrea să-ți dea viața veșnică în dar și astfel vei deveni un om nou, fără prihană și curat la suflet.

DOAMNE, Tu ești stînca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! DUMNEZEULE, Tu ești stînca mea, în care mă ascund.

Ps. 18,2.

Pentru toți copiii lui Dumnezeu este o mare mîngiere că Dumnezeu le cunoaște întristarea, lacrimile ascunse și necazurile. Calea credinței în această lume este o cale presărată cu greutăți și necazuri. Dar Dumnezeu și Tatăl nostru este un Dumnezeu al dragostei și milei. El se gîndește tot timpul la copiii Săi. În Cuvîntul Lui citim să „aruncăm asupra Lui toate îngrijorările și El Însuși va îngriji de noi.“

Cum mai putem oare să fim neliniștiți sau fără putere cînd avem o astfel de îmbărbătare? Putem merge voioși și plini de încredere spre minunata noastră țintă. De-am primi toată energia pentru a alerga spre ținta noastră cu ochii privind mereu spre Domnul nostru. Dar lucrul acesta putem să-l facem dacă ne buzim tot mai mult pe dragostea lui Dumnezeu și Tatălui nostru ca și pe dragostea Domnului Isus Hristos. Prin aceasta inimile noastre se vor întări tot mai mult.

Dumnezeul nostru cel Mare care face rănile este și Acela care le vindecă. De-am zidi mai mult încrederea noastră în dragostea Domnului Isus și a lui Dumnezeu, Tatăl nostru. Gîndurile lui Dumnezeu față de noi sînt gînduri de dragoste și gînduri de pace. El vrea ca tot timpul să ne desprindem de gunoaiile lumesti, și să fim tot mereu cu candelilele aprinse, ca să-L așteptăm. El este aproape. În curînd va veni ca să intrăm ca Mireasă la nunta Mielului, în Împărăția lui sfîntă.

Noi sîntem în mîna Aceluia care e nemărginit în dragostea Sa, fără greșală în înțelepciunea Sa și fără hotar în puterea Sa și ale cărui mijloace de ajutorare sînt nesfîrșite. Dacă ne muștră sau pedepsește, o face, pentru că ne iubește și ne vrea binele. Să ne aducem aminte tot timpul că dragostea dumnezeiască este înțeleaptă și credincioasă și ea îngăduie amarul pentru folosul și binecuvîntarea noastră.

Cînd numai sînt lemne, focul se stinge. Prov. 26,20.

Ce clar este acest cuvînt! Fără lemne focul se stinge. Pentru a înțelege lucrul acesta nu ne trebuie multe studii. Nu dăm noi oare de multe ori cu capul de adevărul acesta? Nu ard în jurul nostru nenumărate focuri mari și mici al căror fum ne face să lăcrimăm, și care de mult s-ar fi stins dacă nu ar fi fost aprovizionate din cînd în cînd cu „lemne“ Căci: „Unde-i lipsă de lemne, focul se stinge și cînd nu mai este un clevetitor cearta se potolește.“

Cîte păreri diferite, povestiri eronate, vorbe rele despre alții, s-ar stinge în mijlocul nostru dacă nu s-ar mai aduce material pentru ardere. Clevetirea nu ajută la nimeni, dar dușmanul sufletelor noastre are mult de cîștigat distrugînd legăturile frățești.

Vai, de ne-am speria de acest rău, și cu seriozitate și dîrzenie sfîntă să îndepărtăm orice neajuns, să nu ne clevetim unii pe alții ci mai bine să ne rugăm unii pentru alții. Atunci se va stinge acest focar al putrefacției și al distrugerii. Cîta pagubă a fost produsă pînă acum prin clevetire nu se poate scrie și nici măsura pe vreo scară gradată. Cît de des au fost distruse prietenii intime, cunoscuți au fost despărțiți și chiar au intrat în dușmănie. „...limba clevetitoare aduce o față mîhnită“ (Prov. 25.23) de aceea să învățăm să înfrînăm acest mic mădular care aprinde o pădure mare.

Dacă un creștin se duce la înot ca să petreacă, sau face un lucru asemănător numai ca să-și placă lui însuși să nu se aștepte ca Dumnezeu să-l păzească de primejdie. Dacă Dumnezeu ne poruncește să trecem pe un lac în furtună ca să vestim Evanghelia, dacă ne cere ca să trecem peste cei mai înalți munți ca să-i slujim, atunci, da, ne putem încredința în mîinile Lui și ne va păzi de orice rău căci El ne-a poruncit să mergem.

Domnul Isus Hristos are plăcere să se bucure de predarea noastră întregă și dorește să avem o deplină părtășie cu El. Acest lucru nu se poate face în medii infectate de păcat.

DUMNEZEU a rînduit în Biserică, întîi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cîrmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. 1. Cor. 12,28.

O greutate și un temei adînc stă în cuvîntul „ajutorărilor“. La o gîndire superficială se poate constata esența cuvîntului: prooroc, apostol, învățator, darul tămăduirilor, cîrmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Dar esența cuvîntului „ajutorărilor“ nu este așa de ușor de înțeles. Aici se deschide un orizont larg, un cîmp cu acțiuni multiple, se arată o slujbă creștinească valoroasă al cărei limite nu le putem vedea.

Există în adunări diferiți credincioși care nu au nici un dar deosebit; ei nu sînt nici prooroci și nici învățători. Și totuși pot fi de folos într-un chip nemărginit aceluia care au aceste daruri. Poate că există cineva în adunare care-i complet incapabil pentru o slujbă și totuși să exercite o mai mare influență asupra oamenilor decît un slujitor renumit. Deși nu-i predicator sau învățator, arată mare interes pentru lucrarea Domnului și în afara adunării. Un astfel de creștin nu se gîndește să dea o îmbărbătare sau o învățătură, dar modul cum efectuează cele mai simple lucruri, cum deschide cuiva usa, cum cedează un loc, cum dă o Biblie sau o carte de cîntări, îl fac în stare să atragă inimile. Se vede clar că atracția lui sufletească este pentru propășirea lucrării lui Dumnezeu. El se arată supus gata de a efectua slujbele inferioare pentru ca lucrarea să decurgă în bune condiții. Milostenia și supunerea lui dă un ton hotărîtor în lucrarea lui Dumnezeu în adunare și în afară.

Considerăm că surorile creștine pot să învețe și ele mult din aceste gînduri. Dacă Dumnezeu interzice unei femei să lucreze deschis în public atunci ea să nu uite niciodată că a fost creată ca să fie un *AJUTOR*. Orice inimă supusă Marelui Învățător găsește mult de lucru în a ajuta în mod indirect dar cu mult efect la progresul adevărului.

Iacov s-a trezit din somn, și a zis: Cu adevărat, DOMNUL este în locul acesta și eu n-am știut. I-a fost frică, și a zis: Cît de înfricoșat este locul acesta! Gen. 28,16-17.

Iacov a înșelat pe tatăl său, și binecuvîntarea care Isaac a rezervat-o pentru fratele lui Iacov, a luat-o pentru el. De aceea a trebuit să părăsească casa părintească. Douăzeci de ani a trăit printre străini iar pe mama sa nu a mai văzut-o niciodată. În drumeția lui a înnoptat sub cerul liber avînd la căpătîi o piatră. Ochiul lui Dumnezeu se uita cu milă și har spre Iacov. Într-un vis Dumnezeu l-a lăsat să vadă viitorul cînd El va sta în legătură intimă cu poporul Său. În capătul scării pe care îngerii coborau și se urcau, stătea însuși Dumnezeu care îi dădea mîngăieri pentru viața de viitor.

Această stare ar fi făcut pe Avraam să fie plin de pace și mulțumire, dar la Iacov nu se întîmplă așa ceva. Ceea ce a auzit și a văzut în vis trebuia să fie un motiv de bucurie, dar urmările păcatului nu au lăsat să se descopere această bucurie. El s-ar fi putut bucura de pacea lui Dumnezeu dacă ar fi umblat cu El. Iacov nu a știut că în acel loc se află Dumnezeu, dar cînd a început să simtă prezența Lui a spus foarte înfricoșat: „Cît de înfricoșat este locul acesta.“

La fel se întîmplă cu orice credincios care a părăsit calea supunerii. Domnul urmărește să-l abată de la drumul cel greșit și totuși lui nu-i vine să creadă. Cînd se trezește, atunci sfințenia lui Dumnezeu poate să dezlănțuie frica. Dacă voința proprie este înfrîntă, coapsa fiind pleznită (la Iacov s-a făcut lucrul acesta abia după douăzeci de ani) atunci se învață harul nemărginit al lui Dumnezeu.

„Răsărea Soarele cînd a trecut pe lîngă Peniel“ (Gen. 32.31). Iacov era acum un om care șchiopăta din coapsă, dar a dat locului aceluia numele de „Peniel“ adică „Fața lui Dumnezeu.“

„Dumnezeu stă în Adunarea lui Dumnezeu“ (Ps. 82.1). Este și locul tău aici, sau mai pribegești prin bisericile omenești?

Voi lăuda Numele lui DUMNEZEU prin cântări, și prin laude Îl voi preamări.

Ps. 69,30.

Nu ne îmbărbătează oare faptul că Domnul Isus este „Întemeietorul credinței“ noastre, și nu ne bucură și mai mult faptul că El a devenit Întemeietorul cântărilor de laudă? După ce a fost în adâncul judecății și al morții pentru noi, Dumnezeu L-a ridicat din „apăsarea morții și a judecății“ și L-a înviat din morți cu slavă. Când s-a împlinit această cerință care a urmat a lui Hristos era de a „slăvi Numele lui Dumnezeu prin cântări și laude.“ El n-ar vrea s-o facă singur. Pe noi, pe care ne-a scos din mocirla păcatului și a morții și ne-a unit cu El, căpetenia invierii, pe noi care ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Său vrea să ne facă să cântăm cântarea cea nouă.

Domnul Isus Hristos ne lasă să gustăm toate roadele biruinței Lui asupra lui satan, a lumii, a păcatului și a morții, ne aduce în situația de copii ai lui Dumnezeu și ne umple inima cu bucuria Lui.

Sîntem oare întradevăr plini de această bucurie? Numai plini de această bucurie putem intona cântarea de laudă și de *adorare* pentru Dumnezeu. Ce măreț este pentru inima noastră de a ști că Însuși Domnul Isus intonează cântarea de laudă în mijlocul Adunării. El se găsește în mijlocul celor care se adună pentru Numele Lui (Mat. 18.20) și le ridică privirea spre Tatăl al cărui Nume l-a descoperit. (Ioan 17.6).

Sînt oare inimile noastre gata ca să intoneze cântarea pe care Însuși Domnul Isus o dorește în mijlocul nostru

Singurul loc unde putem cînta după voia Lui este locul prezenței Domnului Isus. (Mat. 18.20, Evrei 13.13, Apoc. 3.20). Evreii în vechime nu au vrut să cînte cîntările Domnului pe un pămînt străin. (Ps. 137). Să ne mulțumim cu mai puțin decît ei, noi care avem promisiuni mult mai mari?

Sîntem chemați să ne depărtăm de fărădelege, să ne curățim de vasele de ocară din creștinătatea de azi, și împreună cu cei ce cheamă Numele Domnului dintr-o inimă curată să cântăm cîntările Domnului pe pămîntul prezenței Sale.

Așa sună însărcinarea dată de Domnul Isus după ce a înviat din morți lui Petru. Cu câtă abnegație a săvârșit Domnul această slujbă atîta timp cît era cu ei. Unde ar fi fost ucenicii dacă nu i-ar fi găsit Domnul Isus și nu i-ar fi ocrotit? Ce ar fi fost cu Petru dacă nu s-ar fi rugat Isus pentru ca să nu se piardă credința lui? . . . Ce învățătură minunată a tras chiar Petru în această direcție! El a simțit pe pielea lui cît de necesară e slujba Marelui Păstor, chiar în curtea marelui preot. Pînă atunci nu a priceput mult din această lucrare!

Cine-i chemat azi la o slujbă de păstorire? Petru a fost însărcinat de Domnul: „Paște oițele Mele“ Această încărcinare i-a dato numai după ce l-a cercetat pe Petru cum stă cu dragostea către El.

Dragostea către Domnul Isus este unica temelie pentru slujba de păstorire. Numai pe această cale se poate efectua această lucrare spre slava Domnului și spre folosul celor răscumparați. Să ne întrebăm dacă inima noastră este fierbinte în dragoste pentru El? Ne împinge dorul de a iubi pe ai Săi? Ne interesăm de ei, păzim oițele turmei Lui, ca dușmanul să nu le facă nimic? Avem asemenea greutăți?

Petru a făcut această slujbă cu abnegație și dedicare și ne îmbărbătează și pe noi de a face ca el. Această slujbă nu este evidentă la prima vedere și nu se vede la toți. Dar Domnul înregistrează și știe totul și prețuiește orice lucrare. Să ne gîndim la „cununa care nu se poate vesteji, a slavei“ care este răsplata pentru cei ce slujesc cu supunere la această slujbă păstorească. (1 Petru 5.1-4).

Nici un om nu are dreptul să-și însușească o anumită slujbă și nici să primească de la oameni o slujbă. Lucrul acesta nu este altceva decît intrarea cu de-a sila într-un bun sfînt, care mai curînd sau mai tîrziu va aduce judecata lui Dumnezeu.

Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpînire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. Rom. 13,3.

Dumnezeu în dragostea Lui s-a gîndit la toate. Nu numai viața veșnică este ascunsă în El, ci și purtarea de grijă pentru lucrurile noastre de toate zilele.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: „căci nu-i stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu“ și poziția creștinului față de ea e mai mult decît gîndim adeseori. Este bine să ne revizuiem poziția noastră cu privire la stăpînire și să ne lăsăm conduși de Sfînta Scriptură.

Ca în toate lucrurile starea noastră este reglementată prin înaltul nivel intern al cunoașterii ei. De aceea să ascultăm îndemnurile lui Dumnezeu și să „facem rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri“ dintr-o inimă curată în fața lui Dumnezeu „pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii“

Fără îndoială că în felul acesta vom fi mulțumitori autorităților care în conformitate cu legile ne ocrotesc ca să ne putem aduna în jurul Cuvîntului lui Dumnezeu, și care după mărimea puterii lor pedepsește răul și caută să păzească binele.

Dacă ne lipsește supunerea față de Cuvîntul lui Dumnezeu și seriozitatea față de El, atunci vor lipsi din rugăciuni și cererile pentru cei înălțați în dregătorii.

Cît de ușor se poate ivi o lacună în supunerea noastră față de stăpînire! Foarte ușor putem fi în primejdie să discutăm cu lumea mereu nemulțumită de anumite persoane și astfel să prindă vreo rădăcină de amărăciune care să ne murdărească cugețul.

Noi trăim zilele din urmă și să mulțumim de ordinea care încă mai există, dar tot odată să veghem în rugăciune pentru cei care sînt în funcții de răspundere, pentru toți oamenii de care vrea Dumnezeu să se folosească.

„Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.“

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința.

Efes. 6,18.

Ce loc ocupă rugăciunea în viața noastră și ce însemnătate îi atribuim noi? Credem întradevăr că rugăciunile noastre vor fi ascultate? Este rugăciunea o necesitate, sau o facem numai așa de formă sau de obligație?

Acestea sînt întrebări serioase care toți credincioșii ar trebui să ni le punem. Rugăciunea adevărată, serioasă și sinceră este în ochii lui Dumnezeu de o valoare extraordinară. În rugăciune dăm expresia dependenței de Dumnezeu și a tuturor imposibilităților noastre iar pe de altă parte exprimăm starea noastră înaltă de copii ai Tatălui Ceresc. Cînd ne rugăm venim în legătură cu Dumnezeu. Noi ne aruncăm la picioarele Lui în cenușă și totodată sîntem ridicați în fața Marelui Dumnezeu în cer. Ce lucru îmbucurător! Din toată creația numai omul poate să se roage și de nici un înger nu știm dacă se roagă. Ce mare înlesnire pentru noi că prin rugăciune putem să ne apropiem de Dumnezeu.

Vreau să te întreb: Azi dimineață te-ai rugat și pentru ce? I-ai adus strictul necesar? Ai fost pătruns de conștiința că stăteai în fața lui Dumnezeu? Și cît timp ai folosit pentru rugăciunea ta? Dă-ți singur răspunsul la aceste întrebări, dar fii sincer!

Fără rugăciune sîntem săraci și neputincioși duhovnicește și nu putem să știm despre puterea și îndurarea lui Dumnezeu, Tatăl nostru. De s-ar putea spune despre noi de fiecare în parte: „Vezi că se roagă!“

Rugăciunea este o *vorbire* cu Dumnezeu: —„Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor și am zis: „Doamne, Dumnezeul cerurilor. . .“ (Neem. 1.4-5). —„Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic“ (Iov 13.3). —„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: „Tată, a sosit ceasul. . .“ (Ioan 17.1).

Sîngele lui ISUS HRISTOS, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.

---

1. Ioan 1,7.

Cînd Dumnezeu a vrut să scoată poporul Său din Egipt, a dat peste asupritori, încercări și judecăți mari. La sfîrșit omoară și pe întîiul născut de la om pînă la animale. Cum putea să scape poporul Său? Dumnezeu le-a dat mielul care a murit în locul lor, ca să-i scape de robie, căci El a dorit să facă o distincție între poporul Său ales și egipteni. Înaintea miezului nopții cînd îngerul care aducea judecata străbătea Egiptul, în Israel era tăiat mielul. „Un miel fără cusur să aveți“ a spus Dumnezeu. Fiecare tată trebuia să ungă cu sîngele mielului pragul de deasupra ușii și cei doi stîlpi. „Sîngele va sluji ca semn pe casele unde ve-ți fi. Eu voi vedea sîngele, și voi trece pe lîngă voi așa că nu vă va nimici nici o urgie atunci cînd voi lovi țara Egiptului.“ (Exod 12.13).

Ca atunci Egiptul așa este în zilele de astăzi toată lumea, într-o judecată continuă; cine vrea să fie salvat trebuie ca odinioară Israel în Egipt să aibă ca salvator pe „Mielul lui Dumnezeu“ Dumnezeu l-a dat pentru a înfăptui ispășirea păcatelor noastre. El este Mielul fără cusur și fără prihană. Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, a devenit acel Miel al cărui sînge trebuia să curgă pe Golgota pentru a împăca pe omul vinovat cu Dumnezeu. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați. . .ci cu *SÎNGELE* scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.“ (1 Petru 1.18-19).

Ești și tu iubite cititor, curat prin sîngele Mielului de toate păcatele tale?

Oamenii ucid, mint, înșală, fură și se bat între ei, pentru a-și satisface dorința de putere, de plăcere și bogăție. În felul acesta ei speră să-i cîștige pentru grupul din care fac parte, pacea, siguranța, belșugul și fericirea. Dar ceea ce dă valoare durabilă vieții nu este fericirea superficială care o dă lumea, ci adevărata fericire este în Domnul Isus Hristos.

SEPTEMBRIE

1 SEPTEMBRIE

Toma, zis Geamăm, unul din cei doisprezece, nu era cu ei cînd a venit ISUS. Ceilalți ucenici i-au zis deci: Am văzut pe Domnul!
Ioan 20,24.

Toma nu era prezent în prima adunare după învierea Domnului, fapt care a constituit o mare pierdere pentru el. Cîți sînt și azi care pierd mult cînd locurile lor sînt goale în strîngerea laolaltă pentru Numele Domnului Isus! Ceilalți ucenici îi spuneau lui Toma că au văzut pe Domnul. Această binecuvîntare o aveau pentrucă erau prezenți în această adunare. Oare nu se întîmplă așa și cu noi adesea? Toma nu vroia să creadă pînă nu vedea semnele cuielor în mîinile lui Isus și pînă cînd nu punea mîna în coasta Lui. Noi găsim în Toma o pildă a evreilor care nu vor să creadă pînă cînd „Îl vor vedea și cei care L-au străpuns.“

Dar Domnul nostru se preocupă îndeaproape de Toma într-o atmosferă plină de iubire. Ce har! Isus știe tot ce ne este necesar, și ce binecuvîntat lucru dacă ne gîndim să fim prezenți în jurul Său pentru a primi tot ce e necesar pentru creșterea noastră duhovnicească. El știe cum să-l trateze și să-l ajute pe fiecare dintre ai Săi. „Cine ar putea să învețe pe alții ca El?“ (Iov 36.22).

De aceea veniți să stăm mai des la picioarele Sale! Mai ales cînd sîntem adunați în jurul scumpului Său Nume unde primim binecuvîntările Lui din care apoi putem da și altora. Dumnezeu spunea lui Avraam: „Eu vreau să te binecuvintez. . .și tu să fi o binecuvîntare pentru alții.“ Ce minunat este pentru un suflet dacă pune în practică toate binecuvîntările lui Dumnezeu. El să ne ajute pe toți ca să putem spune: „Am văzut pe Domnul.“

Starea de față a Duhului Sfînt în Adunarea lui Dumnezeu e un fapt și tot ce se face aici trebuie să arate că într-adevăr El este Cel ce călăuzește *total*. În felul acesta nimeni nu e liber să spună sau să să facă ce vrea. În Adunarea lui Dumnezeu NUMAI Duhul Sfînt e slobod să întrebuițeze pe cine vrea.

2 SEPTEMBRIE

Ci fiecare este ispitit, cînd este atras de pofta lui însuș și momit. Apoi pofta cînd a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Iacov 1,14.15.

Păcatul este ca o *boală contagioasă*. Dumnezeu în dragostea Lui ne dă indicații clare cum se naște păcatul. Lucrul acesta ni-l arată în Cuvîntul lui cel sfînt. Pofta ne trage de la Domnul Hristos căci în prezența Sa am fi fost ocrotiți. Cînd pofta ne-a scos din învelișul protector al Domnului, răul poate să-și găsească calea în noi. Cum se întîmplă aceasta? În Ioan 13.2 citim: „După ce diavolul pusese în inima lui Iuda. . .gîndul să-L vîndă.“ Așa este infiltrat răul care repede devine păcat. Păcatul ne desparte pentru perioada cît am păcătuit dacă nu și mai mult de Dumnezeu. Despărțiți de El, în afara părtaşiei cu El, înseamnă *întuneric și moarte*.

De aceea nici un copil al lui Dumnezeu să nu cedeze chemării și nici măcar la „studiul comparativ“ al acestor locuri unde sînt ispitiți spre rău și unde se nasc gînduri pofticioase care întristează Duhul Sfînt. Ce multe elemente tactice și practice folosește satana chiar în zilele noastre pentru a abate pe copiii lui Dumnezeu de la Calea vieții. Literatura rea, transmisiile televiziunii și atîtea altele, distrug moralul și buna creștere în credință, încarcă cugetul și îmbîcsește inima. Dacă ai prins plăcere de aceste lucruri, s-a născut pofta rea și păcatul este prezent. Intervalul de timp de la nașterea răului pînă la păcat poate fi atît de scurt încît nu se mai poate auzi glasul protector al lui Isus și nici nu mai ai puterea de a stăvili răul. De aceea orice copil sincer al lui Dumnezeu să se țină deoparte de orice medii infectate de Satan, chiar dacă în aparență pare să nu fie nimic rău. Să nu uităm că satan e gata să se prefacă într-un înger de lumină tocmai cu scopul de a ne atrage spre aceste lucruri a căror intrare în inima noastră nu ar produce decît întristarea Domnului. De aceea să ne ținem strîns de Domnul ca să ne poată ocroti.

3 SEPTEMBRIE

Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc.
Exodul 12,9.

Copiii Israelului au fost timp îndelungat ca sclavi în Egipt la domnitorul acestei țări. Ei nu au făcut numai munca de sclavi ci au înclinat inima spre zeii necunoscuți părinților lor Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a vrut să-i scoată din această țară. Deoarece atât poporul Israel cât și egiptenii trăiau în păcat merita moartea. Dar harul lui Dumnezeu a găsit o cale, mielul pascal a devenit înlocuitor. Sângele lui le-a dat israeliților siguranța scăpării de la moarte. Mielul trebuia să fie mâncat, dar nu crud și nici fiert în apă ci fript la foc.

Și noi odinioară eram sclavi ai domnului acestei lumi și făceam poftele firii pămîntești și eram copiii mîniei. Dar acum sîntem mîntuiți prin sângele lui Hristos, al Mielului fără cusur, care a fost ales înaintea întemeierii lumii de Dumnezeu. (1 Petru 1.19-20). Umblarea ideală în dependență sfîntă a Domnului Isus nu ne-ar fi adus mîntuirea ci numai o judecată și mai mare. Aceasta ar fi egală cu mîncarea mielului crud. La fel nu ne putea aduce salvarea nici suferințele Lui suferite din mîna dușmanilor pentru onoarea și stima lui Dumnezeu. De aceia nu era voie ca mielul să fie nici crud, nici fiert în apă. Pentru păcatele noastre și pentru împăcarea definitivă era nevoie de *judecata dreaptă* a lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a **PRELUAT focul judecării** lui Dumnezeu pentru noi. Singur atîrna pe cruce împovorat cu vina altora, făcut păcat în acele ceasuri de întuneric. Lăudat și slăvit să fie în veci Numele Său!

Să pretinzi că ești Adunarea lui Dumnezeu și să nu judeci învățăturile rătăcite și căile rele, aceasta este o blestămăție, este ca și cum ai spune că Dumnezeu și păcatul pot locui împreună. Dumnezeu ne îndeamnă pe noi să dăm răul afară (1 Cor. 5.7) și nu ne spune să-L rugăm pe El să facă această lucrare. Dacă o face El atunci e îngrozitor. Să lucrăm cum e scris nu cum dictează rațiunea omenească.

4 SEPTEMBRIE

A doua zi, Ioan stătea iarăș cu doi din ucenicii lui, și pe cînd privea pe ISUS umblînd, a zis: Iată Mielul lui DUMNEZEU. Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după ISUS.

Ioan 1,35+37

După ce Ioan Botezătorul a exclamat că Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, l-a văzut a doua zi „umblînd.“ Ce minunat *MODEL*. Fiul lui Dumnezeu, Domnul cerului, a *umblat* în supunere pe acest pămînt! Această viziune îi rămîne adînc întipărită în mintea premergătorului Domnului încît exclamă plin de adorare: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ Cel mai mare prooroc dă această mărturie despre Mîntuitor. El este gata să dispară de pe arena lumii, după ce și-a îndeplinit slujba. „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez“ este ținta vieții și a inimii lui plină de supunere și abnegație. Mirele era prezent; prietenul Mirelui îi auzea glasul și bucuria sa era deplină.

Nimic nu dezlănțuie o bucurie mai sinceră a inimii omului decît primirea obiectului mult așteptat. Nu vorbe frumoase, nici dovezi palpabile ci o inimă inundată de dragoste e mai tare și mai nemărginită în acțiune și poate să lege pe ascultători cu o putere de nedescris.

Cei doi ucenici ai lui Ioan părăsesc pe învățătorul lor și îl urmează pe Isus.

Noi, care sîntem răscumpărați și vrem să le fim altora un îndrumător spre Isus să învățăm din această comportare. Nu trebuie vorbe multe dar cei care ne ascultă să vadă în noi bucuria desfășurată în inimă, înflăcărată și dependentă în acțiune, de Persoana Domnului nostru Isus. Atunci se va trezi în ei acea dorință de a fi umpluți de bucuria adevărată pe care numai Domnul Isus o poate da.

Duhul Sfînt se bucură să poată arăta pe Hristos poporului Său; și sub orice înfățișare L-am privi, vedem în El pe acelaș desăvîrșit, curat, slăvit și neasemănat Isus. El este Mîntuitorul nostru și Numele lui vrem să-l adorăm.

Căci după cum Iona a fost un semn pentru Niniviteni, tot așa și Fiul omului va fi un semn pentru neamul acesta.

Luc. 11,30.

Locuitorii din Ninive nu aveau nimic comun cu Israel. Ei nu aveau nici legile lui Dumnezeu, nici locul sfintei Case în care vroia să locuiască Dumnezeu și nici preoția. Dar Dumnezeu a luat cunoștință de răutatea lor și aceasta Îl îndemna să le vestească judecata. Proorocul trimis nu a fost ascultător de însărcinările lui Dumnezeu și în această poziție nu putea fi un exemplu și nici un semn pentru niniviteni. Neascultarea lui a făcut ca marinarii să-l arunce în mare. Peștele care l-a înghițit pe Iona era o pildă a morții. Trei zile a trebuit să rămână în adâncul morții. De toate acestea ninivitenii nu știau nimic. Dar acestora Iona trebuia să le fie un exemplu. După rugăciunea în pîutecele peștelui, Dumnezeu poruncește acestui colos să-l aducă pe țarm.

A doua oară Dumnezeu îi poruncește lui Iona să fie un semn și un exemplu palpabil pentru niniviteni și să le proorocească judecata păcatelor care era aproape. El intră în oraș cale de o zi și a strigat: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită.“ Cei din Ninive au văzut în el un sol al lui Dumnezeu și i-au dat ascultare. Și „au vestit un post și s-au îmbrăcat în saci“ ca semn al pocăinței. „Dumnezeu a văzut. . . S-a căit de răul pe care se hotărîse să-L facă.“ De aceea Domnul Isus spunea evreilor că vor fi osîndiți odată de oamenii din Ninive (Luca 11.32).

După ce El Însuși a fost trei zile și trei nopți în adâncul pămîntului și aceasta pentru păcatele lor, va aduce judecata poporului Israel.

Ferice de toți care cred în Dumnezeu și care se pocăiesc în fața Lui. Ca și la niniviteni se poate abate judecata de la cel care se pocăiește.

„Puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor și ve-ți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare.“

(Maleahi 3.10)

6 SEPTEMBRIE

Ca unii care cunoaștem deci frica de DOMNUL, pe oameni, căutăm să-i încredințăm. 2. Cor. 5,11.

Cine întradevăr trăiește în așteptarea Domnului va recunoaște ce importantă este această clipă de har. Nu poate să fie indiferent și pasiv, ci va lucra și va mărturisi pentru Domnul NU cu elanul firii pămîntești sau cu metode omenești, ci va conlucra împreună cu Dumnezeu la mîntuirea sufletelor *pierdute*. Această lucrare începe cu îngenuncherea pentru cei păcătoși. Abia de atunci propovăduirea Evangheliei va deveni dorința lui arzătoare. Cum ar putea o inimă să stea pasivă față de iubirea Mîntuitorului în fața oamenilor rătăciți în păcate și pentru care a murit Domnul Isus pe Golgota.

Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvati și cît de mulți se duc în pierzarea veșnică Fiecare, care din inimă strigă: „Vino Doamne Isuse!“ strigă oare acum către păcătoși: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu.*“

Un credincios a cărui inimă nu arde de dragoste pentru cei morți în păcate și nu abate suflete de la pierzare nu așteaptă pe Domnul în starea cea mai bună. Nimic nu ne stimulează mai mult ca să propovăduim Evanghelia celor rătăciți ca așteptarea Domnului nostru. Dragostea lui Hristos ne îndeamnă să încredințăm pe oameni, să-i avertizăm, să-i rugăm să se pocăiască înainte de a fi prea tîrziu. Avem oare cunoștință despre judecata groaznică care va lovi pe oamenii neîmpăcați cu Dumnezeu. Să cercetăm însă și viața noastră pentru ca solia noastră să nu fie necrezută sau chiar luată în rîs așa cum au făcut și ginerii lui Lot.

Cum poți, cum poți să stai așa nepăsător

Cînd împrejurul tău s-atîtea păcătoși ce mor

Cînd nimenea nu le-a mărturisit deschis

De mîntuirea sfîntă ce li s-a promis.

Gîndește asupra acestor versuri și întreabă-te cu mîna pe inimă dacă nu ai fost și tu creștine, nepăsător față de cei care merg în pierzarea veșnică?

Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui DUMNEZEU în Sion. Ps. 84,7.

Ce binecuvîntată este calea pentru cei care se îndreaptă spre această țintă. Călătorul merge prin această lume săracă, printr-o vale a plîngerii și de aceea are nevoie de putere de sus. O călătorie prin valea plîngerii unde e întristare slăbiciuni, necazuri, lepădare, are nevoie de putere pentru biruință. Izvorul tuturor puterilor este *recunoașterea slăbiciunilor* proprii. Apostolul Pavel spune: „Cînd sînt slab atunci sînt tare.“ Noi primim putere prin credința în Hristos cel înviat, prin moartea Lui ținem răstignită natura noastră veche. Atunci avem puterea lui Dumnezeu în noi cînd sîntem scufundați în adevărurile mari ale jertfei și învierii lui Hristos. Această necesitate este *absolută* chiar dacă personalitatea noastră va fi distrusă complet. Noi mergem din slăbiciune în slăbiciune și totuși din putere în putere. Chiar în slăbiciunea care o simțim și o știm stă ascunsă puterea. Eu cred că nu există un adevăr de o importanță mai mare ca acesta în viața unui creștin și, totuși, se pare că este așa de puțin înțeles!

Noi trebuie să fim convinși de slăbiciunea noastră înainte de a putea pricepe ce este puterea. Dar vai! cît timp ne trebuie ca să pricepem un adevăr ca acesta.

Pentru ca să trăim într-o stare fericită, trebuie ca peste *EU* să pronunțăm judecata morții și tot timpul să-l ținem în ea. Această lucrare începe cu pocăința și nu se sfîrșește cît timp vom fi pe pămînt.

Cititor creștin, nu te bucuri tu că mîntuirea ta nu se întemeiază pe nenorocitele tale făgăduieli și hotărîri închipuite, ci pe „jertfirea Trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna“ (Evrei 10.10)? Da, aceasta este bucuria noastră veșnică. Hristos a luat asupra Lui toate făgăduințele noastre și le-a împlinit pentru veșnicie. Viața învierii curge în mădularele Trupului Său și dă naștere la fapte pe care cerințele Legii nu le-ar fi putut face nicio dată.

8 SEPTEMBRIE

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe ISUS dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe HRISTOS ISUS din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi. Rom. 8,11.

În trupurile noastre trăiește și acționează moartea, dar Dumnezeu care l-a înviat pe Isus din morți, va învia trupurile noastre din pricina Duhului Său care locuiește în noi. Ce nădejde neclintită și ce parte măreață are credinciosul! Nu numai că suflul său este mîntuit, un eliberat al Domnului, ci el însuși dacă va muri înaintea venirii Domnului, va fi înviat. Chiar trupul său muritor va deveni nemuritor. Nu va fi creat un trup nou și dat lui, ci trupul care l-a purtat aici pe pămînt va fi înviat nemuritor. Ce mărturie măreață a puterii lui Dumnezeu pe o parte și a harului și dragostei lui Dumnezeu de cealaltă parte! Duhul Sfînt nu va părăsi pretențiile lui de la trupul nostru pe care și l-a ales ca locuință și a făcut din el un templu. El locuiește în noi din cauza vieții noi a lui Hristos pe care o posedăm. Dacă lucrarea de ispășire nu ar fi fost îndeplinită și viața lui Hristos nu ne-ar fi fost dăruită Duhul Sfînt nu ar fi putut locui în noi. Ce prețios este acest adevăr!

Acela care a înviat pe Omul Isus Hristos din morți și l-a făcut Domn va învia și trupurile noastre muritoare spre lauda și slava Numelui Său. De aceea, stimate călător, fi neclintit, în curînd va veni ziua cea veșnică! Atunci nu vom mai purta trupurile acestea muritoare, atunci vom fi ca El și vom fi nespūs de fericiți.

Duhul Sfînt niciodată nu se poate uni cu omul firesc, căci Duhul Sfînt nu poate recunoaște firea stricată. Niciuna din roadele Duhului Sfînt nu a crescut vreodată pe pămîntul sterp al acestei firi. Este zadarnică orice încercare de a imita aceste roade. Cele mai frumoase roade pe care firea veche le-a adus vreodată nu sînt de niciun folos în fața lui Dumnezeu.

Dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori – moștenitori ai lui DUMNEZEU, și împreună moștenitori cu HRISTOS, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Rom. 8,17.

„Proslăvit“ - ce cuvînt măreț și cu ce acțiune largă! Poporul lui Dumnezeu, mîntuit prin sîngele cel scump a lui Isus așteaptă să audă glasul Domnului proslăvit și să audă trîmbița lui Dumnezeu. În momentul în care va răsuna trîmbița, toți cei care cred în El vor fi proslăviți într-o clipă și vor fi preschimbați în slava lui Isus Hristos. În curînd rugăciunea Domnului nostru proslăvit va fi ascultată: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.“ (Ioan 17.24).

Credincioșilor dintre evrei le-a fost scris: „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.“ (Evrei 10.37). Atunci tot Trupul Domnului care a fost răscumpărat prin sîngele Său va vedea fața Păstorului cel Bun și fiecare va fi ca El.

Ce țel minunat așteaptă pe prea iubitul popor al lui Dumnezeu. Noi vom fi părtașii slavei Sale. Să nu ne salte inima pentru această nădejde și să ridicăm glasul și să zicem împreună cu Duhul care este în noi: „Vino“?

Ce clipă minunată va fi aceasta pentru noi dar și pentru Domnul cînd ne vom întîlni în văzduh și-l vom vedea pe Acela care S-a dat ca jertfă de ispășire pentru noi și ca jertfă de ardere de tot pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Această lucrare ne-a înălțat la starea de copii ai lui Dumnezeu și de aceea vom fi MOȘTENITORI ai Împărăției Lui.

Totdeauna să lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce-i în urma noastră și să ne încredem în El cu privire la TOT ce va veni în viitor. Să nu privim niciodată la noi, căci nu vom vedea decît slăbiciuni.

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!. . . Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale. Ps. 45,1.2.

Mulți dintre credincioși mărturisesc că la rugăciune și la citirea Cuvîntului lui Dumnezeu se zidesc puțin iar la Masa Domnului de multe ori sînt neputincioși să aducă adorarea cuvenită Domnului. Nu se întîmplă oare aceasta din cauză că inima în viața practică nu gustă comuniunea cu Domnul și că prea puțin în adevărată supunere se aștern la picioarele Domnului ca să asculte glasul Lui și să privească măreția Persoanei Sale?

Trebuie oare să ne mai mirăm că există puțină putere iar la Masa Domnului este puțină laudă și puțină bucurie? Oare putem aduce în ziua Domnului un coș plin de fructele cerești dacă toată săptămîna nu am călcat pe pajiștea cerească? (Citește Deuteronom 26.1-11).

Cît de schimbată era situația cu Maria! Ea nu se pierdea în gîndurile proprii și nu a fost răpită de împrejurări. Inima ei a fost în întregime încleștată în jurul Mîntuitorului. Inima o împingea să verse mirul curat pe picioarele Domnului – gest prin care a dat deplina expresie a admirației și a adorării față de El.

Ce trist este pentru Domnul, dacă venim cu coșul gol și cu inima goală, din cauză că nu am căutat dragostea Lui și nici nu am cercetat Persoana Lui. „Domnul este al tău, adu-i închinăciunile tale“ scrie în vers 11 a Psalmului nostru. Ce frumos ar fi dacă s-ar găsi și la noi această dependență de Domnul nostru Isus Hristos.

Marele nostru Învățător, ISUS HRISTOS, nu a făcut un pas, nu a rostit o vorbă și nu a făcut cel mai neînsemnat pas fără Cuvîntul lui Dumnezeu.

Se poate spune și despre tine la fel?

După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentruca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Ioan 3,14.15.

Această scurtă dar mobilizatoare istorisire o găsim în Numeri 21.6-9. O serioasă judecată s-a coborât peste tot poporul lui Israel din cauza lepădării mîncării trimise din cer. „Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înflăcărați, care au mușcat poporul, așa încît au murit mulți oameni în Israel.“ Cînd Moise s-a rugat pentru iertarea poporului nu au fost luați șerpilor înflăcărați – căci nu se spune nimic în această direcție – dar Dumnezeu a dat o mîntuire, un obiect de scăpare. Era numai o singură scăpare. Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină în așa fel încît să poată fi văzut de peste tot. Dacă un om avea mușcătură de moarte, dar credea Cuvîntul lui Dumnezeu și își ridica ochii spre șarpele de aramă, rămînea în viață. Ce fără minte ar fi fost un israelian dacă ar fi ignorat singura cale dată de Dumnezeu pentru viață! Moartea ar fi fost fără îndoială partea lui.

La fel a făcut și azi Dumnezeu că a dat prin Isus Hristos o mîntuire pentru toți păcătoșii. Și aici există o singură *cale!* Domnul Isus a fost răstignit pe cruce. Moartea, judecata și pierzarea veșnică nu au fost scoase prin aceasta din lume, dar toți cei ce cred în Isus cel răstignit, primesc iertare și viață veșnică.

Ce grea a fost Calea celui răstignit, care a fost Cel curat, sfînt, dar pe cruce a fost făcut păcat. Ce simplu este astăzi de a scăpa de moartea veșnică!

Cititorule gîndește-te bine că stă scris: „Propovăduirea crucii (jertfei Domnului Isus) este o nebunie pentru cei ce sînt pe calea pierzării.“

Tot ce are ca țintă punerea EULUI nostru în fața ochilor și a inimii, ar trebui osîndit și lepădat cu cea mai mare hotărîre.

Moise însă era un om foarte blînd, mai blînd decît orice om de pe fața pămîntului. Num. 12,3.

Dacă apostolul Iacov ne avertizează în epistola sa: „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții fraților“ este neapărată nevoie să auzim. Cuvîntul lui Dumnezeu este plin de exemple concrete care sînt urmările celor care nu ascultă de aceste avertizări. Astfel de istorisire găsim și în Numeri 12 unde ne este descris că Aaron, marele preot și Miriam, proorocița au vorbit împotriva lui Moise. Dumnezeu a dat acestor trei israeliți fiecăruia o deosebită solie, ca și în zilele noastre cînd după învățătura din Romani 12, Duhul Sfînt a dat fiecărui mădular al Trupului lui Hristos deosebite daruri cu avertizarea de a le folosi în adunare și pentru adunare „potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu.“

Moise era „foarte blînd“ și a lăsat pe Dumnezeu să judece. Ceea ce a și făcut Dumnezeu într-o formă evidentă. Numai în prezența lui Dumnezeu se putea clarifica această situație foarte urită. Dumnezeu arătînd nevinovăția lui Moise, a coborît o judecată momentană și grea peste Miriam încît s-a umplut de lepră. Ce semn dumnezeiesc că Aaron și Miriam au păcătuit! Dar Moise – o pildă unică a Dumnului nostru – a stăruit în rugăciune și Dumnezeu l-a ascultat. Dar și întregul popor era încărcat cu acest păcat căci ei nu au putut merge mai departe pînă cînd Miriam nu s-a întors în tabără. Numai după primirea ei în tabără au putut să-și continue drumul spre Canaan. Aici găsim de asemenea o mare lecție pentru noi. Păcatul săvîrșit de un mădular întinează pe toți care sînt în părtașie cu el. (Vezi cu atenție 1 Cor. 5.6–13; 10.14–22). De aceea trebuie măturat aluatul cel vechi de către noi. Nu scrie să ne rugăm să-l dea afară Dumnezeu.

Să învățăm și noi ca și Moise să: „Binecuvîntați pe cei ce vă prigonesc.“ (Rom. 12.14).

Moise a zis: Ah! DOAMNE, trimite pe cine vei vrea să trimiți. Exodul 4,13.

De patru ori s-a împotrivit Moise soliei lui Dumnezeu, de a duce poporul din Egipt. Întii este persoana sa în care nu are încredere. Este bine dacă noi nu ținem la noi, dar cu patruzeci de ani în urmă Moise era în puterea proprie pornit pentru această lucrare dar fără succes.

Dumnezeu îi spune acum: „Eu voi fi cu tine“ și aceasta trebuia să-i fie de ajuns deși Dumnezeu îi dă și un semn ca poporul să-i slujească. Dar Moise își menține poziția sa. El are greutatea acum că nu va putea spune Numele Celui ce l-a trimis. Aceasta îi dă posibilitatea lui Dumnezeu să se descopere ca: „Eu sînt Cel ce sînt“ Cel veșnic, Cel neschimbat, „El este același ieri și azi și în veci.“ „Acela care este, care a fost și care va veni“ La fel Îl găsim în Evanghelia după Ioan pe Domnul nostru prezentîndu-se ca: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața“, „Învierea“, „Pîinea vieții“ și multe altele.

Moise vine acum cu un nou argument și anume că poporul nu-l va crede că l-a trimis Dumnezeu. Dar și pentru aceasta Dumnezeu îi dă trei semne: toiagul care devine șarpe, mîna care devine leproasă și iarăși sănătoasă și apa din rîu care devine sînge pe pămînt. Acestea erau cazuri concrete despre puterea lui Dumnezeu peste satan, păcat și moarte. A patra oară Moise se izbește de motivul că ar avea o limbă încurcată. Dumnezeu îl îmbărbătează că va fi gura lui, dar totuș Moise se împotrivește fără un motiv deosebit. Dumnezeu s-a mîniat și i-a dat pe Aaron ca ajutor.

A ne da la o parte dinaintea unei mari răspunderi, înseamnă neîncredere în noi înșine și o adîncă smerenie; dar singurul lucru, care trebuie știut este următorul: Ne-a așezat Dumnezeu pe umeri această răspundere? Dacă da, negreșit că Dumnezeu va fi cu noi ca să ne ajute s-o ducem și cu El, putem răbda orice. Dumnezeu nu ne cheamă la lucru pe temeul priceperii noastre ci pe a Lui.

Apoi Samuel a zis lui Isai: Aceștia sînt toți fiii tăi? Și el a răspuns: A mai rămas cel mai tînăr, dar paște oile. Atunci Samuel a zis lui Isai: Trimite să-l aducă, fiindcă nu vom șede la masă pînă nu va veni aici. 1. Sam. 16.11.

Unul din fiii lui Isai a mai rămas. Putea fi acesta ales dacă ceilalți înzestrați cu calități nu au fost aleși? gîndea tatăl lor. Vai, omul nu pricepe căile lui Dumnezeu. Chiar acea unealtă de care se folosește Dumnezeu este neglijată sau chiar ignorată de oameni. Dar ce a spus Dumnezeu către Samuel cînd a apărut David înaintea lui: „Scoală te și unge-l căci el este.“ Dumnezeu îi arată și frumesețile pe care le găsește în el: „Cu ochi frumoși și față frumoasă.“ Da, el era frumos pentru Dumnezeu și de aceea a fost un om după inima Lui. Este important să vedem și ocupația lui David: „Paște oile“ Chiar Dumnezeu îi amintește mai tîrziu: „Te-am luat de la pășune, de la oi ca să fi căpetenie peste poporul Meu.“ (2 Sam. 7.8).

Dacă împărăția nu-i condusă în duhul păstoresc, atunci negreșit își va pierde țelul ei. David a priceput în întregime acest lucru, cum putem vedea în mișcătoarele cuvinte care le adresează către Dumnezeu în momentul cînd a păcătuit numărînd poporul: „Iată că am păcătuit! Eu sînt vinovat! dar oile acestea ce-au făcut?“ (2 Sam. 24.17).

Poporul era turma lui Dumnezeu și el ca păstor ales de Dumnezeu, păștea pe meleagurile Israelului așa cum odinioară păștea turma tatălui său în singurătatea Betleemului. El a venit de la păstorit la tron, a schimbat toiagul cu scepтрul, dar a rămas un păstor și se simțea obligat să păzească turma Domnului de lei și de urși care îl amenința din toate părțile.

Slujba trebuie totdeauna adusă pe temeiul sfințeniei. Trebuie să pierdem din vedere pe omul firesc și să ne îndeletnicim în *totul* cu Hristos așa cum ni-l arată Cuvîntul. NUMAI prin El putem efectua o adevărată slujbă.

Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!
1. Cor. 16,13.

Nici un creștin nu va putea nega că trăim într-o vreme serioasă și importantă. Ea avertizează pe fiecare credincios și pe fiecare adunare în parte la cuvintele Domnului: „Vegheați căci Domnul este aproape.“ Necredința și decăderea morală sînt în floare, deși Dumnezeu vorbește prin catastrofe naturale, accidente în masă, foamete și prin atîtea mijloace prin care încearcă să pătrundă la conștiința omului de a-l abate de la drumul pierzării. Mai mult ca oricînd cuvintele: „Venirea Domnului este aproape. . . Iată că Judecătorul este chiar la ușă“ este un fapt aproape împlinit.

Și pentru credincioși acesta este un gînd foarte serios; în fața lor nu stă judecata, ci un viitor strălucitor și o Împărăție veșnică cu Hristos, Domnul lor cel scump. Chemarea lor este superioară, cerească, căci pe pămînt sînt niște călători și străini. Toate așteptările și nădejdea lor sînt sus, la El. Responsabilitatea unui creștin este incomparabil mai mare ca a unui om lumesc, căci toți trebuie să stăm în fața scaunului de judecată a lui Hristos pentru a primi răsplata după cum merităm. De aceea este o rîvnă în creștin de a fi plăcut lui Dumnezeu și Domnului său. Cum stăm noi? Vrem să rămînem în urmă sau ne doboară oboseala și somnul lumii acesteia? *NU*, noi vrem să spunem mai mult ca oricînd, ca odinioară apostolii: „Noi nu sîntem din aceia care se tem și dau înapoi.“ De aceea să croim „cărări netede și drepte pentru picioarele noastre.“ Căci noi sîntem Mireasa Lui, moștenirea Împărăției Lui, poporul Său ceresc care călătorește spre Casa Tatălui. Căci noi sîntem slujitorii Lui, chemați de a-i sluji și de a mărturisi despre El. Jertfa Lui ne-a curățat odată pentru totdeauna, ne-a sfințit și ne-a pus deoparte, iar Duhul din noi ne dă putere să strigăm: „Ava Tată.“

Să nu ne îmbărbăteze oare toate acestea ca să-I slujim cu și mai multă abnegație spre slava Lui?

El ne-a mîntuit și ne-a dat o chemare sfîntă.

2. Tim. 1,9.

Cercetăm acest cuvînt așa de măreț pentru credincios care spune: *ne-a mîntuit*.“ Prin aceasta se arată o lucrare bine definită. Noi toți eram odinioară în rîndurile celor care merg spre pierzare, dar azi Dumnezeu poate să privească la mii și mii de oameni care, prin sîngele Domnului au fost mîntuiți. Odinioară am fost dușmani, dar acum sîntem împăcați prin moartea lui Hristos (Rom. 5.10), odinioară eram împovorați cu vinovăție iar acum avem păcatele iertate. Acum *SÎNTEM* „neprihăniți“ „sfînți“, „copii ai lui Dumnezeu“ „moștenitorii lui Dumnezeu și moștenitorii lui Hristos.“ Fericit popor! Făcuți plăcuți în fața lui Dumnezeu în Prea Iubitul Tatălui – așa călătorim. Iar Marele Preot, prin care ne apropiem de Dumnezeu și care ne-a mîntuit pe deplin, se preocupă de noi în fața lui Dumnezeu.

Ce bogați sînt copiii lui Dumnezeu, care începînd de pe acest pămînt pot gusta bucuria lucrurilor mărețe pe care în curînd le vor vedea! Cîtă mulțumire ar trebui să-I aducem Domnului nostru! De s-ar vedea mai mult această mulțumire prin umblarea noastră în credință!

Te afli printre cei care se bucură de acest har măreț, sau stai încă de partea celor care nu cunosc pe Domnul Isus ca Mîntuitorul lor personal?

ÎN Domnul Isus Hristos. . .

- Bogățiile lui Dumnezeu în Hristos Isus. . . Filip. 4.19
- Bunătate față de noi în Hristos Isus. . . Efes. 2.7
- *Învățați* în El. . . Efes. 4.31
- Mîngiere în Hristos. . . Filip. 2.1
- Puternici în Domnul. . . Efes. 6.10
- Păziți în Hristos. . . Filip. 4.7
- Părtași ai făgăduinței în Hristos Isus. . . Efes. 2.6
- Slava lui Dumnezeu în Hristos Isus. . . Efes. 3.21
- Zidiți împreună în El. . . Efes. 2.22
- Sfinți în Isus. . . Filip. 1.1

ISUS a răspuns: Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în paradis. Luc. 23,43.

Această convorbire de la cruce la cruce ne este dată numai de Luca care ne prezintă pe Domnul ca Omul desăvârșit. Totul în această Evanghelie are caracterul acesta, chiar și în umblarea Domnului în suferință Îl vedem ca Acela care e pe deplin supus lui Dumnezeu. Aici nu auzim strigătul: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“ ci auzim numai cuvinte de har din gura Domnului. De observat că și pe această cale Dumnezeu Îl mângâie. Deși au fost toți împotriva Lui, vedem cum Tatăl Îi prezintă diferite persoane ca orbul cerșetor sau Zacheu în cărui casă poate intra înainte de a merge pe drumul durerii.

Nu întâmplător înaintea celor trei ceasuri de întunec înimă i-a fost mângâiată prin mântuirea tâlharului de pe cruce. Adesea se vorbește despre acest tâlhar care a fost mântuit în ultimele clipe ale vieții și care nu a mai putut face nimic pentru Domnul. Aici s-a revelat în mod deosebit harul. Ce roadă pentru Dumnezeu și ce mângâiere pentru Domnul și lucrarea Sa! Recunoscându-și greșelile a văzut neprihănirea Domnului. Cu aceasta s-a atașat acelor care au văzut curățirea și neprihănirea Domnului. El se roagă ca Domnul să-și aducă aminte de el când va veni în împărăția Lui, dar Domnul îi spune că astăzi va fi cu el în rai. Ce cărări minunate are Dumnezeu față de credința simplă!

„Ce este strîmb NU se poate îndrepta“ (Ecles. 1.15). „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un leopard petele.“ (Ier. 13.23). Dintr-o mică neatenție cu privire la adevărul despre viața veșnică se poate genera o mare greșală, vestind gândul unei îmbunătățiri treptate ca să moștenim veșnicia. Noi toți am fost născuți în păcat, am fost morți față de Dumnezeu și pentru ca să intrăm în starea de copii ai lui Dumnezeu a trebuit să ne naștem din nou. (Ioan 3.3-8). Cine nu este născut din nou NU POATE vedea Împărăția lui Dumnezeu. Deci nu de îmbunătățire treptată avem nevoie ci de o ființă nouă, născută din Dumnezeu.

Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!
Ps. 133,1.

Dacă am avut clipe intime de comuniune cu Domnul Hristos și cu frații atunci versetul de mai sus este foarte mareș. Noi primim binecuvântările dacă sîntem în strînsă legătură frățească și trăim în pace unii cu alții. Dacă nu se găsesc aceste lucruri la noi nu ne putem aștepta ca Domnul să ne binecuvinteze. În astfel de momente avem numai pierderi de înregistrat de aceea avem dorința de a scoate în relief versetul citat mai sus.

Dacă dăruim locul care se cuvine Domnului Isus noi vom locui în plăcere și în fericire laolaltă. El trebuie să fie centrul vieții noastre a fiecărui creștin în parte dar și centrul Adunării Sale. Intenția Duhului Sfînt este de a ridica ochii noștri spre Persoana măreață a Domnului.

În vremurile din urmă a harului, dușmanul luptă cu toate puterile pentru a distruge pacea între sfinții și prea iubiții Tatălui. Adesea lucrurile mici au făcut ravagii mari. „Prindeți-ne. . . vulpile mici care strică viile.“ (Cînt. Cînt. 2.15). Mulțumim Domnului pentru pacea din țară și pentru libertatea care o avem. Dar această stare o folosește vrăjmașul pentru operațiuni distructive în rîndul credincioșilor. În timpul prigoanei, și în necazuri credincioșii se alipesc mai mult de Domnul lor și țin mai mult laolaltă, dar în timpul buneii stări dușmanul are o acțiune ușoară pentru a aduce dezbinări și împotriviri în sînul credincioșilor.

Noi putem vorbi foarte bine despre legătura frățească. Dar să ne ferim ca aceasta să devină o formă exterioară. Aceasta duce la formalism și la desființarea unei lucrări sfînte. Noi beneficiem de această legătură plăcută și dulce împreună cu frații în măsura cum știm să ne păzim și în modul cum vom veghea în apropierea Domnului.

E de plîns să vezi că atîția merg pe drumul bătătorit al căii largi a unui creștinism de nume nearătînd deloc trăsăturile iubirii sau ale sfințeniei în purtarea lor. Să fugim de o astfel de mărturisire lumească!

Și noi dar, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Evr. 12,1.

Acei evrei credincioși care odinioară au urmat slujbele văzute, erau în primejdia de a le obosi credința. Calea credinței a adus pentru ei încercări și chiar prigoane. De aceea era nevoie de îmbărbătare. Scriitorul epistolei le-a prezentat în fața ochilor, oamenii credinței care au trecut și au biruit cu toate că nu au văzut împlinirea proorociilor. Două mari primejdii îi amenința: „orice piedecă și păcatul care ne înfășoară așa de lesne.“

Pilda alergătorului mai este și astăzi actuală pentru credincios căci și el este într-o luptă continuă și în primejdie de a fi oprit. Un alergător la concurs nu știe altceva decît să cîștige trofeul și de aceea fuge cu toate puterile spre țintă.

În alergarea noastră spre țintă sînt necazuri și greutăți. În afară de aceasta mai e și păcatul care caută să se strecoare așa de ușor. Inima noastră este atrasă de dorințele ei de care nu se poate desprinde ușor, astfel încît începe o luptă cu propria inimă care iubește răul.

Cu totul deosebit va fi lupta cînd ne ridicăm ochii țintă spre Domnul Isus. Atunci intră în activitate omul nou care primește puterea de sus. Înclinațiile spre Domnul se măresc și inima se depărtează de la rău. Domnul este mărit în slăbiciunea noastră și lupta se dă pe cale duhovnicească.

De aceea haideți să ne debarasăm de aceste două greutăți ca să putem fugi nestingheriți.

Întreaga ființă trebuie să se plece, cînd vorbește Dumnezeu. Oamenii pot să-și aibă părerile și obiceiurile lor, dar copiii lui Dumnezeu au una din cele mai frumoase trăsături: respectul și supunerea la orice cuvînt al Domnului.

Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cuge-tă asupra ei zi și noapte, căutînd să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbîndi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune.

Iosua 1,8.

Ceea ce a fost dat în vremurile din trecut mai are valabilitate și azi deoarece Tatăl ne-a descoperit gîndurile ascunse din adevă-rul Său. Să nu uităm că nouă ne este dată o mărturie în aceste timpuri ale decăderii creștinismului, și trebuie să umblăm în lu-mină despărțiți de lume și de religia ei. Domnul să ne ajute ca lumina noastră să nu o punem sub banișă care reprezintă activi-tatea pămîntească sau sub pat care reprezintă extinderea firii noastre, ci s-o lăsăm să se vadă de departe. Domnul ne-a făcut înțelepți ca să nu fie nevoit să îndepărteze sfeșnicul din locul lui.

Noi creștinii, „care am fost botezați pentru moartea lui Hristos, înmormîntați cu El în botez și înviați împreună prin credința în lucrarea lui Dumnezeu“ (Rom. 6.3; Col. 2.12) avem fericita chemare să ne hrănim cu Hristos ca „Pîinea cea vie care S-a pogorît din cer.“ (Ioan 6.51). Hrana noastră din pustie este Hristos, așa cum ne este înfățișat de Duhul Sfînt prin Cuvîntul scris. Aceasta este partea noastră în pustia lumii acesteia. Ca să ne bucurăm de această parte, trebuie să ne fie deslipită inima de tot ce ține de acest veac rău, de orice ni s-ar putea înfățișa ca venind de la oamenii firești care „trăiesc după îndemnurile firii pămîntești.“ O inimă lumească, pămîntească nici nu ar putea găsi pe Hristos în Scriptură și nici nu s-ar putea bucura de El dacă L-ar găsi.

Cei credincioși care dau lui Hristos un loc de mîna a doua vor constata cu amar că sînt slabi și sterpi în fața dușmanului. Viața nouă din credincios nu poate fi hrănită și ținută tare decît cu Hristos. Să ne dăm seama tot mai mult că sîntem în pustia ace-s-tei lumi și că avem nevoie continuă de Cuvîntul Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mîngîie. Ps. 23,4.

David a fost uns ca împărat dar nu a primit împărăția imediat. Saul căuta ca să-l omoare și din această cauză a fost pus pe drumuri. Dumnezeu a știut însă să-l ocrotească în toate strîmtorările și necazurile lui. Deși tot pămîntul a devenit „o vale a umbrei morții“ prin căderea omului în păcat credinciosul este ocrotit de Dumnezeu. El poate spune: „Nu mă tem de niciun rău căci Tu ești cu mine“ –aceasta-i partea credinței și a comuniunii cu Dumnezeu. Fiecare om care prin lucrarea Domnului Isus a primit iertarea păcatelor avînd prin aceasta comuniune cu Dumnezeu, are dreptul să spună lucrul acesta. Moartea credinciosului înseamnă pentru el porțița de trecere spre împărăție. Credinciosul care umblă cu Dumnezeu prin această lume plină de necazuri, greutăți, are îmbărbătarea toiagului și a nuielui Domnului. „Nuiaua“ ne lasă să ne gîndim la o lucrare de îndepărtare a dușmanilor noștri pe cînd expresia „toiagul“ ne lasă să ne gîndim la o proptea, la un ajutor. David le-a simțit pe amîndouă. Nu era nuiaua lui Dumnezeu prin prezența unui sol care nu-l lăsa pe Saul să-l urmărească, deși David era înconjurat? (1 Sam. 23.26–28). Saul a trebuit să se retragă fără a isprăvi vreo lucrare. Cînd David a fost primit de Nabal foarte respingător, Dumnezeu l-a întîmpinat ca Păstorul cel Bun cu toiagul prin Abigail ca să rețină pe robul său de la o greșeală. (1 Sam. cap. 25).

La fel ca și David putem noi, toți copiii lui Dumnezeu să ne bazuim pe credințioșia lui Dumnezeu.

Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu locuiește în mine din belșug și dacă Duhul Sfînt lucrează în mine, Satana nu va găsi niciun loc pe unde să facă pătrunderea gîndurilor întunecate și îngrozitoare, cu care este gata să invadeze orice ființă.

Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că DUMNEZEU e lumină, și în El nu este întuneric. 1. Ioan 1,5.

Apostolul Ioan a umblat cu Isus, l-a văzut cu ochii săi, l-a pipăit cu mâinile lui și a văzut în El descoperită viața veșnică „care era la Tatăl.“ Și ceea ce el „a văzut și auzit“ aceea mărturisește celor care le scrie, ca ei să aibă părtașie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.

Nimic nu poate să fie mai binecuvântat și măreț ca legătura și părtașia în care sînt aduși credincioșii. De aceea apostolul ne scrie aceste lucruri pentruca „bucuria noastră să fie deplină.“ Ce nemărginit de mare este harul lui Dumnezeu către noi sărmanii păcătoși. Nu numai că are plăcerea de a ne ridica din pierzarea adîncă din puterea Satanei și a păcatului ci ne dă viața veșnică dumnezeiască, aducîndu-ne în prezența Sa, transpunîndu-ne într-o binecuvîntată și veșnică legătură cu El Însuși. În lucrarea aceasta este numai har și dragoste dumnezeiască. Aceasta este o mare îmbărbătare pentru noi toți care am fost curățiți prin sîngele Domnului Isus.

Dacă Dumnezeu este *DRAGOSTEA* atunci este și *LUMINA*. Lumina și dragostea sînt două părți ale Ființei Sale.

Să umblăm după chipul și natura lui Dumnezeu, în lumină cum este și El lumină, ca să gustăm dragostea și bucuria Lui desăvîșită.

Dacă ceea ce numim dragoste este fără o viață trăită în neprihănire, nu va fi de fapt decît o stare de suflet slabă și molatecă, ce va îngădui tot felul de greșeli și rele. Iar dacă ceea ce numim dreptate și neprihănire este fără dragoste, va da o stare de suflet aspră, mîndră, fățarnică iubitoare de sine, mulțumindu-se cu temelia ticăloasă a bunului nume personal. Dar acolo, unde viața dumnezeiască lucrează cu putere, se va găsi totdeauna dragostea lăuntrică unită cu o adevărată viață sfîntă. Aceste două însușiri sînt de neapărată trebuință pentru adevărată viață creștină.

Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui. Luc. 12,15.

În Efeseni 5.3 lăcomia se enumără pe lângă alte două păcate mari. Aceasta ne arată că și lăcomia este un păcat mare în ochii lui Dumnezeu care este sfânt și drept. Păcatul lăcomiei este mai greu de recunoscut ca păcatul curviei și al preacurviei. Păcatele mari care ies la iveală sînt recunoscute de toți credincioșii ca rele. Pentru fiecare este clar că un astfel de rău trebuie dat afară din mijlocul lor. (vezi cu mare atenție 1 Cor. 5.13).

Lacomul în primul rînd poate fi clasificat ca economisitor. Dacă lăcomia este în inimă, atunci economia poate trece ușor la zgîrcenie, iar lăcomia abia după o vreme va fi descoperită.

Zgîrcenia și lăcomia sînt cele două lucruri care caută să acapareze inima și casa creștinului. Inimile noastre sînt înșelătoare. De aceea să veghem și să ne rugăm ca El să ne dea har de a ne cerceta în lumina Sa. Strădania și hărnicia peste măsură la locul de muncă și în lucrările după program pot să fie lăcomie. Cîți copii ai lui Dumnezeu au devenit lacomi din dragostea de a avea mulți bani! De aceea să ne ferim și să cercetăm în amănunțime Cuvîntul lui Dumnezeu care spune: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.“ (1 Tim. 6.10).

Dacă ne găsim bogăția în Domnul Hristos și ne hrănim cu El atunci lucrurile pămîntești vor apărea fără valoare.

De-ar deveni Persoana Lui mareașă centrul activității noastre și de L-am slăvi în viața noastră!

Atîția inși spun că au găsit în Isus iertare și pace și totuș se hrănesc cu atîtea lucruri felurite care de fapt nu au nimic comun cu Hristos. Își risipesc duhul prin citirea jurnalelor și a literaturii ușurate și nerușinate de astăzi!

24 SEPTEMBRIE

El este Acela care, în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui.

Evr. 5,7.

Moartea din care Dumnezeu a înviat pe Fiul Său prea iubit, este moartea de cruce, moartea care avea ca urmare judecata lui Dumnezeu peste păcat. Aici ne este prezentată taina Persoanei Fiului lui Dumnezeu în nemărginita ei mărime, care este de neînchipuit pentru mintea omenească. Hristos de bună voia Lui și-a dat viața și a luat-o înapoi în măreția și puterea Persoanei lui dumnezeiești. Dar în acelaș timp trebuia să moară pentru noi ca Înlocuitor. Trebuia să suporte moartea ca judecată dreaptă a lui Dumnezeu pentru păcat. Toate cerințele sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu trebuiau să fie împlinite prin Omul Isus Hristos. El a aplecat capul sub loviturile mîniei lui Dumnezeu. Deoarece a luat locul păcătosului a trebuit să moară ca să poată aduce mîntuirea potrivit cu gîndul lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos știa în ce *postură* e omul păcătos. El era pregătit să *suporte* toate urmările acestei stări. Domnul Isus s-a supus și a ascultat în totul. El era desăvîrșit în *ascultarea* și *dependența* față de Dumnezeu. Aceasta e „ascultarea Lui“ pentru care a fost înălțat. Dumnezeul cel sfînt trebuia să-și mențină dreptatea Lui chiar și față de cei care încălcau legile Lui și care au păcătuțit împotriva Lui călcînd în picioare slava Sa. Judecata lui Dumnezeu a coborît peste Acela care a stat în locul păcătoșilor.

Slavă, mărire și adorare pentru dragostea Lui fără margini!

Nimic nu poate să preamărească mai mult Numele lui Dumnezeu ca o simțire plină de mulțumire și de adorare din partea creștinilor. Am ajuns și noi în această stare sfîntă plini de adorare față de Dumnezeul și Tatăl nostru?

Prin faptul că El însuș a fost ispitit în ceace a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți. Evr. 2,18.

Preoția lui Isus este o arătare a grijii dumnezeiești pentru calea noastră prin pustie. El mijlocește în fața lui Dumnezeu și prin lucrarea Lui sîntem ținuți în mod practic în starea în care am fost așezați prin lucrarea Lui de mîntuire. Și, „prin urmare avem în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere ca să facă ispășirea pentru păcatele norodului.“ La dreapta lui Dumnezeu este cineva care e milos cu slăbiciunile noastre. (NU cu păcatele noastre). El pricepe tot ce ne doare, El simte cu noi în încercările, necazurile și greutățile noastre. Ce har minunat! Un om cu o inimă omenească desăvîrșită este pe tronul lui Dumnezeu, cu El putem fi siguri de ajutor în toate nevoile și luptele noastre, căci El a trecut prin toate acestea. Aceluia căruia i-a fost dată toată puterea în cer și pe pămînt, trăiește acolo, sus, pentru noi ca să ia seama la toate încercările noastre, cum nu poate niciun om de pe pămînt. Dacă am avea mai multă credință, atunci tot timpul ne-am alipi de El și am deschide toată inima noastră față de El, așa cum nu am face-o nici față de cel mai bun prieten, deoarece nimeni nu ne înțelege așa de bine ca El.

În timpurile grele de întristări și de încercare, greutatea suferințelor El Însuși o poate înțelege iar bucuria Lui este de a ne îmbărbăta și de a ne lua marea greutate de pe inimă. El se roagă ca să nu se piardă credința noastră și ca să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vremea de nevoie. (Vezi Evrei 4.16).

În măsura în care creștem în cunoașterea de noi înșine, dobîndim o înțelepciune mai adîncă a harului și facem cunoștință cu iubirea lui Dumnezeu, cu răbdarea Sa minunată față de slăbiciunile și greșelile noastre, cu mila bogată cu care a avut grijă de noi. De aceea să nu ne uităm înapoi ci să mergem înainte, urcînd treptele creșterii în omul din lăuntru.

Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.
Mat. 21,22.

Uneori rugăciunile noastre nu ajung la tronul de har, deoarece nu sînt făcute cu credință și nici nu sînt expresia unei nevoi adînci simțite pentru noi și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Rugăciunile formale, care se fac din obișnuință și care nu au o temă bine precizată sau rugăciunile scrise sau citite nu sînt rugăciuni. (vezi Matei 6.7).

„Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Dumnezeu.“ (Iacov 1.7). Numai rugăciunea credinciosului, rugăciunea neîncetată și fierbinte va primi răspunsul lui Dumnezeu, căci El este credincios promisiunilor Lui. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm încredere și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vremea de nevoie.“ (Evrei 4.16). O astfel de rugăciune nu va fi exprimată cu vorbe mari și sunet literar, ci va fi o rugăciune de credință serioasă, cu putere de pătrundere și plină de încredere chiar dacă în afară are forma unei rugăciuni de copil. Astfel de rugăciuni ascultă Dumnezeu.

În Cuvîntul lui Dumnezeu avem exemple demne de urmat. De exemplu: „Moise a strigat către Domnul zicînd: Dumnezeule Te rog vindec-o.“ (Num. 12.13). „Prietene, împrumută-mi trei pîini. . .și-i va da tot ce-i trebuie.“ (Luca 11.5-10).

Aceste rugăciuni exprimă în esența lor cereri *concrete* și ele au fost ascultate. Rugăciunea făcută cu credință nu se va ridica niciodată degeaba la cer. Răspunsul poate să fie într-un fel sau altul dar va corespunde totdeauna măreției și nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu. Rezultatul este sigur: „Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile și gîndurile în Hristos Isus. (Filip 4.7). Să ne apropiem în credință deplină cu încredere că Dumnezeu, Tatăl nostru ne va asculta rugăciunile și mulțumirile noastre.

„Stăruieți în *rugăciune*, vegheați în ea cu mulțumire.“ (Colos. 4.2).

Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, care le fusese dată. 2. Pet. 2,21.

În acest Cuvînt găsim o judecată dreaptă și aspră a lui Dumnezeu peste o anumită grupare de oameni. Sînt grupări de oameni care au simțit nevoia mîntuirii și adevărul lui Dumnezeu cu privire la starea dezastruoasă a omului, care au fost socotiți printre copiii lui Dumnezeu, dar în realitate i-au înșelat pe cei din jur și s-au înșelat și pe ei înșiși. Ce situație tragică! Mai de vreme sau mai tîrziu se va arăta în viața lor această eroare și după o așa numită „mîntuire“ se vor întoarce în lume.

Cu privire la poporul pămîntesc din care cei mai mulți umblau numai după forme și nu după Dumnezeu, a trebuit să se spună: „Căci ei Îmi întorc spatele și nu se uită la Mine.“ (Ier. 2.27). De s-ar întreba fiecare mîntuit: Unde-i ținta privirii mele, la Dumnezeu sau în lume? O așa numită cale de mijloc aurită nu există. Să ne gîndim bine că Dumnezeu *NU* poate să suporte pe cei reci și nici pe cei lași. Numai trecerea cu totul de partea lui Dumnezeu și renunțarea la ce sîntem noi arată că s-a produs izbăvirea de păcat. Majoritatea celor care cîndva au fost puși în lumina sfințeniei lui Dumnezeu, care au cunoscut calea neprihănirii dar totuși nu s-au întors la Dumnezeu cu adevărat ajung cu inima împietrită și nu mai au posibilitatea de a recunoaște adevărul și mîntuirea în Isus Hristos.

Dacă un cititor al acestor rînduri se recunoaște în această categorie atunci să vină chiar acum cu toată povara lui la Isus, Domnul nostru. Azi mai este ziua harului. În deosebi copiii credincioșilor care au mărturisit că sînt pocăiți să se analizeze foarte serios în fața Domnului. Credința nu este ereditară, nu se transmite așa cum se transmit anumite particularități ale părinților. Credința este o lucrare personală, „o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.“

Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, pînă cînd o găsește? Luc. 15,4.

Un copil al lui Dumnezeu nu poate niciodată să-și piardă dreptul acesta, asemeni ca un copil care rămîne pentru totdeauna copilul părinților. Copilul lui Dumnezeu poate să decadă dar nu-și pierde moștenirea de copil. Dumnezeu are lucrări și căi pentru a-l readuce acasă.

Aceasta a simțit-o un copil al lui Dumnezeu care a decăzut ani întregi în lume unde a gustat amărăciunea ei. Odată era fericit cu copiii lui Dumnezeu pe calea îngustă a credinței, pînă cînd Satana l-a vrăjit. Situația familială era tragică, comuniunea cu credincioșii și în mod special comuniunea cu Domnul său erau pierdute. El a trăit în păcate grosolane și a făcut-o mai grav ca necredincioșii. După 15 ani a primit o boală gravă la gît, care pe zi ce trecea se înrăutățea. A fost chemat un renumit profesor doctor. După o scurtă consultație a spus către pacient: „Dacă veneați cu doi ani mai devreme aș fi putut să vă ajut. Acum este prea tîrziu.“

Această expresie l-a lovit puternic. I-a fost limpede: Iar. „Eu trebuie să mor!“ Dumnezeu S-a servit de această boală pentru a-l readuce pe calea cea bună. El s-a închinat în fața Domnului în adevărată pocăință și a găsit iertarea. La fel soția și credincioșii l-au iertat din inimă. Ce dureri a trebuit să sufere! Cînd îl vizitam îmi spunea totdeauna printre lacrimi: „Pentru mîntuirea mea mi-a fost dată această durere!“

Domnul și-a găsit oița și a readus-o. El s-a dus bucuros la Domnul. Ce *avertizare* pentru toți credincioșii.

Trebuie să ne temem mai mult de viclenia Satanei decît de puterea lui. „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului.“

Să asculte însă și înțeleptul, și își va mări știința, și cel priceput, și va căpăta iscusință. Prov. 1,5.

Solomon, regele propovăduitor strigă adesea în cartea sa, Ecclesiastul: „Deșertăciunea, deșertăciunilor. Totul este deșertăciune.“ El ne arată cum inima caută în zadar sub soare după pace și fericire trainică. Dar ne spune la sfârșitul cărții lui: „Pe lângă că Ecclesiastul a fost înțelept, el a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de zicători. Ecclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute. . .cuvintele adevărului. Cuvintele înțelepților sînt ca niște bolduri; și strînse la un loc sînt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpîn.“ (Ecles. 12.8–11)

Deoarece aceste expresii sînt date de Duhul lui Dumnezeu, ca să fie pentru noi ca niște „bolduri“ pe calea îngustă prin această lume primejdioasă și ca niște „cuie bătute“ pentru a ne fixa înțelepciunea dumnezeiască, de aceea s-o prețuim și Cuvîntul lui Dumnezeu să fie o candelă pentru picioare și o lumină pe cărarea noastră. La începutul cărții „Psalmilor“ se află cea mai mare contradicție între un credincios care are frică de Dumnezeu și unul care zice în inima lui că: „Nu există Dumnezeu.“ (Ps. 14.1).

Cărarea nebunului duce la întunecare pămîntească și veșnică, dar cei credincioși merg pe calea îngustă și fericirea este alături de ei și se înalță spre veșnica lumină. De-ar alege toți tinerii această cale din urmă! Lor le este scrisă îndeosebi cartea Proverbelor.

Apostolul Pavel îl avertizează pe tînărul Timotei să se „ferească de flecăriile lumești și de împotrivirile științei pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit“ (1 Tim. 6.20–21).

Ferice de cei care ascultă de înțelepciunea lui Dumnezeu și o transpun în practică. Această cale duce din biruință în biruință.

DOMNUL a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: Samuel, Samuel! Și Samuel a răspuns: Vorbește, căci robul Tău ascultă. 1. Sam. 3,10.

Un mare predicator al Cuvîntului lui Dumnezeu a povestit odată o întâmplare din viața lui: „M-a vizitat odată un credincios și ne îmbărbătam din lucrarea Domnului și la alte probleme. Pe cînd povesteam eu despre cîte adunări vizitez, cu cîți frați discut, m-a întrebat mirat: Deci tu vorbești tot timpul? Atunci cînd taci și tu odată ca să-ți vorbească Dumnezeu? Această întrebare m-a zguduit și a trebuit să recunosc că am neglijat părtașia cu Domnul din cauza activității mele. În viitorul apropiat am căutat să citesc Cuvîntul lui Dumnezeu și să găsesc timp pentru rugăciune, și inima a început să salte de bucuria dată de Domnul Isus.“

Fără îndoială că este bine și necesar să vorbim **DESPRE** Dumnezeu, dar tot așa de necesar este să vorbim din inimă **CU** Dumnezeu. Trebuie însă să existe și la noi timp necesar în care să tăcem în totul ca să putem asculta ceea ce vrea Dumnezeu Însuși să ne spună. Cunoaștem și noi aceste ore de liniște și singurătate unde să stăm în prezența Domnului Isus și în comuniune cu El să ascultăm poruncile Lui?

În deosebi slujitorul Cuvîntului lui Dumnezeu are nevoie zilnic de liniște. . . ca să-și deschidă urechea și să asculte ceea ce îi spune Domnul pentru a da mai departe ceea ce a primit. O lucrare care neglijează această lucrare rămîne fără roade, fără binecuvîntare și fără folos. Oare să nu fie și inițiativa noastră, dorința noastră să ne preocupăm personal cu Cuvîntul lui Dumnezeu ca să primim binecuvîntările, îmbărbătările și să fim întăriți prin El?

Condiția de bază a slujirii lui Dumnezeu este să ne apropiem de El și să stăm în fața Lui, pentru ca El să ne spună ce trebuie să facem.

OCTOMBRIE

1 OCTOMBRIE

Și s-a umplut casa de mirosul mirului.

Ioan 12,3.

Casa din Betania era pentru Domnul Isus ca o oază în pustie. În această casă El a găsit pe cele două surori și pe fratele lor a căror inimi îl iubeau și îl recunoșteau pe Domnul. Desigur că Maria l-a recunoscut cel mai bine deoarece când venea la ei, ea își lua locul la picioarele Lui pentru a-l asculta. Celelalte lucruri pămîntești rămîneau pe urmă. În aceste situații ea putea spune ca mireasa din Cîntarea Cîntărilor: „Cu așa drag stau la umbra Lui și rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele.“ (Cînt. Cînt. 2.3); sau: „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit, cuvintele tale au fost bucuria și veselia inimii mele.“ (Ier. 15.16).

Această „parte bună“ i-a dat Mariei mai multă înțelepciune pricepere și cunoștință despre Domnul decît umblarea zilnică a celor doisprezece ucenici cu El. În Ioan 12 o găsim iarăși pe Maria la picioarele lui Isus, dar de data aceasta nu ca să primească ceva, ci pentru a-I dărui ceva Mîntuitorului. Numai șase zile mai erau pînă la Paște, ultimile zile pe care Domnul le mai sărbătorea cu ucenicii, apoi trebuia să moară ca adevăratul Miel Pascal. Maria plină de înțelepciunea duhovnicească pe care a dobîndit-o în decursul șederii ei la picioarele Domnului, a folosit ultimul prilej și L-a uns pe Domnul înaintea morții Lui. Prețul acestui mir curat a fost de trei sute de dinari, aceasta fiind plata unui ziler pe un an, după Matei 20.2. Toată casa s-a umplut de acest mir curat și a fost o mare îmbărbătare pentru inima Domnului. Prețul Persoanei lui Isus era pentru inima acestei ucenice atît de mare, încît a dat TOTUL pentru El.

Oare să fie adorarea noastră mai mică la Masa Domnului decît umplerea casei cu mirul cel curat?

Dacă sufletele noastre se varsă în jertfe de laudă și de mulțumire „de bună voie“, s-o facă prin puterea Duhului Sfînt. În felul acesta adorarea noastră va avea frumusețea mirosul, adîncimea și înălțimea care vin din cer.

Ferice de ceice-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește cărări bătătorite. Ps. 84,5.

Marea taină a puterii în Dumnezeu este deplina încredere în dragostea Lui. Dacă am priceput dragostea lui Dumnezeu care a dat pe Isus la moarte pentru noi și după proslăvirea Lui, a trimis pe Duhul Sfânt pentruca să ne introducă în *tot* adevărul; dacă am priceput toate acestea, atunci în deplină încredere Îi vom atribui *cîrma* și *conducerea* pe calea noastră cerească. Aceasta este dacă se poate spune așa, puterea lui Dumnezeu în suflet și aceasta dă puterea și bucuria inimii pe calea credinței, pe care Dumnezeu ne călăuzește chiar dacă este ușoară sau grea. Ce altceva îi poate da călătorului puterea de a cînta cîntări de laudă sau ce altceva poate să-i dea martirului puterea de a proslăvi pe Dumnezeu chiar în chinul focului? Chiar dacă cărarea duce prin ape adînci este totuși calea lui Dumnezeu, calea spre veșnica moștenire. Cerințele inimii înnoite nu se astîmpără pe deplin decît atunci cînd sîntem în Casa Tatălui.

Să cugetăm asupra cuvintelor: „Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta!“ . . . „Ferice de acei oameni care își pun tăria în Tine!“ De ar găsi toți cei ce călătoresc prin valea plîngerii, îmbărbătare și putere în comuniunea cu Dumnezeu și Tatăl lor! Cine oare ar putea să găsească mărimea cuvîntului „ferice“ dacă nu le ia în legătură cu Dumnezeu? Dumnezeu și dragostea Lui, Hristos și atașamentul Lui, Duhul Sfînt și lucrarea Sa, Casa Tatălui și calea într-acolo; toate acestea sînt subiecte ale inimii noastre.

Moartea Domnului Isus ne-a dat o cetate în cer. Acum nu mai este un loc sfînt pe pămînt. Hristos a fost adus jertfă dincolo de marginile religiei acestei lumi. Dacă oamenii înalță o „cetate sfîntă“ trebuie să căutați pe Hristos lepădat, „dincolo de poartă.“ Dacă oamenii fac o tabără religioasă, oricare ar fi numele ei trebuie să ieșiți afară din ea, ca să găsiți pe Hristos cel lepădat.

3 OCTOMBRIE

Au primit în slăbiciunea lor putere să fie viteji în război și au pus pe fugă ostirile vrăjmașe. Evr. 11,34.

În textele originale și în alte traduceri apropiate de original nu există expresia „s-au vindecat de boli“ (care există în actuala traducere în limba română) ci este scris foarte clar că ei au fost slabi și în această stare ei au primit putere de a birui.

Cine erau acești oameni care au primit această mărturie? Erau oameni care în timpurile grele au biruit prin CREDINȚĂ. Durerile și suferințele nu i-au putut clinti, căci nădejdea lor era ațintită spre Acela care Îl cunoșteau ca Dumnezeu cel Veșnic, Creatorul pământului, care dă putere celor osteniți. Nădejdea lor era ațintită spre Acela care zi de zi ne dă noi puteri ca să lucrăm prin credință.

În Evrei 12.23 se spune că ne-am apropiat de „duhurile celor neprihăniți.“ Aceștia au fost credincioșii timpurilor vechi. Credința lor le dădea putere de a trece peste aceste dureri care adesea duceau la moarte. Ei au primit un loc în Cuvîntul lui Dumnezeu și aceasta pentru îmbărbătarea noastră. Dumnezeu călăuzește și în timpurile noastre pe copiii Săi prin suferință și încercări, dar lucrările Lui sînt desăvîrșite. Aceeași putere care le stătea la dispoziție credincioșilor odinioară este încă și astăzi pentru toți cei care își pun încrederea în Dumnezeu.

Credincioșii vremurilor străvechi au crezut „*într-o țară mai bună*“ și aceasta este pentru noi Casa Tatălui.

Ce ne dă astăzi putere de biruință? Cugetarea la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței, care după ce a suferit crucea, S-a așezat la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu. El vine curînd și ne va duce sus unde fiecare își va primi dreapta răsplătire pentru orice biruință.

Nimic nu are preț în ochii lui Dumnezeu decît ceea ce ține de **HRISTOS**.

4 OCTOMBRIE

Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mînat turma pînă dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui DUMNEZEU, la Horeb. Exod. 3,1.

O mare schimbare s-a produs în viața lui Moise. Patruzeci de ani a avut parte numai de frumusețe, de strălucirea curții lui Faraon, de la care a fost luat ca să rămînă încă patruzeci de ani în liniște. A fi păstor la oi nu era un lucru agreabil. Din contră, pentru mintea omului era o cale de nepriceput, deoarece pregătirea cu totul deosebită în Egipt a lui Moise putea să-l facă un om de stat. Dar Dumnezeu nu poate să se folosească de ceea ce este în stare firea omului. De aceea, pe muntele lui Dumnezeu era liniște, un loc prielnic de a ține răstignită firea lui Moise ca și cînd a fi ținut-o în mormînt. Acolo Moise a trebuit să învețe că tot ce poate da lumea nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu. Între creșterea și educația oamenilor și cea a lui Dumnezeu există deosebiri esențiale.

Prima are în obiectiv propășirea firii vechi, pe cînd ultima luptă să le pună deoparte.

Oricît ai educa un om firesc, el *niciodată* nu va deveni un om duhovnicesc. „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh.“ (Ioan 3.6).

De-am cunoaște toți locul acesta dincolo de pustie. Numai în felul acesta vom fi plăcuți lui Dumnezeu, ca slujitori, vom fi păziți și îmbărbătați pentru această lucrare. Vom fi păziți de a nu face vreo lucrare în puterea noastră. Dumnezeu va îmbărbăta numai pe acela care cunoaște locul de dincolo de pustie și liniștea înaintea lui Dumnezeu.

Cineva poate să aibă înfățișarea unui om foarte evlavios, totuși evlavia acestui om poate să stea numai în niște simțăminte firești, niște simțăminte religioase ale firii vechi. Firea veche poate fi înrîurită de felurite lucruri ca: măreția slujbelor religioase, cîntări, coruri, orchestre, fanfare. . . și cu toate acestea lipsește ce e ceresc.

5 OCTOMBRIE

Căci DOMNUL urăște pe oamenii stricați, dar este prieten cu cei fără prihană. Prov. 3,32.

Cel stricat este cu *totul* stricat și din această cauză strică totul în jurul lui. El numește binele rău și răul bine. Iuda vorbește în epistola lui despre unii oameni care strică harul lui Dumnezeu pentru ei. „Cel stricat și ticălos umblă pe două cărări“, spune Solomon. Un astfel de om nu e drept niciodată și lucrează totdeauna împotriva lui Dumnezeu pe care-L critică fără rușine. Se înțelege că și Dumnezeu îi răsplătește lucrarea după cum merită. David spune: „Cu cel curat ești curat, cu cel îndărătnic Te porți după îndărătnicia lui.“ (2 Sam. 22.27).

Dumnezeu în Cuvîntul Său clasifică tot neamul omenesc ca fiind *ticălos*: „...ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unui neam *ticălos*.“ (Filip. 2.15).

În comparație cu aceasta, dreptatea este foarte prețuită în fața lui Dumnezeu: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric.“ (Pslam 112.4).

Un suflet care se îndreaptă cu toată hotărîrea către Dumnezeu, va găsi calea, adevărul și puterea, se va despărți de orice nelegiuire și se va închina Domnului cu o inimă curată. Dacă îți cercetezi viața ta de pînă acum în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, e cazul să te întrebi din ce categorie faci parte. Cale de mijloc nu există. Dacă constăți că aparții celor stricați și ticăloși, atunci roagă-te lui Dumnezeu pentru har, pentru o adevărată întoarcere de pe calea pierzării. Tu vei simți cum Dumnezeu te duce pe calea spre Isus și cum sufletul tău va găsi liniște și odihnă în jertfa Lui.

Atunci și tu vei călători prin această pustietate cu toți cei neprihăniți către Canaan -țara cea cerească a credincioșilor adevărați.

„Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.“ Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pămîntească, va secera din firea pămîntească putrezirea. . .“

6 OCTOMBRIE

Urmați dar pilda lui DUMNEZEU ca niște copii prea iubiți și trăiți în dragoste, după cum și HRISTOS ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui DUMNEZEU. Efes. 5,1.2.

Ce vorbe mărețe! Ce desăvârșită este lucrarea lui Hristos. Odi-noară eram foarte departe de Dumnezeu, iar acum sîntem aduși atît de aproape de El încît sîntem făcuți copii ai Săi prea iubiți. „Voi fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.“ (Mat. 5.48). Dar CUM este posibil acest lucru? Harul lui Dumnezeu a pregătit totul. Noi stăm în fața lui Dumnezeu ca copiii Săi prea iubiți și sîntem părtași ai naturii dumnezeiești. Starea normală a unui copil față de tatăl este aceea de a face ceea ce face și părintele său. Dacă umblăm cu Dumnezeu, umblăm în dragoste, căci El este dragostea. Această dragoste o vedem arătată în Hristos. El a părăsit cerul, S-a lepădat pe Sine Însuși pentru a Se jertfi în locul nostru, ca dar al lui Dumnezeu și ca jertfă de ardere de tot. De aceea apostolul Pavel spune: „Trăiți în dragoste după cum și Hristos ne-a iubit.“ Dragostea lui Hristos trebuie să fie activă în noi, ea trebuie să se arate prin noi.

Dumnezeu pune mare preț ca noi în viața de toate zilele să fim o măturie vie în umblarea noastră practică. Domnul Isus este modelul nostru desăvârșit. Întotdeauna El a făcut voia Tatălui. Tot odată El a arătat o adîncă milă pentru fiii oamenilor. El a făcut bine oricui și în orice loc și nu a bruscat pe nimeni. El era Lumina care a venit în lume ca să lumineze pe orice om. Tot odată El era îndurarea desăvârșită. Îndurarea și dragostea către oameni are izvorul în Fiul Omului. Deci avem în toate o pildă plină de slavă în El, și tot prin El avem puterea de a traduce în practică lucrurile sfînte așa cum a făcut și Marele nostru Mîntuitor. Să privim țintă la El și vom deveni asemenea Lui.

Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson şi de Ieftaie.

Evr. 11,32.

Înainte de moartea lui, Iosua a chemat poporul şi i-a spus să se decidă cui vrea să-i slujească: lui Dumnezeu sau idolilor. Poporul a răspuns: „Şi noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru.“ (Iosua 24.18). Dar după moartea lui Iosua şi a celor care au văzut lucrurile lui Dumnezeu s-a născut altă generaţie, „care nu cunoştea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel.“ (Jud. 2.10). Unde au rămas însă învăţăturile părinţilor?

Întotdeauna copiii lui Israel au făcut ce e rău în ochii lui Dumnezeu în aşa fel încât El a trebuit să se folosească de duşmanii lor ca sistem de îndreptare. Sub jugul asupritorilor strigau către Dumnezeu şi El îi salva. Patru asemenea situaţii sînt amintite în Evrei 11 dar nu după cronologia lor care ar fi fost astfel: Barac, Ghedeon, Iefta şi Samson. Prin aceasta vedem că Dumnezeu ia seama la lucrările şi umblarea fiecărui credincios.

De aceea Ghedeon stă pe locul întâi. Deşi credinţa acestui om nu ajunge la înălţimea celor amintiţi mai înainte în Evrei 11, harul lui Dumnezeu nu uită nici pe cel mai slab credincios ci îl pune la un loc de neuitat în Cuvîntul Său. Barac, cel de-al doilea este dependent de Debora în ascultarea soliei lui Dumnezeu. Samson care a fost un om de credinţă, arăta o puternică pornire firească; pe cînd Iefta era un om cu o lucrare superficială ce l-a costat o jertfă mare.

Noi nu sîntem judecători în Israel, ci credincioşi şi dacă Dumnezeul nostru a scos la iveală viaţa acestor patru oameni, atunci El este Acela care ne va aduce la judecată toate neajunsurile noastre cu mult har. Ce mîngîiere pentru noi!

Dacă oamenii sînt gata să-şi dea viaţa pentru patria lor, cu atît mai mult ar trebui să fie gata creştinii să-şi piardă viaţa pentru Hristos şi pentru Evanghelie.

Dar DUMNEZEU Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, HRISTOS a murit pentru noi.

Rom. 5,8.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentruca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ (Ioan 3.16). Mai mult nu putea Dumnezeu. Isus era Fiul desfătării Lui din veșnicii. El L-a dat la judecată și la moarte. „Pe Cel care n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.“ (2 Cor. 5.21). Moartea, plata păcatului trebuia să vină. Ce mișcător cînd citim în Romani 5.8: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că Hristos a murit pentru noi, pe cînd eram noi încă păcătoși.“ Asemănător citim și în Efeseni 2.4: „Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.“ Ceea ce a fost cu neputință pentru Lege a fost posibil pentru Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru noi, pentru păcătoși. După Romani 5.6. El a murit și pentru cei fără putere. Tot în acest capitol Dumnezeu ne lasă să știm că sîntem împăcați prin Fiul Său care a murit pentru noi; (vers. 10).

Ce stare tristă a fost aceea în care ne-am găsit odinioară. Eram fără putere, nici odată nu ne puteam salva singuri, eram sub povara mulțimii de păcate, departe de Dumnezeu, fără nădejde în lumea aceasta și pe deasupra mai eram și dușmani care în plină ură ne împotriveau Prea Iubitului Său. Pentru astfel de oameni Dumnezeu a lăsat ca Fiul Său prea iubit să moară, și Fiul și-a dat viața de bună voie ca să ne mîntuiască pe veci și să ne apropie de inima Tatălui.

Aceasta este o *dragoste nemărginită*. Oare să nu fim tot timpul mulțumitori pentru această dragoste măreață?

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători fa de o mîntuire aa de mare? Evr. 2,3.

Această întrebare e pusă de scriitorul acestei epistole după ce în capitolul întii ne-a prezentat mreaa Persoană a Domnului Isus; „Dumnezeu i Mntuitorul Isus Hristos.“ (Tit 2.13). El *este* Acela care „a făcut curățirea păcatelor i a ezut la dreapta mării în locurile prea înalte.“ (Evrei 1.3).

Pe bună dreptate putem întreba: „Cine va scăpa dacă stă nepăsător sau chiar se mpotrivete dragostei Lui?“

Dumnezeu a făcut prin dăruirea Fiului Său o lucrare att de mare care poate să ne mntuiasc, deoarece noi toi am fost mari păcătoși fa de Dumnezeu. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pmnt i că toate întocmirile gndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre ru.“ (Gen. 6.5).

Noi nu eram numai nite păcătoși ci i dumanii lui Dumnezeu, copiii mniei i a neascultării. Datoria oamenilor era de neplătit i starea lor dezastruoasă. Dar, „unde s-a nmulit păcatul, acolo harul s-a nmulit i mai mult.“ (Rom. 5.20). Oricine primește Vestea Bună de la dragostea lui Dumnezeu care s-a făcut cunoscut în Domnul Isus, capătă prin credință iertarea păcatelor i Duhul Sfânt va efectua în inimă marea lucrare de transformare i de bucurie deplină. (Faptele Ap. 8.8).

Tot ce face Dumnezeu este dumnezeiesc, mare i desvrit: Dumnezeu i Mntuitorul nostru a svrit o mare mîntuire i statornicete în fiecare om, care primește această mîntuire, o mare bucurie.

Să nu fie printre cititorii mei nici unul care să neglijeze această mare mîntuire. Ce rămîne pentru cei care neglijează această mîntuire? Nimic altceva decât o aspră judecată a lui Dumnezeu cum o găsim scrisă în Apocalipsa 6.17: „Cine poate sta în picioare în ziua cea mare a mniei Lui?“ Această zi o poți ocoli dacă primești pe Domnul Isus prin credință i pocăință adevărată.

Fiecare să rămână în chemarea pe care o avea cînd a fost chemat. Ai fost chemat cînd erai rob? Să nu te neliniștești de lucru acesta. 1. Cor. 7,20-21.

Îndeosebi tinerii creștini, care nu s-au pocăit de mult timp, cred uneori că trebuie să schimbe locul de muncă sau profesia, ca să aibă timp mai mult să mărturisească pe Domnul. În majoritatea cazurilor putem spune acestor tineri credincioși: rămii liniștit acolo unde ai fost chemat, căci acolo ai un cîmp mare de acțiune de a mărturisi și a slăvi pe Domnul. Dacă inima ta este plină de Hristos, de harul Său și de dragostea cu care te-a mîntuit, atunci nu trebuie să te îngrijești de ocazii și nici nu trebuie să le cauți, trebuie numai să le folosești pe toate de a mărturisi ce a făcut Domnul pentru tine. Dragostea lui Hristos te va mîna la toți cu care vii în contact ca să le vorbești despre Mîntuitorul tău.

Dacă ești sincer cu tine însuși vei spune și tu cum spun eu și mulți alții, că de multe ori nu folosim toate ocaziile pe care ni le dă Domnul. Să ne cercetăm pe noi înșine, dacă nu schimbarea cîmpului de activitate vrem să o facem cu gîndul să fim văzuți de alții! Chiar gîndul de a merge pentru Domnul în misiune, poate să izvorască din dorința de a ieși mai la suprafață și de a fi mai popularizați!

Numai acolo unde Domnul Isus ne arată locul nostru și numai în puterea care ne-o dă El putem aduce roade veșnice. Acolo să rămînem pînă cînd Domnul ne arată un alt loc de activitate. Este foarte important să rămînem în locul unde ne-a pus Dumnezeu și acolo să fim credincioși mărturiei noastre. Atunci vor curge binecuvîntări din noi pentru toți care ne înconjoară.

Cuvîntul Meu nu se va întoarce fără rod.“ – Isaia 55.11

„Eu îți vin în ajutor.“ – Isaia 41.10.

„Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?“ (Evrei 13.6).

11 OCTOMBRIE

Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse și, să fiți ca niște oameni, care așteptă pe stăpînul lor. Luc. 12,35.36.

Fiecare om care este salvat prin sîngele Domnului Isus și prin Duhul Sfînt a primit nașterea din nou, posedă o nădejde minunată: Isus *va veni iarăși!* În Vechiul Testament era ieșirea popoului Israel care stătea sub sîngele ocrotitor al Mielului Pascal. Gata de plecare, așteptau pentru a porni la drum. Toată lucrarea dinainte era întreruptă, totul era pregătit pentru a porni la drum. Dumnezeu le-a făgăduit o țară măreață în care curge lapte și miere.

Desigur că îmbărbătează mult viitorul luminos pe cei care sînt pe calea cerească. Ziua venirii Domnului este foarte aproape, noi nu putem să-l așteptăm numai zilnic, El poate să vină din clipă în clipă, de aceea să fim pregătiți tot timpul pentru venirea Lui. Dacă această nădejde este vie în inimile noastre, atunci sîntem atenți să îndepărtăm tot ce poate să ne abată de la pregătirea noastră. Noi vom veghea asupra a tot ce ar putea face să slăbească puterea noastră duhovnicească.

Dușmanul sufletelor, caută să tulbure această nădejde. El nu precupește nici un efort ca să ne abată prin lucrurile exterioare, mai ales prin prosperitatea zilelor noastre, de la Domnul Isus Hristos. Prin lucrări interne de asemena Satana caută să ne abată. Acestea pot fi: necitirea zilnică a Cuvîntului lui Dumnezeu, răcire lentă față de lucrurile sfînte, găsirea de greșeli la alții, inactivitate creștină personală, în familie și adunare, și multe alte forme care le știm destul de bine fiecare din noi.

Să fim slujitori care așteaptă pe Domnul, cu toată inima, ca să fim plăcuți Lui.

Creștinii n-au nimic pe pămînt; viața lor fiind cerească nu poate fi hrănită decît tot cu lucruri cerești.

În Isus Hristos ei au TOTUL deplin și nu au nevoie de lucrurile firii pămîntești.

Dar El fiindcă rămîne în veac, are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de DUMNEZEU prin El, pentrucă trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Evr. 7,24-25.

Pentru noi credincioșii există un singur Mare Preot, nu mai mulți. Așa cum este El, Apostolul mărturisirii noastre tot așa este *unicul* Mare Preot. Peste El moartea nu are putere. Preoția Lui este de neclintit, veșnică. Cine oare ar putea trece în locul Lui, cine poate să-L înlocuiască? Domnul Isus este unicul care prin dragostea și ascultarea Lui pînă la moarte a proslăvit pe Dumnezeu și ne-a mîntuit pe noi, și după ce „a inițiat o răscumpărare veșnică“ „a intrat în cer ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu.“

Acolo trăiește pentru noi. Putem noi oare să ne pierdem pe drumul acesta plin de nevoi și griji? *NU, niciodată*, căci El este Acela care ne va purta de grijă pînă la sfîrșit. Chiar dacă noi sîntem slabi și fără putere, El este liber și puternic, El se consumă pentru noi. Așa cum El are milă de slăbiciunile noastre tot așa El poate să ne mîntuiască în chip desăvîrșit. Dragostea și adevărul dumnezeiesc ne dau *siguranța veșnică*. Ele lucrează împreună și concomitent, pentru a duce pe fiecare copil al lui Dumnezeu peste cursele și încercările celui rău, și de a-i duce acasă spre slava lui Dumnezeu și Tatăl nostru. „Căci dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui. (Romani 5.10). A Lui să fie slava și mărirea pentru aceste realități dumnezeiești de care ne-a făcut parte!

Marele nostru Dumnezeu și Tată a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.“ (Evrei 13.5).

Păziți-vă de cărturari, căroră le place să se plimbe în haine lungi, și să le facă lumea plecăciuni prin piețe; ei umblă după locurile dintii în sinagogi, și după locurile dintii la ospețe.

Luc. 20,26.

După ce Domnul Isus a avut o întrevedere cu cărturarii, s-a apropiat de ucenici și i-a avertizat asupra stării lor morale. Deși cărturarii aveau un mare renume, nu au putut să-L prindă cu vorba pe Domnul Hristos. Dar El i-a făcut să tacă prin întrebările puse, mai ales când i-a întrebat dacă Hristos este fiul lui David, cum de David îl numește Domn. David nu l-a văzut pe Domnul dar L-a recunoscut, pe când ei Îl vedeau și totuși nu L-au primit. În capitolul 14, Domnul Hristos i-a învățat adevărul că cine se înalță va fi smerit iar cine se smerește va fi înălțat. Ce mult S-a coborât Domnul Isus încât s-a putut spune despre El:

„Șezi la dreapta Mea pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.“

În schimb la farisei și la cărturari era un țel cu totul diferit. Ei însuși se înălțau și așteptau plecăciuni de la oameni. De aceea Domnul le-a promis grele și aspre judecăți. Tendința de ridicare stă în strînsă legătură cu natura omenească și de aceea nu era numai pentru ucenici o primejdie ci și *pentru noi*. Și pentru noi e valabilă avertizarea: „Păziți-vă.“

În ucenici regăsim chipul nostru. De exemplu când mergeau drumul spre Ierusalim, iar Domnul mergea să sufere și să moară, ei se certau pentru primul loc. Mama fiilor lui Zebedei cerea de la Domnul ca fiii ei să șadă unul la dreapta și altul la stînga Lui. Oare nu se arată aici tocmai ceea ce este în inima noastră? Uneori cerem ceva și cerem pentru satisfacerea poftelor noastre, ale firii pămîntești. De aceea să *lăsăm* Duhul Sfînt să ne călăuzească ce să cerem. Domnul să ne ferească de a cere ceva care nu este pentru proslăvirea Sa.

În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie pentru partea pe care o luați la Evanghelia, din cea dintâi zi pînă acum. Fil. 1,4.5.

Apostolul Pavel putea confirma că din prima zi a activității lui la Filipi pînă cînd a scris epistola către ei, filistenii au fost alături de el în răspîndirea Evangheliei. Lucrarea a început-o apostolul Pavel. (Vezi Faptele Ap. 16.13-40). Această lucrare a început în chip tainic afară din oraș unde cîteva femei se adunau pentru rugăciune și unde Domnul a deschis inima Lidiei în așa fel ca să creadă cele spuse de Pavel și Sila. Din cauza credinței aceștia au ajuns în închisoare dar Dumnezeu a lucrat cu putere asupra temnicerului încît prin harul Său a venit și el la credință. Aceasta a fost prima zi de mărturie în Filipi.

„Pînă acum“ de care vorbește apostolul în epistola lui, era iarăși un timp în care a stat în temniță dar de data aceasta la Roma. Deși se găsea în împrejurări foarte grele totuși apostolul vorbește în epistola către Filipeni despre bucurie mai mult ca oricînd. În deosebi se bucura că filipenii lucrau neobosit pentru propășirea Evangheliei. După ce au auzit Evanghelia nu s-au mulțumit numai să savureze fericirea mîntuirii ci au lucrat alături de Pavel pentru propășirea Evangheliei, „în apărarea și întărirea Evangheliei voi sînteți toți părtași aceluiasi har.“ (cap. 1 v.7). Ei au suferit pentru propășirea lucrării (cap. 1 v.29) se rugau pentru apostol și au luat parte la nevoile lui (4.15). Ce exemplu minunat sînt pentru noi acești filipeni, noi care obosim așa de ușor în lucrarea Domnului!

Orice slujbă neadevărată urmărește să lege sufletele de slujitor. În felul acesta este ridicat și slăvit slujitorul iar Dumnezeu dat la o parte sufletul rămîinînd fără o temelie dumnezeiască pe care să se poată odihni.

Orice slujbă adevărată urmărește dimpotrivă să lege sufletele *numai de Dumnezeu.*

În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele; și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine.

Ps. 22,25.

Vorbele de mai sus sînt cuvintele unei prorocii. Noi putem să le socotim că sînt adresate Dumnezeuului și Tatălui Domnului nostru Isus după moartea și învierea Sa. Noi nu putem cumpăni și pricepe ce mare și adînc a fost necazul și suferințele Lui cînd a fost răstignit pe cruce, cînd toată povara păcatului a fost aruncată de Dumnezeu asupra Lui ca s-o ducă și s-o ispășească. El a adus jertfa de ispășire și a îndepărtat tot ce ne despărțea de Dumnezeu.

„În adunarea cea mare“ a celor pe care i-a salvat prin sîngele Său din lanțurile satanei și i-a spălat de păcatele lor, se întonează acum o cîntare nouă, o cîntare de laudă pentru Dumnezeuul nostru. Și ce har minuat că noi avem posibilitatea de a cînta în acest mare cor. Ca mîntuiți avem dreptul să cîntăm mărețul și nemărginitul har a lui Dumnezeu.

Cine cîntă cu Hristos? *Toți* care sînt spălați în sîngele Lui, și care au fost salvați de judecata cea mare și au intrat în lumina și bucuria deplină a mîntuirii.

În Eveseni 1.3-4 ni se arată *caracterul* acestei cîntări de laudă, pe care putem s-o intonăm încă de acum. În curînd o vom intona în desăvîrșire în salva Lui.

Tema laudei este „Dumnezeul și Tatăl, Domnului nostru Isus Hristos“ care acum este și Tatăl nostru. Lui i se cuvine lauda și mulțumirea în vecii vecilor. Și în zilele noastre Domnul Hristos intonează cîntarea de laudă dar NUMAI acolo unde creștinii sînt adunați *pentru* Numele Său, căci numai acolo El este în mijlocul lor. (Mat. 18.20).

Singura noastră țintă este să înălțăm Numele lui ISUS, deoarece credem că tocmai în casa Sa, El a fost lipsit de cinstea care i se cuvine. El a fost detronat și în locul Lui a fost pusă autoritatea omenească. „Nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin ISUS HRISTOS și prin Dumnezeu Tatăl“. . . (Gal. 1.1). Iată miezul învățăturii noastre.

Da, frate, fă-mi binele acesta în DOMNUL, și înviorează-mi inima în HRISTOS!

Fil. 20.

Foarte important că acest mare apostol cerea de la fratele său în Domnul, să-i facă acest bine. Dacă acest gând ne călăuzește, atunci vom avea și noi dorințe de a fi de folos pentru frații și surorile noastre și să le înviorăm inima în Hristos. Ce despărțitor acționează acest lucru în activitatea noastră multilaterală și personală; ceea ce nu-i după voia Domnului trebuie să rămână la o parte. Cine este înviorat în Hristos nu mai caută împlinirea dorințelor sale din partea lumii ci numai de către Dumnezeu. Un astfel de creștin va pune deoparte tot ce nu-i demn și potrivit cu promisiunile lui Hristos.

Există oare ceva în această lume rea și decăzută care ne-ar putea fi de folos pe calea credinței? „Căci tot ce este în lume: pofta firii pămîntești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții NU este de la Tatăl, ci din lume.“ Poate oare să existe o *părtășie* între Domnul slavei și cinematograful, teatrul sau televizorul? Cine găsește bune aceste legături este *plin de duhul lumii* care a răstignit pe Domnul Isus Hristos pe curce. Asemenea om nu este de folos pentru frați și surori creștine, ci este o *MARE PAGUBĂ*.

Ce puțin ne gândim la faptul că Domnul ne-a dat o *părtășie* de a fi de folos și de ajutor. Umblarea noastră să fie în așa fel încît „în inimă să se nască o laudă pentru Dumnezeu“ (Filip. 4.8). Cîteodată comportarea noastră lasă de dorit, și de aceea frații noștri au mult de oftat. Ce mare răspundere avem dacă fratele pentru care a murit Hristos în loc să fie întărit în credință și înviorat este întristat!

Cum ar putea Duhul Sfînt să cîrmuiască, să curețe, să prefacă, să umple și să întrebuițeze o viață, înainte ce ea să-I fie predată în *totul*? Ce poate face olarul cu un lut care nu este mlădios? Cum ar putea Dumnezeu să fățuiască o ființă care plînge și geme pentru orice idol care i se ia?

Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe DUMNEZEU în trupul și duhul vostru. 1. Cor. 6,20.

Odinioară eram sclavi, după această sclavie ar fi urmat moartea veșnică. (Rom. 6.16-17). Potrivit cu voia lui Dumnezeu însă noi am fost scăpați din această sclavagie. Noi înșine nu puteam să ne salvăm. „Că ar da un om în schimb pentru sufletul său?“ Era vai de noi dacă nu ne-ar fi dat Dumnezeu un mijloc. Dar nu numai din cauza noastră a lucrat Dumnezeu în milă și har ci El Însuși a vrut să ne aibă pentru slavă în mărirea Sa. Prețul de răscumpărare pentru mîntuirea noastră era mult prea mare în comparație cu valoarea noastră Oh, cîtă mulțumire avem să aducem Domnului Isus Hristos, toată lauda și adorarea deoarece El Însuși S-a dat ca preț de răscumpărare. Cu Însuși sîngele Lui ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu. Acum SÎNTEM copii ai Lui Dumnezeu, făcuți desăvîrșiți pentru sfînta Sa prezență. Oare să nu fim mulțumitori? Ajunge oare dacă Îi aducem numai mulțumiri prin vorbe? Nu are oare Dumnezeu Însuși dreptul asupra vieții noastre?

În Romani 12.1 sîntem îndemnați să dăm trupurile noastre „ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu“ iar în textul de la început vedem că în același capitol ni se amintește: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt. . . că voi nu mai sînteți ai voștri?“ De aceea nu mai avem nici un drept ca să trăim pentru noi înșine (2 Cor. 5.15) ci mai mult să ne predăm lui Dumnezeu ca El să se poată folosi de noi pentru slava Sa.

Lumea, deși e puțin îndulcită prin cultură și moravuri și spoită pe deasupra cu mărturisirea creștină, are în suflet tot aceeași ură adîncă împotriva Persoanei și stăpînirii Domnului Isus Hristos ca și atunci cînd a fost răstignit. Lumea a atîrnat de religia ei Numele cel Sfînt, dar sub haina ei religioasă are o inimă plină de ură față de Dumnezeu și față de Fiul Său Prea Iubit.

Pe DUMNEZEU se întemeiază ajutorul și slava mea.

Ps. 62,7.

Dumnezeu dorește să ducă inima creștină pînă acolo încît să nu găsească bucurie numai în lucrarea Sa, ci în El ÎNSUȘI, în Numele și Persoana Sa. În această lucrare există o desăvîrșire veșnică și o fericire fără margini pentru sufletul născut din nou. Dacă inima găsește în Dumnezeu adăpostul dacă se ascunde în „Turnul puternic“ care reprezintă Numele Său, dacă găsește în El pacea deplină atunci se găsește în afara oricărei împrejurări create de mîna omului. Dacă inima se poate depărta de tot ce-i pămîntesc și de tot ce poate de lumea mai frumos, dacă se poate depărta de tot ce-i omenesc atunci Domnul Isus este valoarea și comoara sa. O inimă care îl cunoaște pe Dumnezeu din experiență nu numai că spune în legătură cu lumea aceasta: „*Totul este deșertăciune*“ ci poate să-și ridice ochii spre Dumnezeu și să strige: „*Toate izvoarele mele sînt în Tine.*“ (Psalm 87.7). Cît de mult este slăvit Dumnezeu printr-o asemenea stare!

Oare nu ne-a dat El cele mai mărețe proorocii atît pentru calea noastră, cît și pentru necesitățile noastre aici și pentru veșnicie? Dragostea Lui, milostenia Lui, împărtășirea durerilor Lui, nu ne lasă niciodată. Noi totdeauna putem fi siguri de El. Este de mare preț dacă promisiunile lui Dumnezeu și milostenia Lui umple sufletul nostru de fericire, dar oare nu este mai de preț că El Însuși este salvarea, cetatea, stîncă și mîntuirea noastră?

Noi nu putem spune numai: „Dumnezeu este adăpostul *meu*, ci Dumnezeu este adăpostul *nostru*.“ Toate binecuvîntările sînt strîns legate de Persoana Sa. „Dumnezeu este partea mea de moștenire și paharul meu. . . Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei, cînd este El la dreapta mea nu mă clatin. (Ps. 16.5,8).

Dumnezeu numără perii capului nostru și se îngrijește cu o bunăvoință nemărginită de TOT ce ne privește. El ia asupra Sa toate nevoile și toate grijile noastre. Vrem să i le încredințăm Lui?

Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: Vrei să te duci cu omul acesta? Da vreau!

Gen. 24,58.

Rebeca, fica lui Betuel a fost pusă în fața unei alegeri. Sluga lui Abraham i-a descris persoana lui Isaac, unicul fiu prea iubit al lui. Acum avea să se decidă. „Vrei să te duci cu omul acesta? au întrebat-o pe Rebeca. Aceasta a fost o clipă de mare preț pentru ea. Două căi erau în fața ei: fie că rămânea mai departe în casa unde crescuse, ori dintr-o dată să lase totul, părinți, surori, casa părintească, liniștea și pe deasupra tuturor să facă o călătorie grea. Avea însă în viitor să fie soția fiului binecuvântărilor și moștenitorul lui Abraham. Rebeca le-a răspuns cu toată inima: „Da vreau.“ Inima ei era deci să părăsească tot ce îi era mai scump și să urmeze pe omul acela care avea s-o ducă la Isaac. În fața lor era o călătorie lungă și grea prin pustie dar țelul spre care mergeau era măreț.

Stimate cititor,

Cum răspunzi tu la dragostea Domnului Isus Hristos? Vrei să te decizi pentru El sau pentru această lume care în curînd va trece? Alegi prezentul sau viitorul, iadul sau fericirea veșnică? **DECI-DE-TE AZI!**

Decide-te pentru Hristos, moștenitorul tuturor lucrurilor, căci, cu El ai de primit imense și neprețuite lucruri. Prin El ai viața veșnică, haina albă a neprihănirii și atîtea bunuri care nu termini să le numeri; într-un cuvînt în Domnul Isus Hristos găsești **TOTUL DEPLIN.** (Col. 2.10).

Viața e așa de nesigură. Zilnic mor pe pămînt peste 210.000 de persoane. La fiecare tic-tac al ceasornicului pleacă mai bine de două suflete în veșnicie. Ai tu siguranța că nu vei fi următorul? Te bizui pe faptul că ești sănătos? Te bizui pe faptul că ai studii? În veșnicie pleacă și oameni sănătoși, și tineri, și cu studii și fără studii. Dacă nu crezi verifică acest lucru în cel mai apropiat cimitir. În Numele Domnului Isus Hristos, te rog împacă-te cu Dumnezeu pînă nu va fi *prea tîrziu.*

Omul la care am muncit azi, a zis ea se numește Boaz.

Rut 2,19.

Rut a părăsit țara Moabului și a urmat pe soacra ei pînă la Betleem. Ea a fost pe ogorul lui Boaz care îi arăta mult har. Deși era o străină i-a vorbit foarte frumos și milostiv. Hrană, astîmpărarea setei, mîngîiere, un loc la masa Lui, acestea toate le-a primit din partea lui. Cînd s-a lăsat seara s-a întors la soacră-sa și i-a arătat ceea ce a putut culege două mîini harnice într-o zi. Ea i-a povestit de Boaz pe al cărui ogor a muncit și care i-a făcut mult bine. Harul și milostenia lui a făcut plăcut și foarte de preț numele lui în inima ei.

La fel este și Numele lui Isus pentru fiecare credincios. Este Numele Fiului lui Dumnezeu care l-a preluat cînd a intrat în această lume în supunere și sărăcie. Sub acest Nume de mare preț a mers prin această lume, binecuvîntînd și fiind pe deplin supus lui Dumnezeu pînă la moarte de cruce. Este Numele Aceluia care a fost înviat, a fost primit în cer și de acolo va veni în curînd. Întrucît așteptăm venirea Sa, avem aici marele privilegiu să ne adunăm pentru Numele Său și în Numele Său putem să ne închinăm în fața lui Dumnezeu ca în fața unui Tată. La fel avem posibilitatea de a vesti Numele lui Isus celor care sînt departe de Dumnezeu în lumea aceasta.

E foarte măreț Numele lui Isus pentru inima celor mîntuiți. Este Numele care îl avea în supunere aici pe pămînt și pe care îl va purta în slavă în vecii vecilor, în fața căruia orice genunche se va închina și fiecare limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus este Domnul.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu de dragoste duioasă, caldă, neschimbătoare și nemărginită. Și pentru că este un Dumnezeu de dragoste nemărginită, este vrednic de o **ÎNCREDERE nemărginită**. Să-i dăm încrederea și supunerea desăvîrșită pe care o cere credința în El!

Să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui DUMNEZEU; cea bună plăcută și desăvârșită. Rom. 12,2.

Chiar și copiii lui Dumnezeu sînt uneori furați de gânduri rele în lucrarea lor, gîndindu-se la interesele și foloasele personale. „Eul“ este adesea scopul tendințelor, năzuințelor și a osteneții noastre. Pînă la sfîrșit totul este egoism- Dumnezeu vrea să ne salveze. De aceea dorința Lui este să privim și să respirăm aerul curat și ceresc al noii creații.

Adesea se găsesc și oameni nepocăiți care sînt amabili și iubitori. Mulți sînt fără pretenții, ospitalieri, bine voitori și plini de abnegație. Și totuși este *imposibil* ca „omul natural“ să fie călăuzit prin Duhul lui Dumnezeu și așezat pe temelia creștină cu aceste caracteristici în slujba lui Dumnezeu. Ceea ce nu putem nega e faptul că uneori putem învăța de la acești oameni.

Noi ca oameni cerești și duhovnicești trebuie să mărturism cu adîncă durere că adesea sîntem înclinați să ne căutăm interesele, comoditatea și foloasele noastre. Ar trebui să nu fie așa. Dacă tot timpul am avea în fața noastră pe Domnul Isus și în simplitate și supunere ne-am măsura cu dimensiunile Lui nemărginite, atunci El va fi pas cu pas descoperit în viața noastră. Atunci am cerceta care este voia lui Dumnezeu cea BUNĂ, PLACUTĂ și DESĂVÎRȘITĂ. Pentru aceasta e necesar să ne ocupăm tot mai mult cu Marele nostru Model și să citim mai mult Cuvîntul Său.

Aceasta este taina adevărată și practica creștină. Îndemnuri legaliste și rîvna firii pămîntești nu formează *niciodată* un caracter asemenea lui Hristos. Numai dacă lăsăm să lucreze în noi Duhul Sfînt putem umbla pe urmele Lui; dacă ne preocupăm cu slava Sa, atunci vom fi schimbați din chipul acesta în chipul Său. (2 Cor. 3.18). În felul acesta va fi slăvit Domnul nostru iubit și lăudat Tatăl nostru ceresc.

. . . Fiincă astfel de închinători dorește și Tatăl!

Ioan 4,23.

Este harul care caută; și adorarea Tatălui se face în duh și adevăr din partea copiilor lui Dumnezeu. Creația laudă pe Dumnezeu, dar fără judecată. În Israel era o adorare exterioară cu mai multă sau mai puțină judecată, dar aceasta nu s-a făcut în duh și adevăr.

Azi această adorare se face din partea credincioșilor în duh și adevăr, dar și aici trebuie să ne gândim că adorarea fiecăruia în parte este atât de binecuvîntată și de importantă, dar totuș nu e ceea ce caută Dumnezeu. Adorarea pe care o caută Tatăl poate fi găsită numai în familia lui Dumnezeu, în unitatea ei aici unde creștinii sînt uniți de același Duh fiind adăugați la singurul Trup. Desigur trebuie ca fiecare mădular să aibe Duhul adorării; dacă acest duh nu este în fiecare este dezarmonie în adunare. Dar numai în unitatea credincioșilor și în deplina lor mulțumire se poate găsi adorarea care o caută Tatăl. Aici se găsește binecuvîntarea *deplină* căci Însuși Domnul este prezent, așa cum stă scris: „Te voi lăuda în mijlocul Adunării.“

Locul adorării aici pe pămînt se poate găsi numai în afara oricărei *tabere religioase* și noi trebuie să ieșim afară din ele pentru a ne putea bucura de prezența Domnului în mijlocul nostru și de a-i aduce adorarea care i se cîvine Lui Însuși. Domnul Isus este în afara oricărei tabere; acolo a suferit El ocară. Este un loc de ocară, și pe cei care se adună în acest loc, Duhul Sfînt îi îmbărbătează cu cuvintele: „Să aducem *totdeauna* lui Dumnezeu o *jerfă de laudă*, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“ Adorarea nu va lua sfîrșit niciodată și aceasta e marea ei. Ea începe aici pe pămînt și se continuă în veșnicie. Cea mai înaltă ocazie de-a adora pe Tatăl este la Masa Domnului în prima zi a săptămîinii în comuniune cu toți copiii lui Dumnezeu.

Cînd vei intra în țara pe care ți-o dă de moștenire DOMNUL, DUMNEZEUL tău, cînd o vei stăpîni și te vei așeza în ea. . . Deut. 26,1.

În cartea lui Iosua vedem cum Israel intră în țara făgăduinței, dar nu în întreaga țară, deoarece nu a nimicit pe toți dușmanii lor după porunca lui Dumnezeu. Urmarea a fost că nu au locuit liniștiți în țară. Așa cum Israelul a lucrat în credință și trebuia să ia în primire toată țara la fel și noi să ne simțim obligați să luăm în primire binecuvîntările noastre cerești, care sînt ale noastre.

Acolo unde sîntem binecuvîntați în locurile cerești, acolo să ne simțim și noi bine și să ne odihnim în credință. Noi trăim ca Israel de partea cealaltă a Iordanului.

Versetul nostru face mai multe avertizări. Mai întîi: „Cînd vei intra în țară.“ Cînd cineva se oprește la mîntuire și nu are cunoștință de țara cerească, înseamnă că nu are cunoștință despre chemarea cerească. Este de mare folos ca fiecare personal să posede ceea ce Domnul a promis. Eu pot să mă bucur de o grădină cu fructe frumoase, dar bucuria nu-i desăvîrșită dacă nu le posed personal și dacă nu pot să le mănînc. Mai frumos este dacă locuiesc în grădină. Acolo unde locuiesc, acolo mă și opresc și mă odihnesc mai mult. De-ar fi la fel și cu binecuvîntările noastre cerești; să locuim prin credință în ele, să umblăm în ele, și tot timpul să fim preocupați cu Domnul nostru înălțat și proslăvit.

Atenție la înlănțuirea avertizărilor: intrarea pentru a ocupa și apoi a locui. Aceasta e calea lui Dumnezeu pentru a savura moștenirea noastră.

Lepădarea de SINE înseamnă o supunere, o predare atît de completă lui Hristos ca Domn, încît eul să nu mai aibă de acum înainte nici un fel de drept sau revendicare asupra mea și nici un fel de autoritate. Aceasta înseamnă că EUL trebuie să abdice cu desăvîrșire de la tronul său din inima și viața mea pentru totdeauna.

Nu știți că ceice aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!

1. Cor. 9,24.

Se spune că contele Peter von Burgos a fost odată așa de obosit că a dat ordin să nu fie sculat orice s-ar întâmpla. Chiar în timpul când dormea a murit regele Alfons von Aragonien. Oștirile au trimis soli la conte ca să-i ofere coroana. Slujitorii lui ascultători ordinului primit s-au opus să-l scoale și astfel au plecat solii mai departe ca să ofere coroana altuia. Din cauza somnului contele Peter nu a putut deveni rege al Aragoniei.

Pe noi ne așteaptă o cunună care nu se vestejește. Apostolul Pavel s-a purtat aspru cu trupul său și-l ținea în stăpînire. El ținea firea și cerințele ei în moarte și avea numai un țel: de a ajunge la Hristos în slava Sa și aici de a-i sluji. De aceea a căutat cu orice preț să țină în frîu firea pămîntească și orice înălțare omenească ca o frînare a lui pe calea lui Hristos față de slava cerească care îl aștepta.

Mulți copii ai părinților credincioși sau neamuri ale credincioșilor seamănă cu acest conte de Burgos. Ei cunosc bine calea mîntuirii. Știu și faptul că sînt păcătoși îndatorați față de Dumnezeu. Dar pînă acum nu au luat-o în serios de a întoarce spatele poftii firii pămîntești și a lumii. Ei se găsesc în somnul adînc al păcatului, ei sînt încurcați prin viclenia Satanei în ce privește venirea Domnului Isus care însemnă sfîrșitul timpului de har.

Dumnezeu îi avertizează pe toți: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina.“

-Efensi 5.14-

Satana nu va lăsa să-i scape nici o ocazie pentru a arunca cu noroi în ochii noștri ca să nu vedem voia lui Dumnezeu pentru noi. Să nu ne lăsăm amăgiți de acest vrăjmaș!

El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El DUMNEZEU, care locuiește în locașul Lui cel sfânt.

Ps. 68,5.

Cum ocrotește Dumnezeu văduvele și situația lor arată și scurta istorioară de mai jos:

O văduvă a cumpărat dintr-un orașel apropiat o vacă, plata făcînd-o în rate. La ultima rată s-a făcut și o chitanță, dar cu toată grija chitanța s-a pierdut. Vînzătorul, un om rău și lipsit de orice bun simț a cerut banii a doua oară. Ce să facă văduva? Chitanța nu mai putea să o arate spre justificare. Ea promise că va face tot ce-i va sta în putință. Omul a plecat. Văduva a început să se roage și rugăciunea ei a devenit un strigăt. Din cauză că a strigat către Dumnezeu, singular ei Apărător, El a ajutat-o în necazul ei. Într-o zi a venit iarăși vînzătorul, dar nu ca să ceară bani ci să o roage pe văduvă: „Lasă-mă să dorm liniștit, eu nu mai vreau nici un ban de la tine. De la un timp nu mai găsesc nici o liniște în timpul nopții. Lasă-mă în pace.“

Văduva a avut prin aceasta răspunsul Domnului în situația ei. Adesea se repetă în Cuvîntul lui Dumnezeu că El se îngrijește de văduve și orfani. Ei nu au nici un sprijin omenesc și adesea sînt subjugați și li se ia drepturile cuvenite. Ce mîngîiere pentru o văduvă creștină de a ști că Dumnezeu ei lucrează în așa fel că situația ei devine situația Lui. Această lucrare nu vorbește oare inimilor noastre? Dacă Dumnezeu se preocupă de văduve și orfani, atunci și ceilalți credincioși pot să vină cu rugăciuni la El care e milostiv și bogat. O asemenea situație îi este plăcută lui Dumnezeu și de aceea cine vine cu credință va fi răsplătit de El Însuși.

C. H. Mackintosh spunea: „A face cunoscut vreunui om nevoile noastre, direct sau indirect, înseamnă a ne depărta de viața care umblă prin credință; înseamnă în mod precis a dezonora pe Dumnezeu. Mai mult, este de fapt a-L trăda!“

Pînă și pasărea își găsește o casă acolo, și rîndunica un cuib unde își pune puii. . . Ah! altarele Tale, DOAMNE al oștirilor, Împăratul meu și DUMNEZEUL meu!

Ps. 84,3.

Maiestatea lui Dumnezeu a găsit pentru orice creatură un loc de refugiu. În ce siguranță și ce bine adăpostită se găsește o vrabie în cuibul ei, chiar dacă afară este furtună! Acolo nu e numai ascunzișul ei față de dușman ci și casa ei, în care locuiește. Și dacă Dumnezeu a găsit un loc de odihnă pentru păsări, atunci a găsit un loc de refugiu și pentru psalmist și pentru toți cei credincioși.

„Ah! Altarele Tale Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeu meu! Aici e cuibul sau locul de odihnă a celor care îl caută. În principiu *adorarea* lui Dumnezeu este locul de *odihnă* al sufletului. Așa dar, credinciosul nu-L știe pe Dumnezeu numai ca Adăpostul său, ci dacă a recunoscut harul lui Dumnezeu în adevărul și imensitatea lui, atunci inima lui Dumnezeu este locuința sa, prezența lui Dumnezeu este locul de odihnă, fața lui Dumnezeu e soarele lui, mîna lui Dumnezeu scutul și ocrotirea lui. Aproximarea de Dumnezeu devine casa unde trăiește. El dorește un singur lucru: să se oprească aici, să locuiască toate zilele vieții sale și să privească frumusețea și dragostea Lui. (vezi Pslam 27.4).

De ce amintesc mai ales fiii lui Core despre: „*altarele*“ Tale“ ca loc de odihnă? In Vechiul Legământ în fața altarului pentru arderea de tot (altarul de aramă) a fost cercetată problema păcatului și la altarul de aur în cortul întîlnirii, preotul ducea tămîia și o ardea. Tămîia este simbolul adorării noastre de azi. Acum credinciosul, după ce s-a rezolvat iertarea păcatelor și are convingerea jertfei de ispășire a lui Isus Hristos, acum stă ca preot în apropierea lui Dumnezeu cu mulțumire și adorare. El acum nu stă cu mîinile și cu inima goală.

Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile pe ISUS, Fiul lui DUMNEZEU să rămînem tari în mărturisirea noastră. Evr. 4,14.

Cuvîntul lui Dumnezeu ni-L prezintă pe Domnul nostru ca: „*Mare Preot*“ și ni-L prezintă în comparație cu preoția pămîntească, dar într-o mărime foarte mare. Aaron în ziua ispășirii pășea pe calea de la tabăra israeliților prin curtea cortului în cort și apoi în Sfînta Sfintelor, unde stătea chivotul, o pildă a tronului lui Dumnezeu, unde Dumnezeu își revela prezența. Aceasta este o slabă pildă despre calea Marelui nostru Preot. După desăvîrșirea lucrării, El a fost înălțat de pe pămînt ca în locașul sfînt al cerului să-și ocupe locul la dreapta lui Dumnezeu. Acolo apare El acuma în fața lui Dumnezeu, pentru noi. Dacă privim acum Persoana Sa vedem pe „Isus Fiul lui Dumnezeu.“ Isus purta acest Nume cînd a venit în chip de om pe acest pămînt și a intrat în situația omului de pe pămînt dar ca omul din cer, desăvîrșit și fără păcat. Totodată era „Fiul lui Dumnezeu.“ Acest Nume l-a moștenit deja din veșnicie în fața tuturor ființelor cerești. Acest Nume vorbește de mărimea Lui cea mare. Ce bogați ne-am făcut prin faptul că avem un așa Mare Preot, Fiul lui Dumnezeu care lucrează sus pentru noi. El se înfățișează tot timpul în fața lui Dumnezeu pentru noi și ne porată acolo, ca Aaron odinioară purtînd pe umerii lui tari toate semințiile și pe piept la inimă inscripția numelui poporului Israel. Tot la fel și Domnul, dar într-un chip desăvîrșit ne poartă pe umerii Lui ca și la inima Lui unde este izvorul dragostei. El ne prezintă ca niște ființe slabe, care au nevoie de ajutor în fața lui Dumnezeu. În felul acesta nu sîntem niciodată uitați sau lăsați singuri.

Să nu uităm nici astăzi că Dumnul Isus ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui. Să căutăm să-L cunoaștem mai adînc ca să înfăptuim în viață chipul Lui cel sfînt.

Totuși temelia tare a lui DUMNEZEU stă nezguduită, avînd pecetea aceasta: DOMNUL cunoaște pe ceice sînt ai Lui. 2. Tim. 2,19.

Ce bine că Dumnezeu cunoaște pe poporul Său, pe fiecare din ai Săi pe care i-a răscumpărat prin sîngele cel scump al Fiului Său! El ne iubește și ne îngrijește în mijlocul unei lumi care este coaptă pentru judecată. Chiar dacă toată lumea arde, ai Săi stau pe temelia tare, neclintită și nezguduită. Dacă ei trăiesc pe ghețurile Groelandei sau în arșița Africii, în China sau în alt loc de pe acest pămînt El cunoaște pe ai Săi. Ochiul lui plin de iubire se uită la ai Săi, El le ascultă rugăciunile lor și le cunoaște la toți necazurile lor. Mîna Lui nu este prea scurtă pentru a-i ajuta, dragostea Lui nu-i lasă niciodată.

Desigur că adesea cărarea credincioșilor nu trece numai printre palmieri, deoarece El se preocupă cu creșterea răscumpăraților pentru a-i forma și a-i curăța de toată zgura și de a încerca credința lor.

Otto Funcke povestea că la înmormîntarea tinerei sale soții decedată la prima naștere, un bătrîn s-a apropiat de el și i-a spus în șoaptă: „Eu vă felicit domnule pastor.“ – „Eu știu că m-am răsculat ca și cînd ar fi vorbit un nebun cu mine.“ „Dumneavoastră mă felicități? Ce înseamnă aceasta?“ – Dar bătrînul a continuat: „Dumnezeul nostru trebuie să aibă gînduri mari de binecuvîntări cu dumneavoastră, altfel nu v-ar fi călăuzit pe așa cărări adînci.“ Acestea le-a spus cu vocea plină de jale și cu ochii plini de lacrimi. „Dacă nu mi-ar fi vorbit astfel m-aș fi înfuriat, dar aceste cuvinte mi-au căzut așa pe inimă ca un balsam și m-au mîngîiat în durerea mea.“

Dorim ca Dumnezeu să-și poată împlini voia Sa cu noi? Dacă da, atunci niciun necaz nu este prea mare, niciodată cuptorul nu este prea aprins, nici prețul prea mare față de nemărginita binecuvîntare pe care ne-o aduce supunerea întregă față de El.

Isus zicea: Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac! Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgînd la sorți. Luc. 23,24.

Centrul tuturor căilor și hotărîrilor lui Dumnezeu este Domnul ISUS, Fiul dragostei Lui. Pe Golgota vedem că omul nu numai că și-a arătat mînia ca dușmanul lui Dumnezeu, dar a pus pe Domnul slavei Cel curat și fără vină, ca centru între cei doi tîlhari. Ajunși pe Golgota, L-au răstignit pe „El și doi tîlhari, unul la dreapta și celălalt la stînga Lui“ -exprimînd prin aceasta că El a fost socotit cel mai mare tîlhar.

Contrar cu această acțiune, harul se arată în chip desăvîrșit prin cuvintele Domnului: „Tată iartă-i căci nu știu ce fac.“ Aceste cuvinte ne mai arată legătura măreață care există între Fiul și Tată căruia îi era pe deplin supus. Ostașii care-L desbrăcaseră pe Domnul și au auzit cerința Lui către Tatăl nu s-au sinchisit să împartă hainele Lui, și pentru cămașa Lui să tragă la sorți.

Iosif care este o imagine a Domnului Isus Hristos a fost dezbrăcat de haina lui peștriță înainte de a fi aruncat în groapă, dar nu avea să vadă ce au făcut frații lui cu haina. Dar Domnul Isus pe cruce a trebuit să vadă ce se face cu hainele Lui.

Cînd a decăzut primul om, a recunoscut că e gol și Dumnezeu l-a îmbrăcat cu piei de la animale. Pe Cel curat și fără păcat l-a dezbrăcat omul și apoi l-a țintuit pe cruce. Acum putem să înțelegem pe Domnul cînd spunea: „Toate oasele aș putea să mi le număr, ei însă pîndesc și mă privesc, își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea“ și „Tu știi ce ocară, ce rușine și batjocură mi se face; toți potrivnicii mei sînt înaintea Ta.“ (Ps. 22. vers. 17 și 69.19).

Crucea este SIMBOLUL umilirii, a prigonirii, a suferinței pe care lumea i-a oferit-o altădată Fiului lui Dumnezeu și pe care ea continuă să o ofere și astăzi tuturor aceluia care stau lîngă Stăpînul lor.

Aceasta este pâinea, pe care v-o dă DOMNUL ca hrană.
Exod. 16,15.

Cuvîntul *mană* înseamnă: „*Ce este aceasta?* (Man hu?). Nu ne amintește această întrebare de Domnul Hristos care ca „cuvîntul veșnic“ s-a făcut trup o enigmă în care omul nu poate intra pentru a o cerceta. (Toate încercările de acest gen au dus la mari rătăcirii și la pierderea adevăratei ținte pe care trebuie să o aibă creștinul. Domnul Isus Însuși spune despre Persoana Sa: „*NIMENI NU cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl.*“ DA, „mare este taina evlaviei.“ (1 Tim. 3.16). Acest Hristos - „Pâinea din cer“ ne este dăruit de Dumnezeu ca mîncare și bucurie a inimilor noastre.

Nu este nimic mai de preț decît a-L privi prin credință, a-i cerceta Persoana, dragostea și harul Său nemărginit.

Prin aceasta va fi întărit sufletul nostru și prin aceasta avem comuniune cu Tatăl a cărei desfătare din veșniciei era Fiul Său. „Căci Pâinea lui Dumnezeu este Aceia care se coboară din cer și dă lumii viața.“ (Ioan 6.33).

Așa cum Hristos și Cuvîntul Său în multe lucruri sînt una, așa și mana nu este numai o pildă despre Hristos ci și despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat acesta ca mîncare pentru sufletul nostru, dar ce folos dacă avem Cuvîntul lui Dumnezeu în casă și nu ne folosim de El? Mana înainte de a putea fi mîncată trebuia culeasă (adunată).

Cîte un credincios se miră și oftează că sufletul său este atît de uscat și gol, credința sa atît de slabă, nu face progrese în viața duhovnicească. Se mai poate mira oare de postura aceasta dacă citește Cuvîntul lui Dumnezeu numai în grabă și nici atunci zilnic? Cît de diferențiată este poziția proorocului Ieremia care spune în cap. 15 vers. 16: „Cuvintele Tale au fost bucuria și veselie inimii mele.“ Oare nu sînt mulți între noi care dacă sînt sinceri trebuie să recunoască că sînt delăsători în citirea Cuvîntului lui Dumnezeu?

Moise a zis lui DUMNEZEU: Cine sînt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?

Exod. 3,11.

După optzeci de ani a ajuns timpul cînd Dumnezeu îi poruncește lui Moise de a scoate pe Israel din Egipt. Dacă îl privim pe Moise în primii patruzeci de ani în Egipt, îl vedem că „a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și fapte“ (Faptele Ap. 7.22) Dar, a doua oară, în cealaltă jumătate a vieții lui, găsim pe Moise în liniște. Aici era în mod deosebit în școala lui Dumnezeu pentru maturizare în lucrarea ce-i stătea în față. Odinioară în mînia lui, fără ca să-i dea cineva poruncă a omorît pe egiptean, acum a trebuit să se reîntoarcă în Egipt și să vorbească cu Faraon.

Deși Dumnezeu i s-a arătat într-un chip minunat prin rugul care nu se mistuia, Moise avea de vociferat: „Cine sînt eu?“ Dar Domnul nostru în deplină supunere și gata pregătit pentru lucrare a spus: „Iată-Mă trimite-Mă.“ Lui Moise i-a fost promis ajutorul și puterea lui Dumnezeu ca pe aceasta să se bazeze nădejdea sa, dar el s-a uitat la el însuși. Dar Domnul nostru care cunoștea de la început calea grea care îi stătea în față, Și-a ridicat ochii spre Dumnezeu și a vrut cu orice preț să-L proslăvească. El a dus bucuros crucea uitîndu-se la bucuriile care urmau. Și lui Moise i-a fost prezentat un țel și anume acela de a scoate poporul din Egipt ca să slujească lui Dumnezeu la Horeb. Dumnezeu a vorbit mult către inima lui Moise. Și aceasta stă în contradicție cu poziția Domnului Isus care totdeauna făcea voia lui Dumnezeu și era desfătarea Tatălui.

La urmă în legătură cu Aaron a plecat și Moise ca să îndeplinească porunca lui Dumnezeu de a scoate pe Israel din Egipt.

Mîntuitorul este în căutare, nu de oameni care să fie gata a-I oferi serile lor libere, sau duminicile, sau anii cînd vor ieși la pensie! NU. Ci El este în căutare după aceia care consimt să-I ofere Lui locul dintîi în inimă și viață.

NOIEMBRE

1 NOIEMBRIE

Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Impotriviți-vă lui tari în credință. 1. Pet. 5,8.9.

Unii credincioși, și anume acei care citesc puțin Cuvîntul lui Dumnezeu au despre diavolul o anumită impresie care adesea se bazează pe datina oamenilor. Ei nu cunosc pe diavolul așa cum ni-l prezintă Sfînta Scriptură, care ne arată că el este cel mai mare împotrivor față de Dumnezeu și de credincioși. Unii spun că cea mai bună tactică de a învinge pe diavolul este de a-l ignora, adică de a considera că nu există. Acest gînd nu este încuviințat de Cuvîntul lui Dumnezeu. Diavolul este împotrivorul nostru al fiecăruia căci el ne urmărește și caută să ne înghită. Lui trebuie să i ne împotrivim și nu trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să se împotrivescă pentru noi, sau Domnul Isus să ne ocrotească de el. Noi *înșine* trebuie să ne împotrivim în momentul cînd el se apropie de noi și cu tărie și fără încetare să stăm în luptă. Tare și continu- arată că această luptă durează și de aceea necesită puteri tot mai mari ale luptătorului, chiar pînă aproape de epuizarea lui.

Noi credincioșii sîntem ținta Celui Rău deoarece necredincioșii sînt sclavii săi; și cu cît ne este mai clar acest adevăr, cu atît ne înarmăm mai tare în vederea atacurilor lui mișelești. „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului.“ (Efes. 6.11). Armătura lui Dumnezeu ne stă la dispoziție. Dacă o folosim în lupta credinței, atunci vom alunga dușmanul. În deosebi sabia Duhului, Cuvîntul lui Dumnezeu este cea mai bună armă de împotrivire față de dușman și de biruință. La fel și Domnul nostru l-a biruit pe marele ispititor, cînd în pustie se apropia de El, cu Cuvîntul lui Dumnezeu: „Este scris.“ De L-am urma pe El!

Este prea mult pentru carne și sînge să găsească vrăjmași chiar în familie. Legăturile de sînge lovesc astfel în credincioșia față de Hristos. Să nu ne lăsăm amăgiți!

2 NOIEMBRIE

Scaldă-te de șapte ori în Iordan; . . . și vei fi curat.

2. Reg. 5,10.

Naaman – căpetenia oștirii Siriei- avea tot ce îi cerea inima, dar era lepros. Acest „dar“ schimbă toată situația: acest om nu mai este acum de invidiat ci de compătimit. Lepra în Scriptură este o imagine a păcatului. Situația oamenilor este total schimbată prin păcat. Ca și Naaman, omul este un fiu al morții, iar inițiativele lui nu-i schimbă cu nimic situația. Ce stare dezastruoasă și de compătimit! Nu există oare niciun mod de scăpare? Slavă lui Dumnezeu că există! Proorocul din Israel știe cum poate ajuta pe Naaman: „Scaldă-te de șapte ori în Iordan“ îi spune proorocul printr-un sol.

Iordanul este o pildă a morții Domnului Hristos. Păcătosul trebuie să se scufunde în moartea lui Hristos. Trebuie să recunoască faptul că moartea de care a suferit Domnul pe cruce o merita el, că Isus a fost judecat pentru el. În fața acestor lucruri omul ar trebui să se închine și să mulțumească pentru că Altul a murit în locul lui. Dar mândria inimii nu vrea acest lucru. Nici Naaman nu a vrut la început așa cum mulți oameni nu vor nici astăzi. Nu este și starea ta la fel? Nu vei alfa adevărata fericire pînă cînd nu vei recunoaște înaintea lui Dumnezeu că Isus Hristos a fost judecat din pricina păcatelor tale ca să nu te lovească judecata lui Dumnezeu. Căpetenia oștirii Siriei la insistențele ostașilor a făcut totuși ceea ce a spus proorocul și nu i-a părut rău, căci a fost vindecat. La fel se întîmplă cu cei care primesc pe Domnul Isus ca Mijlocitorul lor care a mers la judecată pentru păcatele noastre ale fiecăruia în parte. Cu inima plină de fericire vor putea merge pe calea Lui, spre slava Tatălui și a Fiului aici pe pămînt.

Apa, venind peste cel care se botează, arată că firea lui pămîntească (omul său cel vechi) este înmormîntată, arată că locul lui în fire nu mai este luat în seamă, arată că firea lui cea veche este cu TOTUL înlăturată -în scurt arată că el este un om mort. (C. H. Mackintosh).

3 NOIEMBRIE

Fiindcă HRISTOS a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă,
ca Să călcați pe urmele Lui. 1. Pet. 2,21.

Renumitul general de armată Robert E. Lee (1807–70) povestea că într-o zi geroasă de iarnă se plimba cu fiul său. Zăpada era mare. La început fiul se ținea de mîna tatălui. Încet, încet s-a despărțit și a rămas în urmă. Cînd generalul după un timp s-a întors să vadă ce face, l-a văzut că, caută să efectueze aceleași mișcări ca și ale tatălui său. Pentru cel mic era greu să apese picioarele lui mici în urmele lăsate în zăpadă de tatăl său. „Cînd am observat cum cel mic se străduia să-mi copieze urmele, mă simțeam obligat să fiu mai prudent în pașii mei ca să mă poată urma, și să fiu o pildă luminoasă pentru fiul meu.“

Ce schimbare ar fi în lumea aceasta, dacă fiecare creștin de azi s-ar simți obligat să fie o pildă pentru cei din jur și să lase urme de binecuvîntare în urma lui!

Aceste îndemnuri ar trebui să dea de gîndit tuturor urmașilor Domnului Isus, ca să aibă urme de recunoscut care dau notă despre ucenicia la Învățătorul nostru și în felul acesta fiecare călător să se poată folosi de urmele noastre ca ghid! Gîndește-te că pe urmele tale calcă fiul și fica ta. *Unde* le va duce calea deschisă de tine??

Calci tu pe urmele Domnului Isus? Atunci prin harul Domnului și copiii tăi vor găsi calea cea binecuvîntată și fericită. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea har înzecit să urmăm pe Domnul Isus!

Aceiași lumină care ne arată păcatul, ne face să vedem și calea ca să ieșim din el. Duhul care ne descopere păcatul ne va aduce în starea să ne despărțim de păcat și de lucrurile care îl înlesnesc. Lucrurile care păreau îndoielnice mai înainte, se arată astăzi ca vinovate. O mulțime de lucruri așa zis nevinovate se descopăr ca primejdioase pentru cel care vrea să facă voia lui Dumnezeu.

4 NOIEMBRIE

Ascultă, fiule învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!

Prov. 1,8.

În toate textele Sfintei Scripturi ascultarea de părinți este pusă în relație directă cu supunerea față de Dumnezeu. Dacă există o neascultare față de părinți, atunci această ființă nu se supune nici lui Dumnezeu, căci părinții au primit autoritatea din partea lui Dumnezeu. Aceasta nu a fost valabil numai în timpul legii ci și astăzi este la fel. De aceea apostolul Pavel spune: „Copii ascultați ÎN Domnul de părinții voștri, căci este drept“ și mai adaugă, căci aceasta „este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință.“ (Vezi Efes. 6.1-3). Copiii care sînt mădulare ale Trupului Domnului Isus ar trebui să fie un exemplu în ascultare, ca în acest mod să arate frumusețea învățăturii lui Hristos. Împotrivirea și neascultarea copiilor de părinți sau de superiorii lor este unul din primele și cele mai serioase semne ale ultimilor zile în care trăim, în care decăderea față de Dumnezeu se înmulțește și orice ordine dumnezeiască va fi răsturnată. (2 Tim. 3.1-5).

Timpul fărădelegii va avea culmea maximă atunci cînd va veni „cel fără de lege“ sau anticristul „care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare.“ (2 Tes. 2.4).

Lumea aceasta este o „vale a morții și a plîngerii“ dar mult mai rău este cînd va deveni arena activității satanei care prin „pofta firii pămîntești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții“ leagă oamenii și îi aruncă în necaz, în vechea pierzare, în moartea a doua. În deosebi tineretului îi pune destule piedici și capcane. „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.“ Ce cuvînt serios găsim în Iacov 4.4: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine se face prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.“

Vrei să faci una ca aceasta?

„Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce samănă omul, aceea va și secera.“ (Gal. 6.7).

5 NOIEMBRIE

Pentru că DOMNUL vă iubește; . . . v-a scos DOMNUL . . . și v-a izbăvit din casa robiei, din din mîna lui Faraon.
Deut. 7,8.

Cînd pronunțăm cuvîntul „*împăcare*“ trebuie să ne gîndim că înainte a fost vorba de vrăjmășie iar cînd e vorba de noțiunea „*izbăvire*“ înseamnă că înainte a fost sclavagie. Un sclav se putea cumpăra cu argint sau cu aur. Poporul Israel avea în Egipt un domnitor aspru căruia îi era supus ca *rob* și pe deasupra era și închinător la idoli. (Ezechiel 20.8). Dumnezeu a vrut să-i izbăvească, și a găsit o cale prin care putea fi izbăviți: SÎNGELE MIELULUI PASCAL!

Fondat pe aceasta, apostolul Petru scrie: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuieră, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump la lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.“ (1 Petru 1.18–19). În Romani 3.24–25 citim de izbăvirea ÎN Hristos Isus în har, prin credință în sîngele Său. După Efeseni 1.6–7 sîntem răscumparați în Prea Iubitul Său „prin sîngele Lui.“ În Evrei 9.12 citim că Hristos cu sîngele Său a intrat în Locul Prea Sfînt „după ce a inițiat veșnica răscumpărare.“

Ce măreție! După ce Domnul pe cruce Și-a încredințat duhul în mîinile Tatălui. Dumnezeu a îngăduit ca ostașul roman să-I străpungă coasta din care a ieșit sînge și apă -dovada morții. Acest sînge al Domnului Isus ne izbăvește din robia păcatului și a Satanei. Noi nu mai sîntem robi ai păcatului ci robi ai neprihănirii. (Rom. 6.18).

Noi aparținem unui Hristos în locurile cerești, căruia noi vrem să-i slujim din toată inima și vrem să trăim o viață spre slava Sa.

Adevărații ucenici evită în orice împrejurare, PUBLICITATEA. Ei se țin în umbră. Scopul lor este să proslăvească pe Hristos, și numai pe El să-l facă cunoscut semenilor lor. Ei nu se lasă afectați nici de laudele oamenilor, nici de ocările lor.

6 NOIEMBRIE

Pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui HRISTOS ca pe o fecioară curată.

2. Cor. 11,2.

Apostolul Pavel avea ca țintă în toată lucrarea lui ca Domnul Isus Hristos să fie *proslăvit* în *toate* și în *toți*. Slujba lui era pentru acei oameni care odinioară stăteau sub puterea satanei, în întunerice, dar acum sînt „sfinți ÎN Hristos“, „chemați să fie sfinți.“ (1 Cor. 1.2). Ei au devenit acum „lumină în Domnul“ și au fost îmbărbătați să umble ca „copii ai luminii.“ (Efes. 5.8).

Prin jertfa pe cruce, Domnul Isus a biruit pe satana „și a izbăvit pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.“ Domnul le-a iertat păcatele și prin pocăință și credință ei au primit certitudinea (siguarța) iertării păcatelor. Partea credinciosului este ispășirea veșnică. *NIMENI* nu poate să-I smulgă din mîna Tatălui și din mîna Domnului.

Așa cum Satana a ispitit pe Eva prin viclenie, corintenii erau în pericol de a fi abătuți de la *SIMPLITATEA* și *ADEVĂRUL* lui Hristos. **ACEASTA E PRIMEJDIA ÎN CARE NE GĂSIM ÎN ZILELE DIN URMĂ**, dinaintea venirii Domnului Isus.

Tot ce este necesar să știm despre Persoana Domnului ne este redat în Cuvîntul lui Dumnezeu. La fel cum existau pe timpul acela apostoli falși, lucrători nevrednici, la fel există și în zilele noastre oameni care neagă adevărul. Lucrarea acestor oameni este cu atît mai periculoasă cu cît se amestecă adevărul cu învățături false. Satana însuși se prefăce în înger de lumină și la fel fac slujitorii lui.

De aceea să ne ferim cu toată puterea dumnezeiască de influențele lor! Trebuie evitată orice literatură, orice prietenie care ne-ar depărta privirea de la unica țintă a creștinismului: *ISUS HRISTOS!*

În sistemele oamenilor Domnul Hristos nu e lăsat să CONDU-CĂ deoarece în acestea totul e autoritatea omului. Iată de ce ne-am despărțit de ele. Tu ce poziție ai?

7 NOIEMBRIE

DUMNEZEU a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători.

Dan. 1,9.

Fidelitatea și hotărîrea fermă a lui Daniel de a nu se spurca cu bucatele alese ale împăratului, a fost luată în considerare de Dumnezeu și răsplătit prin faptul că a primit bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători. El însuși a putut cunoaște adevărul cuvîntului: „Dacă lui Dumnezeu îi plac drumurile unui om, atunci îl lasă să trăiască în pace chiar și cu dușmanii.“ Hotărîrea și devotamentul lui Daniel și al prietenilor lui a fost răsplătită de Dumnezeu prin faptul că după zece zile ei arătau mai bine decît ceilalți.

Nici în zilele noastre nu s-a schimbat felul lui Dumnezeu de a lucra. Tinerii credincioși pe care în aceste zile de pe urmă mersul acestui veac rău încearcă să-i doboare, rămîn *neclintiți* ca să nu se întineze cu lucrurile acestei lumi (cu moda, cu alcoolul, cu nesupunerea la Cuvîntul lui Dumnezeu și cu multe altele) vor face aceeași experiență ca și Daniel. Deși „retrași“ Domnul va găsi o cale să-i înalțe în fața colegilor necredincioși în așa fel încît să nu fie defavorizați și nici să se nască în ei vreun gînd că dacă sînt despăriți de rău nu au nici un folos.

Nu numai că ascești tineri arătau mai bine, dar au fost însuflați de Dumnezeu cu toată înțelepciunea și priceperea cu mult mai înaltă decît a prietenilor lor.

La fel se întîmplă și astăzi cînd cineva se bizuie pe Cuvînt. Dumnezeu Însuși îl va înălța și-i va da înțelepciune. *Pofta firii* pămîntești și înțelepciunea *dumnezeiască NU CONLUCREAZĂ* niciodată; ele se resping totdeauna și se exclud una pe alta.

„Firea pămîntească *pofteste* împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntești: sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.“

8 NOIEMBRIE

Ferice de ceice-și pun tăria în Tine, în a căror inimă sînt
cărări bătătorite. Ps. 84,5.

Dacă în Cuvîntul lui Dumnezeu, credinciosul este numit OM, atunci în majoritatea cazurilor, este arătat în SLĂBICIUNEA și DEPENDENȚA lui. Este o mare întărire pentru noi că Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu S-a coborît și a devenit OM. Nimeni nu a ocupat o poziție mai dependentă de Dumnezeu, ca Domnul Isus pe acest pămînt. El ca Om își găsea toată puterea în dependență față de Dumnezeu și de aceea și noi avem posibilitatea de a-L urma și de a călca pe calea atît de clară a totalei dependențe de Dumnezeu Tatăl.

Simțul nostru de neputință ne va îndemna totdeauna la completa dependență față de Domnul Însuși. De aceea Pavel spune: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămîină în mine.“ (2 Cor. 12.9). Puterea omenească nu este de folos lui Dumnezeu, pentru lucrarea Lui, ci mai degrabă o frînă. Dumnezeu niciodată nu va uni puterea Lui cu puterile noastre. Atîta timp cît noi înaintăm în puterea noastră, puterea lui Dumnezeu nu ne umple și vom vedea că puterea noastră ne lasă în pană chiar atunci cînd avem nevoie de ea. Vom avea înfrîngeri mari și multe cînd ne bizuim pe noi. Aceste înfrîngeri scot la iveală iubirea de sine, îngîmfarea, lăudăroșia, necinstea și multe altele. *Toate* faptele firii pămîntești sau toate păcatele ascunse trebuie să iasă la iveală în lumina lui Dumnezeu, apoi judecate și abia atunci există „cărări drepte, bătătorite“ pentru Dumnezeu în inima noastră, iar calea noastră va deveni o „umblare înaintea Lui.“ Atunci avem părtășie cu Dumnezeu, care ne va da și puterea necesară ca să ne bizuim pe brațul Său atotputernic dacă ne încredem în puterea Lui atunci putem fi tari chiar într-o lume plină de primejdii.

În Adunarea lui Dumnezeu trebuie ca firea pămîntească să fie judecată, cum trebuie judecat în fiecare zi și mersul fiecăruia dintre noi.

9 NOIEMBRIE

Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe DUMNEZEU. Rom. 8,28.

De ce? Așa a întrebat în decursul mileniilor câte un suflet încercat. Poate ai spus și tu acest: „De ce?” cu ochii plini de lacrimi, și nu ai găsit nici un răspuns la întrebarea ta. Vai cât de mulți „de ce?” se ridică în nopțile grele de suferință, când inima e apăsată. De ce această boală? De ce această cădere? De ce această singurătate și părăsire? De ce această jale? De ce această spaimă? Adesea nu înțelegem cauza acestui examen și această enigmă mărește și mai mult durerea noastră.

Există muștrări a căror cauze le poți găsi dacă ai un cuget fin, păstrat înaintea lui Dumnezeu. Această durere e mai ușoară pentru tine, pentru că o meriți? Cealaltă încercare nu ți-a fost trimisă oare pentru a-ți înfrînge îngîmfarea? Într-o cîntare este următorul verset:

Îți vine vreo durere?

Întreabă în tăcere

Dar fii liniștit

Căci veșnica iubire

Nu ți-o trimite din plăcere.

Sînt multe încercări pe care acum nu le pricepi, însă le vei pricepe după aceea. Durerea de ieri pe care ai simțit-o atît de profund, mîine își va dezvălui în ea o binecuvîntare!

Cei ce iubesc pe Dumnezeu știu că toate lucrurile lucrează împreună spre binele lor. Oare acest *răspuns* dumnezeesc nu lămurește pe deplin toate întrebările tale? Dumnezeu te iubește, te cunoaște și știe de ce ai nevoie. El are posibilitatea de a *opri* la un moment dat încercările asupra ta. Nu te înspăimînta ci bizuiește-te pe El.

Ați ajuns voi la acel loc numit Calvar? Dumnezeu nu vrea numai să vă dea bucuria de adunări binecuvîntate, ci El Însuși ar vrea să se bucure de predarea voastră ÎNTREAGĂ și să vă dea o deplină părtășie cu El. Vreți voi să acceptați dorința Lui??

Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui DUMNEZEU. Rom. 7,22.

Fiecare credincios adevărat va spune din inimă aceste cuvinte. Legea în acest capitol este denumită „legea primită de mintea mea.“ (vers. 23). Omul din lăuntru este cugetul curat și viața. El are plăcere în acele lucruri care Îi plac și lui Dumnezeu. Unii credincioși oftează sub marea jale: „Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac.“ (vers. 19). De unde vine aceasta? Astfel de suflete nu sînt libere, sînt preocupate cu ele însele nu sînt libere de ele, sînt sclavii *voinței proprii*. Ei nu au recunoscut încă **COMPLETEA DISTRUGERE a EULUI**, pentru care s-a dat sentința de moarte pe cruce și nu savurează încă starea nouă **ÎN Hristos**.

În asemenea cazuri natura (firea) cea nouă este în lanțuri și astfel este frînată să se dezvolte liber. Din această cauză, interesele personale ocupă locul dintîi și nu interesele lui Dumnezeu. Ce viață săracă, fără bucurie și fără fericire! Omul este plin de el însuși și de preocupările sale. Împrejurările grele, necazurile și încercările prin care lasă Dumnezeu să treacă astfel de oameni, pentru a învăța creșterea în duh nu vor fi o pricină de înălțare ci mai degrabă una de nemlțumire.

De aceea, să stăm neclintiți în libertatea pentru care Hristos ne-a eliberat. Atunci se va dezvolta natura cea nouă și se va arăta în umblarea noastră **Voința și dorințele noastre vor fi în acord și dependență** cu voința lui Dumnezeu. Atît timp cît omul se va gîndi numai la experiențele sale, va striga tot timpul: „O nenorocitul de mine!“ El are plăcere de legea lui Dumnezeu, dar în sinea lui nu are putere de a o îndeplini. Nu te mai uita la tine. Uită-te țintă la Dumnezeu care în Isus Hristos a făcut totul pentru tine!

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?“ (Gen. 18.14).

Trebuie să dau înapoi ce n-am furat.

Ps. 69,4.

Domnul Isus a fost răspunzător pentru vinovățiile noastre, deoarece a stat pentru noi în fața lui Dumnezeu. El a trebuit să plătească și să dea înapoi ceea ce noi furasem. Noi am furat cinstea și onoarea lui Dumnezeu. Nu I-am adus nici o mulțumire și nici o slavă. (Rom. 1.22), ci am călcat legile lui Dumnezeu în picioare. Dumnezeu nu poate trece prin judecată nici o nelegiuire, nici un păcat de-al nostru, deoarece Domnul Isus după ce s-a făcut Mijlocitorul nostru a plătit toate păcatele noastre.

Cu cât ne amintim mai des de aceste lucruri cu atât va crește în noi mulțumirea și dragostea personală față de El. Vom fi mai vigilenți și ne vom feri de cel mai mic păcat, dacă ne gândim la durerile și suferințele pe care a trebuit să le poarte pentru noi. Acestea ne amintesc de „verdețurile amare“ care nici odată nu *trebuie* să lipsească când e vorba de moartea Domnului Isus. El Îsuși a fost Mielul fără cusur și fără pată care a primit de la Tatăl mărturia: „în Tine îmi găsesc toată plăcerea.“ Dar „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui. . .El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre.“

De-ar fi tot timpul acest lucru în fața ochilor noștri înfipț adînc în inimile noastre, încît să rămînem simțitori tot timpul la lucrurile care ar putea să-L întristeze! Abia-atunci vom fi „morți pentru păcat și vii pentru neprihănire.“

Care e situația ta? Ai venit cu păcatele tale la Domnul Hristos? Și pentru tine a fost răstignit, vrea să plătească și pentru tine totul, ca tu să fii salvat pe veci și să fii cu El în Împărăția Sa. Fără Domnul Isus dacă apari în fața lui Dumnezeu te va lovi judecata dreaptă și veșnica pierzare.

Napoleon Bonaparte a spus despre Isus: „Între El și oricare altul nu există termini de comparație. El mă uimește. . .“Tu ce spui?

12 NOIEMBRIE

Și au mers astfel amîndoi împreună înainte.

Gen. 22,6+8.

După o călătorie de trei zile Abraham a văzut de departe locul unde urma să-l jertfească pe fiul său iubit. Isaac urma să fie o ardere de tot dar el nu știa. În spinare ducea lemnele, iar Abraham ducea focul și cuțitul. Așa au mers împreună, ca să aducă o ardere de tot lui Dumnezeu. Isaac nu s-a gândit să arunce lemnele grele, deoarece tatăl său îl încercase cu ele. Dar un gând îl înfiora și care l-a mărturisit și tatălui său: anume că nu au luat nici o oaie cu ei pentru arderea de tot. Oare cum o fi străpuns inima lui Abraham întrebarea lui Isaac? Dar în liniștea credinței a răspuns: „Fiule. . . Dumnezeu Însuși va purta de grijă de miel.“ Dacă înainte au mers amîndoi împreună cu gândul ca să aducă o jertfă lui Dumnezeu acum se năștea întrebarea cu privire la mielul pentru arderea de tot. Citim pentru a doua oară că ei au mers amîndoi împreună.

Ce minunată pildă avem aici cum Dumnezeu, la împlinirea vremurilor, a trimis pe Unicul Său Fiu! Desigur e numai o pildă căci luat în amănunt și comparat cu Isaac, Domnul Isus știa dinainte de întemeierea lumii că El Însuși va deveni jertfa. Era suficient timp ca Domnul Isus să spună către Dumnezeu: Să schimbăm acest plan, căci îndeplinirea lui este prea grea pentru Mine. Dar cînd a venit în lume, Domnul Isus a zis: „Iată vin să fac voia Ta!“ Chiar și în Ghetsimani cînd stătea în fața dușmanilor a spus: „Să nu beau paharul pe care Mi-l dă să-L beau?“

O, adorat să fie Domnul nostru. Era imposibil să întristeze pe Tatăl prin neascultare, cît de amară ar fi fost durerea Lui. În toate El a vrut să proslăvească pe Tatăl.

Cel credincios care e plin de ascultare față de Mîntuitorul său e convins că locul lui e AFARĂ din TABĂRĂ unde Hristos a suferit și unde îi cheamă pe ai Săi. Ești și tu gata să ascuți de înalta chemare a lui Isus despărțindu-te de tot ce este urmă de religie, de forme, de impunătoarele slujbe ale omului? Decide-te acum de cine vrei să ascuți!

13 NOIEMBRIE

Cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, . . . își aruncau cununele înaintea scaunului de domnie și ziceau: Vrednic ești DOAMNE și DUMNEZEUL nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile. Apoc. 4,10-11.

Regina Victoria a Angliei auzise pe unul din preoți vorbind de a doua venire a lui Hristos. După aceea discutând cu un prieten de al ei a spus: „Vai ce mult doresc ca Domnul să vie în timpul vieții mele!“ „De ce, Majestate, aveți această dorință profundă?“ -întrebă acesta. Cu o adâncă mișcare a răspuns: „Deoarece și eu aș arunca coroana la picioarele Lui.“

Aici pe pământ în urmarea Mîntuitorului Isus Hristos cel lepădat și batjocorit, noi credincioșii, nu purtăm cununi în chipul versetului nostru ci noi avem de purtat crucea suferințelor și a batjocorilor. Dar pentru a îmbărbăta pe ai Săi de a fi tari pînă la capăt, Domnul a prezis celor care vor învinge că vor primi cununi. (Apoc. 2.10). Pentru cei care au luptat lupta cea bună a credinței, și au isprăvit alergarea, au păzit credința, le este pregătită „cununa neprihănirii.“ (2 Tim. 4.8). Cei care au inimă pentru turma lui Dumnezeu, o slujesc și caută să o păzească, Păstorul cel Mare le promite o „cunună care nu se poate veșteji, a slavei.“ (1 Petru 5.4).

Ce fericire pentru cei credincioși, care odată în fața Tronului vor arunca cununile, proslăvind Numele Dumnezeului cel Viu în slava Sa!

Dorim mult să vedem la acest apropiat sfîrșit al veacurilor ridicîndu-se o ceată de creștini care să apere cu îndîrjire sfîntă adevărurile Bibliei și care să lupte sub steagul pe care e scris nepieritorul Nume al lui HRISTOS.

Vrei să fi și tu, cititor creștin, un astfel de luptător, care să recunoști că NUMAI Numele lui Isus este deajuns??

14 NOIEMBRIE

DOMNUL Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți.
Exod. 14,14.

Arătându-și puterea cea mare, Dumnezeu a scos poporul Său din robia Egiptului. După această salvare El îi conducea ziua prin nor și noaptea prin stîlpul de foc. (Exod 13.17, 21). Ajunși la Marea Roșie au ajuns într-o situație foarte critică: în fața lor marea, în spatele lor Faraon cu toată oastea lui înainta spre ei. Se părea că nu este cale de scăpare. Cum s-a manifestat poporul în această situație? Din păcate manifesta aceleași sentimente ca și astăzi. Ei spuneau lui Moise: „Nu erau morminte în Egipt ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustiu?” Așa vede ochiul necredinței, numai împrejurările, judecă în mod critic și caută să arunce vina pe altul. Oare a uitat Israel ceea ce Dumnezeu a făcut în puterea Sa egiptenilor? Nu erau cele 10 urgii și ieșirea din ele o dovadă că Dumnezeu este cu ei și puterea Lui este mai tare ca cea a lui Faraon?

Cu totul altfel trece acest examen Moise, omul credinței! El introduce în această situație puterea lui Dumnezeu. Dacă ochiul firesc este țintit pe situații și împrejurări atunci ochiul credinței este țintit spre Dumnezeul cel Atotputernic, căruia toate îi stau la dispoziție. Ce deosebire între popor și Moise! El plin de nădejde putea să spună: „Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.”

Dumnezeu nu s-a schimbat din zilele lui Moise și nici nu se va schimba. Ca copiii Lui preaiubiți avem posibilitatea ca în fiecare zi și în toate împrejurările să ne ridicăm ochii spre El. De L-am slăvi prin încredere și credință!

Să ținem tare la Cuvîntul lui Dumnezeu! Să păstrăm acest Cuvînt în inimile noastre și să-l cercetăm tot mai mult cu rugăciune! Numai astfel vom fi feriți de multele înrîuriri stricătioase ale îndoielii și necredinței. Sufletul nostru va fi astfel hrănit cu laptele curat al Cuvîntului lui Dumnezeu.

15 NOIEMBRIE

Bărbaților, purtați-vă și voi, la rîndul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dînd cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre.

1. Pet. 3,7.

Ferice de orice familie care trăiește după indicațiile date de Dumnezeu prin Cuvîntul Său! Unde soțul respectă pe soție gîndind că este un vas mai slab, că e răscumpărată ca și el prin har și stînd pe aceeași temelie, acolo este într-adevăr fericire. Fiind conștienți de părtășia lor, se va naște în amîndoi simțul dependenței față de Domnul Isus care se va vedea în rugăciunea comună. Rugăciunea comună este un factor esențial în căsnicia creștină, căruia trebuie să-i acordăm toată atenția și s-o respectăm. Rugăciunile noastre să fie îndreptate sub lumina Domnului spre interese, necesități și gînduri comune. Pentru aceasta e necesar ca să ne cunoaștem unul altuia necesitățile și abia atunci se poate împărtăși totul în fața lui Dumnezeu. Dacă aceasta lipsește atunci, rugăciunile noastre nu vor găsi ascultare. Dacă a fost odată o dezarmonie cum se îndepărtează? Prin aceea că recunoaște fiecare ce a fost rău și îngenunchiază. Dacă rămîne această dezarmonie atunci și rugăciunile noastre vor fi împiedecate și prăpastia dintre cele două inimi se mărește. Pentru ca cineva să se poată ruga împreună trebuie să existe armonia inimilor apoi nu e permis să fie nimic ascuns între cei doi.

Domnul să ne ajute ca familiile noastre să fie o UNITATE.

Ce cinste înaltă pentru fiecare cap de familie creștină, să adune pe toți ai casei în jurul Cuvîntului și să-și verse cu ei inima în rugăciune înaintea lui Dumnezeu! Da, credem că este datoria deosebită a capului familiei să facă acest lucru. O, de-am putea spune și noi ca Iosua:

„EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI“

Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui HRISTOS, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul. . . 2. Cor. 5,10.

Sfinții *NU* vin la judecată -aceasta a purtat-o Hristos pentru ei la cruce- dar ei se vor înfățișa în fața scaunului de judecată a lui Hristos și vor primi răsplata pentru ceea ce au făcut când erau în trup. Lucrul și faptele lor sînt minore în comparație cu ceea ce a făcut El pentru ei. Dar totuși vor primi o răsplată. Dar dacă neglijezi harul și mărturia Duhului din tine și pe calea aceasta nu aduci roade, atunci vei suferi consecințele. Ce important este a umbla tot timpul în lumina lui Dumnezeu și a judeca tot ce nu poate suporta această lumină. Din partea lui Dumnezeu nu lipsește nimic pentru a putea efectua tot binele. În fața scaunului de judecată al lui Hristos sufletul va recunoaște acest adevăr. Cît de rău este că inimile noastre sînt atît de împietrite și dragostea lui Dumnezeu nu poate aduce roade în noi. Aceasta înseamnă pentru noi o pierdere care în veci nu o mai putem recăpăta. Folosește timpul și priceperea ta pe deplin pentru Acela care și-a dat viața pentru tine! Domnul este aproape! Măhrama ușoară care desparte timpul de veșnicie tremură la suflarea Aceluia care vine. Dacă ar veni *astăzi* cum veți sta în fața Lui? Puteți pofti în acelaș timp premii cerești și pămîntești? Puteți să umblați în acelaș timp cu Isus și cu imboldurile firii pămîntești? E timpul ca inima să strige: „Oh, Galileene, m-ai biruit!“ Numai predîndu-te pe de-a întregul lui Hristos poți să aduci roade vrednice de veșnicul Său Nume.

Vă rog, copii ai lui Dumnezeu, care mai trăiți pe pămînt, pentru bogățiile nemăsurate ale dragostei Lui, să nu păstrați pentru voi înșivă un dram din comorile voastre, o părticică din talentele voastre, o fărîmă din puterile voastre, o secundă din vremea voastră. **TOTUL** pentru Hristos!

17 NOIEMBRIE

Voi sînteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui HRISTOS. 2. Cor. 3,2.3.

Corinteni au fost o mărturie vie a adevărului și a lucrării lui Pavel între ei. Era vizibil și clar că ei erau o epistolă a lui Hristos, pregătiți în slujbă prin apostolul Pavel, „scrisă de noi ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului cel viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sînt inimi de carne.“

Iată ce este un creștin -o persoană în care lumea poate să citească pe Hristos, deoarece Duhul Sfînt este adînc săpat în inima sa. Aceasta nu înseamnă că în viitor ar trebui să fie așa ci ESTE acum în prezent o epistolă nescrisă. Dacă un creștin nu o arată, aceasta e ceva trist și rușinos, dar un copil rămîne copil indiferent de purtarea lui.

Credinciosul este o epistolă a lui Hristos care poate să fie citită de toți oamenii; acesta e tot așa de adevărat cum erau cele două pietre pe care era scrisă legea. El trebuie să transpună în practică acest adevăr și el are înaintea lui Dumnezeu răspunderea dacă nu o face; el este însă o epistolă. Duhul Sfînt gravează adînc în inimile noastre pe Hristos și aceasta trebuie să se arate în viața noastră practică. Dar mai mult: în momentul cînd vom vedea slava Sa vom fi schimbați în chipul Său și vom primi din slava Sa și vom merge din slavă în slavă.

Acesta e credinciosul sub har, nu sub lege. Harul ne-a făcut o epistolă vie a lui Hristos. Cum răspund inimile noastre la un astfel de har? Ce citește lumea în viața noastră? Este o mărturie numai cu buzele sau este o lucrare a inimii? Noi putem înșela oamenii cu faptele bune, dar nu pe Domnul nostru care cunoaște situația inimii.

Vrăjmașii creștinului sînt cumpliți. Sînt descurajări de întîmpinat, lacrimi, sînge și suferință. Sînt lungi ceasurile de veghe. Și cu toate acestea SÎNTEM mai mult decît biruitori prin Acela care ne iubește.

După cum este scris: Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urît.

Rom. 9,13.

Cuvintele de mai sus au fost rostite de Dumnezeu prin proorocul Maleahi, deși viața celor doi frați s-a desfășurat cu mult timp în urmă. Esau a umblat pe calea lui Cain, el nu a respectat îndrumările date de Dumnezeu, a vîndut dreptul de întîi născut pentru o ciorbă, ignorînd astfel îndrumările date de Dumnezeu în direcția aceasta. După aceea a luat ca neveste din ficele cananiților, lucrînd împotriva voiei lui Dumnezeu. Esau și toată seminția lui -edomiții- au rămas pe calea aceasta de dușmani ai lui Dumnezeu. Cînd Israel era strîmtorat din cauza neascultării sale, edomiții au stat de partea dușmanilor, neavînd milă de poporul frățesc. Toată tedința lor era să stăpînească, dar Dumnezeu în binecuvîntările Sale a spus: „cel mai bătrîn (Esau) să slujească celui mai tînăr“ (Iacov). Dar această proorocie nu au vrut să o asculte. O astfel de poziție este o urîciune pentru Dumnezeu! Iacov a făcut multe greșeli pe calea sa, dar niciodată nu s-a desprins de comunitatea cu Dumnezeu. Dreptul său de întîi născut și binecuvîntarea tatălui erau foarte valoroase pentru el. Desigur că trebuia să învețe să-și judece *eul* și să se dedice lui Dumnezeu fără nici o rezervă. Ce binecuvîntat a fost sfîrșitul vieții lui!

Suflete drag, de ce parte vrei să stai? Ia seama la învățătura aceasta, nu te împotrivi lui Dumnezeu ci primește pe Isus ca Mîntuitorul care ți-a pregătit mîntuirea pentru fericirea ta veșnică.

Voltaire a fost mare ateu în viață, iar cînd a sosit clipa morții, îngrozit cerea medicului său să-i prelungească viața măcar cu cîteva minute. Iată ce scrie medicul său: „Cînd a văzut Voltaire că are să moară, era gonit ca de furii. El mi-a oferit sume mari numai ca să mai poată trăi cîteva minute. S-a agățat cu încreștare de viață. Eu aș dori ca toți care s-au lăsat amăgiți de cărțile sale să-i fi văzut și groaznica lui moarte.“

19 NOIEMBRIE

El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

Isaia 53,8.

După ce Domnul nostru prea iubit ca Înlocuitor al nostru a purtat judecata cea grea impusă de Dumnezeu cel sfânt și drept, a găsit ascultare fiind scăpat de coarnele bivoului și din gura leului.

Învierea a fost mărturia vizibilă a *ascultării*. În cuvintele exprimate de Domnul pe cruce: „Tată în mâinile Tale îmi încredințez duhul“ vedem **COMPLETA DEPENDENȚĂ**. Întunericul a fost îndepărtat, judecata purtată, mânia a fost liniștită și păcatul ispășit. Dacă moartea trebuia să-și facă intrarea -căci moartea este plata păcatului- vedem pe Domnul în pace încredințându-și duhul Său în mâna lui Dumnezeu în deplină desfătare de părtășia cu El. . . Domnul Isus a fost părăsit din cauza păcatelor noastre, dar problema păcatului a fost rezolvată în fața Dumnezeului celui Sfânt, după ce El a băut paharul Tatălui. El a fost ascultat după ce a purtat întreaga judecată a Dumnezeului celui Sfânt, pentru păcat. Ca om a fost înălțat după isprăvirea lucrării.

Ca primul născut între mai mulți frați Domnul nostru intonează acum cântarea de laudă în adunare spre lauda lui Dumnezeu și Tatăl nostru.

Vrei și tu iubite copil a lui Dumnezeu să cânti și tu această cântare de laudă intonată de Domnul Isus?

Se cere multă supunere la Cuvîntul lui Dumnezeu ca să ne dăm seama bine ce înseamnă **TABĂRA** și multă putere duhovnicească pentru ca să ieșim din ea și astfel dirijați **NUMAI** de Domnul Isus Hristos să putem cânta cântarea de laudă. În tabără dirijează omul și firea lui pămîntească!

Bucurați-vă totdeauna în DOMNUL!

Filip. 4,4.

În Domnul Isus este și azi ca în toate timpurile o bucurie continuă și fără sfârșit, căci El Însuși este izvorul nesecat al acestei bucurii. Noi avem ocazia să cunoaștem această bucurie, care nu o cunoaște nici cel mai bogat om din lume, nici cel mai bun, nici cel mai înălțat. În toate cât le oferă lumea nu se găsește bucurie care să rămână. Totul este trecător, totul este distrus prin păcat, totul este deșertăciune. Singur credinciosul are totdeauna temelia bucuriei, el are dreptul să se bucure totdeauna în Domnul său Prea Iubit. Oriunde ne ridicăm ochii spre El găsim motive de bucurie adevărată, sinceră și statornică.

Să ne gândim la mîntuirea noastră cea veșnică și măreață, care ne-a fost dăruită în Domnul Hristos Isus. Odinioară eram săraci și pierduți, păcătoși înrăiți, distruși, fără nici o putere, morți în păcate și nelegiuiri și nu ne puteam aștepta la altceva din partea unui Dumnezeu sfînt și drept decît la veșnică pierzare. Dumnezeu care e Iubire, S-a îndurat de noi și a dat pe singurul Său Fiu prea iubit și întîi născut pentru ca noi prin credința în El să avem o mîntuire desăvîrșită, deplină iertare a păcatelor, și o viață nouă netrecătoare.

Prin lucrarea Sa desăvîrșită sîntem scoși din vechea stare a lui Adam și transpuși în una nouă; noi stăm acum ÎN Hristos în fața lui Dumnezeu. Noi am încetat să fim sclavi Satanei și ai păcatului și nu ne mai găsim în lanțurile lor. Prin credință în El am primit viața veșnică, acea viață care era la Tatăl și care s-a arătat în învierea plină de victorie.

Gîndul la această măreață lucrare ne umple inimile cu bucurie și fericire. Nu-i oare acesta marele subiect al adevăratei *bucurii*?

Niciodată n-ar trebui să pierdem din vedere, noi creștinii că NU avem o religie, fie ea chiar creștină ci avem VIAȚA, avem pe Isus care nu are nimic cu părerile, dogmele; . . .

21 NOIEMBRIE

Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete, dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țîșni în viața veșnică.

Ioan 4,13,14.

Samariteanca cu care vorbea Domnul la fântîna din Sihar, era un obiect al milosteniei Domnului nostru. Toate gîndurile ei se roteau în jurul necesităților pămîntești și a îndeplinirii poftelor ei. Samariteanca era expusă pierzării. Ea își împărțea traiul cu toți oamenii firești, care sînt în această lume fără nădejde deoarece au părăsit izvorul de apă vie și și-au făcut „puțuri crăpate care nu țin apa“ (Ier. 2.13) ca să-și astîmpere setea. Chiar și fântîna din Sihar, care a săpat-o Iacov, putea să astîmpere cerințele trupești pentru o bucată de vreme fiind nevoie să scoată apă de fiecare dată.

Dar acum Domnul Isus se ocupă de această femeie pentru ca, mai întîi să trezească în ea necesitatea binecuvîntărilor a cărui izvor este Însuși Dumnezeu. Osteneala Domnului nu a fost în zadar, deoarece femeia samariteancă a fost pusă în lumina lui Dumnezeu unde și-a văzut viața ei plină de vinovăție și de păcat. Ce întuneric o fi fost în viața ei și ce efect a avut cînd lumina a pătruns în ea! Nu s-a mai gîndit la ulciorul ei și a fugit repede în oraș să spună mărturia unui om care i-a spus tot ce a făcut. Setea trupească a uitat-o, ea a devenit un izvor de apă care țîșnește în viața veșnică.

Dacă ai de gînd să înaintezi în viața creștină, să te bucuri mai mult de viața dumnezeiască și să cunoști și mai mult pe Isus, retrage-te în pustiul inimii tale, ca golul ei să fie plin de El. El să-ți fie singura hrană, Mana din pustie. Culege-l ca albina mie-rea, de pe roua limpede a Cuvîntului Său și hrănește-te cu El.

Dacă DUMNEZEU este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Rom. 8,31.

Este necesar să ne gândim la puterea care e pentru noi, cât și la puterile care sînt împotriva noastră. Dacă nu cunosc puterea care e pentru mine atunci sînt neliniștit; în loc s-o folosesc în toate împrejurările, sînt într-o continuă luptă individuală.

„Dacă Dumnezeu este *pentru* noi, cine va fi împotriva noastră, atunci nici cea mai aspră împotrivire nu mă poate clinti.

Eu trebuie să fiu învățat că Dumnezeu este în TOATE chiar și PESTE lucrurile care mă preocupă sînt cel fără putere să rezist împotrivirilor unei lumi plină de ură și să fiu liniștit așa cum El mă călăuzește, căci numai așa este bine. Cu cât cunosc mai bine și mai mult puterea împotrivirii, natura și ținta ei cu atît voi fi mai bine pregătit la atacurile ei. Și cu cât cunosc puterea dușmanului meu cu atît mai mult mă voi folosi de izvorul puterii lui Dumnezeu care îmi aparține. Cine îl ignorează sau îl subapreciază pe dușman, se bizuie pe puterea sa proprie și acceptă prea puțin adevărata putere; dar cine-l recunoaște în adevărata sa brutalitate, cere puterea necesară de la Dumnezeu și o va primi.

Cuvîntul lui Dumnezeu numește dușmani pe: căpeteniile, domniile, stăpînitorii întunericului, duhurile răutății (făpturi spirituale). Sînt dușmani puternici și noi facem bine dacă nu-i ignorăm ca nu cumva să cădem prin ei în păcate. Dar totuși nu avem nici un motiv să ne fie frică deoarece TOATĂ puterea lui Dumnezeu este de partea noastră, pentru noi și cu noi. Oare ce putere ar putea să-i reziste? *Dacă Dumnezeu este PENTRU noi cine va fi împotriva noastră?*

Vrăjmașul poate să se împotrivescă planurilor lui Dumnezeu, dar El este mai tare. De aceea nu avem nevoie de nimic altceva, decît de simplitatea și duhul unui copilăș, care își pune toată încrederea NUMAI în Dumnezeu.

Iată însă scrierea care a fost scrisă: Mene- DUMNEZEU
 ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt. Techel – înseamnă că ai fost cîntărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.
 Peres – înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și dată
 Mezilor și Perșilor. Dan. 5,26-28.

Aceasta a fost inscripția de la palatul regal din Babilon pe care Belșatar a primit-o cînd s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și nu s-a smerit. Scrierea era de la Dumnezeu și Tălmăcirea pentru împotrivorul lui Dumnezeu arăta judecată și decădere. Belșatar a primit multă lumină de la Dumnezeu și de aceea era mai mult răspunzător și mai vinovat- Mărețele relevații ale lui Dumnezeu în domina lui Nebucadnețar nu-i erau ascunse; dacă vrem să amintim de acel vis al împăratului, la păzirea celor trei tovarăși a lui Daniel, la smerenia împăratului și la reînălțarea lui Nebucadnețar. Atunci a mărturisit împăratul: „Acum eu, Nebucadnețar, laud și slăvesc pe împăratul cerurilor căci toate lucrările Lui sînt adevărate, toate căile Lui sînt drepte și El poate să smerească.“

Cu toate acestea duhul lui Belșatar s-a înălțat, Domnul împietrindu-i inima.

Dacă tu nu ești mîntuit și azi Dumnezeu cumpănește viața ta ce ar putea să-ți recunoască din lucrările tale? Tu nu poți să-i dai nimic, decît o inimă răutăcioasă și multe, multe păcate. Dar harul lui Dumnezeu nu a lipsit niciodată Tu trebuia să te pocăiești, să te recunoști, dar tu ți-ai împietrit inima și nu te-ai abătut de la rău. Dacă mai persisti în această situație, atunci te va judeca versetul de astăzi. Această întîmplare să-ți fie o avertizare. **POCĂIEȘTE-TE!** ca nu cumva să auzi din partea judecătorului cuvintele: „*Mene techel.*“

„Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele. . .“ (F. Ap. 3.19).

24 NOIEMBRIE

Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian! oare nu te trimit Eu? Eu voi fi cu tine.

Judc. 6,14.16.

Vîrstnicii pot adesea să învețe chiar de la copii. Un tată a observat cum un copil se chinuia să îndepărteze o piatră mare. Tatăl a văzut că piatra este prea grea pentru copil și l-a întrebat: „Vrei cu orice preț să-ți irosești puterea ta?“ „Asta vreau să o fac“ a răspuns ostentiv copilul. „Nu, nu vei face asta“ a răspuns tatăl, „tu nu mi-ai cerut încă niciodată ajutorul!“

Este minunat, că Dumnezeu în multe locuri ale Cuvîntului Său promite puteri celor care în dragoste și în ascultarea credinței doresc să-I slujească. Să avem deplină ÎNCREDERE că vom fi ascultați cînd venim înaintea tronului de har pentru a primi milostenie în orice timp.

Versetul de azi tratează despre Ghedeon. Dumnezeu s-a arătat și i-a dat o solie mare și grea, dar tînărul bărbat se simțea foarte „sărac“ și prea „tînăr“ pentru a traduce în viață ceea ce i s-a impus. El simțea ce slab e pentru a îndeplini această solie în puterea proprie. Dar cît de bine l-a îmbărbătat Dumnezeu pe Ghedeon. El trebuia să se convingă că Dumnezeul Atotputernic e de partea lui. Numai în deplină dependență de Dumnezeu putea să ducă solia în ascultare.

Cine primește pe Domnul Isus Hristos în credință curată, ca Mîntuitor și Salvator, acela are o putere care izvorăște direct din Dumnezeu, -Izvor de putere care biruiește orice din această lume. Însuși Hristos vrea să ne călăuzească cu puterea Sa, și să ne ajute în feluritele încercări și primejdii care persistă pe drumul nostru prin această lume. Aceste puteri le primesc numai aceia care-I slujesc. *Nu vrei să-I slujești și tu?*

Ne întrebuițăm noi toată dibăcia și iscusința pe care o avem pentru interesele adevăratei Adunări a lui Dumnezeu sau le folosim pentru a împodobi o lume nelegiuită?

25 NOIEMBRIE

Daniel s-a hotărît să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul, și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.

Dan. 1,8.

Din cauza neascultării, poporul Israel a fost luat și dus în Babilon. Odată cu acesta a fost luat ca prizonier și tânărul Daniel. Dar fidelitatea lui Daniel nu a fost uitată de Dumnezeu care nu l-a lăsat în țara îmbâcsită peste măsură de păcate. Daniel trebuia să fie un martor a lui Dumnezeu într-o țară străină. Acolo nu s-a împotrivit ca să primească el și prietenii săi nume care stăteau în directă legătură cu idoli țării respective, căci nu căuta stima și onoarea proprie ci pe a lui Dumnezeu. Foarte ușor se putea lăsa tentat de împrejurările în care se găsea. Dar la așa ceva nu s-a gândit. căci el era hotărît în inima lui să nu se spurce. Intellectul omului judeca altfel când stăpânește gândirea firii pămîntești, dar Daniel care cunoștea Sfînta Scriptură a rămas credincios prescripțiilor lui Dumnezeu. Frica sa față de Dumnezeul Cel Viu nu l-a părăsit cu niciun chip și astfel a umblat pe calea îngustă cu prețul vieții. Chiar atunci cînd mulțimea celor exilați s-au unit să slujească idolilor și au făcut multe nelegiuiri, Daniel nu s-a lăsat corupt ci a rămas credincios Cuvîntului.

Cum vorbește această pildă inimilor noastre! Vai! noi sîntem foarte influențabili ca să privim pe oameni cînd ei mărturisesc că sînt credincioși. Dima a părăsit Calea din dragoste față de lume, dar Pavel nu s-a gândit niciodată să facă lucrul acesta. Dacă vedem în zilele noastre pe unii care se spurcă din bucatele alese ale împăratului întunericului, atunci să-i avertizăm serios și să nu-i luăm ca pilde cu nici un chip!

Credinciosul se arată necredincios lui Hristos în măsura în care are legături cu *lumea*.

Cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Ps. 103, 12.

Aşa va vorbi rămăşiţa lui Israel în zilele din urmă despre bunătatea şi milostenia lui Dumnezeu. Dar şi nouă ni s-a prezentat Dumnezeu în milostenia Lui, şi noi avem multe pricini să lăudăm Numele Lui. Fărădelegile noastre care ne despărteau de Dumnezeu, El le-a îndepărtat atît de mult cum este răsăritul cu apusul Soarelui. Aşa cum aceste două nu se întîlnesc, nu se pot uni, tot aşa nici păcatele noastre nu mai sînt luate în seamă de Dumnezeu. „Şi nu-Mi voi mai *aduce aminte* de păcatele lor şi nici de fărădelegile lor.“ (Evrei 10.17).

Dacă ne gîndim că aceasta este spusă tocmai de rămăşiţa lui Israel şi că în versetul nostru este prima dată amintit răsăritul, înţelegem încă un gînd frumos.

La cortul întîlnirii -locuinţa lui Dumnezeu pe acest pămînt intrarea şi curtea au fost aşezate totdeauna către răsărit. În schimb în apus era Sfînta Sfintelor -acolo trăia Dumnezeu în nor care era aşternut peste chivot- şi numai odată pe an era posibil ca marele preot să intre şi atunci nu fără sînge. Poporul stătea departe -în răsărit- în ziua ispăşirii cînd intra marele preot. Cît de mare ar fi fost dorinţa israelitului ca să intre în prezenţa lui Dumnezeu nu ar fi fost posibilă. Păcatul mărea această depărtare şi oprea apropierea.

După ce Domnul Isus a isprăvit lucrarea Sa pe Golgota perdea-ua din templu care despărtea Sfînta Sfintelor s-a rupt în două de sus în jos şi în felul acesta în faţa lui Dumnezeu s-a isprăvit ceea ce era de făcut pentru păcatele noastre. Noi acum putem să ne apropiem de El şi să-I aducem adorarea care El singur o merită.

Noi sîntem răspunzători să recunoaştem şi să ne găsim locul în Adunarea lui Dumnezeu care nu este o organizaţie meşteşugită de om ci un Trup viu, format prin Duhul Sfînt.

Să nu mănânci pîine nici să nu bei apă, și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce. 1. Reg. 13,9.

Din cauza neascultării lui Solomon, Dumnezeu a împărțit împărăția încît a luat zece seminții de la Roboam și le-a dat lui Ieroboam. Dar locul unde se slăvea și se înălța Numele lui Dumnezeu (în Deuteronom se precizează lucrul acesta de 21 de ori) și unde toți bărbații se întilneau de trei ori pe an, rămînea Ierusalimul. Aici era sfințenia, era Templul, aici stătea altarul, pe care trebuia să se aducă neîntrerupt arderile de tot. Numai sub această jertfă Dumnezeu a putut să stea în mijlocul poporului.

Prin prezența părții bărbățești la aceste trei mari sărbători s-a dat practic expresia unității poporului. Pentru Ieroboam comuniunea și expresia unității poporului cu Dumnezeu era ceva de domeniul indiferentului. Poziția și viața lui erau mai de preț, pentru el. De aceia a spus către popor: „Destul v-ați suit la Ierusalim; Israele! Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.“

Așa a introdus în Israel noutăți care s-au născut în inima lui abătînd poporul de la ascultarea de Dumnezeu și chiar la decădere față de El. Aici omul lui Dumnezeu nu avea voie nici să mănînce, nici să bea, pentru a nu avea COMUNIUNE cu răul. Cu toată puterea a judecat fapta lui Ieroboam și propovăduia judecata lui Dumnezeu. Dovada că Dumnezeu se ține de promisiunile Lui a fost arătată prin aceea că proorocul a primit înștiințarea să nu se întoarcă pe drumul pe care a venit. Întoarcerea proorocului pe același drum însemna că nu e ascultător de Cuvîntul lui Dumnezeu. Comuniunea cu Dumnezeu se poate găsi *numai* pe calea **FIDELITĂȚII**.

Cînd vedem sfîntul Nume al Domnului Isus pus alături cu stricăciunea și răutățile fără margini ale omului; cînd vedem sfintele Lui cuvinte amestecate cu niște obiceiuri religioase, nelegiuite putem spune că ne apropiem cu pași repezi de cele din urmă zile.

Este omul lui DUMNEZEU care n-a ascultat de porunca DOMNULUI, și DOMNUL l-a dat în ghiarele leului.

1. Reg. 13,26.

De ce a trebuit să vină un prooroc din Iuda ca să mărturisească împotriva împăratului lui Israel? Nu era în Betel un prooroc bătrîn? Nu trebuia acesta să propovăduiască împotriva celor care se abat de la prescripțiile lui Dumnezeu pentru a nu fi știrbită cinstea și slava lui Dumnezeu? Întotdeauna este așa: Nu ești ascultător la început de voia lui Dumnezeu, atunci ochii se întunecă foarte repede și cugetul devine nesensibil. Dacă locuiești împreună cu cei a căror inițiative nu sînt călăuzite de Cuvîntul lui Dumnezeu atunci mergi pe cale în jos. Proorocul din Iuda a făcut lucrarea sa în fidelitate și se găsea deja pe drumul de a merge acasă. Dar ispititorul s-a apropiat de el, în persoana proorocului din Betel. Ce simplu era dacă omul din Iuda rămînea la cele spuse de Dumnezeu de a nu intra în comuniune cu răul din Israel prin mîncare și băutură în Israel. El trebuia să știe că Unul și Același Dumnezeu nu dă două legi care se contrazic. Din nefericire el a părăsit linia clară a *DESPĂRȚIRII* de rău și s-a întors să mănînce și să bea. Urmările au fost foarte triste și serioase. Nici proorocul din Betel, deși era prooroc mincinos nu a fost lovit cu o judecată așa de aspră. Simțurile lui au devenit imune la cuvintele lui Dumnezeu.

La fel și astăzi ispititorul vine la noi să ne înșele să mîncăm și să bem acolo unde nu e voia lui sau unde Domnul nostru nici nu e prezent. Cum ar putea un creștin să mănînce pîinea și bea vinul în amintirea morții Domnului în biserica din Laodicea, cînd de fapt El nu este acolo și mai mult decît atît îi cheamă pe cei ce vor să asculte să iasă afară din tabără unde este și El? (Vezi Apoc. 3.14-22; Evrei 13.13; 1 Cor. 5.6-13; 2 Cor. 6.14-18; 1 Cor. 10.14-23).

De aceea să fim sinceri și să ascultăm de voia lui exprimată cu atîta claritate și practică în Filadelfia!

DOMNUL este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

Ps. 23,1.

Ce valoare mare a avut și are acest Psalm pentru inima credinciosului! El a mîngîiat mai mult decît orice balsam pe acest pămînt; el a îmbărbătat o mulțime de întristați; a fost un balsam în inima celor îndoliați, a fost uleiul care se turna pe răni deschise. El nu va părăsi această vale a plîngerii pînă cînd ultimul trecător va părăsi acest pămînt, pînă cînd ultima lacrimă va fi fost ștearsă.

Foarte important este locul ocupat de acest Psalm în Psalmtire. Psalmul 22 ne înfățișează sentimentul de adîncă durere care avea să vină peste Domnul Isus la cruce, iar Psalmul 24 ne descrie venirea Lui ca împărat în slavă în care se va arăta împărăția Lui pe pămînt. Între cruce și slavă este *pustietatea* iar partea credincioșilor, și calea lor fericită în această pustie face obiectul temei din Psalmul 23.

Din conținutul lui putem desprinde, deși descrie calea prin pustie, că nu e vorba de nici un oftat și de nici o jale. Sufletul își îndreaptă privirea NUMAI spre El, spre Acela care e Domnul sufletului. Plin de El strigă: „Domnul este PĂSTORUL meu.“ Sufletul nu spune: „O ce bine ar fi dacă Domnul ar fi Păstorul meu.“ sau „El va deveni cîndva Păstorul meu. *NU*, sufletul *știe* și se bucură de această stare care El Însuși i-a dat-o. El este azi și mâine, El este și rămîne Același! Cine poate spune: cel Veșnic, cel Neschimbat, Cel care a făcut și întreține această lume este și „Păstorul meu“ acela *poate* să spună: „Nu voi duce lipsă de nimic.“

Numai ca popor mîntuit, după ce adunarea lui Israel a ieșit din botezul lor prin „nor și mare“ și cînd au putut privi pe egiptenii morți pe țărnul mării, auzim cîntecul de biruință. La fel și noi, mai întîi trebuie să ne știm mîntuiți prin puterea morții și învierii Domnului Isus, pentru a da mărturia unui cuget curat prin botez și de a aduce o adorare plăcută Lui și bine înțeleasă de noi.

Căci DUMNEZEU va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns fie bine, fie rău. Ecl. 12,14.

Dumnezeu va cumpăni și va judeca chiar și gândurile ascunse ale oamenilor care erau păcate. Dumnezeu cunoaște orice gând. Psalmistul spune: „Căci nu-mi ajunge cuvîntul pe limbă și Tu Doamne îl cunoști în totul.“ (Psalm 138.4).

Prin mărturisirea judecății, Dumnezeu dovedește încă odată că omul nu încetează să existe chiar și după despărțirea sufletului de trup în moarte. Dumnezeu în înviere va uni iarăși trupul cu sufletul, pe cel credincios într-un trup de slavă pe cînd cel necredincios cu un trup care în continuare rămîne în păcat și legăturile lui, deoarece nu au primit harul nemărginit descoperit în Hristos. Necredincioșii vor fi judecați în fața tronului alb. Ioan vede în Apocalipsa cap. 20 pe morții mici și mari, înfățișați în fața acestui tron, unde vor primi judecata lui Dumnezeu peste ei, partea lor fiind iazul de foc, care arde încontinuu Credinciosul *NU VINE* la judecată deoarece Domnul Isus a fost judecat în locul lui. Noi vedem pe credincioși în Apocalipsa cap. 5 șezînd pe tronuri și aducînd adorare și închinăciune Mielului lui Dumnezeu. Noi ne vom înfățișa, da în fața tronului de judecată a lui Hristos pentru a recunoaște cum apreciază Dumnezeu viața noastră. Domnul va răsplăti ceea ce harul lui Dumnezeu a putut lucra în credincioși.

De care înviere vei aparține suflete scump? Învierea judecății deoarece ai făcut ce este rău lepădîndu-l pe Domnul, sau vei aparține învierii la viață veșnică deoarece ai făcut ce este bine?

Cum s-ar putea îndoii un creștin cînd știe că un Avocat, adică „Isus Hristos cel drept“ îi ține necurmat locul în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu? (1 Ioan 2.1).

Cel mai slab dintre mădularele Adunării lui Dumnezeu are dreptul să știe că TOATE păcatele i-au fost ispășite, judecate, purtate pe crucea Lui.

DECEMBRIE

În adevăr, am avut o mare bucurie și mîngîiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine. Fil. 7.

Ce mărturie bună a putut să spună apostolul Pavel despre „fratele” său Filimon! El nu avea numai măreața credință în Domnul Isus ci arăta dragostea sa către toți sfinții. Dacă credința în inimă este vitală, credința în Domnul Isus, care S-a dat pentru noi ca preț de răscumpărare, atunci credința și dragostea se unesc în El și este foarte normal ca să intre în acțiune dragostea către toți frații. Dar cum sînt numiți aceștia în versetul nostru și în alte versete ale Scripturii? Duhul lui Dumnezeu îi numește *sfinți* și în altă parte *prea iubiți*. E minunat de la ce înălțime a dragostei dumnezeiești sîntem priviți! La rîndul nostru să privim oare de la o înălțime mai mică dragostea Domnului? Dacă s-ar întîmpla aceasta atunci dragostea către frați ar fi înfrînată și aceasta ar însemna mare pierdere atît pentru noi cît și pentru alții.

Cuvîntul de astăzi ne arată o acțiune a dragostei: inimile sfinților au fost înviorate. Oare nu este un gînd măreț ca tu și cu mine să contribuim ca inimile sfinților să fie înviorate și înveselite? Modul în care intră în acțiune dragostea depinde de împrejurări și ocazii. Dragostea înviorează inimile încît se apleacă la orice inimă frîntă la alinarea durerii, în alt loc poartă pe umerii rugăciunii pe frații care stau în lupte cu lumea și firea ei și atîtea alte ocazii.

De s-ar găsi dragostea aceasta înviorătoare tot mai mult și în noi. Scumpul meu frate și călător spre casa Tatălui, arată și tu în viața ta practică această dragoste ca cei din jurul tău să se bucure de tine și de comuniunea cu Domnul Isus Hristos.

Cum putem noi pretinde că iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, atunci cînd îl lăsăm să rabde de foame, în timp ce noi înșine avem mai mult decît de ajuns?

2 DECEMBRIE

Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuș, a-Și uni iarăși sub căpetenia lui HRISTOS, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ, în El am fost făcuți și moștenitori.

Efes. 1,9-11.

În acest text (versetul 10) în traducerea greacă este folosit cuvîntul *căpetenie* ca și în versetul 22 în locul cuvîntului *într-unul*. Atunci versetul nostru ar fi: „Ca să-l aducă la împlinire la plinirea vremilor spre a-Și uni iarăși sub căpetenia lui Hristos. . .“ Hristos va fi odată căpetenie peste tot ce este în cer și pe pământ. Ce viitor minunat pentru Cel care acum mai este lepădat și pentru noi care sîntem moștenitorii Lui!

El ne va învia din morți pentru ca la împlinirea vremii să fim totdeauna cu El. Noi acum nu vedem totul supus sub picioarele Lui. Dar vedem pe Domnul Isus Hristos încoronat cu slavă și cinste așteptînd, la fel cum așteaptă și El ca dusmanii Lui să fie făcuți așternut al picioarelor Sale. Cînd va veni, va uni pe toți ai Săi. Prima dată vor învia cei morți în Domnul și cei care trăiesc vor fi schimbați și astfel vor fi totdeauna cu Domnul. El ne va duce în casa Tatălui. Acolo e locul nostru și acolo ne-a pregătit un locaș. Totul este pregătit în mod excepțional, numai pe moștenitori trebuie să-i mai aibă în jurul Său ca să poată primi moștenirea, ca să fie un Trup desăvîrșit.

Acum încă nu vedem toate lucrurile supuse Lui, dar cînd va veni în slavă i se vor supune toți. La marea judecată care va veni asupra lumii noi Îl vom urma îmbrăcați în chipul Său cel minunat.

Un adevărat om botezat este-cum spune apostolul-acela care „ascultă din inimă dreptarul învățaturii pe care a primit-o (Rom. 6.17); este omul care a trecut din lumea veche în cea nouă, cu duhul, cu mintea și prin credință.

C. H. Machintosch

3 DECEMBRIE

Căci cine mîncă și bea nevrednic își mîncă și bea osînda lui însuș, dacă nu deosebește trupul DOMNULUI.

1. Cor. 11,29.

Este un mare privilegiu să ne ocupăm locul nostru la Masa Domnului ca să sărbătorim împreună cu toți cei răscumparați amintirea morții Domnului Isus. Dar pe de altă parte sîntem în legătură cu o mare răspundere. Inimile noastre se bucură că Domnul Și-a dat pentru noi sîngele și trupul Său. Dacă se găsește această dragoste în inimile noastre și le îmbărbătează zi de zi nu poate decît să se înalțe laudă, mulțumire și adorare, pentru Cel care S-a dat pentru noi.

Masa Domnului reprezintă și marea răspundere pe care o avem unii față de alții în păstrarea comuniunii (legăturii frățești). Niciodată să nu ne așezăm la masa Domnului fără o cercetare profundă, intimă și clară în lumina lui Dumnezeu. Cît de ușor pot să fie în inimile sau în viața noastră lucruri care nu sînt judecate! Cuvîntul de azi vorbește de a „mîncă și a bea cu nevrednicie.“ Copiii lui Dumnezeu din Corint nu au respectat Masa și Domnul a răspuns cu judecată în îmbolnăviri și moarte.

În Psalmul 93.5 citim: „Sfințenia este podoaba Casei Tale.“ Aceasta este o temelie dumnezeiască. Cu Numele sfînt al Domnului nu poate intra nimic în legătură. Dacă sîntem delăsători în practicarea judecății proprii devenim reci și indiferenți față de dragostea Domnului, atunci Dumnezeu în marea Sa sfințenie trebuie să ne pună sub disciplină. De s-ar întipări aceasta adînc în inimile noastre și aceasta să ne conducă la o judecată personală. Numai așa va putea sta în picioare legătura cu Domnul și noi să ne apropiem cu o inimă plină de fericire și de mulțumire și de a aduce adevărata adorare la Masa Lui.

Este adevărat că avem „aluat“ în noi, dar nu avem nimic „necurat“ asupra noastră. Nu trebuie să ne îndreptăm privirile noastre spre păcatele noastre, ci spre Acela care le-a purtat pe cruce și care ni le-a ridicat pentru totdeauna. Noi trebuie să dăm afară „aluatul“ cel vechi.

4 DECEMBRIE

Dragostea nu se mînie, nu răsplătește rău cu rău.

1. Cor. 13,5.

Odinioară un fost preot catolic a devenit un credincios sincer care căuta să difuzeze Sfînta Scriptură. Cu această misiune a venit și la casa unui om bine înstărit. Dar a fost alungat într-un mod foarte neprietenos. Dar în curînd a venit iarăși cu acelaș lucru, dar tot fără succes. Neobosit în toate ocaziile care se iveau a încercat să-i dea o Biblie. La a patrusprezecea oară acest bogat l-a lovit așa de tare în cap că a trebuit să stea la pat mai multe zile. Scurt timp după această întîmplare fratele nostru credincios aude că soția bogatului e grav bolnavă. Cînd întîlnește pe bogat pe stradă caută plin de milă să-i împărtășească durerea sa, spunîndu-i că e alături de el în aceste clipe grele și caută din nou să-i dea o Biblie. Pentru a scăpa de el, bogatul o ia dar foarte înfuriat și plin de mînie. După cîteva zile acest bogat a vizitat pe solul lui Dumnezeu și sub un șuvoi de lacrimi l-a rugat ca să-l ierte spunîndu-i aceste cuvinte: „Un lucru mai trebuie să-mi spui domnule, dacă mai cauți să difuzezi această Carte la nemernici ca mine care de patrusprezece ori te-am alungat și ai mai venit a cincisprezecea oară?“

De-ar avea cei care au găsit pacea și mîntuirea în Hristos mai multă dragoste pentru cei pierduți. Astfel de dragoste nu se stinge prin alungare sau vorbe dure. Dragostea Domnului Isus nu s-a stins nici în fața unor mari șuvoaie de apă. (Cînt. Cînt. 8.7). Nu te mișcă dragostea Domnului Isus care pentru împotrivorii și dușmanii lui S-a dat la moarte? El a luat asupra Sa toate păcatele lor pentru a-i scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Le vestești tu această dragoste, sau gîndești că sînt prea păcătoși, prea împotrivorii? Nu sta de vorbă cu rațiunea firii tale pămîntești ci adu-ți aminte că El personal ți-a poruncit: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură...“

Vestiți Evanghelia și acolo unde logica voastră vă spune că nu are rost.

5 DECEMBRIE

De aceea, luați toată armătura lui DUMNEZEU, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Efes. 6,13.

În lupta credinciosului nu există neutralitate. Credinciosul se vede față în față cu un dușman puternic care niciodată nu capitulează: „Domnul puterii văzduhului“ „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești.“

Este un dușman care se prezintă cîteodată deschis, cîteodată plin de viclenie și care folosește diferite metode pentru a ne duce la decădere, de a ne fura posibilitatea savurării binecuvîntărilor noastre cu care sîntem binecuvîntați în locurile cerești în Hristos. Ochii lui sînt ațintiți mai mult ca pe orice pe copiii lui Dumnezeu ca să-i abată de la calea Domnului Isus.

Oare nu-i puterea satanei învinsă prin moartea Domnului? Fără îndoială, de aceea nu are nici posibilitate de a atinge mîntuirea și siguranța veșnică a celor credincioși. Ei sînt copiii lui Dumnezeu și trebuie să trăiască ca atare pe acest pămînt. Satana este căpetenia acestei lumi și este deosebit de activ în aceste zile pentru a abate pe credincioși cu lucruri lumești.

Cum putem oare să ne împotrivim acestui împotrivor? Prin a privi țintă prin credință și a pune în practică faptul că Domnul l-a BIRUIT. Prin propria noastră putere nu putem să-l biruim, de aceea sîntem îndemnați: „întăriți-vă ÎN Domnul și în puterea tăriei Lui.“ De aceea avem nevoie de toată armătura lui Dumnezeu care o ține pregătită pentru noi. Numai dacă sîntem înarmați putem fi biruitori în ziua cea rea și vom rămîne în picioare.

O mărturisire de credință poate fi cît de dreaptă, dar, fără Domnul Hristos, cînd e pusă la încercare, se dovedește stearpă, rece și moartă.

6 DECEMBRIE

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. Mat. 5,16.

O tânără fată care lucra în biroul unchiului ei s-a predat Domnului Isus Hristos. Înaintea pocăinței ei, a tras foloase fiind nepoata șefului și a fost destul de arogantă și neprietenoasă față de personal. După ce a primit pe Domnul Isus prin credință ca Mântuitorul ei s-a petrecut o schimbare totală. Într-o zi a auzit cum două colege discuta despre ea și spuneau: „Acum a devenit evlavioasă dar vrem să vedem dacă s-a schimbat.“ Tînăra credincioasă a povestit lucrul acesta prietenilor ei și le-a spus că are dorința să arate colegilor ei că Mântuitorul schimbă din temelii pe om. Astfel s-a dus la colegii ei și cu o inimă smerită le-a spus că-i pare rău că în trecut a fost așa de îngîmfată și arogantă. Ei au fost foarte mirați de mărturisirea ei și totodată au putut constata transformarea. Adevărații credincioși pot fi transformați, și aceia care nu au putut să o suporte din cauza ieșirilor ei au început să o iubească. **DA, ISUS A SCHIMBAT VIAȚA MEA.**

La fiecare, care s-a predat Domnului Isus și-L urmează trebuie să fie schimbată umblarea sa în această lume. Să lăsăm lumina noastră să lumineze fața oamenilor ca să vadă faptele noastre bune și să slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Copiii lui Dumnezeu prin purtare necuvincioasă pot fi o unealtă prin care oamenii să lepede sau să urască pe Domnul Isus.

Adevăratul creștinism este departe de a fi acel program de distracții, coruri și muzică pe care-l vedem azi la creștinătatea modernă. El nu se poate confunda cu felul confortabil de viață, cu căutarea de plăceri egoiste care se observă atît de des printre creștinii zilelor noastre. Creștinismul adevărat este o luptă pe viață și pe moarte cu puterile întunericului, cu noi înșine.

Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să stigăm: Ava, Tată! Însuș Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui DUMNEZEU. Și dacă sîntem copii sîntem și moștenitori: moștenitori ai lui DUMNEZEU, și împreună moștenitori cu HRISTOS. Rom. 8,15-17.

Aceasta e partea credincioșilor adevărați care sînt în strînsă legătură cu Hristos. Noi mai sîntem în lumea aceasta care l-a lepădat pe Domnul. Credem întradevăr că satana este stăpînitorul și dumnezeul acestei lumi? Ne-am îndreptat noi umblarea noastră fondați pe această credință? Este pentru noi un adevăr că Domnul șade la dreapta lui Dumnezeu și că El va reveni pentru a ne lua la El ca să primim binecuvîntările în casa Tatălui, să vedem slava și să savurăm dragostea Lui? Mărturisim prin faptele și umblarea noastră aceasta? Se găsește în inimile noastre cea dragoste copilărească față de Tatăl care e dovada că sîntem fii? Purtăm în noi mărturia că sîntem moștenitori ai tuturor binecuvîntărilor și ai slavei? Ocupăm același loc în această lume pe care l-a ocupat și Domnul? Cînd a fost în lume nu a avut nici un loc. Dar care e situația ta? După ce speră inima ta, după lucrurile văzute sau după cele nevăzute? Ce loc ocupă Domnul în noi? Locuiește El în inima noastră încît să putem spune că El este prețul cel mai scump? Dacă acceptăm atunci ne putem bucura de venirea Sa și să spunem și noi: Amin! Vino Doamne Isuse!

Să cercetăm cu toții aceste întrebări și să dăm un răspuns clar din toată inima!

Nu este nimic adevărat, nimic trainic, nimic mulțumitor, decît ÎN Hristos. În afară de El „totul este deșertăciune și goană după vînt.” (Ecles. 2.17). NUMAI în Isus Hristos *avem totul deplin.*

Drept răspuns, Isus i-a zis: Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește: Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua. Luc. 10,41.42.

Marta se pare că era persoana principală în casa din Betania. Noi citim: „Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei.“ Ea se simțea atrasă de Isus, ea Îl iubea și punea mare preț pe comuniunea cu El. Ea Îi deschide casa de mai multe ori, dar nu cu răceală și formalitate ci din toată inima: „Marta era împărțită cu multă slujire.“ Ea avea dorința ca Oaspetele să se simtă cât mai plăcut în mijlocul lor. Plină de griji nu putea înțelege pe sora ei Maria care stătea liniștită la picioarele lui Isus, fără să-i dea o mână de ajutor. Să nu o judecăm prea aspru. Desigur nu a găsit în Isus ce a găsit și a văzut Maria. Pornirea ei era de a servi cu totul pe Domnul în loc să asculte îndrumările date. Desigur slujba ei era sinceră față de Domnul și El Însuși a apreciat acest lucru. Dacă nu critica comportarea Mariei, desigur că El ar fi lăsat-o să lucreze în liniște. Nu dădea lucru destul servirea Oaspetului? Nu trebuia servită masa? Desigur! Strădania care o făcea dovedea că era *atentă* cu El. Domnul Însuși se simțea bine în casa lor căci i-a vizitat de mai multe ori. Și totuși Maria și-a ales partea cea bună!

Feluri greșite de a citi Biblia:

1. Tu citești, dar rareori.
2. Tu citești – dar mai puțin decît are nevoie sufletul tău.
3. Tu citești – dar superficial.
4. Tu citești – dar numai din datorie.
5. Tu citești – dar fără respect.
6. Tu citești – dar numai pentru a-ți mări cunoștințele.
7. Tu citești – dar fără adevărată bucurie.
8. Tu citești – dar fără a umbla conform celor citite.
9. Tu citești – dar nu te simți vinovat.
10. Tu citești – dar numai lucruri care te înviorează.

Rugați-vă pentru noi.

Evr. 13,18.

Veșnicia va descoperi odată cât de mare era puterea și cât de multe binecuvântări erau ascunse în rugăciune aici pe pământ. Cîți din bolnavii noștri care se pare că nu fac nimic în lucrarea Domnului au întărit din așternutul lor singuratic zi de zi, mîinile multor slujitori ai lui Dumnezeu care lucrau în apropiere sau în depărtare. Și cîți dintre săraci care au putut să pună pentru lucrarea lui Dumnezeu numai o sumă foarte mică, au stăruit înaintea visteriei lui Dumnezeu în ascuns pentru binecuvîntările poporului și a lucrării Domnului. Și odată Domnul va descoperi toate acestea. Pe timpul împăratului David cei care trebuiau să rămîină acasă pe timpul luptei au primit jumătate din avuțiile dobîndite în luptă. (1 Sam. 30.24-25). De n-ar fi inimile celor care stau acasă moleșite pentru rugăciune! Nu se observă în zilele noastre o lipsă a vieții de rugăciune? Oare nu se infiltrează starea lașității duhul din Laodicea chiar și în această lucrare încît se găsesc atît de puțini stăruitori adevărați? Timpurile nu au fost niciodată așa de serioase și de primejdioase ca astăzi. Duhul Sfînt este adesea întristat și înfrînat și de aceea lipsește puterea și seriozitatea rugăciunii. Dar fiecare se întrebă: De ce?

Cît de mult interes există în privința lucrurilor personale pe cînd lucrările Domnului stau în urmă și inima aproape nu se ocupă deloc cu ele. De s-ar trezi acei la care există această stare și s-ar rușina în fața lui Dumnezeu și s-ar umili. Rugăciunea pentru slujitorii Domnului, care de fapt stau în prima linie de luptă contra dușmanului este foarte importantă și de folos pentru întărirea credinței.

Rugăciunea cea mai bună este aceea care izvorăște dintr-o puternică necesitate lăuntrică. Cu toții am experimentat acest lucru. Cînd viața noastră decurge senină și normală, atunci și rugăciunile noastre înclină să fie monotone și uneori plictisitoare.

În seara aceleiaș zile, cea dintîi a săptămîinii, pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: Pace vouă!
Ioan 20,19.

Ziua întîi a săptămîinii, este ziua învierii Domnului, ziua în care s-a propovăduit lucrarea cea mare că moartea a fost biruită, căpetenia acestei lumi a fost judecată, fiecare credincios prin credință primește viața veșnică prin har. Era tot în această zi, cea dintîi a săptămîinii, cînd Domnul s-a apropiat de cei doi ucenici care au mers spre Emaus și le-a deschis Scripturile. Pe cînd se înoptase, la invitația lor El a intrat la ei și L-au recunoscut la frîngerea pîini (Luca 24). În seara aceleiași zile pe cînd ucenicii erau adunați, Isus a stat în mijlocul lor și i-a salutat cu pacea care El a făcut-o pentru ei și le-a insuflat Duhul vieții. După o săptămîină, în ziua întîi a săptămîinii Îl găsim pe Isus iarăși în mijlocul ucenicilor. El îl convinge pe Toma de învierea Sa (Ioan 20). Era tot ziua întîi a săptămîinii cînd ucenicii au fost laolaltă și Duhul Sfînt s-a coborît ca să locuiască și să fie în mijlocul lor totdeauna (Fapte 2). În prima zi a săptămîinii primii creștini se adunau ca să frîngă pîinea (Fapte 20).

În felul acesta prima zi a săptămîinii este foarte importantă și sfîntă, aceasta înseamnă că e pusă deoparte prin învierea glorioasă a Domnului, prin binecuvîntata Sa prezență în mijlocul alor Săi, prin pogorîrea sfîntă a Duhului Sfînt și prin strîngerea laolaltă a apostolilor și a primilor creștini special pentru frîngerea pîinii.

Oare e greu de înțeles prin aceste cîteva exemple ale Sfintei Scripturi *cum* și în *ce* fel trebuie să se preocupe creștinii dumnică?

„Aduceți-vă aminte de ziua aceasta, cînd ați ieșit din Egipt, din casa robiei; căci cu mîină puternică v-a scos Domnul de acolo.“

Fiecare din voi să strîngă cît îi trebuie pentru hrană, și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre;..din cortul lui.

Exod. 16,16.

Măsura noastră a cerinței după Cuvîntul lui Dumnezeu și posibilitatea noastră de recepționare va fi diferită, dar este o mîngăiere de a vedea că Dumnezeu nu le-a dat după posibilitatea lor de a strînge ci după măsura lor de mîncare. De aceea în primul rînd nu este important cît citesc eu zilnic în Cuvîntul lui Dumnezeu ci important este ca ceea ce am citit să fixez în inimă încît viața mea internă și creșterea în harul lui Dumnezeu să sporească. Dumnezeu cunoaște feluritele noastre împrejurări și El vede această situație, nu numai pe cea din afară, ci din inimă.

De la o femeie casnică sau de la cei care de dimineața pînă seara tîrziu trebuie să lucreze pentru existența zilnică, Domnul nu va aștepta ca ei să citească ore în șir în Cuvîntul Său; dar dacă vede în ei o inimă doritoare după Cuvîntul Său și care îl pune în practică, atunci va binecuvînta și sfertul de oră în așa măsură încît inima să fie satisfăcută, sufletul îmbărbătat și credința să progreseze.

Cu totul altfel e cu omul care nu folosește timpul lui pentru cercetarea atentă a Cuvîntului; el va deveni sărac și fără nici o creștere duhovnicească.

Israelitul trebuia să strîngă hrana nu numai pentru el ci și pentru cei din cortul lui. La fel este și cu credinciosul care nu e răspunzător numai pentru el ci și pentru familia sa, ca să aibă hrana zilnică a Cuvîntului lui Dumnezeu. Oare să existe case creștine unde nu se citește zilnic Biblia în comun și să se roage în comun? Aceasta e o mare pierdere. Dacă Dumnezeu îl face pe credincios răspunzător de îngrijirea casei în cele pămîntești (1 Tim. 5.8) atunci îl face mai mult în lucrurile duhovnicești.

A fi un creștin cu inima *împărțită* înseamnă a trăi o viață deplorabilă și fără adevărată bucurie. Numai a trăi pentru Hristos înseamnă a trăi din plin.

DOMNUL nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numei Lui celui mare, căci **DOMNUL** a hotărît să facă din voi poporul Lui. 1. Sam. 12,22.

O dată am fost cu adevărat mîhnit -povestea un slujitor al Domnului. Era să mă duc la o înmormîntare a unui prieten iubit și frate în Hristos, care fulgerător a fost luat din mijlocul familiei sale. La marea durere care o împărtășeam cu familia sa, mai venea și sentimentul de pustiu care l-a lăsat fratele la plecarea sa fulgerătoare din mijlocul fraților, care se adunau în Numele Domnului Isus în locul acela. Mie mi se părea că fratele trebuia să mai lucreze timp îndelungat aici. Cum oare se va umplea acest gol, ce se va întîmpla cu turma? Frămîntat de aceste gînduri ochiul îmi rămîne fixat pe versetul acesta: „Domnul NU va părăsi pe poporul Lui din pricina Numei Lui celui mare.“

Proorocul a vorbit aceste cuvinte odinioară către poporul Israel cînd acesta nu a fost ascultător și aveau motive să se înfricoșeze deoarece erau multe pricini care duceau la lepădarea lui de către Dumnezeu. Dar Dumnezeu este drept și milos; de aceea puteau să se bazeze pe proorociile lui divine. La fel este și cu noi, în zilele de azi. Decăderea nu schimbă cu nimic harul lui Dumnezeu, care în orice clipă este partea noastră și locul de întoarcere. Dumnezeu nu se va lepăda de nici unul din cei care sînt copiii Săi. Și dacă e vorba de Adunarea Lui atunci El Însuși din pricina Numei Său se va preocupa de ea pînă la sfîrșit. Nu este vorba de ceea ce sîntem noi în slăbiciunile noastre ci e vorba de ceea ce este și rămîne El.

Dacă nu ne adunăm cu adevărat în Numele Domnului Isus, nu avem nici un drept să ne așteptăm ca El să fie în mijlocul nostru; și dacă El nu este în mijlocul nostru, atunci strîngerea laolaltă nu este decît o biată afacere a noastră. Să nu uităm că satana urăște pînă și cea mai mică arătare a Adunării lui Dumnezeu. De aceea să veghem tot timpul și în această direcție.

Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Evr. 11,1.

Un ofițer foarte lumesc s-a căsătorit cu o femeie credincioasă. Unica lor fată a fost adusă la credința în Domnul Isus și ele erau întristate de necredința tatălui ei. Dar într-o zi această fiică prea iubită a tatălui, se îmbolnăvește așa de tare încît medicii cu toată experiența și bună voința lor au fost nevoiți să o dea nevindecată înapoi. Cînd copila a simțit sfîrșitul care se apropia, a chemat pe tatăl ei pe care nu putea să-l mîngîie nimeni și i-a spus: „Tată iubit eu voi muri acum. În ce credință ai vrea să mă vezi murind, în credința mamei sau în necredința ta care a fost ca o lozincă pînă acum?”

Tatăl s-a întors cu lacrimi în ochi și s-a dus în camera cealaltă. Dar după scurt timp fata l-a chemat din nou la patul ei și i-a pus aceeași întrebare. Deși simțea că i se rupe inima în două nu i-a dat nici de data aceasta nici un răspuns. Starea sănătății fiicei se agrava tot mai mult. Cu vocea ei lină îi puse în șoaptă pentru a treia oară aceeași întrebare. Acum tatăl nu sa mai putut stăpîni și a căzut în genunchi la patul fetei și a sărutat obrazii ei palizi strigînd de durere sufletească: „Mori dupa voia lui Dumnezeu în convingerea și credința în care te-a crescut mama ta!”

Dar și necredința tatălui a fost *biruită*. În acele clipe grele a simțit puterea credinței care pînă atunci a batjocorit-o.

Știm că oamenii se împacă greu cu gîndul că mîntuirea se capătă în dar și se primește prin credință. Oamenii ar vrea să facă și ei ceva ca să-și ispășească păcatele; să postească, să facă mătănii, milostenii, să se spovedească. . . Sfînta Scriptură însă spune lămurit că mîntuirea nu stă în ceea ce ar putea face omul ci în ceea ce a făcut Domnul Ișus Hristos răsfignindu-se pentru noi. Încrede-te în El.

Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpînul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Ioan 15,16.

În ce situație intimă aduce Domnul Isus pe ucenicii Săi! Îi face părtași ai tuturor gîndurilor Sale, acționează cu ei ca un Prieten. Citim că Avraam a fost numit „prietenu lui Dumnezeu“ și în această postură a aflat tainele marelui și căile Sale. În Genesa 18 noi citim: „Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?“ Apoi a început să-i vorbească, dar nu despre legăturile lui personale ci îl lasă să vadă nu numai proorociile care sînt pentru el și seminția sa ci și lucrurile care aparțin întregii lumi. Acesta a fost un semn anume al prieteniei. Dacă eu cunosc pe cineva bine, dar care încă nu e prietenul meu, atunci îi voi destăinui lucrurile omenești care ne privesc pe noi doi ca oameni. Aceasta e tot ce vorbesc cu el. Dar dacă am un prieten bun, atunci îi spun tot ce se petrece în inima mea. În ce legătură intimă ne găsim noi cu Dumnezeu! El ne-a pus deoparte pe deplin pentru El Insuși în completă valoare a lucrării lui Hristos. În felul acesta ne-a înrolat în aceeași postură cu Hristos și ne-a făcut asemănători Lui. Prin această strămutare la sînul Său, Dumnezeu ne descopere imensitatea Sa în acțiune.

Ca prieteni ai Marelui Păstor trebuie să fim bine încredințați că Dumnezeu și Tatăl nostru are o deosebită satisfacție pentru aceia care urmează Cuvîntul Său refuzînd obiceiurile și formalismul acestei lumi. Domnul dă aceluia care merg pe această cale a despărțirii de tot ce este lumesc și firesc, mărturia plăcerii Sale. (Evrei 11.5). Să fim hotărîți să facem *tot* ce a zis Domnul (Exod 24.3) și niciodată să nu ne luăm după obiceiurile oamenilor în mijlocul cărora locuim doar ca niște străini și călători.

Ceea ce suferiți este educare: DUMNEZEU Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l educă tatăl? Evr. 12,7.

Care dintre credincioși nu ar fi în primejdie de a fi fără putere dacă calea nu ar fi presărată cu dureri? La evrei nu era cazul de boală sau altfel de dureri; ci ei au suferit din cauza necredinței lor. Ei au văzut cum le-a fost luate averile, totuși viața lor nu a fost atinsă cum a fost cazul la martiri. Domnul este Începătorul și Cel care duce credința la un sfârșit de slavă, Cel care a rezistat din pricina păcătoșilor la cele mai mari împotriviri, El este Acela care acum din mîna Lui dă binecuvîntările necesare fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Dumnezeu se poartă cu noi ca și cu niște fii; dar nu cum o fac părinții pămîntești după priceperea și înțelepciunea lor, ci *dragostea* este izvorul educației Sale. Noi nu sîntem totdeauna de acord cu calea Domnului pentru că nu-L pricepem. Inima firească (naturală) este cea mai împotrivoare suferințelor cauzate din pricina credinței. Totuș este o lucrare binecuvîntată, căile pe care Dumnezeu ne călăuzește sînt expresia dragostei Lui față de noi, și au tendința de a ne apropia mai mult de El, de a înțelege mai bine gîndurile Sale și a le pune în practică.

Oare poate să izvorască din inima lui Dumnezeu ceva rău pentru noi? *Niciodată!*

La fel cum au fost îmbărbătați evreii altădată la fericita comuniune a familiei lui Dumnezeu și la legătura ca fii, la fel ar vrea Sfînta Scriptură în zilele de astăzi să ne arate pe Domnul cît este de interesat să vorbească inimilor noastre și să recunoaștem „că TOATE lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sînt chemați după planul Său.“ (Rom. 8.28)

Pentru Dumnezeul nostru nici o greutate nu este prea mare; dimpotrivă, cu cît greutatea este mai mare, cu atît El are prilejul să-Și arate prin ea firea Lui de Dumnezeu prea bun și Atotputernic.

Mi-ați adus voi vite junghiate și jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel? Ați purtat cortul lui Moloh și chipul stelei zeului Remfan, chipurile acelea, pe cari le-ați făcut ca să vă închinați lor. Fapt. 7,42.43.

Ce serioasă amenințare a trebuit să spună poporului Israel proorocul Amos (capitolul 5) și în același timp să le proorocească judecata: „Vă voi duce în robie dincolo de Damasc.“ Canaan a fost locuința prezisă și orînduită de Dumnezeu pentru ei. Pe calea prin pustie pînă acolo, poporul acesta răscumpărat prin sînge din robia Egiptului trebuia să ducă chivotul tot drumul. Prezența chivotului în mijlocul lor le dădea putere și îi sfințea. Dar cînd neglijeau aceasta totul era pierdut. Și acolo s-a ajuns cu acest popor. Ei s-au alipit de idoli străini și aceasta a fost o înjosire a chivotului. *Ce judecată serioasă!*

Și pentru noi care avem o chemare cerească aceasta este o avertizare serioasă. Chivotul care este în mijlocul nostru ținut în toată slava și cinstea, care merge cu noi în pustia acestei lumi, este NUMELE FIULUI LUI DUMNEZEU. Cu toată rîvna sfîntă să cinstim acest Nume îndeosebi în aceste zile din urmă. Nu mai este loc de discuții contradictorii, ci e necesară o distanțare hotărîtă de tot ce nu este după gîndul Său. Ioan spune în epistola sa: „Oricine o ia înainte și nu rămîne în învățătura lui Hristos n-are pe Dumnezeu. Cine rămîne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit. Căci cine-i zice: Bun venit se face părtaș faptelor lui rele.“ (vezi 2 Ioan vers. 9-11). Numele Său este Acel Nume: „pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile“ care la început era la Dumnezeu și care era Dumnezeu. Să reținem acest lucru!

...să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Evr. 10,25.

Credincioșii evrei nu aveau în timpurile acelea o stare ușoară. Credința lor în Domnul Isus a fost aspru încercată prin prigoană și suferință. Prin aceasta au fost în primejdie de a fi amăgiți și de a se întoarce înapoi la Lege și la datinile vechi ale slujbelor. Cu cât păraseau adunările cu atât era mai ușor pentru dușman ca să-i abată de la Cale. De aceea scriitorul acestei epistole îi îndeamnă să nu părăsească adunările. Acolo puteau fi mîngîiați și îmbărbătați ca să reziste contra valului împotrivoritorilor și de a păstra credința.

În zilele noastre există aceleași principii. În zilele noastre nu avem de suferit primejdiile și suferințele evreilor, ci avem primejdii care adesea nu le cunoaștem imediat. Dacă de exemplu prin viclenia dușmanului am fost duși așa de departe să neglijăm unele ore ale adunării atunci decăderea merge foarte repede.

„Adunarea noastră“ este strîngerea noastră laolaltă avînd ca Centru pe Domnul Hristos. Aceasta înseamnă a fi adunați pentru Numele Său -adunare care nu poate fi înlocuită cu nimic. Dacă noi părăsim adunarea pentru Numele Domnului înseamnă că înjosim într-un anumit fel pe Isus Însuși. De ne-ar feri Domnul de această decădere și să rămînem *numai* în jurul Persoanei Sale. Cîți au mărturisit la bătrînețe că nu mai pot recupera nimic! Primii creștini *stăruiau* în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciune.

Cînd apostolul ne-a îndemnat să nu părăsim „adunarea noastră“ nu s-a gîndit să nu părăsim „adunările sau bisericile oficiale“ ale zilelor noastre care nu se mai strîng călăuzite de Duhul Sfînt și Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceste așa zise „adunări“ trebuie să le părăsim în cea mai mare grabă și să ne ocupăm locul în Adunarea lui Dumnezeu.

Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Impărăția lui DUMNEZEU. . .Nu te mire că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți din nou.

Ioan 3,3.7.

Numai Dumnezeu Însuși poate să umple golul din sufletul tău. Numai harul Său este viață, numai dragostea Sa este odihnă și numai în prezența Sa este bucurie. „Înainte Feței Tale sînt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta“ (Ps. 16.11). Dacă ești „învățătorul lui Israel“ nu-ți ajută la nimic căci TREBUIE să te naști din nou.

„Păcătoșii sînt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți care zic: Cine din noi va putea să rămînă lîngă un foc mistuitor? Cine va putea să rămînă lîngă niște flăcări veșnice?“ (Isaia 33.14). Acesta va fi sfîrșitul tuturor aceluia care nu sînt copii ai lui Dumnezeu prin credința în Domnul Isus Hristos. Pentru totdeauna vor fi îndepărtați dela prezența lui Dumnezeu în locul din care nu mai este scăpare. Ce cuvînt zguduitor!

Mii și mii de pilde ar trebui ca să descrie această stare dezastruoasă, dar cuvîntul *părăsiți* o exprimă mai bine. Ce înseamnă acest cuvînt putem vedea pe crucea Golgotei în suferințele de nedescris ale Aceluia care din dragoste pentru noi a suferit această stare de „părăsit.“ Fără Dumnezeu în lume, fără Dumnezeu în viața viitoare, pe veci părăsit de Dumnezeu! Te consolezi cumva la gîndul că pînă la viața viitoare mai este timp? VAI! Milioane se înșeală în felul acesta. Nu te înșela singur ascultînd sfaturile Satanei. Fiecare zi trecută ne apropie mai mult de sfîrșit „Și după cum omului îi este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata. . .“ (Evrei 9.27).

Împăcarea cu Creatorul, armonia cu El, și nicidecum pactizarea cu înclinațiile inferioare din noi, ne dă echilibrul după care suspinăm. Să ne încredem în Numele Domnului Isus, să-L lăsăm numai pe El să ne mîntuiască.

Căci înțelepciunea va veni în inima ta, și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; Chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi. Prov. 2,10.

Cunoștința, chibzuința și priceperea sînt urmările și roadele înțelepciunii lui Dumnezeu. Dacă aceasta intră în inimă, atunci cunoașterea este primul rod care îi dă hrană sufletului. Chibzuința este scutul ei și priceperea călăuzește și întărește pașii.

Calea înțelepciunii duce printr-o lume plină de primejdii și întunecată, mult îndepărtată de calea celor care au uitat pe Dumnezeu, ale căror case se prăbușesc în adîncul morții“, de aceea, tu să umbli pe calea oamenilor de bine și să ții cărările celor neprihăniți.“ **UNDE se GĂSEȘTE** această înțelepciune? Dumnezeu ne-o *dăruiește* prin Cuvîntul Său ca inima să se reînnoiască și să-i dea sufletului lumină și viață. De aceea Psalmistul spune: „Cum își va ține tînărul curată cărarea? Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău.“ După aceea mai spune către Dumnezeu: „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.“ (Ps. 11 vers. 9 și 11).

Pentru aceasta Dumnezeu dăruiește Duhul Său tuturor celor care vor să asculte glasul înțelepciunii cerești, adică „duhul puterii și al dragostei și al chibzuinței.“

De aceea în deplină dependență, sub călăuzirea Duhului Său să păstrăm îndemnurile Lui! Să le cercetăm cu seriozitate și să umblăm în frică de El.

Este dureros că mai sînt creștini care citesc mărețul Cuvînt fără să fie atinși în suflet. Cugetul lor nu tresare și inima nu trăiește în adevărul primit. În asemenea situații nu se poate ca sufletul să primească lumină și putere nu poate crește și nu se poate dezvolta. Dar celor care sînt devotați pentru cauza Domnului, El le va da înțelepciune pentru a propăși în viața spirituală.

Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă. 2. Pet. 3,11.

După Sfînta Scriptură cei mîntuiți așteaptă un cer nou și un pămînt nou. Ei sînt învățați că lucrurile văzute vor pieri și pentru oamenii acestei lumi va începe o mare judecată.

Credincioșii mîntuiți știu că atîta timp cît sînt pe acest pămînt sînt călători și străini. De aceea trebuie să fie mai interesați de lucrurile viitoare care încă nu se văd. Oare au voie să fugă ca oamenii acestei lumi după lucruri trecătoare, de-ași aduna comori care în curînd vor fi distruse? Desigur că acest lucru nu este spre slava Domnului nostru. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie mai mult niște cetățeni cerești care au ca țintă a lor lucrurile veșnice și durabile și numai acestea trebuie să umple inima lor. Domnul Însuși cere creștinului să se roage neîncetat, să fie sfînt în umblarea lui și să lucreze cu rîvnă la lucrarea Sa. În încercări el trebuie să stea neclintit și să primească totul cu mulțumire din mîna Tatălui. Nădejdea vie să umple inima lui că, Domnul va veni în curînd în slava Sa. El Însuși Domnul slavei, care I-a răscumpărat prin sîngele Său, vrea să fie *Centrul* atenției și al preocupărilor creștinilor. Comuniunea cu El, o umblare spre slava și cinstea Sa, să fie totdeauna pe primul plan! Abia atunci va izvorî din inimile noastre laudă, mulțumire și adorare pentru El. Abia atunci Domnul poate să ne călăuzească ca să fim oameni cu privirea ridicată spre El, care la rîndul ei conturează o purtare și o umblare sfîntă și evlavioasă. Să ne întrebăm fiecare personal dacă se găsește în fiecare clipă în noi gîndul acesta?

Ne putem ruga oare lui Dumnezeu cu sinceritate să trimeată fondurile necesare lucrării Sale, atunci cînd noi înșine ne păstrăm banii pentru scopurile noastre egoiste, în loc de a-i folosi pentru lucrare?

Așa dar, noi întotdeauna sîntem plini de încredere; căci știm că, dacă sîntem acasă în trup, pribegim departe de DOMNUL. 2. Cor. 5.6.

Nu de mult călătoream cu tramvaiul și am observat o fetiță mică care era singură, dar cu toate acestea nu avea nici o grijă și nu îi era frică. Era ca un portret a unui copil lipsit de griji și plin de bucurii. Deoarece m-a mirat această stare m-am întors către ea și am întrebat-o: „Fetiță, nu ai nici o frică să călătorești singură în tramvai?”

Surprinsă de întrebarea mea, s-a uitat țintă la mine cu ochii ei mari și frumoși. A început să rîdă și mi-a spus: „În acest tramvai nu poate să-mi facă nimeni nici un rău căci tătîcul meu e vatmanul.”

Viața noastră fuge prin această lume cu o viteză neînfrînabilă. Neobosit se schimbă: plăcere și durere, sănătate și boală, viață și moarte. Indiferent de împrejurări, Tatăl nostru din ceruri este Conducătorul pe calea noastră și El își ațîntește ochii spre noi. Numai noi nu avem nădejde întotdeauna în El, cum au copiii față de părinți și de aceea noi nu sîntem așa de fericiți și nu putem cînta așa de liber. Oare nu trebuie să ne dăm seama că în diferitele situații ale vieții noastre ne lipsește încrederea că, conducătorul și făuritorul tuturor lucrurilor este Tatăl nostru care ne iubește? Dacă avem convingerea că El execută toate lucrurile în bune condițiuni, atunci El zi de zi ne va pune pe buze cîntări de laudă spre proslăvirea Numelui Său. Trebuie să devenim dependenți ca un copil față de părinții săi. Un copil se alipește de tatăl pentru toate, vine cu orice cerință la tatăl și nu are nici o rețineră în ce privește problemele de viitor.

Oare nu vrem să facem și noi la fel? Avem convingerea că Tatăl nostru cerească lucrează cum e bine în viețile noastre și îi lăsăm toată conducerea în mîna Lui Atotputernică?

Credința merge înainte în ascultarea de Dumnezeu. Ea se înalță deasupra împrejurărilor, deasupra pămîntului.

Dar omul lui DUMNEZEU a trimis să spună împăratului lui Israel: Ferește-te să treci pe lângă locul acela.

2. Reg. 6.9.

Împăratul sirienilor ducea război împotriva Israelului, și el se sfătuia cu slujitorii săi spunându-le: „Tabăra mea va fi în cutare loc.“ Ce bine însă că Dumnezeu căruia nu-I e nimic ascuns a luat seama și de acest sfat. Ce milos era Dumnezeu care ocrotea poporul Său, folosind proorocul de a avertiza pe împăratul Israelului de acest loc. Ce dragoste ocrotitoare de la Acela care știe unde-i „scaunul celor batjocoritori“ și cum arată „corturile celor fără de lege.“

Același Dumnezeu este Acela pe care noi avem libertatea de a-L numi Tată, de a fi copiii Lui. Este o cinste și mai mare ca aceea a israeliților. El Însuși ne avertizează și ne îndeamnă să veghem „căci potrivnicul nostru diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită“ (1 Petru 5.8). Domnul vrea să nu cădem pradă Satanei.

Glasul cu care Domnul vorbește este același cu care vrea să ne avertizeze: „Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă *osîndiți-le*. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns.“ (Efes. 5.10) De-am delimita cu cea mai ascuțită sabie unde se termină întunericul și unde începe lumina. De aceea să umblăm ca copii ai luminii și să evităm orice atingere cu întunericul!

Oricine este hotărît să urmeze pe Hristos afară din tabără (Evrei 13.10-15) poate fi încredințat că multe și felurite încercări se vor ivi în calea lui pentru a-l abate de la hotărîrea care a luat-o. Nenumărate prilejuri de a se întoarce înapoi se vor ivi în calea sa. Multe glasuri ademenitoare îl vor îmbia pe drum, oferindu-i ușurarea ocării care este o consecință a ieșirii afară din tabără. Multe legiuni de îngeri îi vor sta la dispoziție gata pentru a-l „elibera“ de sacrificiul pe care și l-a ales.

Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înpăimînta și nu te îngrozi, căci DOMNUL DUMNEZEUL tău, este cu tine în tot ce vei face.

JOS. 1,9.

Ce poruncă măreață pentru Iosua, în care se exprimă nu numai mărimea și greutatea ei dar și îmbărbătarea pentru rezolvarea ei în cele mai bune condiții. Nu era o cale proprie pe care pășea, nu era o lucrare după închipuirea sa, cu interese proprii. Dumnezeu lui i-a dat această măreață însărcinare ca împreună cu tot poporul să treacă Iordanul și poporul să împartă țara făgăduită părinților lor. Pentru nelegiuirea națiunii care locuia în această țară, Dumnezeu a vrut să-i biruiască, să nu rămînă niciunul în țară ca nu cumva să încline inima poporului Său spre idoli și să păcătuiască. Dumnezeu a vrut să-l folosească pe Iosua în această lucrare. Pentru aceasta era nevoie de putere și de îndrăzneală. Dar Dumnezeu care l-a ales pentru această lucrare era și Izvorul ambelor nevoi ale lui Iosua. Dumnezeu știa și de spaima și de frica pe care o avea de înfruntat și de aceea a vrut să-l îmbărbăteze cu cuvintele: „Nu te înpăimînta și nu te îngrozi.

Nu se întîmplă acelaș lucru și cu noi că ne înpăimîntăm și ne înfricoșăm? Dar dacă noi umblăm pe calea Sa, și luptăm lupta Sa, atunci putem fi fără frică: „Dacă Dumnezeu este cu noi, CINE oare se poate împotrivi?“ Pe Pavel, acelaș Domn îl îmbărbătează: „NU te teme, ci vorbește și nu tăcea căci Eu sînt cu tine și nimeni nu va pune mîna pe tine ca să-ți faci rău.“ (Fapte 18.9-10). Și acest slujitor spune filipenilor: „să RAMÎNEȚI TARI în acelaș duh și să luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înpăimîntați de protivnici (Fil. 1.27-28). De aceea nici noi să nu ne lăsăm înpăimîntați și înfricoșați de negura nopții care ne înconjoară.

Adevăratul creștinism înseamnă o completă predare Domnului Isus Hristos.

Noi toți am primit din plinătatea Lui, har după har.

Ioan 1,16.

Hotărîrea luată și realizată de Dumnezeu în Hristos Isus, are pentru noi urmări binecuvîntate a cărei imensitate noi nu putem să o mărginim. Păcatul omului trebuia să aibă ca urmare moartea trupească și cea veșnică. Dar Dumnezeu nu a vrut moartea păcătosului și „de aceea a dat pe singurul Său Fiul ca prin El să trăiască“ (Ezechiel 18.23; 1 Ioan 4.9).

Mai departe citim în Efeseni 1 că Dumnezeu a vrut să aibe pentru El însuși niște ființe, care au înțelepciune și dragoste în ei pentru a-L slăvi.

Dar era și dorința Dumnezeului Veșnic de a ridica pe Fiul Său ca căpetenie peste toate lucrurile, încît să-L laude și să-L proslăvească toată lumea. *Întotdeauna* în hotărîrile lui Dumnezeu, Fiul ocupă primul loc. Despre El citim în Efeseni 5.25–27 că a iubit Adunarea (în original „eclesia“) și s-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească prin botezul cu apă prin Cuvînt, ca să se înfățișeze înaintea Sa, slăvită, fără pată, fără sbîrcitură, sau altceva de felul acesta. Același har, care ne stătea la dispoziție odinioară cînd eram păcătoși și care ne-a dat o arvună neclintită pentru slava veșnică, stă și azi la dispoziția mea și a ta, ca prin el să umblăm prin pustia acestei lumi spre slava Dumnezeului nostru, să rămînem ocrotiți de feluritele încercări.

Pilat – judecătorul lumesc a spus despre Domnul Isus: „Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta.“

Iuda – care pentru bani a vîndut pe Domnul nostru a mărturisit: „Eu am păcătuît căci am vîndut sînge nevinovat.“

Sutașul și soldații lui au spus: „Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu.“

Ioan Botezătorul a declarat: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“

Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. . .“

Dar tu ce spui despre Domnul Isus Hristos??

Azi mai mult ca oricînd se pune accent pe oboseala omului modern, care în libertatea sa iscodește planuri și le îndeplinește. Și totuși, mulți trebuie să recunoască că toată activitatea lor este împinsă și dirijată de *teamă*. Un astfel de om vede cum îl inundă problemele personale și profesionale, care adesea au niște forme foarte periculoase, care îl obligă să se apere să nu fie lovit ca de o catastrofă.

Multe întrebări se nasc: Oare sînt major pentru atîtea greutăți? Puterea mea este suficientă?

„Plin de teamă“ – această expresie ne arată că omul a pierdut legea mîntuirii și teama îl dirijează în acțiunile lui. Mulți oameni nu pot să țină piept problemelor și de aceea se refugiază în distracții. Poate ești și tu stimat cititor un astfel de dezertor. Oare nu este mai bine dacă te oprești să-ți analizezi situația? Acum este timpul să te întrebi: „De ce mă tem?“ De ce vrei să te chinui dacă nu este necesar? Poate te vei întreba iarăși cum poate fi înlăturată imensitatea nesigurantei și înlocuită cu o nădejde vie.

Păcatele tale sînt cauza, cauza primară care te face să te temi, căci ele în viitor nu-ți aduc altceva decît judecata. Recunoaște într-o pocăință adevărată păcatele tale Domnului Isus, care a murit și pentru tine și atunci vei fi *slobod de teamă*.

Nu poți să ai parte de bucuriile celor răscumpărați de Dumnezeu, dacă n-ai trecut prin jertfa Domnului nostru Isus Hristos. Jertfa aceasta dărimă orice înfumurare, răstoarnă orice vază și unește pe toți cei răscumpărați într-o adunare de închinători ai lui Dumnezeu, spălați în sînge.

Oricît de întunecos ar fi *trecutul* tău, ori cîte păcate ai fi făcut, poți fi iertat chiar acum și eliberat de orice teamă de viitor dacă CREZI în Domnul Hristos.

Ocara îmi rupe inima, și sînt bolnav.

Ps. 69,20.

Dacă cercetăm acest verset și cele anterioare ale Psalmului 69 atunci trebuie să recunoaștem că e vorba despre Fiul lui Dumnezeu pe cruce, pe care Cuvîntul ni-L prezintă aici într-o formă atît de zguduitoare: „Cei ce mă urăsc fără temei sînt mai mulți decît perii capului Meu“ (vers. 4).

Oare El, Cel Neprihănit, Cel Desăvîrșit, a dat vreodată ocazia ca să fie urît de cineva?

Este adevărat că suferințele făcute de mîna oamenilor nu sînt de comparat cu grozăvia judecății dumnezeiești, care s-a abătut peste sufletul Său. Totuși să nu neglijăm nici prin gînd suferințele și durerile, chinurile și batjocurile aduse Lui din partea oamenilor, față de care S-a arătat ca Mîntuitorul care îi iubește.

Aici este vorba despre ocară, care I-a rupt inima! Crezi tu că Dumnezeu i-a făcut aceasta? *NU*, această ocară venea de la oameni. Ce cutremurător! Poate crezi că evreii i-au făcut-o? *DA* și evreii, dar *TU* nu ești cu *nimic* mai bun. Dacă tu nu stai pe aceeași treaptă cu cărturarii și marii preoți, cu poporul evreu sau cu ostașii romani, atunci îți găsești oglindirea în chipul celor doi tîlhari care la fel Îl ocărau. (Matei 27.44).

Dacă ești sincer, poți să te dezvinovățești de toate greșelile tale? Ce serios este gîndul acesta ca nu erau numai păcatele noastre, care L-au răstignit pe Domnul Isus pe cruce ci și *URA* noastră față de Dumnezeu și față de Mîntuitorul trimis de El. De această vină nici tu, suflete drag nu te poți *dezvinovăți* deoarece firea pămîntească a *fiecărui* om luptă contra lucrurilor duhovnicești.

Cea mai slabă *laudă* a unei inimi pline de mulțumire se ridică în sus ca o mireasmă plăcută, spre scaunul de domnie și spre inima lui Dumnezeu. Să așteptăm cu dor clipa fericită de adorare la Masa Domnului.

Nu este nici o deosebire, căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui DUMNEZEU, și sînt socotiți neprihăniți, fără plată. Rom. 3,22-24.

Cum ar putea oamenii păcătoși să apară în slava lui Dumnezeu și să stea în fața Lui dacă El Însuși a spus către robul Său, Moise: „Nu poate omul să Mă vadă și să trăiască“ (Exod. 33.20)? Dar mila lui Dumnezeu și harul Său, stau mai presus de toate simțurile și înțelepciunea oamenilor, căci care dintre oameni și-ar jertfi singurul său fiu pentru dușmanii săi? Dumnezeu a făcut-o și cere pe această temelie a lucrării lui Isus ca toți oamenii care cred să fie grațiați. Noi, cei care credem, care recunoaștem judecata lui Dumnezeu și în adevărată căință ne închinăm, sîntem „spre lauda slavei harului Său în Prea Iubitul Lui.“ (Efes. 1.6). Judecata nu poate niciodată să ne mai lovească, căci pedeapsa pentru pacea noastră a purtat-o Domnul Isus. Harul însuși nu putea să liniștească inima lui Dumnezeu. Orice umbră de păcat, orice amintire de păcate trebuia îndepărtată de la cei care sînt copiii lui Dumnezeu. De aceea ne-a socotit neprihăniți prin har. (Tit 3.7). Neprihănit poate fi numai cineva căruia nu-i sînt socotite păcatele și nelegiuirile și aceasta e tocmai poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Întemeiat pe arderea de tot, Dumnezeu putea să spună prin Balaam despre Israel: „El (Dumnezeu) nu vede nici o fărădelege în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel“ (Numeri 21.23).

Așa este și cu noi. Valoarea jertfei lui Isus este incomparabil mai mare ca jertfele din vechime. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru TOTDEAUNA pe cei ce sînt sfinți.“ (Evrei 10.14). Cine vrea să fie în legătură cu Dumnezeu aici pe pămînt și apoi în veci de veci trebuie să fie mai întii „desăvîrșit.“ Dumnezeu a făcut TOT ce era necesar pentru a ne aduce în această stare de desăvîrșire. În veci Îl vom lăuda pentru aceasta.

Nu vă lăsați înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune. 1. Cor. 15,33.

Apostolul Pavel vedea decăderea morală a corintenilor, ca avînd la bază negarea învierii. Este foarte adevărat că aceia care în viața de toate zilele spun: „Să mîncăm și să bem căci mîine vom muri“, NU sînt născuți din nou. Legăturile cu astfel de oameni, care trăiau în păcate și negau învierea, aveau influență la unii din corinteni și pot avea și la noi. Este natural ca o viață trăită în păcate să dea naștere la spaimă, chiar numai la gîndul învierii, și din acest motiv mulți o neagă. Ce pagubă imensă a făcut vrăjmașul în Corint și cîtă osteneală trebuia depusă pentru a înlătura răul!

Diavolul, cu viclenia lui, a rămas același și în zilele noastre, dar nici adevărul învierii nu s-a schimbat. De-am fi găsiți ca niște buni slujitori! Dacă umblăm pe două căi sîntem în primejdie deoarece: „tovărășiile rele strică obiceiurile bune.“ Unii s-au simțit destul de tari și au intrat în relații strînse cu vecinul necredincios și prin aceasta au devenit o pradă a Satanei. Alții au intrat în relații strînse cu așa ziși „credincioși“ care nu merg calea aleasă și astfel au suferit leziuni grave.

De aceea să fim atenți la *umblarea* noastră și a copiilor noștri. Părinții care au avut ca țel unic propășirea copiilor în această lume au făcut experiențe amare. Ce ar putea să ne îmbărbăteze mai mult decît umblarea noastră cu Domnul și Cuvîntul Său? De aceea să RĂMÎNEM în El! Prin ce își va păstra un tînăr sau o tînără curată calea? NUMAI printr-o umblare curată și supusă Cuvîntului Sfînt.

Numai în măsura în care Împărăția lui Dumnezeu pune stăpînire pe inimă se adîncește și judecata cu privire la ce este lumesc. Simțul viu și ales al firii dumnezeiești se dă înapoi dinaintea lumii și tot ce ne trebuie este să umblăm prin puterea acestei firi, ca să ne putem ține departe de lume. Umblați cu Dumnezeu și nu veți umbla cu lumea.

Dar El era stăpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilile Lui sîntem tămăduiți.

Isa. 53,5.

Cu cîțiva ani în urmă un medic evreu călătorea cu vaporul din Italia spre Franța. În acest timp s-a îmbolnăvit de o boală nevindecabilă, care progresa foarte repede, iar culoarea palidă a feței dădea expresia unei morți foarte apropiate. Căpitanul vasului, un credincios adevărat, a prins milă față de pasagerul său și la un moment dat l-a vizitat. El l-a atenționat într-o formă plăcută de situația gravă în care se afla și i-a spus despre mîntuirea prin Domnul Isus pe care trebuie să o aibă orice om pentru a putea fi împăcat cu Dumnezeu și pentru a avea viața veșnică.

Mînios și plin de ură, bolnavul s-a împotrivit căpitanului. Dar acesta nu s-a înfricoșat, deoarece mîntuirea sufletului acestui tînăr evreu, îi era mai scumpă ca insultele aduse. A lăsat pentru un scurt timp pe bolnav singur, dar numai cu scopul de a merge în cabina sa ca să se roage intens pentru mîntuirea acestui suflet. Se întoarse apoi la bolnav și îngenunchind la patul său, s-a rugat cu voce tare lui Dumnezeu pentru mîntuirea sufletului tînărului evreu. În continuare a scos Biblia din buzunar și a citit, printre altele, și Isaia 53. Acum a început să se înmoaie gheața din inima bolnavului, și a început să plîngă ca un copil. Apoi a început pocăința inimii lui plină de păcate, după care un val de bucurie l-a cuprins. Cu inima plină de bucurie a plecat acasă în Patria de sus. Ultimile cuvinte au fost: „NĂDEJDEA MEA SE ODIHNEȘTE ÎN ISUS!“

Toată știința și filozofia nu *pot* adăuga o iotă la Cuvîntul lui Dumnezeu. Cînd ni se spune că azi am înaintat, că nu mai sîntem unde era lumea la începutul creștinismului, răspundem hotărît că tot adevărul e în Scriptură și el nu s-a schimbat chiar dacă lumea s-a schimbat.

Prin El, să aducem totdeauna lui DUMNEZEU o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Evr. 13,15.

Noi, prin harul lui Dumnezeu, am fost făcuți o preoție sfântă și aleasă pentru a lăuda pe Domnul Isus. Jertfele de laudă să fie tot timpul pe buzele noastre, tot timpul pregătite de a urca la tronul lui Dumnezeu. Psalmistul spune în Ps. 50.23: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește“ și în Ps. 34.1: „Voi binecuvînta pe Domnul în orice vreme. Lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.“

Deci laudele noastre să curgă intens ca un fluviu.

Ca o preoție sfântă noi nu aducem arderi de tămîie, ci aducem jertfe *duhovnicești* de LAUDĂ și MULȚUMIRE. După ce perdeaua din lăuntrul Templului s-a rupt de sus pînă jos nu ne-a dat numai posibilitatea vizuală în Sfînta Sfintelor ci ne este deschisă calea ca să venim ca adoratori ai lui Dumnezeu și acolo să-I aducem jertfe de laudă. Aceasta este plăcerea lui Dumnezeu prin Isus Hristos! Noi am fost aduși așa de aproape sîntem copiii lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți și în această stare putem să ne apropiem cu o inimă curată, cu un cuget curat, cu o credință aleasă, aducînd lui Dumnezeu o jertfă plăcută prin Isus Hristos. Aceasta e cea mai înaltă parte a slujbei noastre față de Dumnezeu. Aceste jertfe duhovnicești sînt ca un recul al harului care îl savurăm și al dragostei care e motorul inimii noastre. Inima reflectează totul în mulțumire de harul primit și cu David poate spune: „TOTUL vine de la Tine și din mîna Ta primim ce să-Ți aducem.“ (1 Cronici 29.14).

Cunoști tu acest *loc* măreț și îl *ocupi* spre slava Numelui Său?

Este de prisos să căutăm stîrnirea simțămîntelor firești de cucernicie prin felurite mijloace, care sînt în slujba sistemelor și religiilor oamenilor. Silințele care se fac cînd e vorba de adus adorare lui Dumnezeu, cu ajutorul însușirilor nesfințite ale firii pămîntești intră în cadrul „focului străin.“ (Lev. 10.1 și 16.12).

31 DECEMBRIE

Binecuvîntat să fie DUMNEZEU, Tatăl DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS, Părintele îndurărilor și DUMNEZEUL oricărei mîngîieri. 2. Cor. 1,3.

De aceea veniți să trecem plini de laudă și mulțumire prin arcul de triumf al vechiului an pentru a intra prin el în noul an și de a ne așeza piciorul neclintit pe pata de pământ necunoscută ce ne stă în față! Să nu fie îndreptate inima și gândurile noastre spre timpurile fără liniște și nici spre lumea aceasta, care zace în cel rău, ci să ridicăm ochii noștri spre Dumnezeu, care e nădejdea noastră.

Acela care e Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus, este totodată și Dumnezeu și Tatăl nostru, pe care-L iubim din inimă. Isus ne spune despre: „Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.“ (Ioan 20.17).

Așa dar noi sîntem prin El, copii prea iubiți ai lui Dumnezeu și nu numai moștenitori ai slavei veșnice în casa cerească a Tatălui, ci aici pe pămînt sîntem obiecte prețioase ale mîngîierii și milosteniei Sale. „El este Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mîngîieri.“

Cînd El ne trimite o durere, o face din dragoste pentru binele nostru. Cine are ochi să vadă poate vedea purtarea de grijă a Dumnezeului nostru Tată care ne-a purtat pe brațe. În cîte necazuri nu a fost milostenia lui Dumnezeu aproape. *Nu uita!* „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui.“

Noi toți trebuie să spunem că mila și harul Lui e zi de zi cu noi și El se poartă cu noi cum se poartă un tată cu fiul său (Deut. 1.31) și cum mîngîie pe cineva mama sa. (Is. 66.13). „EL ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem NĂDEJDE că ne va mai izbăvi încă.“ (2 Cor. 1.10).

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în locurile cerești, ÎN Hristos.“

